ŞİMDİ BEYAZPERDEDE

RON RASH

SERENA

ROMAN

PEGASUS

www.pegasusyayinlari.com

Pegasus Yayınları: 990 Bestseller Roman: 427
SERENA
RON RASH Özgün Adı: Serena
Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan Editör: Dilara Anıl Özgen Düzelti: Cengiz Alkan Sayfa Tasarımı: Meral Gök Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-CİLT: Alioğlu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59
1. Baskı: İstanbul, Kasım 2014 ISBN: 978-605-343-447-4

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim/İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

RON RASH

SERENA

İngilizceden Çeviren:

ASLI TÜMERKAN

PEGASUS YAYINLARI

Kavradığında dünyayı tutabilecek bir el.

CHRISTOPHER MARLOWE

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir

Pemberton, babasının Boston'daki malikânesine yerleştikten üç ay sonra Kuzey Carolina dağlarına döndüğünde, onu tren garında bekleyenlerin arasında Pemberton'ın çocuğuna hamile genç bir kadın da vardı. Kadının yanında babası duruyordu. Eski püskü redingotunun[a] altında Pemberton'ın kalbinin mümkün olduğunca derinine saplanması için o sabah büyük bir dikkatle bilediği bıçağı bulunuyordu.

Tren zangırdayarak durduğunda biletçi, "Waynesville!" diye bağırdı. Pemberton pencereden dışarı baktığında iş ortaklarının peronda durduğunu gördü, ikisi de Pemberton'ın Boston'da geçirdiği zamanın beklenmedik mükâfatı olan iki günlük karısıyla tanışmak için takım elbise giymişti. Her zaman şık olan Buchanan, bıyığına balmumu sürmüş ve saçını yağlamıştı. Cilalanmış potinleri parlıyordu, beyaz keten frak gömleği yeni ütülenmişti. Wilkie her zaman kelbaşını güneşten korumak için yaptığı gibi yine gri fötr bir şapkasını takmıştı. Yaşlıca adamın saat cebinde bir Princeton Phi Beta Kappa anahtarı pırıldıyordu, göğüs cebinde ise ipek mavi bir mendil duruyordu.

Pemberton saatinin altın kapağını açtı ve trenin tam zamanında vardığını fark etti. Bir süredir uyuyan karısına döndü, Serena özellikle dün gece rahatsız edici rüyalar görmüştü. Pemberton iki kere onun çırpınmasıyla uyanmış ve tekrar uyuyakalana kadar da Serena ona sımsıkı sarılmıştı. Kocası onu dudaklarından hafifçe öpünce, Serena uyandı.

"Burası balayı için çok iyi bir yer değil," dedi Pemberton.

Serena omzuna doğru eğilerek, "Bize gayet iyi uyuyor," dedi. "Beraberiz ve tek önemli olan da bu."

Pemberton onun Tre Jur marka pudrasının keskin aromasını içine çekti ve o sabahın erken saatlerinde bu aromayı koklamakla kalmayıp tenindeki canlılığının tadını da aldığını hatırladı. Bir görevli koridorda yürürken ıslıkla Pemberton'ın çıkaramadığı bir şarkı çalıyordu. Sonra Pemberton'ın bakışları pencereye kaydı.

Bilet gişesinin yanında Harmon ve kızı bekliyordu. Harmon, sarkık omuzlarıyla kestane tahtasından yapılma duvara yaslanmıştı. Pemberton bu dağlardaki erkeklerin nadiren dik durduğunu fark etti. Onun yerine ne

zaman mümkün olsa bir ağaca veya duvara yaslanıyorlardı. İkisi de yoksa yere çömeliyorlardı ve kalçaları topuklarının arkasına değiyordu. Harmon'ın elinde bir kavanoz vardı, kavanozun yalnızca dibinde bir şeyler kalmıştı. Kızı bankta oturuyordu, hamileliği daha da belli olsun diye dik duruyordu. Pemberton onun adını hatırlayamıyordu. Onları gördüğüne veya kızın hamile olmasına şaşırmamıştı. Serena'yla Boston'dan ayrılmalarından önceki gece, çocuğun kendisinden olduğunu öğrenmişti. Buchanan aradığında, "Abe Harmon burada ve seninle halletmesi gereken bir işi olduğunu söylüyor, kızı hakkında bir iş," demişti. "Sadece sarhoş olduğu için yaygara koparıyor olabilir ama bilmen gerekir diye düşündüm."

Pemberton, "Karşılama komitemizde yerel halktan birileri de var," dedi karışma.

Serena, "Bunu zaten bekliyorduk," diye karşılık verdi.

Bir an sağ elini kocasının bileğine koyunca, Pemberton avucunun üst kısmındaki nasırları ve pırlanta yerine taktığı sade altın alyansı hissetti. Yüzük, genişliği dışında bütün detaylarıyla tıpkı kendisininki gibiydi. Pemberton kalktı ve yukarıdaki bölmeden iki çantayı aldı. Çantaları görevliye uzattı, o da Pemberton ile karısını koridora ve perona çıkan basamaklara yönlendirirken geride durup onları takip etti. Çelik ve tahta arasında altmış santimlik bir boşluk vardı. Serena tahtalara atlarken Pemberton'ın eline uzanmadı.

Pemberton'la ilk göz göze gelen Buchanan oldu ve Serena'yı tutuk, resmî bir reveransla karşılamadan önce ortağını uyarma amacıyla Harmon ve kızına doğru başıyla işaret etti. Wilkie fötr şapkasını çıkardı. Serena, bir seksen boyuyla iki adamdan da daha uzun duruyordu. Ancak Pemberton, Buchananla Wilkie'nin şaşkınlıklarına Serena'nın yalnızca görünüşünün değil başka yanlarının da sebep olduğunu biliyordu. Karısı elbise yerine pantolon ve çizme giyiyordu ve çan biçiminde bir şapka takmıştı, sosyal sınıfını maskeleyecek şekilde yanık tenliydi, dudakları ve yanakları rujla renklendirilmemişti, saçı sarı ve gürdü ama son derece kadınsı fakat aynı zamanda ağırbaşlı duracak şekilde çene hizasında kısa kesilmişti.

Serena daha yaşlıca olan adama yönelip elini uzattı. Yetmiş yaşındaki Wilkie, onun iki katı yaşında olmasına rağmen Serena'ya abayı yakmış bir ergen gibi bakıyordu. Fötr şapkasını çoktan çalman kalbini saklarmışçasına göğüs kafesine bastırmıştı.

“Wilkie, değil mi?”
“Evet, evet, benim,” dedi Wilkie kekeleyerek.
Serena, eli hâlâ havada, “Serena Pemberton,” dedi.
Wilkie bir an şapkasını yokladıktan sonra sağ elini uzatıp Serena’nın elini sıktı.
Serena diğer ortağına dönüp, “Ve Buchanan,” dedi. "Öyle değil mi?”
"Evet.”
Buchanan onun önceden uzattığı elini tuttu ve beceriksizce sıkmaya çalıştı.
Serena gülümsedi. “Doğru düzgün el sıkışmayı bilmiyor musunuz, Bay Buchanan?”
Buchanan tutuşunu düzeltip hızla elini çekerken, Pemberton onu eğlenerek izledi. Boston Kereste Şirketinin bu dağlarda iş yaptığı sene boyunca Buchanan’ın karısı sadece bir kez üzerinde Waynesville’in tek sokağını geçip kocasının evine girene kadar kirlenen pembe tafta bir elbiseyle gelmişti. Orada tek bir gece geçirmiş ve sabah treniyle ayrılmıştı. Şimdi Buchanan ve karısı ayda bir hafta sonu Richmond’da buluşuyordu, burası Bayan Buchanan’ın gelmeyi kabul ettiği en güneydeki noktaydı. Wilkie’nin karısı ise Boston’dan hiç ayrılmamıştı.
Pemberton’ın ortaklarının nutku tutulmuş gibiydi. Gözleri Serena’nın giydiği deri binici pantolonuna, bej Oxford kumaşından yapılma gömleğine ve siyah çizmelerine takılmıştı. Serena’nın düzgün diksiyonu ve dik duruşu New England’da bir okuldan mezun olduğunu doğruluyordu, tıpkı Buchanan’la Wilkie’nin eşleri gibi. Ama Serena Colorado’da doğmuştu ve on altı yaşına kadar orada yaşamıştı; kızına sertçe el sıkışmayı, at binmeyi ve ateş etmekle beraber erkeklerin gözlerine bakmayı öğretmiş olan bir kerestecinin çocuğuydu. Doğuya ebeveynlerinin ölümünden sonra gelmişti.
Görevli çantaları perona bıraktı ve Serena’nın Saratoga bavuluyla Pemberton’ın daha ufak sandığının olduğu bavul vagonuna doğru ilerledi.
Pemberton, “Anlaşılan Campbell, Arap atını kampa getirmiş,” dedi.
Buchanan, “Evet,” diye yanıtladı, “gerçi bu neredeyse genç Vaughn’u öldürecekti. O at sadece büyük değil, oldukça güçlü, ‘gururlu doğmuş’ derler ya, öyle işte.”
Pemberton, “Kamptan ne haberler var?” diye sordu. Buchanan, “Ciddi bir problem yok,” dedi. “Bir işçi Laurel Creek’te vaşak izleri buldu ve bunların bir dağ aslanına ait olabileceğini düşündü. Çalışanlardan birkaçı, Galloway izlere bakana kadar oraya gitmeyi reddetti.”

“Dağ aslanları burada çok görülür mü?” diye sordu Serena. Wilkie rahatlatıcı bir tavırla, “Pek sayılmaz, Bayan Pemberton,” diye yanıtladı. “Bunu memnuniyetle söylüyorum, bu eyalette en son 1920’de öldürüldüler.”

“Yine de yerel halk bir tanesinin kaldığına inanmakta ısrarcı,” dedi Buchanan. “Bu konuda oldukça fazla efsane var, işçilerin hepsi bundan haberdar. Sadece iri cüssesiyle ilgili değil, rengiyle de ilgili çeşitli söylemler var; sarımsı kahverengiden simsiyaha kadar değişiyor. Ben efsane kalsa daha memnun olurum ama kocanız tam tersini istiyor. Bu yaratığın gerçek olduğunu umuyor ki onu avlayabilsin.”

“Bu evlenmeden önceydi,” diye belirtti Wilkie. ‘Pemberton artık evli bir adam olduğundan eminim panter avlamayı bırakıp daha az tehlikeli hobilere başlayacaktır.”

“Umarım panterinin peşinden gider, öyle yapmasa hayal kırıldığına uğrardım,” diyen Serena, ortaklarıyla beraber kocasına da hitap etmek için döndü. “Pemberton zorluklardan korkmayan bir adam, onunla bu yüzden evlendim.”

Sonra duraksadı ve hafif gülümsemesi yüzünü kırıştırdı. “Ve o da benimle bu yüzden evlendi.”

Görevli, sandığı perona bıraktı. Pemberton bir çeyreklik verdiği adamı gönderdi. Serena, artık bankta beraber oturan babayla kıza baktı. Her ikisi de başlama işaretlerini bekleyen oyuncular kadar gözlemci ve sessizlerdi.

“Seni tanımıyorum,” dedi Serena.

Kız asık suratla Serena’ya bakmaya devam etti. Konuşan babası oldu, dili dolanarak konuşuyordu.

“Benim işim seninle değil. Yanında duran adamla.”

“Onun işi benim de işim,” dedi Serena, “tıpkı benim işimin de onun işi olduğu gibi.”

Harmon kızının kanuna doğrubaşını salladı, sonra Serena’ya döndü.

“Bu iş değil. Bu, sen buraya gelmeden önce oldu.” “Kızınızın kocamın çocuğunu taşıdığını ima ediyorsunuz.” “Hiçbir şey *ima* etmiyorum,” dedi Harmon.

Serena, “O zaman şanslı bir adamsınız,” diye karşılık verdi Harmon’a. “Kızınızı çiftleştirecek daha iyi bir adam bulamazdınız. Karnının boyutu da bunu gösteriyor.”

Serena bakışlarını ve sözlerini kıza yöneltti.

“Ama ondan doğuracağın tek çocuk bu olacak. Artık ben buradayım. Diğer bütün çocukları benden olacak.”

Harmon doğrulup tamamen ayağa kalkınca, Pemberton paltonun arasından beyaz inci saplı hançeri gördü. Harmon gibi bir adamın nasıl bu kadar iyi bir silaha sahip olduğunu merak etti. Belki bir poker oyunundan kazanmıştı veya zengin bir aile büyüğünün bir yadigârıydı. Camlı bölmenin arkasında gar görevlisinin yüzü belirdi, bir an durdu ve sonra yok oldu. Hepsi Boston Kereste işçisi olan bir grup sırık gibi dağcı yandaki çiftlik hayvanları ahırından ifadesiz yüzlerle onları izliyordu.

İşçiler ile işverenler arasında bağlantı kuran Campbell adındaki denetmen de onlarla birlikteydi. Campbell, kampta hep gri pamuklu kumaştan gömlekler ve fitilli kadife pantolonlar giyerdi ama bu akşamüstü diğer erkeklerle aynı tulumu giymişti. Pemberton, günlerden pazar olduğunu fark etti ve bir an kafasının karıştığını hissetti. En son ne zaman takvime baktığını hatırlayamıyordu. Boston’da Serena’yla birlikteyken zaman, saatlerin akrebiyle yelkovanının akan daireleri arasında sıkışıp kalmış gibiydi — geçen saatler ve dakikalar serbest kalıp geçen günlere dönüşemiyordu sanki. Ama Harmon’ın kızının şişen karnının açıkça belirttiği gibi günler ve aylar geçmişti.

Harmon çilli, büyük elleriyle bankın kenarını kavradı ve biraz öne doğru eğildi. Mavi gözlerini Pemberton a dikmişti.

Harmon’ın kızı, “Hadi eve dönelim baba,” dedi ve elini babasınınkinin üzerine koydu.

Harmon, kızın elini rahatsız edici bir sinekmişçesine vurup uzaklaştırdı ve ayağa kalktı, bir an bocaladı.

Harmon, Tanrı’nın cezaları,” dedi ve Pemberton’lara doğru bir adım attı.

Redingotunu açtı ve hançeri deri kabından çıkardı. Bıçağa geç akşamüstü güneşi yansıdı ve kısa bir an boyunca Harmon elinde parıldayan bir alev tutuyormuş gibi gözüktü. Pemberton, elleri sanki doğmamış çocuğunu olanlardan korumak istermişçesine karnını örten kıza baktı.

Pemberton, “Babam eve götür,” dedi ona.

“Baba, lütfen,” dedi Harmonin kızı.

Buchanan, çiftlik hayvanları ahırından izleyen adamlara, “Şerif McDowell’ı getirin,” diye seslendi.

Snipes adındaki bir ekip başı verilen talimata uydu ve hızla adliyeye doğru değil, şerifin kaldığı pansiyona doğru yürüdü. Diğer adamlar

oldukları yerde kaldılar. Buchanan iki adamın arasına girmeye çalıştı ama Harmon bıçağını sallayarak onu uzaklaştırdı.

“Bunu şimdi halledeceğiz!” diye bağırdı Harmon.

“Haklı,” dedi Serena. “Bıçağını al ve bunu şu anda hallet, Pemberton.”

Harmon öne doğru adım attı, aralarındaki mesafeyi azaltırken hafifçe sendeliyordu.

Harmon öne doğru bir adım daha attıktan sonra, “Onu dinlesen iyi olur,” dedi, “çünkü aramızdan biri buradan ayak parmaklan yukarı bakarak gidecek.”

Pemberton eğildi ve dana derisi çantasının tokasını açtıktan sonra Serena’nın ona verdiği düğün hediyesini bulmak için içindekileri yokladı. Av bıçağını kılıfından sıyırdı ve geyik kemiğinden yapılma sapını avucunun derinliklerine yerleştirdi, pürüzlü yüzeyi bıçağı tutmayı çok daha kolay hale getiriyordu. Uzun bir an Pemberton, kendisine iyi yapılmış silahın hissini takdir etme izni verdi: bıçağın dengesinin ve katılığının, bıçak ağzının, Harvard’da eskrim yaptığı kılıçlar kadar kesin ayarlı kabzasının ve sapının verdiği hissiyatı... Paltosunu çıkardı ve çantanın üzerine serdi.

Harmon öne doğru bir adım daha attı ve artık aralarında bir metreden az mesafe vardı. Bıçağını yukarıda ve gökyüzüne bakacak şekilde tutuyordu. O yüzden Pemberton, Harmon’ın sarhoş da ayık da olsa bıçakla çok az savaştığını anladı. Harmon, elindeki bıçakla aralarındaki havayı yardı. Tütünden sararmış dişlerini iyice sıkmıştı ve boynundaki damarlar gergi telleri kadar gergindi. Pemberton bıçağını aşağıda ve yanma yakın tutuyordu. Harmon’ın nefesindeki ruhsatsız viskinin kokusunu aldı; bu sert, yağlı bir kokuydu, tıpkı gazyağı gibi.

Harmon öne atılınca Pemberton sol kolunu kaldırdı. Hançer havada kaydı ama çizdiği yay Harmon’ın ön kolu Pemberton’ınkine çarpınca durdu. Harmon aniden aşağı eğildi ve bıçak Pemberton’ın etini çizdi. Pemberton son bir adım attı, av bıçağını Harmon’ın paltosunun arasına daldırdı ve yaşlı adamın sol kalça kemiğinin üzerindeki yumuşak ete sapladı. Pemberton boş eliyle kuvvet almak için Harmon’ın omzunu tuttu ve çabucak adamın karnına geçirdi. Harmon’ın kirli beyaz gömleğinden sedir ağacından yapılma bir düğme kopup tahta zemine düştü, bir an döndü ve durdu. Sonra Pemberton bıçağı çekerken etin bıçaktan ayrılışının yumuşak sesi duyuldu. Birkaç saniye boyunca yaradan kan gelmedi.

Harmon’ın hançeri bir takırtıyla perona düştü. Harmon onu bu hazin sona götüren adımlarını geri almak istercesine iki elini de karama götürdü

ve yavaşça geriye doğru yürüdü, sonra da banka çöktü. Neler olduğunu görmek için ellerini kaldırdı ve bağırsakları gevşek, gri halatlar gibi kucağına döküldü. Harmon, sanki kaderini daha fazla doğrulamak istercesine vücudunu inceledi. Başını son kez kaldırdı ve sonra garın tahta döşemelerine devrildi. Harmon'ın mavi gözleri sönerken Pembertonbaşını çevirdi.

Serena yanma gelmişti.

"Kolun," dedi.

Pemberton poplin gömleğinin dirseğinin altından yırtıldığını gördü, mavi kumaş kana bulanmıştı. Serena gümüş kol düğmesini açtı ve gömleğin kolunu yukarı sıyırıp kocasının kolundaki kesiği inceledi.

"Dikişe gerek yok," dedi, "sadece tentürdiyot ve sargı bezi gerekli."

Pembertonbaşını salladı. Vücudu adrenalinle çalkalanıyordu ve yüzünde endişeli bir ifadeyle Buchanan yanında belirdi. Ortağının yüz hatları -sivri, dar burnu ile ufak ağzı arasındaki kırpılmış siyah bıyık çiti ve her zaman birazcık şaşırmış gözüken yuvarlak, açık yeşil gözleri- aynı anda hem cardı hem de soğuktu. Pemberton derin ve ölçülü nefesler aldı, herhangi biriyle konuşmadan önce kendini toplamak istiyordu.

Serena hançeri alıp Harmonin kızına götürdü, kız babasının üzerine doğru eğilmişti ve sanki hâlâ ona söylenenleri duyabilecekmiş gibi babasının ifadesiz yüzünü elleriyle kendininkine yakın tutuyordu. Genç kadının yanaklarından aşağı gözyaşları dökülüyordu ama hiç ses çıkarmıyordu.

"İşte," dedi Serena, bıçağı ağzından tutuyordu. "Aslında usulen artık bu, kocama ait. İyi bir bıçak ve istersen bu bıçak için iyi para alabilirsin. Ben olsam isterdim," diye ekledi. "Yani sat demek istiyorum. Bu para çocuk doğduğunda sana yardımcı olacaktır. Kocamdan ve benden alabileceğin tek şey bu."

Harmon'ın kızı Serena'ya baktı ama hançeri almak için elini kaldırmadı. Serena onu banka bıraktı ve Pemberton'ın yanma gitmek için peron boyunca yürüdü. Perona doğru gelen Campbell dışında ahırın parmaklıklarına yaslanan adamlar oldukları yerde duruyorlardı. Pemberton onlar orada olduğu için memnundu çünkü en azından olanlardan iyi bir ders çıkarabilirlerdi. İşçiler çoktan Pemberton'ın fiziksel olarak onlar kadar güçlü olduğunu anlamıştı, bunu geçen baharda tren raylarını döşerken öğrenmişlerdi. Artık adam öldürebileceğini de biliyorlardı, bunu da kendi

gözleriyle görmüşlerdi. Ona ve Serena'ya daha çok saygı duyacaklardı. Pemberton döndü ve Serena'nın gri gözlerine baktı.

"Hadi kampa gidelim," dedi.

Elini Serena'nın dirseğine koydu ve onu Campbell'ın biraz önce çıktığı basamaklara çevirdi. Campbell'ın uzun, köşeli suratının ifadesi her zamanki gibi esrarengizdi ve doğrudan Pemberton'ların yanından geçmemek için yolunu değiştirdi. Bunu o kadar gelişigüzel yapmıştı ki dışarıdan gören biri bunu bilerek yaptığını hayatta anlamazdı.

Pemberton ve Serena perondan çıkıp Wilkie ile Buchanan'ın beklediği yolda ilerlediler. Ayaklarının altında cüruflar ezilip söndürülmüş kibritler gibi ufak gri dumanlar çıkarıyordu. Pemberton arkasına baktı ve Campbell'ın Harmon'ın kızına doğru eğildiğini gördü. Onunla konuşurken elini kızın omzuna yaslamıştı. Pazar gününe özel şık kıyafetlerini giymiş olan Şerif McDowell da bankın yanında duruyordu. O ve Campbell kızın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu gara doğru götürdüler.

Pemberton, "Packard'ım burada mı?" diye sordu Buchanan'a.

Buchananbaşını sallayınca Pemberton hâlâ peronda duran görevliye seslendi.

"Bavulu al ve arka koltuğa koy, ufak sandığı da üstüne yükle. Tren daha büyük olanı sonra getirebilir."

Buchanan Pemberton a Packard'ın anahtarını uzatırken, "Önce şerifle konuşsan daha iyi olmaz mı?' diye sordu.

Pemberton, "O kahrolası herife niye bir şey açıklayayım ki?' dedi. "Ne olduğunu sen de gördün."

Serena'yla Packard'a binerlerken, McDowell enerjik bir şekilde arkalarından geldi. Pemberton döndüğünde pazara özel şık kıyafetlerini giymesine rağmen şerifin tabanca kılıfını taktığını gördü. Birçok dağlıda olduğu gibi, şerifin yaşını çıkarmak da zordu. Pemberton onun elliye yakın olduğunu düşünüyordu, gerçi simsiyah saçları ve sıkı vücudu daha genç bir adama uyuyordu.

McDowell, "Ofisime gidiyoruz," dedi.

Pemberton, "Neden?' diye sordu. "Nefsi müdafaaydı. Bir düzine adam bunu doğrulayabilir."

"Toplumun huzurunu kaçırmaktan suçlusun. Bu on dolar ceza veya bir hafta hapiste yatman demek."

Pemberton cüzdanını çıkardı ve McDowell'a iki beşlik uzattı.

McDowell, “Yine de ofisime gidiyoruz,” dedi. “Nefsi müdafaada bulunduğunu tasdikleyen ifadeni yazana kadar Waynesville’den ayrılmayacaksın.”

Aralarında bir metreden az mesafe vardı, iki adam da geriye doğru adım atmıyordu. Pemberton kavga etmeye değmeyeceğine karar verdi.

Serena, “Benim de ifademi almanıza gerek var mı?’ diye sordu.

McDowell, Serena’ya sanki onu şimdiye kadar fark etmemiş gibi baktı.

“Hayır.”

“Elimi uzatırdım, Şerif,” dedi Serena, “ama kocamın söylediklerine göre muhtemelen elimi sıkmazsınız.”

“Haklı,” diye yanıtladı McDowell.

Serena, “Seni arabada bekleyeceğim,” dedi Pemberton’a.

Pemberton döndüğünde Packard’a bindi ve kontağı çevirdi. Marş düğmesine bastı, el frenini indirdi, sonra da kampa giden on kilometrelik yola koyuldular. Waynesville’in dışına çıktıklarında bıçkıevinin yüzeyi birer çıra gibi üst üste yığılmış tomruklarla kaplı iki hektarlık gölüne yaklaşınca Pemberton yavaşladı. Frene bastı ve Packard’ın vitesini boşa aldı ama motoru kapatmadı.

Pemberton, “Wilkie bıçkıevinin merkeze yakın olmasını istedi,” dedi. “Bu benim ilk seçimim olmazdı ama şimdiye kadar gayet iyi işledi.”

Gölü kaplayan ve çözülüp kütük arabasına yüklenecekleri şafağı bekleyen ufak kütük filosunun ötesine baktılar. Serena, Wilkie ve Buchanan’ın ofis olarak kullandığı ufak A şeklindeki evle beraber bıçkıevine de üstünkörü bir bakış attı. Pemberton, bıçkıevinin arkasındaki ormandan yükselen devasa bir ağacı işaret etti. Gövdesi turuncu bir bitki örtüsüyle kaplıydı, üst dallan ise kuru ve yapraksızdı.

“Hastalıklı bir kestane.”

“Tamamen ölmelerinin yıllar sürmesi iyi,” dedi Serena. “Bu bize ihtiyacımız olan bütün zamanı sağlıyor ve aynı zamanda maunu tercih etmemize de yol açıyor aslında.”

Pemberton elini vites kolunun üzerindeki sert plastik topa dayadı. Arabayı vitese aldı ve ilerlemeye devam ettiler.

Serena, “Bu yolların asfalt olmasına şaşırdım,” dedi.

“Çoğu değil. Bu en azından birkaç kilometre daha asfalt. Asheville’e giden yol da öyle. Tren bizi saatte yirmi beş kilometreyle bile olsa kampa daha çabuk ulaştırırdı ama bu şekilde sana arazilerimizi gösterebilirim.”

Kısa zaman içinde Waynesville'den çıktılar, arazi gitgide daha dağlık ve daha az meskûn oluyordu. Ara sıra beliren eğimli çayırlar daha sert bir kumaşa dokunmuş yeşillikler gibi gözüküyordu. Pemberton, yazın neredeyse tamamen geldiğini fark etti, çalılıkların beyaz goncaları yerde kuruyordu, sert ağaçların dalları yeşilliklerle kalınlaşmıştı. Bir kulübeyi geçtiler, yan bahçesinde bir kadın kuyudan su çekiyordu. Ayakkabısı yoktu ve yanındaki kabarık saçlı çocuk sicimle sıkıca tutturulmuş bir pantolon giyiyordu.

Serena pencereden dışarı bakarken, "Bu dağlılar," dedi, "okuduğuma göre toplumdan o kadar soyutlanmışlar ki konuşmaları Elizabeth dönemindekiler kadar eskiye dönmüş."

"Buchanan da buna inanıyor," dedi Pemberton. "Öyle kelimeler ve deyişler duydukça bir kenara yazıyor."

Arazi dikleşmeye başladı ve kısa süre sonra çiftlikler yok oldu. Pemberton, kulaklarındaki basınç artmaya başlayınca yutkundu. Asfalt yoldan, son bir keskin çıkış yapmadan önce neredeyse bir kilometre boyunca yukarı kıvrılan toprak bir yola saptı. Sonra arabayı durdurdu ve dışarı çıktılar. Yolun sağ kenarında granit bir çıkıntı öne doğru gelmişti, kayanın yüzeyinden su akıyordu. Sol tarafta ise sadece büyük bir uçurum vardı, bir de sabırsızlıkla geceyi bekleyen soluk, yuvarlak ay.

Pemberton, Serena'nın eline uzandı ve beraber uçurumun kenarına yürüdüler. Aşağıda Cove Deresi Vadisi dağlara kadar uzanıyor ve bir kilometrekarelik yatay bir arazi oluşturuyordu. Vadinin ortasında kamp vardı, etrafında da kütük ve dallardan oluşan çorak bir arazi bulunuyordu. Sol tarafta Half Acre Tepesindeki ağaçlar da kesilince çıplak kalmıştı. Sağ tarafta Noland Dağı'nın yerle bir edilmiş aşağı bölgesi bulunuyordu. Tren yolu rayları vadinin üzerinde dikiş izleri gibi gözüküyordu.

Pemberton, "Dokuz aylık iş," dedi.

Serena, "Batıda bu kadarını alta ayda yapmıştık," diye yanıtladı.

"Burada onun dört katı yağmur yağıyor. Ayrıca rayları vadiye döşememiz gerekti."

"Bu gerçekten fark yaratır," diye onayladı Serena. "Arazimiz nereye kadar uzanıyor?"

Pemberton kuzeyi işaret etti. "Ötedeki dağa kadar, şu anda orada ağaç kesiyoruz."

"Peki batıda?"

“Balsam Dağı’na kadar,” dedi Pemberton, orayı da işaret etmişti. “Güneyde Horse Pen Tepesi’ne kadar ve doğuda nerede ağaç kesmeyi bıraktığımızı görebilirsin.”

“On dört bin hektar.”

“Waynesville’in doğusunda çoktan ağaçlarını kestiğimiz dört bin hektar daha var.”

“Peki ya batı, Champion Paper’ın elinde mi?"

“Tennessee sınırına kadar onların.”

“Park için peşinde oldukları arazi o mu?’

Pemberton başını salladı. “Ve eğer Champion o araziyi satarsa, sonra bizim arazimizin peşine düşecekler.”

“Ama onların arazimizi almalarına izin vermeyeceğiz,” dedi Serena.

“En azından araziyle işimiz bitene kadar hayır. Yerel bakır ve kaolin işindeki adamımız Harris sana anlattığım toplantıdaydı ve bu ulusal park planına bizim kadar karşı olduğunu açıkça belirtti, ilçedeki en zengin adamın yanımızda olması kötü bir şey değil."

“Ya da gelecekteki iş ortağımızın zengin bir adam olması,” diye ekledi Serena.

“Onu seveceksin. Uyanıktır ve ahmaklara katlanmaz.”

Serena, Pemberton’ın yaralı koluna dokundu.

“Gidip kolunu sarmalıyız.”

Pemberton, “Önce bir öpücük,” dedikten sonra kenetlenmiş ellerini Serena’nın bel çukuruna götürdü ve onu yakınına çekti.

Serena, dudaklarını Pemberton’ınkilere sertçe bastırdı. Boş eli onu yakına çekmek için Pemberton’ın başının arkasına gitti. Serena dudaklarını araladı ve kocasını daha ateşli öptü, dişleri ve dili Pemberton’ınkilere dokunuyordu. Serena bedenini tamamen Pemberton a dayadı. Her zamanki gibi naz yapmayı beceremiyordu, ilk tanıştıklarında bile becerememişti. Pemberton yine başka hiçbir kadınla yaşamadığı bir şey hissetti; sınırsız bir ihtimaller denizine açılmış gibiydi. Ancak bu deniz yalnızca ikisi için vardı.

Packard’a bindiler ve vadiye doğru indiler. Yol daha kayalık hâle geldi, oluklar ve erozyon çukurları göze daha fazla çarpmaya başlamıştı. Kum tabakasıyla tıkanmış bir derenin üzerinden geçtiler, sonra ormanlar bitene kadar ağaçların içinden yola devam ettiler ve daha sonra da vadinin zemininde ilerlemeye başladılar. Artık yol yoktu, sadece geniş bir çamur ve toprak arazi vardı. Bir ahin ve ön odası maaş bordro ofisi, arka odası da bar ve yemek salonu olarak kullanılan dar, iki kapılı bir kulübeyi geçtiler.

Sağ tarafta işçilerin yemek salonu ve kantini vardı. Sabahı bekleyen açık yük vagonlarının yarımdan, tren yolu raylarından karşıya geçtiler. Rayların yarımda doktor muayenehanesi olarak kullanılan bir personel vagonu duruyordu, paslanan tekerlekleri vadinin zeminine batmıştı.

Tehlikeli bir şekilde Bent Knob Tepesi'ne yerleştirilmiş üç düzine sıralı evin altından geçtiler, temelleri tırtıklı akasya direklerinin üzerine dayanmıştı. Sıralı evler ucuz tahta yük vagonlarına benziyordu; sadece boyutları ve görüntüleri açısından değil, aynı zamanda her birini diğerine bağlayan kablo yüzünden de vagonları andırıyorlardı. Her evin üzerinde demir bir halka vardı. Baltalar, tahtalar içinde pencere görevi görecek kıymıklı delikler açmıştı.

Serena, "İşçilerin evleri sanırım," dedi.

"Evet, burada işimiz biter bitmez evleri açık yük vagonlarına bindirip yeni mevkimize taşıyabiliriz. İşçilerin eşyalarını taşımasına bile gerek yok."

Serena konuşurken başını sallayarak, "Çok akıllıca," dedi. "Kira ne kadar?"

"Ayda sekiz dolar."

"Peki maaşları?"

"Şu anda günde iki dolar ama Buchanan bunu iki dolar on sente yükseltmek istiyor."

"Neden?"

Pemberton kendi evlerinin önüne park ederken, "İyi adamlarımızı diğer kamplara kaçıracağımızı iddia ediyor," dedi. "Bense devletin arazileri ele geçirmesinin işçi bolluğuna sebep olacağını düşünüyorum, özellikle de Champion arazisini satarsa."

"Wilkie ne düşünüyor?"

"Wilkie bana katılıyor," dedi Pemberton. "Borsa çöküşünün tek iyi yanının daha ucuz işgücü olduğunu söylüyor."

Serena, "Ben de sana ve Wilkie'ye katılıyorum," dedi.

Joel Vaughn adındaki genç bir adam ön basamaklarda bekliyordu. Yanında da içinde et, ekmek, peynir ve bir şişe kırmızı şarap olan karton bir kutu vardı. Pemberton ve Serena Packard'dan çıktığında Vaughn ayağa kalktı ve yün golf şapkasıyla selam verip darmadağınık havuç renkli saçlarını gösterdi. Campbell çabucak onun zekâsının da saçları kadar parlak olduğunu fark etmiş ve Vaughn'a genelde çok daha yaşlı işçilere verilen sorumluluklar vermişti. Vaughn'un çiziklerle dolu önkollarının ve çilli sol elmacık kemiğindeki mor şişliğin kanıtladığı gibi, bu

sorumluluklar arasında değerli olduğu kadar ateşli bir atla cebelleşmesi de vardı. Vaughn arabadaki çantaları aldı ve Pemberton’la karısını verandaya doğru takip etti. Pemberton kapıyı açtı ve önce gencin içeri girmesi için başını salladı.

Pemberton, “Seni eşikten geçirirdim ama kolumun durumu malum,” dedi Serena’ya.

Serena gülümsedi. “Merak etme, Pemberton. Ben eşikten geçebilirim.”

Önce o, ardından da Pemberton içeri girdi. Serena bir an çalışacağından şüpheliymiş gibi ışık düğmesini inceledi. Sonra ışığı açtı.

Ön odada şöminenin önüne yerleştirilmiş iki Coxwell koltuğu vardı, evin sol tarafında Homestead ocak ve soğutucu ile ufak bir mutfak bulunuyordu. Ön odanın tek penceresinin yanında altları hasır dört sandalyesi bulunan kavak bir masa duruyordu. Serena başını sallayıp koridorda yürüdü ve arka odaya girmeden önce banyoya göz attı. Yatağın başucundaki lambayı açtı ve incelikle işlenmiş demir yatağın üzerine oturup şiltenin sertliğini test etti ve tatmin olmuş gözüktü. Vaughn bir zamanlar Pemberton’ın babasına ait olan ufak sandıkla eşikte belirdi.

“Koridordaki dolaba koy,” dedi Pemberton.

Vaughn söylenileni yaptı ve dışarı çıktı. Ardından yemek ve şarapla geri döndü.

“Bay Buchanan yiyecek bir şeylere ihtiyaç duyabileceğinizi düşündü.”

“Masaya koy,” dedi Pemberton. “Sonra personel vagonundan tentürdiyot ve sargı getir.”

Genç duraksadı, gözleri Pemberton’ın kandan sırılsıklam olmuş gömlek kolundaydı.

“Doktor Cheney’i getirmemi ister misiniz?”

“Hayır,” dedi Serena. ‘Yarasını ben saracağım.”

Vaughn gittikten sonra, Serena yatak odasının penceresine yaklaştı ve camdan sıralı evlere baktı.

“İşçilerin elektriği var mı?”

“Sadece yemek salonunda.”

“En iyi yol bu,” diyen Serena odanın ortasına doğru geriledi. “Sadece para tasarrufu açısından değil, adamlar için de iyi. Spartalılar gibi yaşarlarsa daha sıkı çalışırlar.”

Pemberton açık avucunu odanın çıplak, pürüzlü tahta duvarlarına kaldırdı.

“Burası da oldukça Spartalılara özgü.”

“Artan paralarla daha fazla kereste aleti alıyoruz,” dedi Serena. “Paramızı başka türlü harcamak isteseydik Boston’da kalırdık.” “Kesinlikle doğru.”

“Yan evde kim kalıyor?”

“Campbell. Bu kamptaki diğer herkes kadar değerli. Defter tutabiliyor, her şeyi tamir edebiliyor ve Günter ölçü zincirini diğer bütün arazi mühendisleri kadar iyi kullanabiliyor.”

“Peki, son ev kimin?”

“Doktor Cheney’in.”

“Wild Hog Gap’teki şarlatan.”

“Burada yaşaması için getirebildiğimiz tek doktor oydu. Onu getirmek için bile bir ev ve otomobil teklif etmemiz gerekti.” Serena çekmeceli gardırobunu açtı ve içini inceledi.

“Peki ya düğün hediyem, Pemberton ?”

“Ahırda.”

“Şimdiye kadar hiç beyaz bir Arap atı görmemiştim.” “Etkileyici bir at,” dedi Pemberton.

“Yarın ilk iş onunla turlayacağım.”

Vaughn tentürdiyotla sargıyı getirdiğinde, Serena yatağa oturdu ve Pemberton’ın gömleğinin düğmelerini açtı, kemerinin altına sıkıştırılmış silahı çekti. Bıçağı kılıfından çıkardı ve komodinin üzerine koymadan önce bıçağın ağzındaki kurumuş kanı inceledi. Sonra da tentürdiyot şişesini açtı.

Bir adamla böyle savaşmak nasıl hissettiriyor? Yani bıçakla. Eskrim gibi mi yoksa... daha mı samimi?”

Pemberton hissettiklerini nasıl kelimelere dökebileceğini düşünmeye çalıştı.

Sonunda, “Bilmiyorum,” dedi, “sadece aynı anda hem çok gerçek hem de çok gerçek dışı hissettiriyor.”

Serena onun kolunu daha sert tuttu ama sesi yumuşadı.

“Bu yakacak,” dedi ve yavaşça kestane renkli sıvıyı yaraya döktü. “Boston’daki kötü şöhretinin sebebi olan bıçak kavgası bugünkü gibi mi hissettirmişti?”

“Esasında Boston’daki bir bira bardağıydı,” diye yanıtladı. “Daha çok bir bar kavgasındaki kazaydı.”

“Benim duyduğum hikâyede bıçak da vardı ve bu, kurbanın ölümünü kazadan çok uzak göstermişti.”

Serena yaradan damlayan tentürdiyodu sümek için durduğunda, Pemberton Serena'nın ses tonunda hafif bir hayal kırıklığı mı vardı yoksa bunu sadece hayal mi etti diye merak etti.

"Ama bu kesinlikle kaza sayılmazdı," diye belirtti Serena. *"Ben kılıcı tutacağım - evet, ölsem bile."*

"Korkarım ki alıntıyı çıkaramadım," dedi Pemberton. "Ben senin kadar bilgili değilim."

"Sorun değil. Senin öğrendiğin yoldan öğrenmek, kitaptan öğrenmekten çok daha iyi."

Serena sargıyı tahta makarasından çıkartırken Pemberton gülümsedi.

"Kim bilir?" dedi Pemberton kaygısızca. "Bu kadar ilkel bir yerde bıçak kullanmak sadece bir cinsiyetin alanı olmayabilir. Sende burnuna toz çekmiş bir kocakarıyla savaşıp benim öğrendiğim yoldan öğrenebilirsin."

"Bunu yapardım," dedi Serena ihtiyatlı bir sesle, "sadece bugün hissettiğini paylaşmak için bile olsa. Bunu istiyorum, senin parçan olan her şey benim de parçam olsun."

Pemberton, Serena sargı bezini önkoluna dolarken kumaşın kalınlaşmasını izledi, tentürdiyot ilk katmanları ıslattı, sonra sargıyı lekeledi. Bir ay önce ev sahibesi Bayan Lowell'in yanma geldiği o Back Bay yemek partisini hatırladı. "Burada sizinle tanışmayı isteyen bir kadın var, Bay Pemberton," demişti orta yaşlı kadın. "Ama sizi uyarmalıyım. Boston'daki diğer bütün bekârları korkuttu." Pemberton orta yaşlı kadını kolay korkmayan bir adam olduğuna dair nasıl rahatlattığını ve belki de sözü geçen kadının da onun hakkında uyarılması gerektiğini söylediğini anımsadı. Bayan Lowell, Pemberton'ın yorumunun doğruluğunu dikkate almış ve koluna girerken onunla aynı gülümsemeyi takınmıştı. "O zaman gidip onunla tanışalım. Unutmayın ki tıpkı onu uyardığım gibi sizi de uyardım."

Serena işi bittiğinde, "İşte," dedi. "Üç gün içinde iyileşir." Bıçağı alıp mutfağa götürdü, ağız kısmını suyla ve bir kumaşla temizledi. Bıçağı kuruladı ve arka odaya döndü.

Serena bıçağı komodinin üzerine koyarken, "Yarın bıçağı bileyeceğim," dedi. "Bu, senin gibi bir adamın hak ettiği bir silah ve ömür boyu kullanılmak üzere tasarlanmış."

"Aynı zamanda bir ömrü uzatmak için de tasarlanmış," diye belirtti Pemberton, "rastlantı eseri bugün gördüğümüz gibi." "Belki tekrar ömrünü

uzatır, o yüzden bıçağını yakınında tut.” Pemberton, “Ofisimde tutacağım,” diye söz verdi.

Serena yatağın karşısındaki iskemleye oturdu ve binici pantolonunu çekip çıkardı. Üstünden çıkanlara bakmadan soyunmaya devam etti. Bütün bu süreç boyunca gözleri Pemberton’daydı. İç çamaşırlarını çıkardı ve Pemberton’ın önünde durdu. Pemberton’ın Serena'dan önce tanıdığı kadınlar bedenleri konusunda utangaçtı, odanın kararmasını veya çarşafların üzerlerine çekilmesini beklerlerdi ama Serena onlar gibi değildi.

Gözleri ve saçları dışında klasik bir güzelliği yoktu, göğüsleri ve kalçaları ufaktı ve bacakları gövdesine göre fazla uzundu. Serena’nın dar omuzları, ince burnu ve çıkık elmacık kemikleri bedenini son derece incelikli bir hâle getiriyordu. Ayakları ufaktı ve diğer bütün hatları düşünülürse garip derecede zarif ve kırılgan görünüşlüydü. Pemberton la bedenleri çok uyumluydu. Serena’nın esnek bedeni, Pemberton’ın geniş vücuduna ve daha kaslı yapısına uyuyordu. Bazen geceleri o kadar ateşle sevişiyorlardı ki altlarındaki yatak bel verip zıplıyordu. Pemberton hızlı nefes alış verişleri duyuyordu ama hangisi Serena’nın, hangisi kendisinin bilemiyordu. Serena birlikte olmalarının bir tür imha olduğunu söylemişti. Pemberton’ın aklına bunu bu şekilde tarif etmek hiçbir zaman gelmezdi ama Serena’nın bu konuda tamamen haklı olduğunu biliyordu.

Serena, kocasının yanına hemen gelmeyince Pemberton ı bir hassaslık kapladı. Serena’nın bedenine ve tanıştıklarında onu büyüleyen gözlerine baktı, irisleri cilalı kalay rengindeydi. Kalay kadar sert ve yoğundu da, altın noktalan grinin çok fazla içinde değildi, yüzeyde zerrecikler gibi yüzüyorlardı sanki. Bedenleri bir araya geldiğinde gözleri kapanmıyordu, Serena onu vücuduyla olduğu kadar bakışlarıyla da içine çekiyordu.

Serena ay ışığının yatağa düşmesi için perdeleri açtı. Pencereden uzağa baktı ve odanın etrafına bakındı, sanki bir an nerede olduğunu unutmuştu.

Sonunda, “Bu bize gayet güzel yeter,” dedi ve yatağa doğru adım atarken bakışlarını Pemberton a çevirdi.

İki

Ertesi sabah Pemberton, karısını kampın yüz işçisiyle tanıştırdı. Pemberton konuşurken Serena da yanında duruyordu, siyah binici pantolonu ve mavi kot gömlek giymişti. Binici pantolonu bir önceki güne göre farklıydı; Avrupa malıydı, derisi aşındırılmış ve yıpranmıştı, ayakkabılarının ucu da kararmış gümüşle süslenmişti. Serena beygirin dizginlerini tutuyordu, Arap'ın beyazlığı o kadar yoğundu ki günün ilk ışıklarında neredeyse şeffaf duruyordu. Atın sırtında ağırlık yapan eyer, yün iplerle kaplı contalı plakalarla Alman derisinden yapılmıştı. Fiyatı bir kerestecinin yıllık kazancından daha fazlaydı. Birkaç adam sessizce ikisi de sol tarafta olmayan üzengiler hakkında yorumda bulundu.

Wilkie ve Buchanan verandada duruyorlardı, ellerinde kahve fincanları vardı. İkisi de takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Doğaya karşı verdikleri tek taviz diz boyu deri çizmeleriydi, pantolon paçaları çamurlanmamaları için çizmelerden içeri tıkılmıştı. Gri süet pantolonu ve ekose iş gömleği, işçilerin kıyafetlerinden pek farklı olmayan Pemberton, ortaklarının giysilerini böyle bir ortamda biraz saçma buluyordu. Serena'nın kıyafetine bakınca şimdi daha da saçma bulmuştu.

Pemberton işçilere, "Bayan Pemberton'ın babası Colorado'daki Vulcan Kereste Şirketi'nin sahibiydi," dedi. "Babası ona bu işleri iyi öğretti. Buradaki bütün adamlar kadar becerikli ve yakında bunu siz de göreceksiniz. Talimatlarına benimkilere uyduğunuz gibi uymalısınız."

Toplanmış keresteciler arasında kesicilerin ekip başı gür sakallı Bilded da vardı. Yüksek sesle tükürüğünü topladı ve yere san bir balgam kütlesi tükürdü. Bir doksan boyu ve doksandan fazla kilosuyla Bilded, kampta Pemberton kadar iri olan birkaç adamdan biriydi.

Serena eyer çantasını açtı ve bir Waterman tükenmez kalem ile deri kaplı bir defter çıkardı. Atla usulca konuştu, sonra dizginleri Pemberton a verdi ve Bilded'a doğru yürüyüp tükürdüğü yerde durdu. Ofisin yanındaki dişbudak ağacını işaret etti; ağaç, gölgesi için kesilmemişti.

"Seninle bir iddiaya girelim," dedi Bilded'a. "ikimiz de o dişbudağın toplam tahta metresini tahmin edeceğiz. Sonra tahminlerimizi bir kâğıda yazıp kimin en yakın olduğunu göreceğiz."

Bilded birkaç saniye boyunca Serena'ya baktı, sonra da çoktan enini ve boyunu ölçüyormuş gibi ağaca döndü. Konuştuğunda Serena'ya değil, dişbudak ağacına bakıyordu.

"Kimin en yakın olduğunu nasıl bileceğiz?'

"Kestirip bıçkıevine götürteceğim," dedi Pemberton. "Kimin kazandığını bu akşam öğrenmiş oluruz."

Doktor Cheney de artık izlemek için verandaya gelmişti. Kahvaltı sonrası purosunu yakmak için bir kibritin başını parmaklıklara sürttü. Çıkan ses, birkaç işçinin o tarafa dönmesine sebep olacak kadar yüksekti. Pemberton da baktı ve sabahın doktorun solgunluğunu ne kadar vurguladığını fark etti. Sabah ışığı, iri yüzünü gri ve yumuşak gösteriyordu; tıpkı kirli bir ekmek hamuru gibi. Bu etki, sarkık boynu ve yanaklarıyla daha da belirginleşiyordu.

"Ne kadarına iddiaya giriyoruz?" diye sordu Bilded.

"İki haftalık maaşa."

Bu miktar Bilded'ı duraksattı.

"Bir kandırmaca yok değil mi? Kazanırsam iki haftanın ekstra maaşını alacağım."

"Evet," dedi Serena, "ve kaybedersen iki hafta bedava çalışmak zorundasın."

Defterle tükenmez kalemi Bilded'a uzattı ama adam onları almak için elini kaldırmadı. Arkasındaki bir işçi kıkırdadı.

"O zaman belki de benim başlamamı istiyorsun?" diye sordu Serena.

Bilded birkaç saniye sonra, "Evet," diye yanıtladı.

Serena ağaca döndü ve kalemi sol eliyle kaldırıp bir sayı yazmadan önce ağacı tam bir dakika boyunca inceledi. Sayfayı defterden koparıp katladı.

"Senin sıran," deyip kalemle defteri Bilded'a uzattı.

Bilded enine daha iyi karar verebilmek için dişbudağa yürüdü, sonra geri döndü ve kendi sayısını yazmadan önce ağacı uzun bir süre daha inceledi. Serena, Pemberton a döndü.

"Tahminlerimizi saklaması için ikimizin de güvenebileceği kim var?"

Pemberton ofisinin eşiğinden izleyen denetmene doğru başını sallayarak, "Campbell," dedi. "Senin için de uygun mu, Bilded?"

"Evet," diye yanıtladı Bilded.

Serena, tren raylarını Noland Dağı'nın güney yüzüne doğru takip eden kesme ekiplerinin arkasından ilerledi. Uzaktan bakıldığında yakın zamanda

terk edilmiş bir savaş alanının mezar taşlarını andıran hektarlar boyu kütüğün arasından geçtiler. Keresteciler kısa zaman sonra dağın sağ tarafına giden ana tren yolunu bıraktılar ve onun yerine tali yolu takip etmeye başladılar. Öğle yemekleri kumaş çuvallarla kâğıt torbalar, metal süt kovalan ve somun ekmek şeklindeki metal kutular içindeydi. Bazı erkekler tulum giyiyordu, bazdan ise ekose gömlek ve pantolon. Birçoğunun ayağında Chippawah çizme vardı ve birkaçınınkinde de bez veya deri ayakkabı. İşaret vermekle görevli olanlar çıplak ayaklıydı. Keresteciler çıngıraklı yılan dedikleri Shay tren motorunu ve Waynesville'de yaşayan işçileri götürüp getiren iki yolcu vagonunu, sonra kereste için altı açık yük vagonunu ve McGiffert yükleme makinesini, son olarak da tali yolun ucundaki çoktan tıslamaya ve buhar çıkarmaya başlamış olan vinçli traktörü geçtiler. Vincin kolundaki uzun, çelik kablolar gövdeden çıkıyor ve devasa bir ceviz ağacı kütüğünün etrafına sardı olduğu yere doğru yarım kilometre yukarı geriliyordu. Vinç kolu uzaktan kocaman bir oltayla makarayı andırıyordu, kablolar olta ipi gibiydi. Kol dağa doğru dönüktü ve kablolar o kadar gergindi ki bütün dağ, kablolara takılı ve Waynesville'deki raylardan aşağı sürüklenmeye hazırmış gibi gözüküyordu. Cumartesi geç saatte kesilen kütükler hâlâ kablolardan sarkıyordu. Adamlar onların altından dinamit yüklü bulutların altından geçermişçesine dikkatle geçiyordu. Buyandan da işçiler dik yokuştan yaprakların altına sakladıkları veya eski Yahudilerin harpları gibi ağaç dallarından sarkan aletlerine doğru ilerlerken havadaki sis azalıyordu. Orada sadece baltalan değil, iki buçuk metrelik kütük testereleri, çelik kamaları, blokları ve sırıklı kancaları vardı. Ayrıca şeytan-işi denilen beş kiloluk çekiçleri ve zor-tutuş denilen üç kiloluk çekiçleri de orada bulunuyordu. Bu gereçlerden bazılarının saplarına ateşle işçilerin ad ve soyadlarının baş harfleri işlenmişti. En yeni aletler dışında hepsinin saplan pürüzsüz olana kadar etle aşınmıştı, tıpkı suyla ovulan taşlar gibi. Adamlar kesilmiş ağaçlarla çalıların arasında ilerlerken gözleri nereye adım atacaklarını tartıyordu çünkü yılanlar güneş ışığı yamaçlara tamamen düşene kadar nadiren kıpırdasa da yabanarıları ve eşekarıları böyle bir mühlet tanımıyordu. Dağ da mühlet tanımazdı, her an bir adamı yuvarlayarak düşürebilirdi, özellikle de yakın zamanda yağan yağmurların zemini kayganlaştırdığı ve dengede duramayacak kadar gevşek hale getirdiği böyle bir günde... Kerestecilerin çoğu, bir önceki hafta altı gün boyunca on bir saatlik vardiyalarla çalıştıkları için yorgundu. Bazıları akşamdan kalmaydı, bazıları da yaralıydı. Dağa çıkarlarken çoktan

dört ya da beş bardak kahve içmişlerdi bile. Yanlarında sigara ve çiğneme tütünü taşıyorlardı. Bazıları ayakta ve tetikte kalmak için kokain kullanıyordu çünkü kesme işlemi başlayınca ağaçlardan kayan balta bıçaklarına, dizlerine geçebilecek testere dişlerine, kablodaki penselerin serbest kalmasına veya kablonun kopmasına karşı dikkatli olmak zorundaydılar. Özellikle de ağaçlardan kopup toprağa cirit gibi düşecek olan dallara karşı tetikte olmaları gerekiyordu.

Serena ekipleri ormana doğru takip ederken, Pemberton verandada kaldı. Uzaktan bile Serena'nın kalçalarının sallanışını ve kavisli sırtını görebiliyordu. Dün geceden sonra sabah da birlikte olmuş olsalar da, Pemberton şehvetin nabzını hızlandırdığını fark etti ve Serena'yı New England Av Kulübü'nde at binerken ilk izlediği zaman aklına geldi. O sabah kulüp bmasının verandasında oturup Serena'yla atının çalılardan ve çitlerden atlamasını izlemişti. Hiçbir zaman kolayca hayranlık duyan bir erkek olmamıştı ama Serena ve atı yükselip sonra bariyerin uzağına inmeden önce saniyeler gibi gözüken bir süre boyunca havada asılı kaldığında hissettiği şeyi tarif edebilecek tek kelime buydu. Birbirlerini buldukları için inanılmaz şanslı hissetmişti kendini. Gerçi Serena ona tanışmalarının şans eseri değil, kaçınılmaz olduğunu söylemişti.

O sabah kulüpte Serena'nın aksine kırmızı çift kuyruklu av ceketi giyen ve siyah melon şapka takan iki kadın verandaya gelip Pemberton'ın yanma oturmuştu. Sabahın serinliğine karşı koymak için önlerinde sıcak çaylar duruyordu. Kadınların genç olanı, *herhalde ceketsiz ve pelerinsiz at binmeyi planlıyor,* demiş, diğeri ise *ceketinin muhtemelen Colorado'da olduğunu* söylemişti. *Ağabeyimin karısı onunla beraber Bayan Parterin okuluna gitmişti,* demişti daha büyük olan kadın. *Bir gün batının iç kesimlerinden çıkagelmiş bir öksüz kendisi. Zengin bir kadın olmasına ve hayal edebileceğinden daha iyi eğitimli olmasına karşın, Sarah Porter ona sosyal zarafet kurallarından hiçbirini öğretememiş. Gelinim, o kibirli grup için bile fazla gururlu olduğunu söylüyor. Birkaç kız, ona acıyıp Noel tatili için onu evlerine davet etmişler ama tekliflerini reddetmekle kalmamış, bunu son derece nezaketsiz bir tavırla yapmış. Onların evlerine gitmek yerine o eski kafalı mürebbiyelerle kalmış.* Genç kadın Pemberton'ın dinlediğini fark edip ona dönmüştü. *Onu tanıyor musunuz*? diye sormuştu. *Evet,* demişti Pemberton. *Nişanlım.* Genç kadın kızarmıştı ama arkadaşı gülümseyerek Pemberton a dönmüştü. *Eh,* demişti soğukça bir tavırla, *en azından sizi yanınızda bulunmaya değer buluyormuş.*

Bayan Lowell'ın önceki talipleriyle ilgili kısa yorumu dışında, Pemberton ilk defa o sabah Serena'nın dışında birinin onun geçmişinden bahsettiğini duymuştu. Serena kendi isteğiyle çok az şey anlatıyordu. Pemberton ona Colorado'da veya New England'da geçirdiği zamanla ilgili soru sorduğunda, Serena'nın cevaplan neredeyse her zaman üstünkörü oluyordu. Pemberton a kendisinin ve onun geçmişe, geçmişin onlara duyduğundan fazla ihtiyaç duymadıklarını söylemişti.

Ama Serena'nın kâbusları devam ediyordu. Serena kâbuslarından hiç bahsetmiyordu, Pemberton sorduğunda, hatta Pemberton onun çırpman bedenini sanki tehlikeli bir dalgadan çekiyormuş gibi kâbuslardan çıkardığı anlarda bile tek kelime etmiyordu. Kâbuslar bir şekilde Colorado'da ailesinin başına gelenlerle ilgiliydi, Pemberton buna emindi. Serena'yı tanıyan diğer insanların da onun bu anlarda inleyerek tekrar uyuyana kadar Pemberton a sıkıca sarılırken ne kadar çocuksu gözüktüğüne hayret edeceklerine de emindi.

Mutfak kapısı çarpıldı ve bir işçi dışarı çıkıp yağ ve yemek artığı kokan bir çukura leğendeki gri bulaşık suyunu döktü. Son keresteci de ormanda kaybolmuştu. Pemberton, kısa süre sonra baş kesiciler ağaçlara çentik atmaya başladığında balta seslerini duymaya başladı, işçiler Haywood County'nin el değmemiş doğasının birkaç hektarını daha testere vurup yok ederken vadide seken tüfek atışlarını andıran sesler geliyordu.

Dişbudağı devirmekle görevli ekip, aletleriyle kampa dönmüştü. Üç adam kamp ateşi önündeymişçesine ağacın önüne çömeldi ve aralarında nereden başlayacaklarını konuştular. Onlara Campbell da katıldı ve kerestecilerin sorularını kulağa talimatlardan çok öneriler gibi gelecek şekilde bir araya getirilmiş sözlerle yanıtladı. Birkaç dakika sonra Campbell ayağa kalktı. Verandaya dönüp Pemberton a başını salladı ve uzun süre ona bakıp kendisinden başka bir şey isteyip istemediğini atılmaya çalıştı. Campbell'ın ela gözlerin, kedilerinki gibi badem şeklindeydi. Pemberton bu iri gözlerin, çevresindeki her şeyin böylesine farkında olan bu adama yakıştığını düşünüyordu. Campbell etrafında olup biten her şeyden haberi olan ve aynı zamanda da dikkatli bir adamdı, bu sayede dikkatsizliğin nadiren affedildiği bir işte otuzlu yaşlarının sonuna kadar gelebilmişti. Pemberton başını sallayınca Campbell trenin makinistiyle konuşmak için yola koyuldu. Pemberton onun gidişini izlerken Campbell kadar tedbirli bir adamın bile yüzük parmağının eksik olduğunu fark etti. Doktor Cheney bir

gün, bütün kopan vücut parçalarını toplayıp birbirine dikseniz her ay yeni bir işçiniz olurdu, diye şaka yapmıştı.

Kesme ekibi çabucak Campbell'ın neden onları seçtiğini belli edercesine kendini gösterdi. Baş kesici baltasını aldı ve iki usta vuruşla ağacın altına yerden otuz santim yukarıda bir kesik açtı. İki bıçkıcı, tek dizlerinin üzerine çöküp dişbudak saplarını iki elleriyle kavradılar ve işe koyuldular, ağaç kabuğu parçalan çelik dişlerin altında çıtırdayıp kınlıyordu. Adamlar hızlandılar ve kısa süre sonra talaşlar kum saatinde biriken kum gibi ayaklarında yığınlar oluşturmaya başladı. Pemberton kütük testeresini kullanan işçilerin gereken çabadan ötürü onlara "ızdırap kırbacı" dediğini biliyordu ama bu adamları izleyince bu iş gayret gerektirmiyor gibi gözüküyordu. Sanki aleti pürüzsüz bir tahtanın arasına sokuyorlardı. Testere takılmaya başladığında baş kesici bir yarık açmak için şeytan-işini kullanıyordu. On beş dakika içinde ağaç boylu boyunca yerdeydi.

Pemberton içeri girdi ve faturalar üzerinde çalıştı, ara sıra pencereden dışarı Noland Dağı'na bakıyordu. O ve Serena, evlilik töreninden beri birkaç dakikadan fazla ayrı kalmamışlardı. Onun yokluğu evrak işini daha sıkıcı, odayı daha boş yapıyordu. Pemberton, karısının onu o sabah elini hafifçe omzuna koyup gözkapaklarını öperek uyandırmasını hatırladı. Serena da uykuluydu ve kocasını son derece yorgun bir şekilde kollarına aldığında sanki Pemberton kendi rüyasını bırakmıştı ve beraber daha iyi, daha güzel bir rüyaya dalmışlardı.

Serena bütün sabah boyunca yoktu; araziyi tanıyor, işçilerin, dağ sırtlarının ve derelerin adlarını öğreniyordu.

Komodindeki Franklin saati on ikiyi vurduğunda, Harris Studebaker'ını ofisin önüne çekti. Pemberton faturaları masasının üzerine koydu ve onu karşılamak için dışarı yürüdü. Pemberton gibi Harris de işçilerinden sadece biraz daha iyi giyiniyordu, zenginliğinin tek işareti sağ elindeki kalın altın yüzüktü. Yüzüğün üzerinde sahibinin gözleri kadar keskin ve parlak mavi bir safir vardı. Harris aslında yetmiş yaşındaydı ama canlı, gümüş grisi saçları ve parlak altın dolguları kesinlikle hiç hamlamamış bir adama uyuyordu.

Harris ofis verandasına çıktığında, "Ee, nerede?" diye sordu. "Senin iddia ettiğin kadar etkileyici bir kadın gizlenmemek." Sonra duraksadı ve başını hafifçe çevirirken gülümsedi, hedefini daha iyi görmek istermişçesine sağ gözünü Pemberton a odaklamıştı.

“Gerçi bir daha düşündüm de, belki de onu saklamaksın. Eğer dediğin kadar varsa.”

“Göreceksin,” dedi Pemberton. “Noland’da. At alıp oraya gidebiliriz.”

Harris, “Buna zamanım yok,” diye yanıtladı. “Karını görmekten ne kadar keyif alacak olsam da bu park saçmalığı daha önemli. Saygıdeğer bakanımız Rockefeller’a beş milyon bağış yaptırtmış. Şimdi kesin Champion’ı alabilir.”

“Sence satarlar mı?”

Harris, “Bilmiyorum,” dedi, “ama Champion’ın teklifleri dinliyor olması bile sadece Bakan Albright’ı değil, diğerlerini de cesaretlendiriyor, burada da Washington’da da. Tennessee de çiftçileri arazilerinden kovmaya başladılar bile.”

Pemberton, “Bunun bir kerede çözümlenmesi gerek,” dedi.

“Kesinlikle çözümlenmesi gerek. Raleigh’in düzenbaz avukatlarının ceplerini doldurmaktan ben de senin kadar sıkıldım.”

Harris cebinden bir saat çıkarıp baktı.

“Düşündüğümden daha geç olmuş,” dedi.

Pemberton, “Glencoe Tepesi’nin olduğu taraflara bakma şansın oldu mu?’ diye sordu.

“Cumartesi sabahı ofisime gel, beraber gidip görelim. Karını da getir.” Harris bir an durup vadinin kesilmiş kütükleri ve dallarına doğru başını onaylayarak salladı. “Burada iyi iş çıkarmışsın, hem de o iki züppe iş ortağına rağmen.”

Pemberton, Harris gittikten sonra ofise dönmedi, onun yerine atına binip Noland Dağı’na gitti. Serena’yı iki ekip başıyla öğle yemeği yerken buldu. Sandviçlerinden ısırık alırlarken ikinci bir tomruk kızağı almanın fazladan paraya değip değmeyeceğini tartışıyorlardı. Pemberton atından inip onlara katıldı.

Serena’nın yanma otururken, “Dişbudak bıçkıevinde,” dedi, “yani Campbell beş buçukta kereste boyunu öğrenecek.”

‘Diğer adamlardan seninle iddiaya giren oldu mu?’ “Hayır.”

Serena ekip başlarına, “Siz iddiaya girmek ister misiniz?’ diye sordu.

Yaşça büyük olanı, “Hayır efendim,” diye yanıtladı. “Keresteyle alakalı herhangi bir konuda sizinle iddiaya girmeye hevesli değilim. Bu sabahtan önce isteyebilirdim ama şu anda, özellikle de bize sigarayla gösterdiğiniz numaradan sonra istemiyorum.” Daha genç işçi sadece başını iki yana salladı.

İki adam yemek yemeyi bitirdi ve adamlarını topladı. Kısa süre sonra etraftaki ormanları balta ve kütük testeresi sesleri sardı. Arap atı öfkeyle burnundan soluyunca Serena ona doğru yürüyüp elini atın yelesine koydu. Atla konuşunca beygir sakinleşti.

Pemberton, “Harris uğradı,” dedi. “Cumartesi günü hep beraber Glencoe Tepesi taraflarına bakmamızı istiyor.”

“Kaolin ve bakır dışında bir şey arayacak mı?’

Pemberton, “Buna şüpheliyim,” dedi, “gerçi buralarda derelerden süzgeçle altın bulunmuşluğu var. Franklin’in yakınında yakut ve safir madenleri bulunuyor ama buradan altmış beş kilometre uzakta.”

Serena, Pemberton’ın elini tutmak için ona yaklaşarak, “Umarım bir şey bulur,” dedi. “Bu bizim için yeni bir başlangıç olur, ilk gerçek iş ortaklığımız.”

Pemberton gülümsedi. “Harris’in de öyle.”

“Şimdilik.”

Pemberton kampa geri gittiğinde Boston’da Serena’yla yatakta yattıkları akşamüstünü düşündü, çarşaflar nemli ve karmakarışıktı. Serena’yla birlikteliklerinin üçüncü, belki de dördüncü günüydü bu. Serena başını kocasının omzuna, sol elini de göğsüne koyarak konuşmuştu.

“Carolina’dan sonra nereye gitmeyi planlıyorsun?”

Pemberton, “Bu kadar sonrasını düşünmemiştim,” diye yanıtlamıştı.

“Düşünmemiştim mi?” demişti Serena. “Neden birlikte karar vermiyoruz?”

Pemberton oyuncu bir edayla, “Eh, artık biz’ olduğumuza göre,” diye cevap vermişti, ‘bu kararı sana bırakacağım.”

Serena başını kaldırıp onun gözlerine bakmıştı.

“Brezilya. Araştırdım. El değmemiş maun ormanları var ve orada doğa kanunları dışında hiçbir kanunun sözü geçmiyor."

Pemberton, “Pekâlâ,” demişti. “Şimdi bizim’ karar vermemiz gereken tek şey nerede yemek yiyeceğimiz. Bizim için başka her şeye sen karar verdiğin için buna ben karar verebilir miyim?’

Serena sorusuna cevap vermemişti. Onun yerine elini Pemberton m göğsüne daha sertçe bastırmıştı ve nabzını ölçerken avucunu orada bırakmıştı.

“Güçlü bir kalbin olduğunu duymuştum, korkusuz olduğunu,” demişti, “ve gerçekten de öyle.”

Pemberton, “Yani potansiyel kereste arazileri dışında erkekleri de mi araştırıyorsun?’ diye sormuştu.

Serena da, “Tabii ki,” diye yanıtlamıştı onu.

Altıda kamptaki bütün işçiler ofisin önünde toplanmıştı. Kesme ekipleri genelde üç adamdan oluşsa da, bir elemanını kaybeden ekip başka bir ekibe ekleniyordu. Bazen bu düzenlemeler kalıcı olabiliyordu. Snipes adlı bir adam böyle bir ekipte lider rolünü üstlenmişti çünkü diğer ekip başı Stewart, çalışkan bir işçi olmasına rağmen çalışanları cesaretlendiremeyen bir liderdi. Stewart da bu düzenden ötürü diğer herkes kadar rahatlamıştı.

Snipes’ın ekibinde Mclntyre adında okuma yazma bilmeyen ve papazlığa atanamamış bir kilise lideri yer alıyordu. Eli kulağındaki kıyametle ilgili coşkulu bildirilerde bulunmaya çok meraklıydı. Mclntyre her fırsatta görüşlerini paylaşmak için can atıyordu, özellikle de çarşamba geceleri ve pazar sabakıları kamptaki ayinleri yürüten Presbiteryen[i] kilisesinden Peder Bolick’le konuşmaya bayılıyordu. Peder Bolick yandaş teologunun sadece yersiz konuşan biri olduğunu değil, aynı zamanda da deli olduğunu düşünüyordu ve tıpkı kamptaki çoğu adam gibi ondan kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Mclntyre ishal olduğu için sabah boyunca yoktu ama öğle vakti işe geldi. Serena’nın pantolonuyla ofis verandasında durduğunu görünce midesini yatıştırmak için emdiği nane boğazına kaçtı.

Mclntyre dili dolaşarak, “İşte orada,” dedi, “Babil’in Fahişesi[ii] canlı canlı karşımda duruyor.”

On dokuz yaşındaki, ekibin en genç üyesi Dunbar bir şey anlamadan verandaya baktı. Siyah rahip şapkasını takmış ve gerçek kimliğini göstermek için en sıcak günlerde bile üzerinden çıkarmadığı yıpranmış siyah takımını giymiş Mclntyre’a döndü. “Nerede?” diye sordu.

“İşte o verandada, Jezebel[iii] kadar cüretkârca duruyor.”

Kendi karısı ve kardeşi dışında Mclntyre’ın cemaatinin tek üyesi olan Stewart, dönüp rahibine sordu:

“Neden böyle bir şey söylüyorsun, Peder?”

“O pantolon,” diye belirtti Mclntyre. “İncil’in Esinleme kitabında yazıyor. Babil’in Fahişesi’nin dünyanın son günlerinde pantolonla geleceğini söylüyor.”

Mclntyre’ın sözlerini saçmalık olarak değerlendiren ters mizaçlı Ross, kampa gelip konuşmaya başlayan bir şempanzeye bakarmış gibi kilise

liderine baktı.

“Esinleme’yi birçok kez okudum, Mclntyre,” dedi, “ve nasıl olduysa o ayeti kaçırmışım.”

“King James versiyonunda yok,” dedi Mclntyre. “Orijinal Yunan versiyonunda var.”

‘Yunanca okumayı biliyorsun demek? İngilizce bile okuma yazma bilmeyen bir adama göre bu inanılmaz.”

Mclntyre yavaşça, “Eh, hayır,” dedi. Yunanca okumuyorum ama onlardan ne yazdığını öğrendim.”

Ross, “Ne yazdığını öğrenmişmiş,” diyerek başını iki yana salladı.

Snipes konuşmak için ağzındaki gül kökü piposunu çıkardı. Tulumu o kadar yıpranmış ve yamalıydı ki orijinal kot kumaşı sonradan eklenmiş gibi duruyordu ama yeni renkleri eskilerle uydurmak için hiç çaba sarf edilmemişti. Onun yerine ustabaşının tulumu san, yeşil, kırmızı ve turuncu renkli kumaşlarla onarılmıştı. Snipes kendini bilgili bir adam sayardı ve çeşitli parlak renklerin doğada başka yaratıkları tehlikeye karşı uyardığı bilinirken bu yamaların sadece böcekleri caydırmakla kalmayıp aynı şekilde düşen sivri dallan ve yıldırımları da engelleyebileceğini savunurdu. Snipes piposunu önünde tutup bir an inceledi ve sonra başını kaldırıp konuştu.

“Dünyadaki her dilde farklar var,” dedi bilgece ve bu görüşü izah etmeye hazır gözükürken, Ross açık avucunu kaldırdı.

Ross, “Dişbudağın ölçüleri geliyor,” dedi. “Ceplerini hafifletmeye hazır ol, Dunbar.”

Campbell dişbudağın kütüğünün üzerinde durdu ve ceketinin cebinden bir defter çıkardı. Adamlar sessizleşti. Campbell, ne işçilere ne de patronlara baktı. Konuşurken sanki hükmü verirken bile kimi kayırdığını gizlemek istercesine bakışlarını defterden ayırmıyordu.

“Bayan Pemberton yetmiş dm^3 ile kazandı,” dedi ve başka bir yorum yapmadan aşağı indi.

Adamlar dağılmaya başladı, Ross gibi iddiaya girip kazanmış olanlar kaybedenlere göre daha fazla sekerek yürüyordu. Sonunda sadece verandadan izleyenler yerinde kaldı.

Buchanan, ‘Kutlamak için en iyi viskimizi içelim,” diye duyurdu.

O ve Wilkie, Doktor Cheney’le Pemberton’ları ofise doğru takip etti. Ön odadan geçip duvarında bir bar ve ortasında dört metrelik, etrafı bir düzine minderli tahta sandalyeyle çevrili bir yemek masası bulunan daha

ufak odaya girdiler. Odada taş bir şömine ve tek bir pencere vardı. Buchanan barın arkasına geçti ve cilalı tahtaya bir Glenlivet şişesiyle maden suyu koydu. Barın altından beş tane Steuben marka büyük bardak çıkardı ve gümüş bir kutuya buzluktan buz parçalan doldurdu.

Doktor Cheney, "Buraya iyileşme Odası diyorum," dedi Serena'ya. "Burada her türlü alkolün stoklandığını görebilirsin. Burayı kendi ilaç ihtiyaçlarım için oldukça yeterli buluyorum." Buchanan, barın arkasından, "Doktor Cheney'in başka bir yerde iyileşme odası kurmasına gerek yok çünkü doktorun hastalan nadiren iyileşir," dedi. "Bu ipsiz sapsızların tercihlerini biliyorum ama siz ne içersiniz, Bayan Pemberton ?"

"Aynısından."

Buchanan dışında herkes oturdu. Serena masayı inceledi ve sol elinin parmaklarını yüzeyinde gezdirdi.

Serena, "Tek bir parça kestane," dedi takdir dolu bir sesle. "Ağaç buralarda mı kesildi?"

"Bu vadide," dedi Buchanan. "Ölçüsü otuz beş metreydi. Henüz daha büyüğünü bulamadık."

Serena gözlerini masadan kaldırdı ve odanın etrafına bakındı. Wilkie, "Korkarım bu oda oldukça sade, Bayan Pemberton," dedi, "ama rahat, hatta kendine özgü bir şekilde sıcak ve samimi, özellikle de kışın. Akşam yemeklerinizi sizin teşrifinizden önce dördümüzün yaptığı gibi burada yiyeceğinizi umuyoruz."

Hâlâ odayı değerlendiren Serena başını salladı.

Doktor Cheney, "Harika," dedi. "Bir kadının güzelliği bu monoton yeri aydınlatmakta çok etkili olacaktır."

Buchanan Serena'ya içkisini uzatırken konuştu;

"Pemberton bana ebeveynlerinizin 1918'deki grip salgınında talihsiz bir şekilde vefat ettiğinden bahsetti ama kardeşleriniz var mı?"

"Bir erkek kardeşim, iki de kız kardeşim vardı. Onlar da öldü."

Wilkie, "Hepsi salgında mı öldü?" diye sordu.

"Evet."

Wilkie'nin bıyığı hafifçe titredi ve çapaklı gözleri hüzünlendi.

"Kaç yaşındaydınız, canım?'

"On altı."

Wilkie, "Ben de o salgında bir kardeşimi kaybettim, en küçük kız kardeşimi," dedi, "ama o kadar genç yaşta bütün ailenizi kaybetmek çok kötü olmalı. Hayal bile edemiyorum."

Doktor Cheney, “Ben de kayıplarınız için üzgünüm ama iyi şansınız artık bizim de iyi şansımız,” diye şakalaştı.

Serena, “İyi şanstan öteydi,” diye yanıtladı. “Bunu doktorun kendisi söyledi.”

“Peki, meslektaşım hayatta kalmanızı neye bağladı?”

Serena bakışlarını Cheney’e sabitledi; gözleri de ses tonu kadar ifadesizdi.

“Kesinlikle ölmeyi reddettiğimi söyledi.”

Doktor Cheney bir köşeden dikkatle bakıyormuşçasına yavaşça başını kaldırdı. Serena’ya merakla baktı, kalın kaşları bir süre havaya kalktı, sonra rahatladı. Buchanan diğer içkileri de masaya getirip oturdu. Pemberton içkisini kaldırdı ve havayı yumuşatmak için gülümsedi.

“Yönetimin işçilere karşı kazandığı yeni zafere kadehimi kaldırıyorum,” dedi.

Doktor Cheney, “Ben de size kadehimi kaldırıyorum Bayan Pemberton,” dedi. ‘Daha güzel olan cinsiyetin doğasında erkeklerin analitik yeteneklerinden yoksun olmak vardır ama en azından bu olayda bir şekilde bu zayıflığı telafi ettiniz.”

Serena’nın yüz hatları gerildi ama siniri geldiği kadar hızla kaybolup bir tutam dağınık saç gibi yüzünden uzaklaştı.

“Kocam bana sizin bu dağlara Wild Hog Gap adlı bir yerden geldiğinizi söyledi,” dedi Cheney’e. “Açıkça cinsiyetim hakkındaki görüşleriniz beraber büyüdüğünüz hırpani kadınlar yüzünden oluşmuş ama sizi temin ederim ki kadınların doğası sınırlı deneyiminizin size sunduğundan çok daha çeşitlidir.”

Doktor Cheney’in dudakları sanki olta kancalarıyla yukarı çekiliyormuş gibi kırışarak neşesiz bir gülümseme şekli aldı.

Wilkie, ‘Tanrı biliyor ki küstah bir kadınla evlendin,” deyip kahkaha attı ve bardağını Pemberton a kaldırdı. “Bu kamp artık canlanacak.”

Buchanan viski şişesini getirip masanın üzerine koydu. “Daha önce hiç bu taraflara gelmiş miydiniz, Bayan Pemberton ?” diye sordu.

“Hayır, gelmemiştim.”

“Gördüğünüz gibi burada toplumdan biraz uzağız.”

Wilkie, “Biraz mı?” diye haykırdı. “Bazen aya sürülmüşüm gibi hissediyorum.”

Buchanan, “Asheville sadece seksen kilometre ötede,” dedi. “Ve bir köyün bütün özelliklerine sahip.”

Doktor Cheney, “Kesinlikle,” diye araya girdi, “buna birkaç tüberküloz sanatoryumu da dahil.”

Buchanan, “Ama şüphesiz, George Vanderbilt’in malikânesini duymuşsunuzdur,” diye devam etti, “o da Asheville’de.”

Wilkie, “Biltmore gerçekten etkileyici,” diye kabul etti, “gerçek bir Fransız şatosu, Bayan Pemberton. Mülkün arazisinin tasarımını yapmak için Olmsted’in bizzat kendisi Brookline’den gelmiş. Şu anda orada Vanderbilt’in kızı Cornelia, Cecil adlı İngiliz kocasıyla yaşıyor. Ara sıra onların misafiri olmuşluğum var. Çok nazik insanlar.”

Konuşmayı kesen Wilkie bardağını boşaltıp masaya koydu. Yanakları alkol yüzünden al aldı ama Pemberton onu normalden daha geveze yapan şeyin Serena’nın varlığı olduğunu biliyordu.

Wilkie, “Tuttuğun deftere girmeye değer bir deyiş duydum bugün Buchanan,” diye devam etti. “Göletteki iki işçi bir dövüş üzerine tartışıyorlardı ve bir dövüşçünün diğerine nasıl ‘tüy gibi çarptığından’ bahsettiler. Görünüşe göre büyük zarar vermek anlamına geliyormuş.”

Buchanan ceketinin iç cebinden mürekkepli kalemle siyah deri kaplı bir defter çıkardı. Buchanan kalemi defterin parşömen kâğıdına *tüy gibi çarpmak* yazdı, önüne de bir soru işareti koydu. Mürekkebi üfleyip defteri kapadı.

Buchanan, “Bunun Britanya Adaları’ndan geldiğinden şüpheliyim,” dedi. “Bir terim gibi değil de muhtemelen konuşma dilinde kullanılan horoz dövüşleriyle ilgili bir deyimdir.”

Wilkie, “Şüphesiz Kephart bunu bilir,” dedi. ‘Yerel Tho-reau[iv]’ınuzu duydunuz mu, Bayan Pemberton ? Kephart bu ulusal park saçmalığının arkasında olsa da Buchanan onun işlerinin oldukça büyük bir hayranıdır.”

Serena, “Kitaplarını Grolier Kitabevi’nin vitrininde görmüştüm,” dedi. ‘Tahmin edebileceğiniz gibi, herkes Natty Bumppo’ya[v] dönmüş Harvard mezununa çok hayrandı.”

Wilkie, “Ayrıca Saint Louis’te eskiden kütüphaneciydi," diye belirtti.

Serena, “Kütüphaneci ve yazar,” dedi, “ama yine de bizi kitapların yapıldığı şeyi toplamamızı engellemek istiyor.”

Pemberton az miktardaki ikinci viskisini de bitirdi ve alkolün boğazından kolayca akışını hissetti, ılık etkisi memnuniyetini arttırıyordu. Üç ay önce bu vadiden ayrıldığında hayatta olduğunu bile bilmediği bu kadının şu anda karısı olmasına karşı aşın bir hayret duydu. Pemberton sağ

elini Serena’nın dizine koydu ve onun sol eli de kendi sağ dizine yerleşince şaşırmadı. Serena ona doğru eğildi ve birkaç saniye sonra başını Pemberton’ın omzuna koydu. Pemberton bu anın nasıl daha iyi olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Serena’yla yalnız kalmaları dışında aklına başka hiçbir şey gelmiyordu.

Saat yedide iki mutfak görevlisi Spode marka ince porselen tabaklar, gümüş çatal bıçaklar ve keten peçetelerle masayı kurdu. Sonra dışarı çıktılar ve tereyağlı peksimetlerle dolu hasır sepetler, biftek dolu gümüş bir tabak, içleri patates, havuç, kabak ve çeşitli reçel ile soslarla dolu Steuben kristalinden yapılma geniş kâselerle yüklü bir el arabasını iterek döndüler.

Yemeğin ortasında, bir süredir ön odadaki hesap makinesinin üzerine eğilmiş olan Campbell kapıda belirdi.

Campbell, “Bilded’ı bahisten sorumlu tutup tutmadığınızı bilmem gerekiyor,” dedi. “Maaş konusunda.”

Pemberton, “Sorumlu tutmamamız için bir sebep mi var?" diye sordu.

“Karısı ve üç çocuğu var,” dedi Campbell.

Bu sözleri söylerken sesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı ve yüzü tamamen ifadesizdi. Pemberton bu adamla poker oynamanın nasıl olacağını merak etti.

“Çok daha iyi,” dedi Serena. “Bu diğer işçiler için daha etkili bir ders olacaktır.”

Campbell, “Ekip başı olmaya devam edecek mi?” diye sordu.

Serena, Pemberton a bakarak, “Evet, önümüzdeki iki hafta boyunca,” dedi.

“Ya sonra?”

Pemberton, “Kovulacak,” dedi denetmene. “Adamlar için bir ders daha.”

Campbell başını sallayıp ofise döndü ve kapıyı arkasından kapadı. Hesap makinesinin gıcırtıları, çatırtıları ve duraksamaları devam etti.

Buchanan konuşacak gibi oldu ama bir şey söylemedi.

Pemberton, “Bir sorun mu var, Buchanan?’ diye sordu.

Bir süre sonra, “Hayır,” dedi Buchanan. “Bahis beni kapsamıyordu.”

Doktor Cheney, “Campbell’ın aklını nasıl çelmeye çalıştığını fark ettin mi Pemberton,” dedi, “fakat bunu açıkça yapmadı. Bu açıdan oldukça zeki, sence de öyle değil mi?’

Pemberton, “Evet,” diye kabul etti. “Durumu olsaydı, Harvard’a kayıt olabilirdi. Belki, benim aksime mezun bile olurdu.”

Wilkie, “Fakat Boston’ın meyhanelerindeki deneyimlerin olmasaydı,” dedi, “Abe Harmonin hançerine kurban gidebilirdin.”

Pemberton, “Çok doğru,” dedi, “ama Harvard’da bir sene eskrim yapmam da bu eğitime katkı sağladı.”

Serena elini Pemberton’ın yüzüne doğru kaldırdı ve işaret parmağını yanağındaki ince beyaz yara izinde gezdirdi.

“Kılıç yarası bir diploma parçasından çok daha etkileyici,” dedi.

Mutfak çalışanları ahududu ve kremayla içeri girdi. Kadınlardan biri, Wilkie’nin kâsesinin yanma bir su bardağıyla acı içki, demir tonik şişeleri ve bir sülfür ilacı tenekesi koydu. Wilkie’nin huysuz midesi ve yorgun bedeni için özel bir karışım olacaklardı. Çalışanlar, kahve fincanlarını doldurdu ve gitti.

Wilkie, “Fakat siz okumuş bir kadınsınız Bayan Pemberton,” dedi. “Kocanız sanat ve felsefe konusunda son derece bilgili olduğunuzu söylüyor.”

“Babam kampa öğretmenler getirirdi. Hepsi İngiliz’di, Oxford mezunuydu.”

Wilkie onaylayan bir sesle, “Bu da konuşmanızdaki İngiliz tonunu ve ahengini açıklıyor,” diye belirtti.

Doktor Cheney kahvesine krema karıştırırken, “Şüphesiz bu, sesinizdeki soğukluğu da açıklıyor,” dedi. “Bunu ancak eğitimsizler başkalarına, hatta aileye karşı duygusuzluk olarak algılayabilir.”

Wilkie’nin burnu sinirle titredi.

Wilkie, “Böyle bir şey düşünmek eğitimsizlikten de öte,” dedi, “aynı zamanda zalimce.”

Doktor Cheney, “Kesinlikle,” derken dolgun dudakları düşünceli bir şekilde kıvrıldı. “Ben sadece İngiliz öğretmenlerin faydalarını alamamış biri olarak konuşuyorum.”

Wilkie bakışlarını tekrar Serena’ya çevirerek, “Babanız fevkalade bir adama benziyor,” dedi. “Onun hakkında daha çok şey dinlemek isterim.”

Serena şaşırmış gibi, “Neden?” diye sordu. “O artık bir ölü ve hiçbirimize bir faydası yok.”

Üç

Rachel Harmon bahçeden çıkarken çiy taneleri pamuklu elbisesinin eteğini ıslattı, çıplak ayaklarına ve bileklerine değen çimler serin ve kaygandı. Sol kolunun kıvrımına Jacob yerleşmişti, sağ elinde ise büyük bir çanta vardı. Jacob sadece altı haftada bile çok büyümüştü. Yüz hatları da değişmişti, saçı yalnızca gürleşmekle kalmamış, daha koyulaşmıştı. Doğduğunda mavi olan gözleri ise artık kestaneler kadar kahverengiydi. Rachel bir çocuğun gözünün bu şekilde değişebileceğini bilmiyordu ve bu onu huzursuz etmişti. Bu gözler ona en son tren garında gördüğü gözleri hatırlatıyordu. Rachel yolun aşağısına, Dul Jenkins'in çiftlik evinin bulunduğu yere baktı ve bacadan yoğun bir duman çıktığını gördü, bu da yaşlı kadının iyileştiğini gösteriyordu. Bebek, onu sabahın serinliğine karşı korumak için annesinin sardığı battaniyenin içinde kıpırdandı.

Rachel, "Dolu bir miden ve temiz bir bezin var," diye fısıldadı, "o yüzden huysuz olmak için bir sebebin yok."

Rachel battaniyeyi daha da fazla sıkıştırdı. İşaret parmağını Jacob'ın diş etlerinin bombelerinde gezdirince bebek, annesinin parmağını emmeye başladı. Rachel oğlunun dişlerinin ne zaman çıkacağını merak etti, Dul'a bunu da sormalıydı.

Rachel, nehre doğru kıvrım kıvrım uzayan yolu takip etti. Beyaz çiçekli havuçların kenarlarında hâlâ çiy taneleri boncuk boncuk duruyordu. Büyük bir sarı-siyah örümcek, ağının ortasından sarkıyordu ve Rachel babasının, "Örümcek ağına baş harfinin örüldüğünü görürsen bu yakın zamanda öleceğin anlamına gelir," dediğini hatırladı. Ağa yakından bakmadı, onun yerine batıda Clingman's Dome Dağı'nın üzerinde bulut toplanmadığına emin olmak için gökyüzüne göz attı. Dul'un verandasına çıkıp kapıyı çaldı.

Yaşlı kadın, "Sürgü açık," deyince Rachel içeri girdi. Kulübenin içini tavada kızartılmış domuz yağının ağır kokusu dolduruyor, odanın kenarlarında ince bir duman fırıl fırıl dönüyordu. Dul Jenkins yavaşça şöminenin yanma çektiği hasır arkalıklı sandalyesinden kalktı.

"Bırak da delikanlıyı tutayım."

Rachel dizlerini büküp büyük çantasını yere bıraktı. Kollarındaki bebeğin yönünü değiştirip Dul'a uzattı.

“Bu sabah çok huysuz davranıyor,” dedi Rachel. “Diş çıkarmaya başladığını düşünüyorum.”

Dul Jenkins, “Çocuğum, bebekler altı aylık olana kadar diş çıkarmaz,” diyerek dudak büktü. “Bağırsak iltihabı, kurdeşen veya kanaryaotu alerji yapmış olabilir. Böyle bir ufaklığın keyifsiz hissetmesi için çok fazla sebep var ama bu sebep dişleri değil.”

Dul, Jacob’ı kaldırıp yüzünü inceledi. Altın tel çerçeveli gözlükleri gözlerini sanki yuvalarından fırlayacaklarmış gibi pörtlek gösteriyordu.

Dul Jenkins, “Babana bir annen olsun diye tekrar evlenmesini söylemiştim ama beni dinlemedi,” dedi Rachel’a. “Evlenmiş olsaydı şimdi bebekler hakkında bir şeyler biliyor olurdun, belki de sana göz kırpıp gülümseyen ilk adamın seni bir hayal âlemine sürüklemesine izin vermezdin. Hâlâ bir çocuksun ve dünya hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorsun, kızım.”

Rachel artık iki aydır hep yaptığı gibi tahta zemine bakıp dinledi. Babasının cenazesindekiler da ona aşağı yukarı aynı şeyleri söylemişlerdi. Jacob’ı doğurtan ihtiyar kadın ve kasabada şimdiye kadar Rachel’a hiç dikkat etmemiş olan diğer kadınlar da böyle demişlerdi. Hepsi onu umursadıkları için, onun iyiliği için bunu söylediklerini iddia ediyordu. Dul Jenkins gibi bazıları gerçekten onu umursuyordu ama Rachel kimilerinin bunu sadece kötülüklerinden söylediğini biliyordu. Rachel onların dudaklarının aşağı kıvrılmasını izlerdi, üzgün ve ciddi gözükmeye çakşırlardı ama gözlerinde zalimce bir gülümseme olurdu.

Dul Jenkins yine sandalyesine oturdu ve Jacob’ı kucağına yatırdı.

“Bir çocuk babasının ismini taşımalı,” dedi, hâlâ Rachel sanki neredeyse on yedi yaşında değilmiş de beş yaşındaymış gibi konuşuyordu. “O zaman bir soyadı olur ve hayatını neden soyadı olmadığını açıklayarak geçirmek zorunda kalmaz.”

Rachel, yaşlı kadınla göz göze gelmek için bakışlarını yerden kaldırarak, “Zaten soyadı var,” dedi, “ve bence Harmon iyi bir soyadı.”

Birkaç dakika boyunca ateşin gürlemesi dışında bir ses çıkmadı. Bir tıslama sesi ve çatırtı geldi, sonra da gri, içi boş bir kütüğün kendi içinde çöküşünün ardından demir ocak altlığının altına kıvılcım ve kül saçışı duyuldu. Dul Jenkins tekrar konuştuğunda, sesi daha yumuşaktı.

“Haklısın. Harmon iyi bir isim ve yaşlı bir kadına bunu hatırlatmak gerekmemeli.”

Rachel büyük çantasından Jacob’ın emziğini, temiz bezlerini ve daha önceden sağdığı cam şişedeki sütü çıkardı. Hepsini masaya koydu.

“Elimden geldiğince çabuk geleceğim.”

Dul Jenkins, “Sen sadece geçinebilmek için o at ile ineği satıyorsun,” dedi hüzünle. “Buna sebep olan adam ise bir kraldan daha zengin. Bu dünya zor bir yer olabiliyor. Bebeklerin buraya gelirken ağlamasına şaşmamalı. Daha baştan gözyaşı döküyorlar.” Rachel ahıra giden yolu tekrar yürüyüp içeri girdi. Duraksadı ve bakışlarını tavanarasında ve çatı kirişlerinde gezdirdi. Her zamanki gibi onu seneler önce çok korkutmuş olan yarasayı hatırladı. Tavukların ta geride folluklarında gıdakladığını duyunca, döner dönmez yumurtaları toplaması gerektiğini aklına not etti. Gözleri ahırın karanlığına alıştı ve cisimler yavaş yavaş şekil ve hacim kazanmaya başladı; paslanan bir süt tenekesi, tavuklara sürülecek pire tozuyla dolu bir torba ve çürüyen bir yük arabası direksiyonu. Rachel son bir kez başını kaldırdı ve en içeri kadar girdi. Eyeri ve minderi raftan alıp orta bölmeye geçti. Koşum atı uyuyordu ve ağırlığını öbür bacağına verip sağ toynağını serbest bıraktı. Rachel çuvalı bohçaya koymadan önce, orada olduğunu anlaması için atın kalçasını okşadı. Kazmayı da eyere bağladı.

“Yapmamız gereken bir yolculuk var, Dan,” dedi ata.

Rachel, Dul Jenkins’in evinin önünden geçen yoldan gitmedi. Onun yerine Rudisell Deresinin dağdan aşağı Pigeon Nehrine karıştığı yere kadar takip etti. Mor yemişlerinin ağırlığıyla sarkan şekerciboyalarının saplarının her tarafı sardığı ve güneş ışığı vurdukça parıldayan altın başaklarla bezeli yol daraldı. Rachel, ormanın derinliklerinde *ginseng* yapraklarının da yakında parlaklıklarını göstermeye başlayacağını biliyordu. Hep bunun yılın en güzel zamanı olduğuna inanmıştı. Sonbahardan, hatta kızılcık dallarının sallanıp beyaz kelebek bulutları gibi pırıldadığı ilkbahardan bile daha güzeldi.

Dan yolda itinayla yürüyordu, her zamanki gibi Rachel’a karşı nazik ve dikkatliydi. Babası bu atı Rachel doğmadan bir sene önce almıştı. En sarhoş ve öfkeli zamanlarında bile babası hiçbir zaman hayvana kötü davranmamıştı, hiçbir zaman ata tekme atmamış veya küfretmemiş, hiçbir zaman ona yemek veya su vermeyi unutmamıştı. Atı satmak babasıyla bir bağı daha kaybetmek demekti.

Rachel ve Dan toprak yola geldiler ve nehri güneye, Waynesville’e doğru takip ettiler. Güneş Rachel’ın sağ omzunun arkasından yükseliyordu. Birkaç dakika sonra genç kadın uzakta bir araba sesi duydu ve başını

kaldırıp ona yaklaşan yeşil aracı görünce kalbi sıkıştı. Oysa gelen Packard değildi ve Rachel, hâlâ bir parçasının yaklaşan arabanın bir şekilde işleri düzeltmek için Colt Tepesi'ne gelen Bay Pemberton a ait olduğunu umduğundan ötürü utanç duydu. Son iki pazar günü kampın kilise ayinine gittiğinde kollarında Jacob'la yemek salonunun önünde oyalanıp Bay Pemberton'ın geçmesini beklerken de böyle hissetmişti.

Araba, motorunu öksürterek ve arkasından gri bir toz bulutu bırakarak yoluna devam etti. Rachel kısa süre sonra taş bir çiftlik evini geçti, bacadan belli belirsiz şömine dumanlan tütüyordu. Tarlalarda ise dolgun lahanalar ve Rachel'dan daha uzun mısır yapraklan vardı, yolun daha yakınında ise sakız kabakları ve bal kabakları bol miktardaki otların içinden fışkırıyordu. Bütün bunlar, babası ekinleriyle ilgilenebilecek kadar uzun yaşayabilseydi Colt Tepesinde yapabilecekleri hasadı gösteriyordu. Karşı taraftan bir yük arabası geldi, iki çocuk arkadan bacaklarını sallıyordu. Sanki geçen aylarda başına gelen her şeyi hissetmiş gibi Rachel'a ciddiyetle baktılar. Yol düzleşti ve Pigeon Nehri'ne biraz daha yaklaştı. Sabahın eğimli ışığında nehir, altınlarla dolu bir damar gibi parlıyordu. Rachel, ama değersiz ahmak altınlarından, diye düşündü.

Geçen ağustosu hatırladı, yemek zamanı geldiğinde Bay Pemberton'ın evine yemek götürürdü ve Colt Tepesi'nde birlikte büyüdükleri Joel Vaughn onu verandada beklerdi. Joel'in işi kimsenin Rachel'ı ve Bay Pemberton ı bölmediğinden emin olmaktı ve Joel tek kelime etmemiş olsa da ne zaman ön kapıyı açsa yüzünde endişeli bir ifade olurdu. Bay Pemberton hep arka odada olurdu ve Rachel evin içinden geçerken elektrikli ışıklara, buzluğa, şık masaya ve koltuklara bakardı. Bu kadar harikulade bir yerde olmak, sadece yarım saat için bile olsa Sears'ın Noel hediye kataloğunu incelerken hissettiği gibi bir duyguyla dolmasına neden oluyordu. Hatta daha da iyi hissettiriyordu çünkü önündekiler bir resim veya tasvir değil, eşyaların ta kendileriydi. Ama onu Bay Pemberton'ın yatağına getiren bu değildi. Bay Pemberton onu fark etmiş ve kamptaki diğer kızlar yerine -ve bu kızlara kendisi gibi genç olan arkadaşları Bonny ile Rebecca da dahildi- Rachel'ı seçmişti. Rachel âşık olduğuna inanmıştı, gerçi Bay Pemberton beraber yatmayı bırak, öptüğü ilk adam olduğundan bunu nasıl bilebilirdi ki? Rachel belki de Dul'un haklı olduğunu düşündü. Eğer o beş yaşındayken çekip giden bir annesi olmasaydı belki de Rachel daha doğru davranırdı.

Sonra kendi kendine, “Ama belki de davranmazdım,” dedi. Ne de olsa sadece Joel’in değil, bir öğlen elinde tepsiyle eve girdiğini görünce “yapma” manasında onabaşını sallayan Bay Campbell’ın da uyarıcı bakışlarını görmezden gelmişti. Rachel her döndüğünde mutfaktaki yaşlıca kadınların ona attığı sert bakışlara sadece gülümsüyordu. Bir şeyler pişiren adamlardan biri ona, “Bay Pemberton’ın bugün çok iştahı var gibi gözükmüyor, en azından yemek konusunda,” gibi iğneleyici bir şey söylediğinde kızarıp bakışlarını yere indirirdi ama o zaman bile bir parçası yine de gurur duyardı. Bu, Bonny ve Rebecca “Saçın dağılmış,” diye fısıldadığında ve üçü dilbilgisi okuluna geri dönmüşler de bir oğlan onlardan birini öpmeye çalışmış gibi kıkırdadığında da böyleydi.

Bir gün Bay Pemberton, Rachel yatağından ayrılmadan önce uyuyakalmıştı. Rachel onu uyandırmamak için yavaşça kalkmış, sonra evi oda oda gezmiş, gördüğü her şeye dokunmuştu. Yatak odasının altın yaldızlı oval aynasına, banyodaki gümüş testiye ve lavaboya, koridordaki Marvel termosifona, buzluğa ve meşeden yapılma raf saatine. Onu en çok etkileyen, böyle harika şeylerin odanın etrafına fazla düşünülmeden öylesine yerleştirilmiş gibi gözükmesiydi. *İnanılmaz olan bu,* diye düşünmüştü Rachel. Ona hazineler gibi gelen eşyalar başka biri tarafından doğru düzgün fark bile edilmeyebilirdi. Coxwell koltuklarından birine oturmuş ve kalçaları ile sırtını uzun tüylü kadifeye yerleştirmişti. Bu, bir bulut üzerinde oturmak gibiydi.

Adet görmemeye başladığında bunun başka bir şeyden ileri geldiğine inanıp durmuştu. Bay Pemberton a, Bonny’ye veya Rebecca’ya söylememişti. Bir ay üç aya, sonra da dört aya dönüştüğünde bile bu saçma inançtan vazgeçmemişti. Kendi kendine, *her an tekrar başlayacak,* demişti. Kustuğu sabakılardan ve elbisesinin belden sıkmaya başlamasından sonra bile... Altıncı ayda Bay Pemberton, Boston’a dönmüştü. Kısa süre sonra Rachel’ın kimseye söylemesine gerek kalmamıştı çünkü bol önlüğüne rağmen karnı gerçeği kamptaki herkesle beraber babasına da gösteriyordu.

Waynesville’in ötesindeki toprak yol eski Asheville Toll Yolu’yla birleşti. Rachel atından indi. Hayvanı dizgininden tutup şehre yönlendirdi. Adliyenin önünden geçerken iki kadın, Scott’un Marketi’nin önünde duruyordu. Konuşmayı kesip Rachel’ı izlediler, bakışları katı ve kınayıcıydı. Rachel, Dan’i Donaldson’ın dükkânının önüne bağladı ve dükkân sahibine at ile inek için yaptığı teklifi kabul ettiğini söylemek için içeri girdi.

“Ve onları bu hafta sonuna kadar almayacaksınız değil mi?"

Adam başını salladı ama kasasını açmadı.

Rachel, “Bana şu anda ödeme yapmanızı umuyordum,” dedi.

Bay Donaldson kasasından üç adet on dolarlık banknot çıkardı ve Raechel’a uzattı.

"Ben gelmeden o atın bacağını sakatlamamaya dikkat et.”

Rachel elbisesinin cebinden para çantasını çıkardı ve dolarları içine koydu.

“Kyerini de almak ister misiniz?”

“Kyere ihtiyacım yok,” dedi adam ters bir sesle.

Rachel sokağın karşısına geçip Bay Scott’un dükkânına girdi. Bay Scott Rachel’ın beklediğinden daha yüklü bir fatura çıkardı, gerçi Rachel tam olarak ne beklediğini açıklayamazdı. Kalan iki dolan ile iki on sentini para çantasına koydu ve yandaki Merritt’in eczanesine girdi. Rachel dışarı çıktığında çantasında sadece on sentler kalmıştı.

Dan’i çözdü ve atla beraber Dodson Cafe’den ve sonraki iki ufak dükkânın önünden geçtiler. Tam adliyenin oradan geçerlerken biri ismini haykırdı. Şerif McDowell, ofisinin kapısından çıktı. Üç ay önce olduğu gibi pazara özel şık kıyafetlerini giymemişti, üniformalıydı ve asker yeşili gömleğine gümüş bir rozet iğnelenmişti. Ona doğru yürürken Rachel, o gün şerifin kolunu omzuna doladığını ve banktan kalkmasına, gara girmesine yardım ettiğini, sonra da onu arabasıyla Colt Tepesi’ne bırakıp soğuk olmamasına rağmen şöminede ufak bir ateş yaktığını hatırladı. Dul Jenkins geceyi onunla geçirmek için gelene kadar beraber ateşin önünde konuşmadan oturmuşlardı.

Şerif ona yetiştiğinde şapkasına dokundu.

“Seni tutmak istemiyorum,” dedi. “Sadece sen ve bebeğin iyi misiniz diye kontrol etmek istedim.”

Rachel şerifin gözlerine baktı ve içlerindeki olağandışı renk tonlarını yine fark etti. Bal rengiydiler ama yoncayla beslenen anlarınki gibi parlak değillerdi, onun yerine ıhlamur ağacı balının koyu kehribar rengindeydiler. Bu sıcak, rahatlatıcı bir renkti. Rachel, şerifin gözlerinde ufacık da olsa yargılayan bakışlar aradı ama adam onu yargılamıyordu.

Rachel, “iyiyiz,” dedi ama para çantasında sadece yirmi sent kalmış olması tam tersini söylüyordu.

Bir Model T tıkırdayarak yanlarından geçti ve atın korkup kaldırıma doğru çekilmesine sebep oldu. Şerif ve Rachel sokakta biraz daha durdular.

Sonra sessizliğin içinde McDowell tekrar şapkasına dokundu.

“Eh, dediğim gibi, sadece nasıl olduğunuzu görmek istedim. Herhangi bir yardıma ihtiyacın olduğunda haber ver.”

Rachel, “Teşekkür ederim,” dedi ve bir an duraksadı. “Babamın öldürüldüğü gün yaptığınız her şey için de teşekkür ederim, özellikle de benimle kaldığınız için.”

Şerif McDowell başını salladı. ‘memnuniyetle yaptım.” Şerif ofisine geri dönerken Rachel, Dan’in dizginlerini çekti ve onu adliyenin ötesine götürdü.

Sokağın sonuna geldiğinde tahta iskeletli bir bina çıktı önlerine, dar bahçesinde çeşitli boyutlarda ve tonlarda bir düzine boş mermer mezar taşı vardı, içeriden çekiç ve keski sesleri geliyordu. Rachel atı en yakın kazığa bağladı ve mermer saçılmış bahçeyi geçti. Üzerinde LUDLOW SURRATT - TAŞÇI yazan açık kapıda duraksadı.

Girişin yanında bir havalı baskı silindiri ve bir havalı çekiç duruyordu. Odanın ortasında bir çalışma tezgâhı vardı, üzerinde de tokmaklar, keskiler, oyma testeresi ve üzerine tebeşirle kelimeler ve sayılar yazılmış bir yazı tahtası duruyordu. Dört duvarı saran taşların bazılarında isimler ve tarihler yazılıydı. Diğerleri ise İsa'lar, haçlar ve sarmal şeklindeki süsler dışında boştular. Hava tebeşir gibi kokuyordu, odanın kil zemini ise ince kar taneleriyle bezenmiş gibi beyazdı. Surratt alçak tahta bir sandalyede oturuyordu, önündeki çalışma tezgâhına bir taş dayamıştı. Kafasında bir şapka, üzerinde de bir önlük vardı. Çalışırken mermere doğru eğiliyordu, çekiç ve keski suratından sadece birkaç santim uzaktaydı.

Rachel kapıyı çalınca Surratt arkasına döndü, kıyafetleri, elleri ve kirpikleri mermer tozuyla bembeyaz olmuştu. Çekiç ile keskiyi tezgâha koydu ve tek kelime etmeden atölyenin arkasına gitti. Rachel’ın babası öldükten bir hafta sonra sipariş ettiği kırka otuz beş santimlik mermer levhayı kaldırdı. Rachel hiçbir şey diyemeden levhayı kapının eşiğinin yanına koymuştu bile. Surratt geri çekildi ve Rachel’ın yanında durdu. Levhaya baktılar, mermere Abraham Harmon ismi kazınmıştı, üzerinde de Rachel’ın resim defterinden seçtiği gamalı haç duruyordu.

“Bence iyi oldu,” dedi taşçı. “Beğendin mi?”

Rachel, “Evet, efendim. İyi gözüküyor,” diye cevapladı, sonra bir an duraksadı. “Paranızın geri kalanına gelince. İş bitene kadar bulurum sanmıştım ama bulamadım.”

Surratt bu habere çok da şaşırmış gözükmeyince Rachel başkalarının da ona benzer hikâyelerle geldiğini düşündü.

Rachel ata doğrubaşını salladı. “Şu eyeri borcumun geri kalanı için alabilirsiniz.”

“Babam tanıyordum. Bazıları onu öfkeli bulurdu ama ben onu severdim,” dedi Surratt. “Başka bir yöntem buluruz. O eyere ihtiyacın olacak.”

“Hayır efendim, olmayacak. Atımı Bay Donaldson’a sattım. Bu hafta sonundan sonra eyere ihtiyacım yok.”

“Bu hafta sonu mu?”

“Evet, efendim,” dedi Rachel. “Atı da ineği de o zaman almaya gelecek.”

Taşçı duyduklarını zihninde tarttı.

“O zaman eyeri alırım ve ödeşmiş sayılırız. Donaldson’a eyeri beraberinde getirmesini söyle,” diyen Surratt bir Model T daha öksürerek geçince duraksadı. “Mezar taşını oraya taşıması için kimi tuttun?”

Rachel heybesindeki bez çuvalı kaldırdı.

“Ben yaparım diye düşündüm.”

Surratt, “O taş göründüğünden daha ağır, neredeyse on beş kilo,” dedi. “Bu kadar ince bir çuvalı delip geçer. Ayrıca, oraya çıkardıktan sonra bir de taşı dikmen gerek.”

Rachel, “Yanımda bir kazma var,” dedi. “Taşı iple eyere bağlamama yardım ederseniz halledebilirim.”

Surratt arka cebinden kırmızı bir mendil çıkardı, yüzünü ekşitti ve kumaşla alnını ovdu. Mendili tekrar arka cebine koyduğunda bakışları yine Rachel’a döndü.

“Kaç yaşındasın?’

“Neredeyse on yedi.”

“Neredeyse.”

“Evet, efendim.”

Rachel taşçının ona Dul Jenkins’in dediklerini söylemesini bekledi; *sadece küçük bir kızsın ve hiçbir şey bilmiyorsun.* Rachel, *taşçı bunu söylese haklı olur,* diye düşündü. Bütün sabah bir bebeğin diş çıkarma zamanından, aldıklarının parasına kadar her şeyi yanlış hesaplamışken nasıl tersim iddia edebilirdi ki?

Surratt mezar taşma dayandı ve keski ile yontulmuş harflerden birinin üzerindeki beyaz toz tabakasını üfledi. Sanki son kez katılığını doğrulamak

istercesine elini taşın üzerinde bir an daha tuttu. Ayağa kalktı ve deri önlüğünü çözdü.

“O kadar meşgul değilim,” dedi. ‘Taşı kamyonetime koyup oraya çıkaracağım. Senin için dikeceğim de.”

‘Teşekkür ederim. Bu çok büyük bir iyilik.”

Rachel eski paralı yolu kullanarak Waynesville’in içinden geçti ve kuzeye doğru ilerledi ama kısa süre sonra eski paralı yolu bırakıp farklı bir yola saptı. Arazi bir müddet sonra daha dik ve daha kayalık hale geldi, çapanın çelik başı üzengiye çarpıp şıngırdıyordu. Oksijen azaldıkça at daha zor nefes almaya başladı, yumuşak burun delikleri her hava çekişinde yükseliyordu. Sular sıçratarak sığ ve berrak bir derenin içinden geçtiler. Orman güllerinin kösele gibi yapraklan Rachel’ın elbisesine sürtünüyordu.

Rachel yarım saat daha ilerledi ve en yüksek dağ sırtına çıkmaya başladı. Orman kısa süreliğine geri çekildi ve ileride terk edilmiş bir çiftlik evi gözüktü. Ön kapı gıcırdayarak açıldı, insanların acilen buraya göçtüklerim belli edercesine verandaya tencereler, tabaklar ve çürümüş yorganlar saçılmıştı. Çiftlik evinin ön kapısının üzerindeki paslı at nalı, ev sakininin karşısına çıkabilecek iyi şansları yakalamak için yukarı çevrilmişti. Rachel, iyi bir *ginseng* hasadı geçirmezse kendi evinin de yakında aynı şekilde gözükebileceğim biliyordu. *Belli ki karşılarına yeteri kadar iyi şans çıkmamış,* diye düşündü.

Dağlar ve ormanlar tekrar Rachel’ın etrafını kuşattı. Ağaçlar artık hep sert gövdeliydi. Gün ışığı birkaç kat gazlı bezin arasından süzülürcesine yapraklardan sızıyordu. Kuşlar cıvıldamıyordu ve Rachel’ın önüne ne geyik ne de tavşan fırlıyordu. Patikanın etrafında yetişen tek şey zehirli ve zehirsiz mantarlardı, duyulan tek ses ise palamutların Dan’in demir nallarının altında çatırdamasının ve kırılmasının sesiydi. Orman biraz önce yağmur yağmış gibi kokuyordu.

Patika son bir kez yükseldi ve otoyolda sona erdi. Otoyolun karşısında terk edilmiş, beyaz renkli, ahşap bir kilise duruyordu. Geniş ön kapının üzerinde bir asma kilit vardı ve beyaz boyası grileşip soyulmaya başlamıştı. Artık o kadar çok insan kereste kampında yaşıyordu ki Peder Bolick ayinleri kilise yerine kampın yemek salonunda yapıyordu. Bay Surratt’ın kamyonu mezarlık kapısının yanına park edilmemişti ama Rachel taşın toprağa yerleştirilmiş olduğunu gördü. Dan’i kapıya bağladı ve içeri girdi. Mezar taşlarının arasında ilerledi, bazıları sadece üzerlerinde isim veya tarih olmayan dere taşlarıydı, bazıları sabuntaşı veya granitti, birkaçı

da mermer. Orada yazılan isimler tanıdıktı; Jenkins, Candler, McDowell, Pressley ve Harmon. Rachel neredeyse babasının mezarına varmıştı ki dağın sırtının aşağısında, mezarlığın altında bir uluma duydu. Bu çobanaldatanların veya uzaktaki bir trenin sesi gibi yalnız bir sesti. Bir vahşi köpek sürüsü açıklığa doğru ilerledi, çenesini gökyüzüne kaldırmış olan köpek şimdi diğerlerine yetişmek için koşuyordu. Rachel eyere bağlı çapayı hatırladı ve köpekler yönlerini değiştirip dağ sırtından yukarı çıkarlarsa onu kullanabilirdi, ama köpekler kısa süre sonra ormana doğru kayboldu. Sonra etrafı saf sessizlik kapladı.

Rachel mezar taşının yanında durdu. Taşçının yerleştirdiği taze toprak, mezarın rengini koyulaştırmıştı. Rachel'ın babası beraber yaşaması zor bir insandı, duygularını gösteremezdi ve çok fazla şey söylemezdi. Öfkesi yakılmayı bekleyen bir mutfak kibriti gibiydi, özellikle de içiyorsa... Rachel'ın annesiyle ilgili en net hatırladığı anılarından biri, sıcak bir günde ebeveynlerinin yatağında yatmaktı. Annesine yaz sıcağına rağmen mavi çarşafın serin ve kaygan hissettirdiğini söylemişti, sanki bir derenin içinde uyuyormuş gibi... "Saten olduğu için," demişti annesi ve Rachel çarşafın adının bile serin ve kaygan olduğunu düşünmüştü, bir derenin sesi gibi fısıltılıydı. Rachel, babasının çarşafı alıp şömineye attığı günü hatırlıyordu. Bu, annesinin gittiği gecenin ertesi sabahıydı ve babası saten çarşafı alevlerin derinliklerine tıkarken Rachel'a annesinden bir daha hiç bahsetmemesini, bahsederse ağzına bir tane çarpacağını söylemişti. Rachel babasının onu gerçekten tokatlayıp tokatlamayacağını öğrenme riskine hiç girmemişti. Cenazede yaşlıca bir kadın, babasının annesi gitmeden önce farklı bir adam olduğunu iddia etmişti. Öfkeye ve sertliğe o kadar meyilli olmadığını, içince kötü biri haline gelmediğini söylemişti. Rachel, bu adamı hatırlayamamıştı.

Yine de kendi kendine bir çocuk yetiştirmişti, hem de bir kız çocuğu. Rachel babasının herhangi bir adamın kendi başına çıkarabileceği kadar iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Hiçbir zaman yemek ve kıyafet için dilenmek zorunda kalmamıştı. Babasının ona öğretmediği, belki de öğretemediği birçok şey vardı ama Rachel ekinleri, bitkileri ve hayvanları öğrenmişti. Bir çiti nasıl onaracağını ve bir kulübenin yarıklarını nasıl dolduracağını da. Rachel bunları yaparken babası onu izlerdi. Gün gelip de bu işleri yapamayacak duruma gelirse, kızının tüm bunların altından kolayca kalkabileceğinden emin olmak istiyordu. Rachel, babasının amacım ancak şimdi fark edebilmişti. Bu bir sevgi çeşidi değilse neydi?

Rachel mezar taşma dokundu ve sağlamlığını, katılığını elleriyle hissetti. Bu ona babasının ölmeden iki hafta önce yaptığı beşiği hatırlattı. Babası beşiği getirip Rachel'ın yatağının yanma koymuştu, bunu bebek için yaptığını tasdikleyen tek kelime bile etmemişti. Ama Rachel beşiğin yapılışındaki özeni ve babasının bunu en sert ve en dayanıklı tahta olan cevizden yaptığını fark etmişti. Beşiğin sadece uzun süre dayanması için değil, aynı zamanda güzel de gözükmesi için emek harcanmıştı çünkü babası beşiği kumlamış ve sonra ketentohumu yağıyla cilalamıştı.

Rachel elini ömründen daha uzun süre dayanacağını ve böylece yasından daha uzun süre kalacağını bildiği taştan çekti. Rachel kendi kendine, *onu ilahi bir toprağa gömdüm ve öldüğünde giymekte olduğu kıyafetlerini yaktım,* dedi. Ölüm sertifikasını imzaladım ve şimdi de mezar taşı dikildi. Yapabileceğim her şeyi yaptım. Rachel kendine bunları söylerken içindeki yasın, bir daha hiçbir zaman çıkamayacağı karanlık, dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi hissettirecek kadar yayıldığını ve derinleştiğini hissetti. Çünkü artık yapacağı hiçbir şey kalmamıştı, artık sadece babasının ölümüne katlanacaktı.

Kendi kendine, *mutlu bir şey düşün,* dedi, babanın senin için yaptığı bir şeyi. Ufak bir şeyi. Birkaç dakika boyunca aklına hiçbir şey gelmedi. Sonra bir şey geldi, senenin bu zamanlarında olan bir şey. Yemekten sonra babası ahıra gitmişti, Rachel da bahçeye. Azalan gün ışığında koyu renkli badıçları, çit oluşturmaları için ektiği tatlı mısır sıralarına sokulan olgun sırık fasulyelerini toplamıştı. Babası ahırın ağzından seslenince, Rachel süt kovasını kulübeye taşıması gerektiğini düşünerek elindeki leğeni iki mısır sırasının arasına koymuştu.

Rachel ahıra girdiğinde, "Güzel, öyle değil mi?' demişti babası.

Büyük gümüş ve yeşil rengi bir pervaneyi işaret ediyordu. Birkaç dakika boyunca ikisi de orada öylece durup günlük işleri bir kenara bırakmışlardı. Ahıra çizgi çizgi vuran ışık loşlaştıkça pervane parlıyor gibi görünüyordu. Sanki kanatlarının yavaşça açılıp kapanışı akşamın son ışığını topluyordu. Sonra yaratık havalanınıştı. Pervane geceye doğru uçarken babası büyük güçlü elini kaldırıp bir an Rachel'ın omzuna koymuştu. Alacakaranlıktaki pervane ve babasının elinin dokunuşu... *Bu da bir şey,* diye düşünmüştü Rachel.

Patikadan aşağı dönerken cenazeden sonraki günleri hatırladı, evin sessizliği elle tutulur bir şeydi ve ödünç alacak veya geri verilecek bir şey için Dul Jenkins'i ziyaret etmeden bir gün bile geçirmemişti. Sonra bir

sabah hüznünün azaldığını hissetmeye başlamıştı, sanki onu uzun zamandır kesen sivri bir şeyin ucu sonunda körelmiş ve yıpranmıştı. Aynı gün Rachel, babasının saçını hangi yöne ayırdığını hatırlayamamış ve bir kez daha beş yaşında annesi gittiğinde öğrendiği şeyi fark etmişti; sevilen biri kaybedildiğinde bunu dayanılabilir kılan şey, hatırlamak değil unutmaktı. Başta ufak şeyleri unutmak; mesela annesinin yıkandığı sabunun kokusunu, kilisede giydiği elbisenin rengini, bir süre sonra da sesini ve saçının rengini. Bu kadar çok şeyin unutulabilmesi Rachel'ı hayrete düşürüyordu ve unutulan her şey, o inşam içinizde daha az canlı yapıyordu, ta ki sonunda buna dayanabilene kadar. Daha fazla zaman geçtiğinde insan kendine hatırlama izni verebiliyordu, hatta hatırlamak isteyebiliyordu. Ama o zaman bile ilk günlerde hissedilen şeyler yeniden insanın kalbine yerleşiyor ve yaşlı, bir ağacın özüne yakın kısmına yerleştirilen eski dikenli teller gibi hâlâ orada olduğunu hatırlatabiliyordu.

Ve şimdi de bu kahverengi gözlü bebek... *Onu sevme,* dedi Rachel kendi kendine. Senden ayırabilecekleri hiçbir şeyi sevme.

Dört

Önceki eylülde tren raylarını döşerken Pemberton iş için tutulan üç düzine adamın yanında çalışmıştı. Diğer dağlılar kadar geniş omuzlu ve kalın kolluydu ama Pemberton şık kıyafetlerinin ve Boston aksanının onun aleyhine işlediğini biliyordu. O yüzden siyah tüvit ceketini ve gömleğini çıkarmış, yarı çıplak bir halde onlara katılmıştı. Başta toprağı kaldırıp kütükleri çekmek ve dolguları, biçmeleri ve hendekleri yapmak için kazmalar, kürekler ve el arabaları kullanan baş ekiple çalışmıştı. Pemberton çapraz gergiler için ağaçlar devirmiş ve onları doğru eğime yerleştirmişti. Ray, köşebent ve şalter panosuyla dolu açık yük arabalarını boşaltmış, raylardaki makaslan döşemiş, büyük çivileri çakmış ve diğer adamlar vermediği sürece hiç mola vermemişti. Haftada altı gün on bir saat çalışıyorlar ve vadinin tabanında önceden belirlenmiş bir çizgide ilerliyorlardı. Kazılıp çıkartılamayan veya doldurulamayan engeller dinamitle düzleştirilmiş veya üzerine köprü tarzı bir şey dikilmişti. Yeni bir ray parçası döşendiğinde Shay lokomotifin motoru, sanki vahşi doğa demir tekerleklerce tutulmuyor olsalar rayları alıp götürecekmiş gibi anında yeni ray parçasının üzerine atılıyordu. Uzaktan tren ile adamlar tek bir koşuşturan varlıkmış gibi gözüküyordu, onlar geçtikten sonra çelik raylar arkalarında bıraktıkları dar, parıldayan bir iz gibi duruyordu.

Pemberton adamlarla beraber çalışmanın zorluğundan, onların bir zayıflık işareti aramak amacıyla Pemberton ı izlemelerinden, su kovasının yanında fazla kalmasını veya bir küreğe ya da balyoza uzun süre dayanmasını beklemelerinden hoşlanmıştı. Yeni yapılan ofisin verandasında Buchanan ile Wilkie’ye ne kadar çabuk katılacağını görmek için bekliyorlardı. Bir ay geçtikten ve tali yollar dışında bütün yollar döşendikten sonra, Pemberton gömleğini tekrar giyip ofise girmiş ve o andan itibaren zamanının çoğunu orada geçirmeye başlamıştı. O zamana kadar işçilerin saygısından da fazlasını kazanmıştı. Onların arasında kabiliyetli yardımcısı Campbell’ı bulmuştu ve Pemberton Boston Kereste Şirketi gerçek kesme ekiplerini işe alırken hangi adamları tutup hangi adamları kovacağını artık ilk elden biliyordu.

Pemberton’ın kalmasında ısrar ettikleri arasında Galloway adında yaşlıca bir adam da vardı. Çoktan kırklarında olan Galloway, çoğu

kerestecinin bu işi yapamayacak kadar yıprandığı bir yaştaydı ama kırlaşan saçma, kısa boyuna ve ince yapışma rağmen yaşı onun yansı kadar olan adamlardan fazla çalışmıştı. Ayrıca uzman bir iz sürücü ve ormancıydı; bölgedeki ormanları ve yamaçları yöredeki herkes kadar iyi biliyordu, işçiler onun bir çekirgeyi toprağın içinden bile takip edebildiğini iddia ediyordu ve Pemberton, Galloway'i avcı rehberi olarak kullandığında bunun doğru olduğunu kendisi de görmüştü. Ama Galloway bir kart oyunu tartışmasında iki adamı öldürdüğü için beş senesini hapishanede geçirmişti. Şiddete meyilli olan diğer işçiler, Galloway'e de beraber yaşadığı annesine de endişeli bir saygı gösteriyordu. Pemberton, Galloway'i ekip lideri yapmayı önerdiğinde Buchanan bu fikre karşı çıkmıştı. O hüküm giymiş bir katil, diye itiraz etmişti. Onu bırak ekip lideri yapmayı, kampta bile tutmamalıyız.

Şimdi, bir sene sonra Pemberton yine Galloway'in, bu defa Bilded'ın yerine ekip başı yapılmasını önermişti.

Pemberton, biftek lokmalarının arasında, "Bu kamptaki en disiplinsiz ekip onlar," demişti. "İtaatsizlik etmeye korkacakları birine ihtiyacımız var."

Buchanan, 'Ta o bize itiraz etmeye kalkarsa?' diye sordu. "Suçlu bulunan bir katil olması dışında somurtkan ve saygısız da."

Serena, "Ekip korktuğu bir lidere karşı tembel olmaz," dedi. "Bunun sosyal nezaket yoksunluğundan daha önemli olduğunu savunuyorum."

Buchanan tam tartışmasına devam ederken, Wilkie onu susturmak için elini kaldırdı.

"Affedersin, Buchanan," dedi. "Ama bu sefer Pemberton'lara katılıyorum."

Doktor Cheney, "Görünüşe göre Bay ve Bayan Pemberton günün muzafferleri," derken ses tonu özel olarak rahattı. "Buchanan herhalde karın tekrar yazı Concord'da geçirmek istiyor."

"Evet," dedi Buchanan kısaca.

Cheney, "Belki sizin de yaz için Colorado'ya dönmek gibi benzer planlarınız vardır, Bayan Pemberton ?" diye sordu. "Eminim aile malikâneniz şu anki evinizden çok daha büyüktür."

"Hayır, düşünmüyorum," dedi Serena. "Colorado'dan ayrıldıktan sonra oraya hiç dönmedim."

"Ama ebeveynlerinizin evine ve araziye kim bakıyor?" diye sordu Wilkie.

“Gitmeden önce evi yaktırdım.”

Wilkie hayretle, ‘Taktırdınız mı?” diye haykırdı.

“Ateş gerçekten de bulaşıcı hastalıklardan sonra mükemmel bir arındırıcı,” dedi Doktor Cheney, “ama sanının yatak örtülerini yakmak yeterli olurdu.”

“Peki ya ailenizin kereste arazileri?’ diye sordu Wilkie. “Onları da yakmadığınızı umuyorum.”

“Sattım,” dedi Serena. “O parayı burada, Kuzey Carolina’da kullanmak daha iyi.”

Doktor Cheney çatalını masaya koyup, “Şüphesiz Bay Harrisle bir yatırım için kullanırsınız,” dedi. “Kabadayılık taslamasına rağmen o kurnaz bir tilkidir, onunla tanıştığınızda bunu anladığınıza eminim.”

“Bayan Pemberton’ın Harrisle başa çıkabileceğini düşünüyorum,” dedi Wilkie ve Pemberton a doğrubaşını salladı. “Pemberton’ın da. Boston Kereste Şirketi’yle de olsa, başka bir şirketle de olsa bütün yeni yatırımlarınızda size başarılar diliyorum. Şu anda özgüvenli kişilere ihtiyacımız var yoksa hiçbir zaman bu ekonomik bunalımdan çıkamayız.”

Wilkie, dikkatini yine Serena’ya yöneltti ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Harris’in Serena’yla ilk tanıştığında olduğu gibi, o da genç kadına vurulmuştu. Boston’daki genç köylülerin aksine, bu yaşlı adamlar Serena’dan korkmuyor gibi görünüyordu. Pemberton, onların kurumuş cinsel organlarının Serena’nın cazibesini daha az yıldırıcı hale getirdiğinden şüpheleniyordu. Onun cazibesini dokunulamayacak bir uzaklıkta tutuyorlardı.

Doktor Cheney, “Eminim sen de Pemberton’ların Harris’le olan muhtemel ortaklığıyla ilgili aynı şeyi hissediyorsundur, Buchanan,” dedi.

Buchanan başını sallarken, gözleri masanın ortasındaydı.

“Evet, şu anki ortaklığımız ihmal edilmediği sürece.”

Çatal bıçakların şıngırtıları dışında ana yemeğin geri kalanı sessizlik içinde yendi. Pemberton tatlıyla kahveyi beklemeden mendilini masaya koydu ve ayağa kalktı.

“Campbell bu gece yok, o yüzden gidip Galloway’e terfisini haber vereceğim. Böylece sabah olduğunda hazır olur,” dedi ve Serena’ya döndü. “Seninle evde görüşürüz. Uzun sürmeyecek.” Pemberton ofise girdiğinde Campbell’ın masada iki mektup bıraktığını gördü, ikisinde de Boston damgası vardı. Uzakta bir çobanaldatan öttü. Yemek salonunun yanında iki yüz litrelik paslı bir kazan yemeğin tortusuyla için için yanıyordu.

Pemberton, açılmamış mektupları ateşe attı ve yürümeye devam etti. Döşemeye yardım ettiği tren raylarının üzerine çıktı ve yan yana evlerden Galloway'in annesiyle birlikte yaşadığı son eve gelene kadar onları takip etti. Galloway'in annesi kamptaki herkes tarafından büyük hürmet görüyordu ve Pemberton bunu Galloway'in annesi olmasına bağlıyordu. Bir akşamüstü iki iri, sakallı işçinin gözleri kataraktla kaplı yaşlı kadının kantinin basamaklarından çıkmasına yardım ettiğini görünce bunu Campbell'a da söylemişti.

"Bunun sebebi sadece Galloway değil," demişti Campbell. "Kadın başkalarının göremediği şeyleri görebiliyor."

Pemberton küçümseyerek homurdanmıştı. "O yaşlı kocakarı o kadar kör ki aynadaki yansımasını bile göremez."

Beraber çalıştıkları zaman boyunca Campbell ilk defa Pemberton la saygısızca konuşmuştu, cevabı açık ve küçümseyiciydi.

"Öyle görmekten bahsetmiyorum, hafife alınacak bir şey değil," demişti Campbell.

Galloway, Pemberton ı kapıda karşıladı. Yaşlıca adamın üzerinde gömlek yoktu, açıktaki omuzlan ve gergin, soluk teni görünüyordu. Boynundaki ve kollarındaki damarlar sanki adamın bedeni içinden akan kanı tamamen tutamıyormuş gibi mavi ve varisliydi. Bu vücut hiç dinlenmiyor gibi duruyordu.

"Sana Bilded'ı kovduğumu söylemeye geldim. Yeni ekip başı sensin."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıtladı Galloway.

Pemberton, Campbell'ın ona terfiden bahsedip bahsetmediğini merak etti. Masadaki gazyağının ışığı dışında tamamen karanlık olan odaya baktı. Lambanın kalın camı ışığın sadece bir şeyin ardından geliyormuş gibi görünmesini değil, suyun altındaymışlar gibi gözükmesini sağlıyordu. Lambanın karşısında Galloway'in annesi oturuyordu, gözleri alevin sadece birkaç santim ötesindeydi. Beyaz saçları sıkı bir topuz yapılmıştı ve Pemberton'ın bir önceki yüzyılda dikildiğinden şüphelendiği önden düğmeli siyah bir elbise giyiyordu. Galloway'in annesi başını kaldırdı ve doğrudan Pemberton a baktı. Pemberton kendi kendine, sesimin *geldiği yöne bakıyor,* dedi ama bir şekilde bundan daha fazlası var gibiydi.

Geriye doğru bir adım atıp, "Her neyse," dedi, "sabahtan önce öğrenmem istedim."

Pemberton kendi evine dönerken yemekhanenin basamaklarında toplanmış bir grup mutfak çalışanının yanından geçti. Çoğu hâlâ

önlüklüydü. Beason adındaki bir aşçı eski püskü Gibson gitarını tıngırdatıyordu, yanında da bir kadın kucağındaki çelik telli tahta enstrümana doğru eğilmişti. Uzun, karman çorman saçları yüzünü saklıyordu. Sağ eh enstrümanı tıngırdatırken, sol elinin orta ve işaret parmaklan anlaşılması güç bir nabız aranıyormuş gibi dar boyna hızlı hızlı bastırıyordu. Bir yandan da bir İskoç körfezindeki cinayetler ve intikamlarla ilgili bir şarkı söylüyordu. Buchanan böyle şarkılara sınır halk şarkıları diyordu ve dağlıların bunları İngiltere'den aldığını iddia ediyordu.

Harmon'ın kızı da bir zamanlar yemekten sonra bu basamaklarda otururdu ama Pemberton yaralanınış bir keresteciyi Half Acre Tepesinden aşağı taşımaya yardım ettiği akşama kadar ona çok dikkat etmemişti. Adamı kampa getirdiklerinde hava tamamen kararmıştı ve Pemberton o kadar yorgun ve pisti ki Campbell'a yemeğini eve getirtmesini söylemişti. Harmon'ın kızı yemeği getirdiğinde bir şey Pemberton'ın dikkatini çekmişti. Belki de tepsiyi masaya koyarken göğsüne attığı bir bakış veya giderken görünen biçimli bir bilek. Bu artık hatırlayamadığı bir şeydi.

Pemberton ilerlemeye devam etti, arkadaki müzik sesi azalırken öğlen randevularına, sonra tren garında iç organları dışarı dökülerek ölen adama ve şimdiye kadar kesinlikle doğmuş olan bir bebeğe yol açan olaylar zincirini düşündü. Böyle bir zincirdeki halkaları ne kadar geriye doğru takip edebilir insan acaba, diye merak etti. O gece yemeğini getirmesi için Harmon'ın kızının seçilmesinden daha geriye, kötü çentilmiş gövdesi yüzünden bir adamın belkemiğini paramparça eden ağaçtan geriye, bir adam önceki gece çok içtiği için bilenmemiş baltadan geriye, o adamın neden sarhoş olduğundan da geriye... Bu hiçbir zaman ucu bulunamayan bir şey miydi? Yoksa zincir diye bir şey yok muydu? Sadece bir erkeğin genç bir kıza yaklaşmak veya yaklaşmamak; kızın yüzüne düşen san saçlarını parmaklarıyla kulaklarının arkasına atmak veya atmamak ve o kulağa onu oldukça çekici bulduğunu söylemek veya söylememek arasında karar verdiği bir an mı vardı?

Pemberton kendi kendine gülümsedi. Geçmişe takılıyordu oysa Serena ona ihtiyaç duymadıklarını göstermişti. Ama yine de bebek... Pemberton verandanın basamaklarını çıkarken düşüncelerini zorla Baltimore eşya fabrikasının borçlar hesabına yönlendirdi.

Ertesi akşamüstü Noland Dağı'ndaki bir işçi çıngıraklı yılan tarafından uyluğundan ısırıldı. Adamın bacağı o kadar hızlı şişti ki bir ekip başı başta kot pantolonu bir tenekeci makasıyla kesip çıkarmak, sonra da her diş izinin

üzerini X şeklinde kesmek zorunda kaldı. Ekip, adamı kampa götürebildiğinde işçinin nabzı hissedilen bir fısıltıdan daha güçlü değildi. Dizden altı bir şömine odunu kadar siyah ve büyük olacak şekilde şişmişti. Diş etleri fena halde kanıyordu. Doktor Cheney, onu ofisine götürmekle uğraşmadı, işçilere adamı kantin verandasındaki bir sandalyeye koymalarını söyledi. Adam kısa süre sonra burada son kez şiddetle titredi ve öldü.

Serena o akşam yemek yerlerken, “Kamp açıldığından beri kaç adamı yılan ısırdı?” diye sordu.

“Bugünküyle birlikte altı,” diye yanıtladı Wilkie. “Sadece biri öldü ama diğer dördünün işine son verilmesi gerekti.”

Doktor Cheney, “Bir çıngıraklı yılanın zehri insanın kan damarlarını ve dokularını yok eder,” dedi Serena’ya. “Kurban ilk ısırıktan sağ çıkacak kadar şanslı olsa bile verdiği zarar kalıcıdır ve tedavi edilemez.”

“Biri çıngıraklı yılan tarafından ısırılırsa ne olacağını biliyorum, doktor,” diye karşılık verdi Serena. “Batıda baklava sırtlı çıngıraklı yılanlar vardır, boylan bir seksem buluyordu.”

Cheney, Serena’ya doğru hafifçe eğildi.

“Özür dilerim,” dedi. “Zehir konusundaki bilginizden şüphe etmemeliydim.”

Buchanan, “Buradaki renkleri farklılık gösteriyor,” dedi. “Bazen bakır başlı zehirli yılanların sarımsı renginde oluyorlar ama çok daha koyu da olabiliyorlar. Saten sırt denilenler morumsu siyah renkteler ve çok daha ölümcül olduklarına inanılıyor. Bir tane görmüştüm, şaşırtıcı derecede zarif bir yaratıktı, kendine özgü bir şekilde çok da güzeldi.”

Doktor Cheney gülümsedi. “Doğanın paradokslarından biri daha, en güzel yaratıklar genelde en tehlikeli olanlardır. Mesela kaplanlar veya karadul örümcekleri.”

“Ben bunun da güzelliklerinin bir parçası olduğunu düşünüyorum," dedi Serena.

“Çıngıraklı yılanlar bize paraya mal oluyor,” diye söylendi Wilkie, “ve bu sadece ekiplerden birinin işi bir ısırıkla aksadığında olmuyor. Adamlar fazla tedbirli davranıyor, o yüzden de süreç yavaşlıyor.”

“Evet,” diye kabul etti Serena. “Öldürülmeliler, özellikle de kesilen kütüklerin ve dalların arasındakiler.”

Wilkie kaşlarını çattı. “Fakat onları görmenin en zor olduğu yer orası, Bayan Pemberton. Ortama o kadar iyi uyum sağlıyorlar ki neredeyse

görünmez oluyorlar.”

“O zaman daha iyi gözler lazım,” dedi Serena.

Pemberton, “Yakında soğuk havalar gelecek ve onları sarp kayalıklara gönderecek,” dedi. “Galloway ilk ayazdan sonra yuvalarından çok uzağa gitmediklerini söyledi.”

Wilkie, “Bahara kadar,” diye karşılık verdi kaygıyla. “Sonra önceki kadar kötü şekilde dönecekler.”

“Belki de dönmezler,” dedi Serena.

Beş

Kış erken geldi. Bir cumartesi sabahı adamlar yan yana evlerinde uyandıklarında yerde on beş santimlik kar olduğunu gördüler. Yatakların altından tek parça yün iç çamaşırları ve battaniyeler çıkarılmıştı. Eğreti pencereler muşambalar, tahtalar ve teneke parçalan ile bir ayı sansarının yıpranmış kalıntıları da dahil ayı ve geyiklerin yayvan postları gibi her türlü paçavrayla kaplanmıştı. Daha küçük boşluklar bezler, gazeteler veya tütün ve çamur sıvalarıyla tıkarımıştı, işçiler dışarı çıkmadan önce altı aydır çivilerde asılı duran paltoları ve ceketleri giymişlerdi. Yemekhaneye ceket kollarını çekiştirip yakalanın düzelterek yürümüşlerdi. Bazdan geniş cepli av ceketleri, siyah redingotlar veya deri kısa yelekler giyerken çoğu, oduncu ceketi giyiyordu. Bazıları daha zengin oldukları günlerde veya askerlik yıllarında giydikleri şeyleri kuşanmıştı: çizgili denizaltı mürettebatı ceketleri ve kadife yakalı paltolar, moleskin takım üstleri ve Birinci Dünya Savaşı'ndan ceketler. Bazıları atalarından onlara kalan şeyleri giyiyordu: yirminci yüzyıl öncesi klasik model rakun ve geyik derisinden yapılmış olanlar dahil aşınmış iş ceketleri, hatta akceviz ve mavi renkleri ile bölgede çok uzun zaman önce kullanılan daha eski gocuklar...

Snipes'ın ekibi karın en derin olduğu ve rüzgârın yamaçta dalgalanıp en büyük sert tahtalı ağaçların bile üst kısımlarını büktüğü Noland Dağı'nın zirvesinde çalışıyordu. Dunbar, sert bir rüzgâr dağdan Tennessee'ye doğru esince fötr şapkası kafasından uçtu, şapka dönüp ters çevriliyor, yaralı bir kuş gibi önce düşüp sonra yükseliyordu.

Dunbar somurtarak, "Başıma bağlamalıydım," dedi. "O şapka bana iki dolara mal olmuştu."

"Bağlamaman iyi olmuş," diye karşılık verdi Ross. "Onunla beraber uçup Knoxville'e kadar yere konamayabilirdin."

Ekipler, öğle yemeklerini karım temizleyip ateş yaktıkları bir çalılık yığınının etrafında yediler. Adamlar birbirine yakın duruyordu; sadece ısınmak için değil, ayrıca alevleri rüzgârla savrulup yüzlerini kum gibi yakan kar tanelerinden korumak için de safları sıklaştırmışlardı. Eldivenlerini çıkardılar ve sanki ona teslim oluyormuş gibi hissizleşmiş ellerini ateşe doğru tuttular.

Dunbar, "Şu rüzgârın ulumasına baksana," dedi. "Sesini duyan da bütün dağı havaya kaldıracak sanır."

Ross, ‘Daha ekim yeni geldi ama çoktan yerde kar var,” dedi. “Sert bir kış geliyor.”

“Babam tüylü tırtılların yaz boyu daha kalın bir tüy tabakasıyla kaplı olduğunu söyledi ve bunun doğruluğunu göreceğiz,” dedi Stewart. “Babam bunun tek işaret olmadığını söyledi. Yabanarılarının yuvalarını yere yakın yaptıklarını belirtti.”

Mclntyre, “Bunlar pagan inanışları Stewart,” dedi cemaat mensubuna, “ve bunlardan uzak dursan iyi olur.”

Snipes, “Biraz bilimsel bir yanı da var,” diye araya girdi. “O tüylü tırtıllar sert bir kışa dayanmak için daha gür tüyler çıkartıyorlar. Bunda hiç paganlık yok. Tüylü tırtıllar sadece Tanrı’nın onlara verdiği bilgiyi kullanıyorlar. Yabanarıları da aynı şekilde.” “Takip etmen gereken işaretler yalnızca İncil’dekiler,” dedi Mclntyre.

Ross, “Peki dinamit kulübesinin üzerinde yazan ‘Sigara İçmek Yasaktır’ işaretine ne diyorsun?” diyerek farklı bir noktaya dikkat çekti. “Onu takip etmememiz gerektiğini mi söylüyorsun?”

Mclntyre, “Dalga geçebilirsin,” dedi Ross’a, “ama bu olağandışı hava dünyanın son günlerinde olduğumuzun kesin bir göstergesi. Güneş kararacak ve ay ışığını göstermeyecek.”

Mclntyre, gri ve barut rengi gökyüzüne deşifre etmeyi sadece kendisinin becerebildiği ruhani bir yazıymış gibi bakıyordu. Siyah rahip şapkasını gökyüzüne doğru kaldırdı, gördüğü şeyden ötürü tatmin olmuş gibiydi.

“Bundan sonra kıtlık ve salgın hastalıklar gelecek,” diye iddia etti. ‘Terden dikenler dışında hiçbir bitki çıkmayacak ve tavşanlar kadar büyük çekirgeler evinizdeki tahta bile dahil her şeyi yiyecek ve gökten yılanlar, akrepler ve bütün bu korkunç şeyler yağacak.”

“Ve bunun her an olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Ross.

“Evet,” diye yanıtladı Mclntyre. “Nuh Peygamber o gemiyi inşa ederken kendinden ne kadar eminse ben de bundan o kadar eminim.”

“O zaman herhalde işe giderken şemsiye getirmeye başlasak iyi olur,” dedi Ross.

“Biz’ diye bir şey yok,” dedi Mclntyre. “Bütün bunlar olmadan önceki gün aniden dünyadan alınacağım. Bununla baş etmek zorunda kalacak olan, diğer kâfirler ile sizlersiniz.”

Adamlar ateşi birkaç dakika daha izledi, sonra Dunbar vadinin güney yamacına baktı. Kar, kesilen ağaç kütüklerini saklıyordu ama çalılık

yığınları arazide kabristan tepeleri gibi beyaz tümsekler oluşturmuştu.

“Beklediğim kadar çok hayvan izi yok.”

Ross, ‘Tennessee’ye çekildiler,” dedi. “Onları oraya güdüyoruz, buna karşı koymayı bıraktılar.”

Snipes, “Belki oraya yapılacak olan yeni parkı duymuşlardır,” dedi. ‘İki bacaklı canlıların neredeyse hepsi kovulduğu için orada rahat kalacaklarını düşünmüşlerdir.”

“Geçen hafta amcamı evinden kovdular,” dedi Dunbar. “Devlet malı olduğunu söylediler.”

“Devlet malı olması ne demek?” diye sordu Stewart.

“Çok şanssızsın demek,” diye yanıtladı Ross.

“Deep Deresi’nin aşağısında yaşayan münzevinin adı neydi?” diye sordu Dunbar. “Hani şu kitap yazan...”

“Kephart,” dedi Ross.

“Evet,” dedi Dunbar, “o ve Asheville’deki gazeteci bu arazinin park olmasından yana. Washington’da da onların tarafında önemli insanlar var.”

“Onlara ihtiyaçları olacak,” dedi Ross. “Harris’le Pemberton’lara, ilçe adliyesinden vali konağına kadar bütün cüzdanları şişirmeleri konusunda güvenebilirsin.”

“Şerif McDowell’ın cebini değil ama,” diye itiraz etti Dunbar. “O en başından beri onlara hiç yakın durmadı. Rayları döşemeye yardım etmiştim, o yüzden Şerif McDowell’ın Pemberton’ı şehirde çok hızlı araba kullanmaktan tutukladığı sabah oradaydım.” “Buna tanık olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi Stewart. “Gerçekten Pemberton ı kelepçelemekle tehdit etti mi?”

Dunbar, “Kesinlikle etti,” dedi. “Hatta Pemberton’ı polis arabasında götürecekti ama Buchanan onu kendi götüreceğini söyledi.” “Pemberton ı o hücrede bütün gece tuttuğunu duymuştum,” dedi Snipes.

“Bütün gece değil,” diye yanıtladı Dunbar. “Sulh yargıcının onu çıkarması bir saatten az sürdü. Ama Pemberton ı o hücreye tıktı ve bu civarda bunu yapacak başka kimse yoktur.”

Alevler sönmeye başladı, o yüzden Ross ve Snipes kalkıp daha fazla odun buldu. Kan silkip attılar ve dikkatle ağaç dallarını kalan ateşin üzerine çaprazlama yerleştirdiler. Ateş yavaşça tekrar canlandı ve çardağı saran bir bitki gibi odunlara tırmandı. Alevler kıvrılıyor, öne doğru gelip sonra geri çekiliyor, sonunda bir dala sıkıca tutunuyorlardı. Adamlar turuncu renkli alevin canlanmasını izlediler, bütün dallar alev alana kadar kıpırdamadılar

ve konuşmadılar. Mclntyre, ateşe sanki yeni bir kehaneti bekliyormuş gibi dikkatle bakıyordu.

Kar daha büyük taneler halinde yağmaya başladı ve Dunbar'ın kafasının üzerinde beyaz bir birikinti oluşturdu. Dunbar parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve eline yapışan kar tanelerini diğerlerine gösterdi.

"O panterin izlerini bu kadar kalın ve yumuşak bir karda görmek güzel olurdu," dedi.

"Tabii burada gerçekten de bir panter kaldıysa," diye karşılık verdi Ross. "Kimse dokuz senedir bir panter öldürmedi."

"Ama insanlar onu sık sık gördüklerini iddia ediyorlar," diye belirtti Stewart.

"İncil'in Esinlenme kitabında kıyamet günü geldiğinde dünyada aslanlar olacağı söylenir," dedi Mclntyre alevlere bakmaya devam ederek. "En azından başlarının olacağı, vücutlarının kalan yarısında da biz insanlarınki gibi bacakları olacağını yazıyor." "Pantolon da giyecekler mi?" diye sordu Ross. "Yoksa pantolon giyen sadece Babil'in Fahişesi mi?"

Stewart ateşten uzağa bir adım attı ve tulumunun bakır düğmelerini çözmeden önce rüzgârı arkasına aldı.

"Dikkatli ol Stewart," dedi Snipes, "yoksa Dunbar'ın şapkasına işeyeceksin."

Stewart hafifçe doğuya döndü. Tulumunu düğmeledi ve geri oturdu.

"Peki ya sence Snipes?" diye sordu Dunbar. "Sence burada dağ aslanları var mı yoksa bu sadece insanların hayal gücünün bir ürünü mü?"

Snipes konuşmadan önce soruyu birkaç dakika düşündü.

"Birçok bilim inşam burada panter olmadığını söyleyecektir çünkü panter dışkısı, kürkü, dişi veya kuyruğu gibi karşı konulamayacak kanıtlar yok. Başka bir deyişle, söz konusu hayvanın bir parçasına rastlanmadı. Ya da daha da önemlisi yaratığın kendisini görmek mümkün olmadı. Bilim insanları bir şeyin var olduğuna dair en iyi kanıtın onu görmek olduğunu iddia eder, ister bir panter olsun ister bir kuş, hatta bir dinozor bile."

Snipes dinleyenlerin onu anlayıp anlamadıklarına bakmak için duraksadı ve daha fazla açıklamanın gerekli olduğuna karar verdi.

"Başka türlü söylemek gerekirse, ayak parmağınızı çarpıp bir bilim insanına ne olduğunu söylerseniz parmağınızın morardığını veya kanadığını görmediği sürece bunun tek kelimesine inanmaz. Ama filozoflar ve

ilahiyatçılar gibi kişiler dünyada görmeseniz de gördükleriniz kadar gerçek şeyler olduğunu söylüyor.”

“Ne gibi?” diye sordu Dunbar.

“Eh,” dedi Snipes, “sevgi var, bu bir. Ve cesaret, ikisini de göremezsiniz ama gerçekler. Ve hava tabii. Bu en önemli örneklerden biri. Hava olmasaydı bir dakika bile hayatta kalamazdınız ama şimdiye kadar kimse havanın zerresini bile görmedi.”

Stewart yardımcı olmak amacıyla, “Ve insan pireleri,” dedi. “Pireleri göremezsiniz ama bir pire yığınına girdiğinizde bir hafta kaşınırsınız.”

“Yani etrafta hâlâ bir panter olduğuna inandığını mı söylüyorsun?” dedi Dunbar.

“Bundan emin değilim,” diye yanıt verdi Snipes. “Tek söylediğim bu yaşlı dünyada gözün gördüğünden fazlası olduğu.”

Ekip başı duraksadı ve avuçlarını ateşe doğru yaklaştırdı.

“Ve karanlık. Karanlığı hava gibi göremezsin ama etrafını tamamen sardığında karanlık olduğunu çok iyi bilirsin.”

Altı

Pazar sabahının geç saatlerinde kar durmuştu ve Buchanan'la Pemberton'lar kampın bir kilometre güneybatısında, Galloway'in bir ay boyunca tuzak kurduğu çayırda ava çıkmaya karar verdiler. Şans oyunlarına olan merakı ara sıra oynadığı pokerden daha öteye gitmeyen Wilkie, Waynesville'de kaldı. Genç Vaughn, çiftlik vagonunu tedariklerle doldurdu, gri yün golf şapkası kızıl saçlarına doğru aşağı çekilmişti. Galloway, bir çiftçiden ülkenin en iyi av köpekleri sayılan Plott ve Redbone cinslerinden oluşan bir sürü satın almıştı. Galloway, vagonun ön tahtasında Vaughn'la beraber oturuyordu, aralarında da çiftçinin ödüllü Plott av köpeği Shakes vardı, köpeklerin geri kalanları malzemelerle beraber arka tarafta duruyordu. Pemberton'lar ve Buchanan onları at sırtında takip ediyordu, doğuya yönelip dağlıların kuşatma dedikleri V şeklindeki geçide girmeden önce Balsam Dağı'nı geçtiler.

"Galloway çayıra mısır ve elmalarla tuzak kurdu," dedi Pemberton. "Böylece geyikler gelir, belki de bir ayı."

"Hatta belki senin panterin geyikleri takip eder," dedi Serena.

Buchanan, "Adamların geçen hafta Noland'da bulduğu geyiğe bak," dedi Galloway'e. "Onu bir dağ aslanının öldürmediğini nereden biliyorsun?"

Galloway arkasını döndü, sol gözünü kısmıştı. Dudakları sanki gülümsemesini yok etmek istermişçesine sağa doğru eğildi.

"Çünkü göğsü yırtılıp açılmamıştı. Bazı kediler her şeyden önce dili ve kulakları yer, ama panterler öyle yapmaz. Panter önce kalbi yer."

Geçide sallanıp sarsılarak giren vagonu takip ettiler. Aşağı doğru inerlerken iki taraftaki sarp kayalıklar daha yakından sıkıştırmaya başladı. Artık tek sıra halinde ilerliyorlardı, atların bilek eklemleri darlaşan meyilli yolu ustaca geçiyordu. Galloway yolun yarısında vagonu durdurdu ve alt dallan kırılmış bir meşe ağacını inceledi.

"En azından bir ayı var," dedi, 'Ve böyle bir ağacı tırmandığına göre iri bir tane olmalı."

Kısa süre sonra bir kayalığın tam altından geçtiler, kayalardan buz mızrakları sarkıyordu. Vaughn ve Galloway en dar noktada durdular ve demir jantlı sol tekerlekleri teker teker kaldırıp bir kaya çıkıntısının üzerinden geçirdiler. Bu sırada da üç av köpeğiyle sandviçlerle dolu bir erzak dolabını düşürdüler. Pemberton eyerinin iplerini sıkıştırmak için

duraksadı. İşi bittikten sonra yola baktı ve Serena'nın otuz metre ileride olduğunu gördü. Arap atı karla o kadar uyumluydu ki Serena bir an havada duruyormuş gibi gözüktü. Pemberton gülümsedi ve bu illüzyonu bir keresteci ekibinin görmüş olmasını diledi. Serena Bilded'ı yendikten sonra adamlar Serena'ya çeşit çeşit güçler atfediyordu, bazıları neredeyse uhrevi şeylerdi.

Sonunda yol yine genişledi ve yolun bittiği yerde bir açıklığa geldiler. Galloway vagonun arkasına atladı ve köpeklere tasma taktı.

"Benekli olanların cinsleri ne?' diye sordu Serena.

"Onlara Plott deniyor, yerel bir tür," diye açıkladı Pemberton. "Özellikle yabandomuzları ve ayılar için yetiştiriliyorlar."

"Geniş göğüsleri etkileyici. Cesaretleri de etkileyici mi?'

"Geniş göğüsleri kadar," dedi Pemberton.

Vagondan gerekli olacak şeyleri aldılar ve giderek sıklaşan ormanın içlerine ilerlediler. Galloway, Vaughn ve köpekler çok arkadaydı. Pemberton ve Buchanan artık yürüyerek ilerliyordu, bir ellerinde atların dizginleri, diğer ellerinde de tüfekleri vardı.

Serena onları çevreleyen ağaçlara doğru başını sallayarak, "Oldukça fazla kavak ve meşe ağacı var," diye belirtti.

"En değerli arazilerimizden," dedi Pemberton. "Campbell en ufağının yirmi beş metre yükseklikte olduğu bir laleağacı korusu buldu."

Buchanan artık Pemberton'ın yanından yürüyordu.

"Bu borsanın çöküşü, Pemberton. Bunun bizim için uzun vadede etkileri ne olacak merak ediyorum."

"Birçok işten daha iyi durumda olacağız," diye yanıtladı Pemberton. "Bizim için en kötü kısmı, daha az binanın inşa edilecek olması."

"Belki de tabut ihtiyaçları bunu dengeler," dedi Serena. "Anlaşılan Wall Street'te onlara çok fazla ihtiyaç varmış."

Buchanan duraksadı, Pemberton'ın paltosunu dirseğinden kavradı ve öne eğildi. Pemberton adamın Bay Rum tıraş losyonunun ve Woodbury saç toniğinin kokusu aldı, anlaşılan Buchanan'ın av hazırlığının içinde şekillendirilmiş saçlar ve pürüzsüz yanaklar da vardı.

"içişleri Bakanı bu araziyle ilgileniyor. Hâlâ bunu düşünmememiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

Serena birkaç adım öndeydi ve konuşmak için döndü ama Buchanan elini kaldırdı.

"Kocanızın fikrini soruyorum, Bayan Pemberton, sizin değil."

Serena birkaç saniye boyunca Buchanan'a baktı. Gözbebekleri içindeki daha derin bir noktaya çekilirken, irislerindeki altın benekler daha da fazla ışık emiyormuş gibiydi. Sonra döndü ve yürümeye devam etti.

Pemberton, “Benim fikrim karımınkiyle aynı,” dedi. “İyi kâr etmediğimiz sürece satmayız.”

İki yüz metre daha yürüdükten sonra arazi kısa süreliğine yükseldi, ardından daha keskin bir açıyla alçalmaya başladı. Kısa süre sonra da ağaçların arasından dümdüz bir çayır çıkıverdi. Galloway bir önceki gün büyük bir torba dolusu mısır almıştı ve bir düzine geyik sükûnetle son kalanları yiyordu. Taze kar, avcıların adımlarını usulca atmalarını sağladığı için Pemberton’lar ve Buchanan atlarını bağlayıp ormanın kalanını geçerek çayırın kenarında konumlandıklarında hiçbir geyik başını kaldırmadı.

Hepsi birer geyik seçti ve tüfeklerini kaldırdı. Pemberton şimdi dediğinde ateş ettiler. İki geyik yere devrildi ve kıpırtısız kaldı ama Buchanan’ınki büyük bir hızla diğer taraftaki ağaçlara koştu. Düştü, ayağa kalktı, sonra ormanın derinliklerine doğru kayboldu.

Galloway, kısa süre sonra Pemberton’lar ile Buchanan’a katıldı. Plott ve Redbone av köpekleri tasmaları alçakta uçan uçurtmalara bağlıymış gibi Galloway’i farklı yönlere savuruyorlardı. Galloway çayıra geldiğinde öncü köpeği ve sonra diğerlerini serbest bıraktı. Av köpekleri yaralı geyiğin kaçtığı uzak ormana doğru havlayarak atıldılar.

“Bu alanın tek bir çıkış yolu var. Bu çayırın yanını kuşatıp birini de ortaya koydunuz mu dört ayaklı hiçbir şey kaçamaz.”

Galloway bir dizinin üzerine çöktü ve etrafı dinledi, sol eli yandaki ormanda koşan köpeklerin titreşimim hissedebilecekmiş gibi karın üzerindeydi.

“Şu pahalı tüfeklerinizi hazırlasanız iyi olur,” dedi. “Bu tarafa geliyorlar.”

Akşamüstü olduğunda Pemberton’lar ve Buchanan bir düzine geyik öldürmüştü. Galloway çayırın ortasında leşlerden bir tepe yaptı, kan kara kırmızı izler bırakmıştı. Buchanan üçüncü geyiğinden sonra yorulmuş ve son vuruşları Pemberton’lara bırakmaktan memnun olarak tüfeğini bir ağaca dayayıp oturmuştu. Günün ortasında dallardan dökülen buzların seslerini duymuşlardı. Orman romatizmalı bir diz gibi takırtılar ve çatırtılar çıkarmıştı ama şimdi ısı düşmüştü ve etraf av köpeklerinin yaygarası dışında sessizdi.

Gri gökyüzünün izin verdiği kadar parlayan güneş Balsam Dağı'nın üzerinde batmaya başladığı an Plott ve Redbone köpeklerinin yankılanan ulumaları hızlanıp seri havlamalara dönüştü. Galloway ve Vaughn ormanın kenarında, Pemberton'ın bulunduğu yerden çok uzakta olmayan bir noktada bekliyorlardı, ellerinde de tüfek vardı. Havlamalar daha çok çınlamaya başladı, artık neredeyse ağlıyormuş gibi daha ısrarcıydılar.

Galloway nefesi soğuk yüzünden duman çıkararak, "Bir ayı buldular, çıkardıkları yaygaraya bakılırsa çok büyük bir tane," dedi. "Annem bugün avda şanslı olacağımızı söylemişti."

Köpeklerin havlamaları uzayıp ulumalara dönüştüğünde Pemberton, Galloway'in annesini düşündü. Gözleri, işçilerin mavi florit dedikleri sabah sisiyle dolu alanlarla aynı renkteydi. İçe doğru büyüyen iki oyuğu dolduran buğular gibi... Pemberton o gözlerin ona doğru dönüp üzerinde kaldığını hatırlıyordu. Bunun her şeye inananları kandırmak için bir yol olduğunu biliyordu ama ne olursa olsun kadın bu konuda çok başarılıydı.

"Hazır olsanız iyi olur, ayı geliyor ve çayıra geldikten sonra boşa zaman geçirmeyecektir," diyen Galloway, Serena'ya dönüp göz kırptı. "Erkek veya kadın olmanızı da umursamaz."

Buchanan tüfeğini alıp açıklığın solunda pozisyon aldı, Serena ortadaydı, Pemberton da sağda. Galloway, Serena'nın arkasına doğru ilerledi, etrafı dinlerken gözleri kapalıydı. Av köpekleri artık çılgıncasına uluyup kesik kesik havlarlarken ayı döndü ve takipçilerine pençesiyle vurdu. Sonra Pemberton, ayının kendisini duydu, peşindeki köpek seliyle beraber ormanda paldır küldür ilerliyordu.

Ayı, çayırda Serena'yla Pemberton'ın arasındaki alana geldi. Ayı bir an duraksadı ve en büyük Plott'un arka bacağına vurdu, ayının pençesi köpeğin yan tarafını çizdi. Büyük Plott kalkıp saldırmadan önce bir an karda uzandı. Ayının pençesi köpeği aynı taraftan yakaladı, bu sefer daha aşağıya denk gelmişti ve Plott takla atarak havaya fırladı. Metrelerce öteye düştü, köpeğin kalçasının sağ tarafı ayakkabı bağcıkları kadar ince parçalara ayrılmıştı.

Ayı direkt Pemberton a doğru ilerledi, sadece yirmi metre ötekisindeyken onu görünce sola dönmeye karar vermişti ki Pemberton tetiği çekti. Kurşun ayının omzuyla göğsü arasına isabet etti. Bu sağ ön bacağı eğilmiş hayvanın yana doğru düşmesi için yeterliydi. Av köpekleri ayının üzerine atılarak hayvanın midesine doğru saldırdılar. Ayı arka

bacakları üzerinde doğrulunca köpekler de ayının kanının etrafından sarkan postlar gibi yükseldiler.

Hayvan öne doğru düştü ve Pemberton a doğru taarruza geçmeden önce bir an kendini toparladı. Fakat ikinci kurşunu ayının kamına girmeden önce Pemberton bir Plott'un kulağının ucunu uçurdu. Üçüncü bir atış için vakit yoktu. Ayı kalktı ve ağırlığını Pemberton a üzerine verdi. Pemberton da kendini geniş, ağır bir gölge tarafından yutulmuş gibi hissetti. Ayı Pemberton ı kavrarken, tüfek Pemberton'ın elinden kayıp düştü. Pemberton içgüdüyle hareket edip iyice ayının kollarının arasında kaldı, o kadar yakındı ki hayvanın pençeleri ağır yünlü avcı ceketinin arkasını çizmekten daha fazlasını yapamıyordu. Köpekler üzerlerine atıldı, sanki artık onun da ayının parçası olduğuna inanıyormuşçasına Pemberton a doğru davranıp onu ısırmaya çalışıyorlardı. Pemberton'ın başı, ayının göğsünün derinliklerine gömülmüştü. Pemberton, hayvanın kürkünü, etini, altındaki göğüs kafesini, kalbinin atışlarının hızlanışını ve kalbinden yayılan ısıyı hissetti. Ayının kokusunu alıyordu, kürkünün miskini, dökülen kanını duyuyordu ve ayı her nefes verdiğinde meşe palamudunun topraksı aromasında ormanın kokusunu alıyordu. Köpeklerin ulumaları dahil, her şey daha yavaş, daha belirgin ve yüksek hale geldi. Ayı hafifçe sendeleyip dengesini tekrar kazandığında Pemberton hayvanın bütün cüssesini hissetti. Köpeklere pençe sallarken ayıran sol kolu omzuna vurdu. Ayı kükrerken Pemberton, sesin boğaza doğru yukarı çıkmadan ve ağızdan dışarı gürlemeden önce ayının göğsünün derinliklerinde biriktiğini duydu.

Plott'lar onları çevreleyip zıplıyorlardı, ayıya dişleriyle ve tırnaklarıyla birkaç saniye tutunduktan sonra uzağa doğru düşüp tekrar etraflarını çevreliyorlardı. Redbonelar ise kesik kesik havlıyor ve ayının bacakları ısırmak için öne doğru atılıyorlardı. Sonra Pemberton yaranda bir tüfeğin namlusunu ve silahın ateşlenirkenki çınlamasını duydu. Ayı iki adım geriye tökezledi. Pemberton arkasını döndü ve Serena'nın ayının gözlerinin hemen üzerine ikinci bir atış yaptığını gördü. Hayvan bir an sallandı, sonra yere yıkıldı ve sıkı çalışan köpekler örtüsünün altında kayboldu.

Pemberton da yerde yatıyordu, ayı mı onu itmişti yoksa sadece düşmüş müydü emin değildi. Yüzünün kara dayalı kısmı hissizleşmeye başlayana kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra önkolunun yardımıyla başını kaldırdı. Birkaç saniye boyunca didişen sürünün ortasında durup Vaughn'un onları ayıdan teker teker uzağa çekmesi için av köpeklerine tasma takan

Galloway'i izledi. Pemberton a doğru ayak sesleri çıtırdadı ve sonra durdu. Serena yanına eğildi, Pemberton'ın yüzündeki ve omuzlarındaki karı silkelerken yüzü şefkatle doluydu. Ayının kucaklayışının salt fizikselliğinden sonra Pemberton, vücudu çok durgun bir suya usulca konulmuşçasına bir tür hafiflik hissediyordu.

Serena oturur bir pozisyona gelmesine yardım edince, Pemberton'ın başı birkaç saniye boyunca döndü ve geriye bir sersemlik bıraktı. Kar kanla kaplıydı ve Pemberton aralarında kendi kam olup olmadığını merak etti. Serena onun avcı ceketim çıkardı ve yün gömleğiyle ekose fanilasını kaldırdı. Kıyafetleri geri koymadan önce elini Pemberton'ın sırtında ve kartımda gezdirdi.

Serena, Pemberton'ın ceketini giymesine yardım ederken, "İç organlarını deştiğine emindim," dedi.

Pemberton, Serena'nın gözlerinin dolduğunu fark etti. Serena döndü ve ceketinin koluyla yüzünü sildi. Saniyeler içinde tekrar kocasına döndüğünde gözleri kuruydu. Pemberton kafa karışıklığının ona gözyaşlarını hayal mi ettirdiğini merak etti.

Buchanan da yanlarına gelmişti. Pemberton'ın tüfeğini kardan kaldırmıştı ama onunla ne yapacağından emin değilmiş gibi gözüküyordu.

"Onu ayağa kaldırmak için yardımıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Serena.

"Peki ya silahı?"

Serena başıyla bir erguvan fidanına dayanan tüfeğini işaret etti.

"Benimkinin yanma koy."

Birkaç dakika sonra Galloway son köpeği de bir ağaca bağlamıştı. Vaughn yaralı köpeğin yanma eğildi, bir eliyle Plott'un başını okşarken diğer eliyle yaralan inceliyordu. Galloway ayıya doğru yürüdü ve botuyla hayvanın gerçekten öldüğünü doğrulamak için devasa kalçalarına tekme attı.

"Bu kaliteli bir siyah ayı," dedi. "Beş yüze satılacağına iddiaya girerim."

Galloway gözlerini ayıdan ayırıp Serena'nın çizmelerini, pantolonunu, avcı ceketini ve yüzünü inceledi. Yüzüne bakarken bile sadece Serena'ya değil, onun içinden ormana da bakıyormuş gibi gözüküyordu.

"Daha önce hiçbir kadının ayı vurduğunu görmemiştim," dedi, "ve sizin yaptığınız gibi ayıya doğrudan saldıracak cesareti olan sadece birkaç erkek tanıyorum."

“Pemberton da aynı şeyi benim için yapardı,” dedi Serena.

Galloway, Serena’nın kocasının kalkmasına yardım edişini izlerken yüzünü bir sırıtış kapladı. “Bundan eminsin misin?” dedi. “Bir ayıyla baş etmek Harmon gibi bir ayyaşla baş etmekten daha zordur.”

Vaughn yaralı Plott’u kollarında tutuyordu. Genç ayıya yaklaşıp köpeğe ayının öldüğünü gösterdi.

Vaughn, “Colt Tepesi’nde o ayının başını sizin için plakaya monte edebilecek birini tanıyorum Bayan Pemberton,” dedi. ‘Veya isterseniz postunu sepileyebilir.”

Serena, “Hayır, onu geyiklerle bırakın,” dedikten sonra Galloway’e döndü. “Batıda leşler dağ aslanlarını çekmek için kullanılır. Burada da işe yarayacağını düşünüyorum.”

“Belki de,” dedi Galloway, Serena’yla konuşmasına rağmen Pemberton a bakıyordu. “Kocanıza bu dağlara ilk geldiğinde söylediğim gibi, etrafta hâlâ bir panter varsa büyük ve zekidir. Tam tersi o, Pemberton’ın izini sürebilir. O ayı gibi kocanıza yaklaşmasına izin verirseniz, onu kucaklamaktan daha fazlasını yapar.” Pemberton, “O dağ aslanını bulup bana onu vurma şansı verirsen sana yirmi dolarlık bir altın vereceğim,” dedi ve Vaughn’a dönmeden önce Galloway’e dik dik baktı. “Ya da beni ona yönlendirebilecek başka herhangi birine.”

Atlara ve yük arabasına geri yürüdüler ve kampa doğru yola koyuldular. Galloway vagonu sürerken Vaughn yaralı köpeği kollarında tutuyordu. Vagonun altındaki paslı yaylar kalkıp inerken ritmik bir şekilde gıcırdıyordu ve sallantılı hareketi Vaughn’un köpeği uyutmak için sallıyor gibi gözükmesine sebep oluyordu. Yük arabasının yatağında diğer köpekler soğuğa karşı birbirine sokulmuştu. Arazi yukarı doğru eğim almaya başladı ve arkalarındaki beyaz alanın yerini hızla meşelerin ve kavakların kalın gövdeleri aldı. Dağ sırtının tepesine vardıklarında Pemberton ve Serena diğerlerinin önden gitmesine izin verdi. Pemberton’ın nabzı hâlâ hızlı atıyordu ve Serena’nınkinin de hızlı attığını biliyordu. Patika kısa süre sonra sadece günün son ışıklan altındaki ağaçların arasında kaldı. Soğuk, ceket kollarından ve yakalarından içeri sızıyordu. Atlarını birbirine yakın sürüyorlardı. Serena uzanıp Pemberton’ın elini sıktı. Pemberton, karsının elinin soğukluğunu hissetti.

“Eldiven takmalıydın.”

“Soğuğu hissetmeyi severim,” dedi Serena. “Hep severdim, çocukken bile. Babam kerestecilerin çalışmak için çok soğuk olduğunu iddia ettiği

günlerde beni kampta yürütürdü. Bu onları utandırıp kulübelerinden ormana çıkartırdı."

"Bunun bir fotoğrafını bile saklamamış olman çok kötü," dedi Pemberton. Bir keresinde aile fotoğrafları olup olmadığını sormuş ve Serena da evle beraber fotoğrafların da yandığını söylemişti. "Bu bazı işçilerimizin hava konusunda sızlanmasını kesebilirdi." İlerlemeye devam ettiler, son yokuşu geçip vadi zeminine inene kadar bir daha konuşmadılar. Uzakta kamp ışıklan parlıyordu. Arazide hiç ağaç yoktu ve kar hafif mavi bir tona çalıyordu. Pemberton, loş ışığın sığ bir denizde karşıya geçiyorlarmış gibi bir görüntü yarattığını fark etti.

"Ayıyı beraber öldürmemiz hoşuma gitti," dedi Serena. "Öldürme kısmında senin payın daha büyük."

"Hayır, zaten midesinden vurulmuştu. Ben sadece son atışı yaptım."

Etraflarında çivit mavisi gökyüzünden elenerek serpilen birkaç kar tanesi girdapta gibi döndü. Çıkan tek ses atın toynakları altında ezilen karın çıtırtısıydı. Sessiz loşlukta Pemberton ve Serena, sadece kendilerinin olduğu uçsuz bucaksız bir alana girmiş gibiydi. Pemberton bunun gece seviştiklerinde olduğundan çok da farklı olmadığını hissetti.

"Harris'in bugün gelememesi yazık oldu," dedi Serena.

"Bir dahaki sefere geleceğine söz verdi."

"Glencoe bölgesiyle ilgili bir şey dedi mi?"

"Hayır, sadece bu gereksiz milli park işiyle ve bunun olmasını engellemek için birlik olmamız gerektiğiyle ilgili konuşmak istiyor." "Herhalde birlik olması gerekenlerin arasında iş ortaklarımız da var."

"Onlar da bu park yapılırsa bizim kadar çok şey kaybeder." "Onlar çekingen adamlar, özellikle Buchanan," dedi. "Wilkie sadece yaşlanmış ama bu, Buchanan'ın doğasında var. Onlardan ne kadar erken kurtulursak o kadar iyi."

"Yine de ortaklara ihtiyacımız olacak."

Serena üzerleri karla kaplı kütüklerin arasından geçerlerken, "O halde Harris gibi adamlar olsun ve elimizden geldiğince çabuk, büyük hisse sahibi olduğumuz ortaklıklara geçelim," dedi. "Bir Pinkerton dedektifi tutup Tennessee'de bu parkla ilgili gerçekten ne oluyormuş öğreneceğim. Dedektife Kephart'ı da araştırmasını söyleyeceğim. Bakalım John Muir[vi] kadar harika bir vatandaş mı?' Orman artık rüzgârdan korumuyordu ve soğuk hava, ayının Pemberton'ın ceketinde açtığı yırtıkların arasından

geçiyordu. Pemberton, Serena'nın babasının kereste kampında işçileri bundan daha soğuk günlerde evinden çıkardığını hayal etti.

Kampa girerken, "Galloway'e söylediğin şey doğruydu," dedi. "Ayı sana saldırsaydı ben de aynı şeyi senin için yapardım." Serena, "Biliyorum," diyerek Pemberton'ın elini daha da fazla sıktı. "Bunu tanıştığımız geceden beri biliyorum."

Yedi

Rachel *ginseng* için bir çuval almaya ahıra gittiğinde üç sabahtır olduğu gibi iki ufak tavuğun da kiremit rengi tavuğun da altında ısınan yumurtalar yoktu. Bunu yapan bir tilki, sansar veya köpek olsaydı tavukları da öldürürdü, o yüzden Rachel bunun bir keseli sıçan veya rakun olduğunu düşünüyordu, belki de kış için şişmanlamaya gelen bir kara yılandı. Rachel çuvalı buldu ve ahırdan çıktı. Gidip olta kamışı alıp beçtavuğu yumurtası aranmayı düşündü. Gökyüzü alakarga kanadı mavisiydi. Gün, hafta boyunca olduğundan daha sıcaktı ama bacadan çıkan duman yükselmiyor, rüzgârla aşağı doğru savruluyordu. Belki de akşamüstüne kadar hava değişirdi. Tekrar kar yağarsa bu *ginseng* bulmayı zorlaştırırdı ve Rachel bunu riske atamazdı, o yüzden kulübeden kazmayı aldı ama oltayı bıraktı. *Döndüğümde yapmam gereken bir şey daha,* diye düşündü Rachel.

Jacob'ı kundağa sardı ve dikenli tellerle çevrili bomboş otlağa baktı, hayatında ilk defa bu otlak boştu. Rachel ilerledikçe ağaçların artık bütün sonbahar renklerine kavuştuğunu gördü, tepe taçları bir düğme kavanozu kadar parlak ve çeşitliydi. Uzun süre geçmeden arazi Colt Tepesi'nin kuzey yüzüne doğru yükselmeye başladı. Bir huş ağacı ve katranağacı korusuna girdiler, Rachel buradan yavaşlamadan geçti. Uzaktan, Waynesville'den gelen bir ıslık duydu ve bunun kereste şirketinin treni olup olmadığını merak etti. Bonny'yi ve Rebecca'yı, mutfakta beraber çalıştığı kızları düşündü ve onların yanında olmayı ne kadar özlediğini fark etti. Bazen ukala olabilse de sadece kampta değil, Colt Tepesinde beraber ilkokula giderken de ona her zaman iyi davranan Joel Vaughn'u da özlemişti. Hatta Joel, altıncı sınıftayken ona sevgililer günü kartı vermişti. Rachel'ın karnı belirmeye başladıktan sonra kamptaki herkes onu dışladığında, Joel bunu yapmamıştı.

Arazinin yokuşu giderek dikleşiyordu, azalan ışık makasla kesilmiş ve dağ sırtına parça parça örülmüş gibi çizgi çizgiydi. Kısa süre sonra yumuşak ağaçların yerini kavaklar ve cevizler aldı. Rachel bir cadı fındığı çalısı gördü ve birkaç yaprak koparmak için durdu. Keskin kokulan ona göğüs merhemlerini ve yatakta hasta geçirilen günleri anımsatmıştı. Yosunlar, granit çıkıntıları tüylü kadife gibi koyu yeşil bir kürkle kaplamıştı. Rachel yavaş yürüyordu; sadece dört uçlu san yapraklan değil, kan otunu,

eğreltiotunu ve babasının *ginseng*in yetiştiği yerlere işaret ettiğini düşündüğü diğer bitkileri de arıyordu.

Rachel önce gölge veren bir kaya çıkıntısının altında bir pınar kaynağının sızdığı yerde kan otunu buldu. Bitkileri dikkatle yerden çekti ve çantasına yerleştirdi. Yanlışlıkla bir sapı kırdığında tonik olarak kullanılan kırmızı su, parmaklarını boyadı. Bir sincap yamacın daha yukarısındaki bir ağaçta gevezelik etmeye başladı ve çok zaman geçmeden cevap aldı.

Rachel dikkatle çamurlu toprakta ilerledi. Islak meşe yapraklarının altından turuncu bir semender çıkıp kaçtı. Rachel, babasının ona bir pınardaki semenderleri hiçbir zaman rahatsız etmemesini çünkü onların suyu temiz tuttuklarını söylediğini hatırladı. Kaya çıkıntısının öteki tarafında daha fazla kanotu ve gür bir eğreltiotu topluluğu gördü. Aralarında derlediği eğreltiotları tavuskuşu tüyleri gibi yumuşaktı. Rachel'ın elbisesine sürünürken fısıltı gibi bir ses çıkartıyorlardı ve bu ses Jacob'ı rahatlatıyor gibiydi çünkü bebek gözlerimi kapadı.

Rachel yine bir sert ağaç korusuna girdi ve işte oradaydılar, san yapraklar kararmış ormanda parıldıyordu. Jacob artık uyuyakalmıştı, bu nedenle Rachel onu yere yatırdı ve başına destek yapabilmek için kundağının bir kısmını gevşetip katladı. Rachel kökünü kesmediğine emin olmak için *ginseng* bitkisinin etrafını en az on beş santim uzaktan kazdı. Sonra elbisesini dizlerinin üzerine çekip bitkinin önünde diz çöktü, kazmanın sapını bıçaktan birkaç santim uzakta tutup sapın etrafındaki toprağı kazıdı ve damarlı bir havuç şeklindeki soluk kökü çekip çıkardı. Yemişleri *ginseng* bitkilerinden ayırdı ve onları kazılmış toprağa yerleştirdi, üzerlerini kapadı ve bir sonraki bitkiye geçti.

Dağ sırtının zirvesinde koyu bulutlar oluşmaya başlayana kadar ormanda kaldılar. O zamana kadar Rachel, bulunabilecek bütün *ginsengleri* arayıp bulmuş ve istediği diğer bütün bitkileri de toplamıştı. Jacob'la ormandan çıkarlarken Rachel'ın sırtı çoktan ağrıyordu ve sabah olduğunda daha da çok ağrıyacağını biliyordu. Ama çuvalın çeyreği doluydu ve bir ay boyunca ahırda kuruttuktan sonra en azından iki paunt değerindeki kökü Bay Scott'a satacaktı. Artık Jacob tamamen uyanmış ve kundağının içinde kıpırdanmaya başlamıştı. Rachel'ın çuvalla kazmayı sol eliyle tutmasını zorlaştırıyordu.

"Çok kalmadı," dedi Rachel, bunu bebeğe olduğu kadar kendine de söylemişti. "Kazmayı kulübeye koyacağız ve Dul'a bu kanotunu götüreceğiz."

Otlağa girdiklerinde Rachel, köpeklerin ormanın derinliklerinde bir yerde havladığını duydu ve onların mezarlıkta gördükleriyle aynı köpekler olup olmadıklarını merak etti. Vahşi köpeklerin tarla kenarına konulan bir bebeği taşıyıp götürmesiyle ilgili duyduğu bir hikâyeyi hatırlayınca daha hızlı yürümeye başladı. Bebek bulunamamıştı, sadece battaniyesinin kanlı paçavraları bulunabilmişti. Rachel, Jacob'la otlaktan çıkana kadar ağaç sınırını izledi. Çapayı kulübeye dayadı ve Dul'un tahta evine doğru yürüdü.

"Sana kanotu getirdim," dedi Rachel, "geçen gün Jacob'a baktığın için."

Dul Jenkins, "Çok naziksin," dedikten sonra bir avuç bitkiyi alıp lavaboya koydu.

"Eğer ihtiyacın varsa cadı fındığım da var."

"Hayır, oldukça fazla cadı fındığım var," dedi yaşlı kadın. "Bol miktarda *ginseng* toplayabildin mi?"

Rachel torbayı açıp ona kökleri gösterdi.

"Sence kuruyunca ne kadar eder?"

Dul Jenkins, "Scott sana on dolar verir herhalde," diye cevap verdi. "Bel ağrıları azmadıysa on iki."

"Bundan daha fazla olacağını düşünüyordum," dedi Rachel.

"Kuzeydeki borsa çökmeden önce olabilirdi ama şu anda nakit para *ginseng* kadar ender bulunuyor."

Rachel birkaç saniye boyunca şömineyi izledi. Dul hep ateşe elma odunu atardı, iyi yandığı için değil, yaydığı pembemsi renk için yapardı bunu. Elma odunundan yapılan ateşe bakmak bir tabloya bakmak kadar güzeldir, diye iddia ederdi. Rachel kollarındaki Jacob'ın ağırlığını hissetti ve bunu çuvalın hafifliğiyle karşılaştırdı. Bebeği otlaktan ve dağ sırtından taşımanın daha önce doğru dürüst fark etmediği yorgunluğu Rachel'ı boğdu. Jacob'ı yere koydu.

"Bu bizi bahara kadar zar zor idare eder," dedi Rachel. "Jacob'ı memeden kestiğim anda kampta çalışmaya geri dönmem gerekecek."

"Bence bunu yapmamaksın," diye yanıtladı Dul Jenkins. "Pazar ayinleri için oraya gitmenden bile hoşlanmıyorum."

Rachel, "İneği, atı ve eyeri sattım," dedi, "ve şimdi bir hayvan yumurtalarımı çalıyor. Yapabileceğim başka hiçbir şey yok."

"O kamptaki her iş için sıraya dizilmiş insanlar varken işini geri alabileceğini nereden çıkartıyorsun?"

“Oradayken iyi iş çıkardım,” diye itiraz etti Rachel. “Bunu hatırlayacaklardır.”

Dul Jenkins öne eğildi ve Jacob’ı yerden kaldırırken hafifçe homurdandı. Şöminenin yatımdaki hasır arkalıklı sandalyeye oturdu ve çocuğu kucağına yerleştirdi. Ateşin rengi yaşlı kadının gözlüklerinden yansıyor ve camda gül yapraklan gibi titreşiyordu.

“O adamın sana ve bu ufaklığa yardım edeceğini düşünüyorsun,” dedi Dul Jenkins, bunun bir soru veya görüş yerine bariz bir gerçek olduğunu göstermek için düz bir tonda konuşmuştu.

“Öyle düşünüyor olsam bile bu, kampa geri dönmemi etkilemez,” dedi Rachel. “Geçinmek için biraz paraya ihtiyacım var. O kamp, iş olabileceğim bildiğim tek yer.”

Dul Jenkins içini çekti ve Jacob’ı kucağında geriye doğru çekti. Ateşe baktı, çok hafifçebaşını salladığında kuru dudakları sımsıkı kenetlenmişti.

Rachel, ‘Yani beni işe alırlarsa Jacob’a bakacak mısın?' diye sordu, sonra duraksadı. ‘Yoksa başka birini bulurum.”

“Senin yetiştirilmene yardım etmiştim, o yüzden buna da yardım edebilirim,” dedi Dul Jenkins, “ama ancak bu çocuk bir yaşına gelene kadar beklersen. O zaman memeden doğru zamanda kesilmiş olur. Ona baktığım için para falan da almam.”

“Biraz para almazsanız içim rahat etmez,” dedi Rachel. “Eh, bunu zamanı gelince düşünürüz, eğer zamanı gelirse. Belki işler o zamana kadar daha iyi olur.”

Dul Jenkins Jacob’ı dizleriyle dürtükledi. Çocuk kıkırdadı ve sanki dengesini sağlıyormuş gibi kollarını dışa doğru kaldırdı.

"Ama iş bana kalırsa bu delikanlı beni rahatsız etmez,” dedi Dul Jenkins. “Onunla gayet iyi anlaşacağız.”

Rachel kulübeye geri döndüğünde kuruyabilmesi için *ginsengi* lahana torbasına yaydı. Kargalar ağaçlara kurulmuştu ve sincaplar yuvalarının derinliklerine sokulmuşlardı. Orman sessiz ve dikkatliydi, ağaçlar birbirlerine daha yakınlaşmış gibiydi; sanki sadece yağmuru değil, anlatılacak bir öyküyü bekliyorlardı.

Rachel, “Yağmur yağmadan beçtavuğu yumurtası bulsak iyi olur,” dedi Jacob’a. “Anlara da bakabiliriz.”

Ormanın evin arkasındaki kısınma girdiler ve ormanın kenarına yerleştirilmiş beyaz an kovanının yanında durdular. Sıcak havada olduğunun aksine, Rachel onları duyabilmek için

yakınlarına gelmek zorunda kaldı; kıpırdayan yumakları uyuşuk bir meltem kadar usuldu. An kovanının artık soluk bir hal almış olan boyası dökülmüştü. Rachel bunu bahara kadar yeniden boyamalıydı çünkü beyaz, anları neredeyse duman kadar sakinleştiriyordu.

Dul Jenkins babasının cenazesinin olduğu gün Rachel'a, "Anlara onun öldüğünü söylemek zorundasın," demişti. "Söylemezsen giderler." Bu ihtiyarların inandığı bir şeydi ve Rachel doğru olduğuna inanıp inanmadığından emin olmasa da bunu yapmıştı. Koyu renkli yas kıyafetlerini çıkarıp yıpranmış keten bir elbise giymişti ve kulübeye gidip duvağa benzer yüz örtüsünü almıştı. Bu da beyazdı, muslinden yapılmıştı. O saatte anların neredeyse hepsi gece için dönmüştü. Rachel kutuya yaklaşırken sadece birkaçı gidip geliyordu. Rachel ekstra balın bulunduğu kutuyu nasıl yavaşça açtığım hatırlıyordu, özellikle de kokunun bir dere yatağındaki yosunlar gibi ne kadar berrak ve temiz olduğunu... Anlarla sükûnetle konuştuğunda sesi onların anlaşılmaz seslerine karışmıştı. Sonra o haziranın uzun günlerindeki alacakaranlıkta evine geri yürüdüğünde, Rachel uzaktaki birinin onu rahatça bir gelin sanabileceğim fark etmişti. Ayrıca bu uzaklık yüzlerce metre yerine aylar olsaydı ve onu Pemberton'ın yatağında geçirdiği kış öğlenlerine götürseydi, aynı şeyi kendinin de hayal edebileceğini düşündü.

Jacob sızlandı ve Rachel soğuk bir çisentinin ilk damlalarını hissetti.

"Gidip o yumurtayı alsak iyi olur," dedi bebeğe.

Bu birkaç dakika sürdü çünkü beçtavuğu yumurtaları saklamakta başarılıydı ama Rachel yumurtayı kurumuş hanımeli sarmaşıklarının arasında buldu. Kundağı Jacob'ın başının üzerine çekti çünkü çisenti hızlanmıştı ve içinde az miktarda Rachel'ın yüzünü yakan buzlardan da vardı. Rachel ahıra yürüdü ve Jacob'ı toplanmış bir saman yatağına koydu. Çisentinin teneke çatıya vuruşunun çıkardığı fısıltılı ses ahırı daracık gösteriyordu, sanki geniş kirişli dirsekler kıvrılıp birbirlerine yaklaşmıştı.

Rachel kulübeye gidip oltanın kancasıyla ipini çıkardı. Oltanın kancasının ucuyla yumurtada ufak bir delik açtı, sonra kancanın ucunu ileri doğru yönlendirdi ve metal gözükmeyene kadar yumurta sansının içine soktu. Rachel dikkatle yumurtayı samanların üzerine koydu ve bir seksen metrelik misinayı çivi başına bağladı. Rachel kendi kendine acıyla, o *kadar ucu ucuna yaşıyorum ki birkaç peni bile önemli, o yüzden bunca uğraşa giriyorum*, dedi. Babasıyla zor zamanlan olmuştu. Rachel yedi yaşındayken vişne yaprakları yiyen bir süt ineklerini kaybetmişlerdi ve

on iki yaşındayken bir dolu fırtması mısır ekinlerine zarar vermişti. Ama en dar zamanlarda bile kilerin üst rafına istiflenmiş kahve kavanozunda birkaç dolar kalmış olurdu, otlakta da satılacak bir inek veya at bulunurdu.

Bayan Pemberton Rachel'a hançeri uzatırken, "Bunu sat, iyi para alırsın," demişti. Evet, muhtemelen iyi para ederdi, hatta belki de *ginseng* kadar çok ederdi ama Rachel, Bayan Pemberton'ın ona emrettiği bir şeyi yapamazdı. Bıçağı sandıktan çıkarıp satmadan önce ayaklarındaki ayakkabıları satardı. Dul Jenkins, Rachel'ın sadece fazla gururlu olduğunu söylerdi ve belki Rahip Bolick de buna katılırdı ama son birkaç ayda gururu o kadar çok zedelenmişti ki azıcık gururunu kendine saklamasını da Tanrı'nın ondan esirgemeyeceğine inanıyordu.

Ertesi sabah Rachel ahırdaki bölmenin köşesine çömelmiş bir rakun gördü, misina hayvanın ağzının bir kenarına takılmıştı. Nefes nefese olduğundan rakunun pembe dili dışarı çıkmıştı. Rachel ahır bölmesinin kapısını açtığında rakun ona dönmedi. Sadece siyah maskeli gözleri ona doğru kaydı. Rachel'ın duraksamasına sebep olan gözleri değil, ön patileriydi. Büzüşmüş ve ateşle islenmiş ellere benziyorlardı ama yine de insan eh gibiydiler. Bir sene önce olsa bunu babası hallederdi; büyük bir köpek bahçeye gelip bir horozu öldürdüğünde ve bir sıpa topal doğduğunda yaptığını yapardı. Bu, çiftlikte yapılması gereken bir şeydi.

Rachel kendi kendine, *gitmesine izin verirsen geri dönecek ve onu bir daha yakalayamayacaksın çünkü bir rakun iki kere kandırılamayacak kadar zekidir,* dedi. *Misinalı ve kancalı yumurtayı bulacak ve ondan uzak durup ahırdaki diğer bütün yumurtaları alacak. Başka bir çarem yok.* Rachel bunun aşağı yukarı her konuda doğru olduğunu düşündü; başta seçenekler olur ama doğru seçim yapılmadığı takdirde -ki kendisi yapmamıştı- seçenekler çabucak daralır. *Bir nehri geçmeye çalışmak gibi,* diye düşündü. Tek bir yanlış adım attığında, sallanan bir kayaya veya çukura basınca akıntıya kapılırdın ve o zaman tek yapabileceğin şey hayatta kalmaya çalışmak olurdu.

Rachel kendi kendine, *böyle olmamalı*, dedi ve birkaç kişi için böyle olmadığını biliyordu. Yanlış bir seçim yapıp bir sineği kuyruğuyla kovan bir inekten daha fazla uğraşmayarak yollarına devam edebilirlerdi. Bu da doğru değildi. Rachel'ın öfkesi kulübeye gidip baltayı almasını kolaylaştırdı.

Rachel ahır bölmesine girdiğinde rakun hareket etmedi. Rachel babasının vaşakların kafataslarının elle kırılabilecek kadar ince olduğunu söylediğini hatırladı. Rakunların kafataslarının da aynı olup olmadığını

merak etti. Bu işi baltanın sapıyla mı bıçağıyla mı yapmanın daha iyi olduğuna karar vermeye çalıştı. Rachel baltayı yerden birkaç santim kaldırdı ve keskin kısmı doğru sallamazsa misinayı kesebileceğini düşündü.

Vuracağı kısmın küt olması için sapı çevirdi. Nişan alıp baltayı salladı ve bir çatırtı duydu. Rakun bir an titredi, sonra kıpırtısız kaldı. Rachel diz çöktü ve hayvanın ağzını açıp kancayı çıkardı. Hayvan birkaç ay sonra gelseydi soğuk hava nedeniyle postu Bay Scott'a satılabilecek kadar kalınlaşmış olurdu ama şimdi bir işe yaramazdı. Rakunu kuyruğundan tutup kulübenin arkasına götürdü ve ormana fırlattı.

Sekiz

Kartal aralıkta geldi. Serena gar görevlisine geleceğini haber vermişti ve hemen kampa getirilmesini emretmişti, o yüzden üç metrelik tahta çıtadan kafes ve içindeki kuş yanında iki gençle birlikte açık yük vagonuna yerleştirilmişlerdi. Tren mevki sahibi bir ziyaretçi getiriyormuşçasına yavaşça Waynesville'den yukarı tırmanıyordu.

Kartalla beraber iki ufak deri çanta da geldi. Birinde bilekten dirseğe kadar olan önkolu kaplamak için keçi derisinden yapılmış bir zırh eldiveni vardı. Diğerinde ise deri bir başlık, köstekler, fırdöndüler ve tasma, bir de talimat, fatura veya bir uyarı bile olabilecek ama gar görevlisinin şimdiye kadar hiç görmediği fakat Komançi dilinde yazılmış olduğunu düşündüğü tek parça parşömen kâğıdı bulunuyordu. Kuşu Waynesville’e getiren trenin makinisti, ona katılmamış ve kuşa Charleston’dan Asheville’e kadar eşlik eden garip adamı anlatmıştı. *Saçı bir karganın tüyü kadar siyahtı ve uzun süre bakınca göz yuvarlarını acıtacak kadar parlak mavi bir elbise giyiyordu,* demişti makinist gardaki adamlara, *bir de sivri kürk bir şapka. Ayrıca kemerinde neredeyse kendisi kadar uzun ve insanları giydiği elbiseyle dalga geçmeden önce duraksatacak bir kılıç vardı. Hayır efendim,* diye bildirmişti makinist, *bu bizim bildiğimiz Kızılderililerden değildi.*

Kuşun gelişi anında dedikodu ve spekülasyon kaynağı olmuştu, özellikle Snipes ve ekibi arasında. Adamlar iki gencin kargolarını yük vagonundan kaldırmalarını izlemek için yemekhaneden çıktılar. gençler kafesi ahıra götürürken ciddi ve resmîydi. Dunbar, hayvanın bir posta güvercini tarzında haberci olarak kullanılacağına inanıyordu. Mclntyre Esinleme kitabından bir ayet okudu, Stewart da Pemberton’ların kuşu şişmanlatıp yemeyi planladığını öne sürdü. Ross, kartalın çalışırken gözlerini kapayan işçilerin gözlerini oymak için getirildiğini iddia etti. Snipes karakterine ters bir şekilde hayvanın amacına dair bir teoride bulunmadı ama insanların kollarında tüyleri olsa uçabilip uçamayacaklarına dair uzun bir söylev verdi.

Serena gençlere kartalı arka bölmeye koymalarını söyledi. Campbell buraya tahtadan, çelikten ve sisal ipten bir tünek yapmıştı. Serena sonra iki çocuğa da gidebileceklerini söyledi ve ahırdan yan yana çıktılar, ikisi de yanındakinin adımına uyuyordu. Bekleyen trene geri yürüyüp açık yük

vagonuna tırmandılar ve Buddha gibi bağdaş kurup yüzleri duygudan yoksun bir şekilde oturdular. Birkaç işçi yük arabasının etrafına toplanıp kartalı ve işlevini sordu. Gençler bütün beddualari duymazdan geldi, iki çocuk, ancak altlarındaki tekerlekler dönmeye başladığında asla orijinal ve ender bulunan şeylerin koruyucusu olarak kendilerine güvenilmeyecek değersiz ölümlülere karşı küçümseyen gülümsemeler takındılar.

Serena ve Pemberton ahırda kalıp, bölmenin kapısının önünden kartalı incelediler. Kuşun başı deri başlıkla kapanmıştı, devasa san pençeleri kafesin içindeki tüneği kavrıyordu ve iki buçuk metrelik kanat uzunluğu sımsıkı bedenine yapışmıştı. Hareket etmiyordu. Ama Pemberton kartalın gücünü gerilmiş dökme demirden bir yaymışçasına hissedebiliyordu, özellikle de tüneğin kenevirinin derinliklerine saplanan pençelerinde.

“Pençeleri güçlü gözüküyor,” diye belirtti, “özellikle ayağın arkasındaki daha uzun olan.”

“O ayak başparmağı,” dedi Serena. “İnsan kafatasını delebilecek kadar güçlü veya çoğu zaman olduğu gibi insanın önkolundaki kemikleri.”

Serena uzanıp Pemberton’ın elini tutarken gözlerini kartaldan ayırmadı ama ahırın loş ışığında bile Pemberton onun bakışlarındaki odaklanmışlığı görebiliyordu. Serena’nın ince kaşları adeta gözleri kartalı mümkün olduğunca çok algılayabilsin diye yukarı kalktı.

Serena, “İstediğimiz bu,” dedi, sesi derinleşmişti. Genelde kontrol ettiği duyguları şimdi tamamen dizginlerinden kurtulmuştu. “Böyle olmak. Geçmiş veya geleceğimizin olmaması ve tamamen anı yaşayabilecek kadar saf olmak.”

Serena’nın omuzlan istenmeyen bir pelerini atmak istercesine titredi. Yüzü tekrar ölçülü durgunluk ifadesini takındı, odaklanmışlığı bedeninden akıp gitmemişti, şimdi daha geniş bir alana yayılmıştı. Arap ön bölmede kıpırdanıp ayağını yere vurana kadar bir daha konuşmadılar.

“Hatırlat da Vaughn’dan Arap’ı bunun yanındaki bölmeye koymasını isteyeyim,” dedi Serena. “Kuşun ata alışması gerek.” “Kartalı eğitirken onu aç bırakıyorsun, sonra ne oluyor?” diye sordu Pemberton.

“Eldivenimden yemek alacak kadar zayıflıyor. Ama önemli olan eğilip boynunu göstermesi.”

“Neden?” diye sordu Pemberton. “Bu, kuşun teslim olduğunu mu gösteriyor?”

“Hayır, en zayıf olduğu nokta orası. Bu, hayatını bana emanet edebileceği anlamına geliyor.”

“Bu ne kadar sürecek?”

“İki, belki de üç gün."

“Ne zaman başlayacaksın?” diye sordu Pemberton.

“Bu akşam.”

Serena bütün akşamüstü uyudu ve akşam yemeğinde karnı görülür şekilde şişene kadar yedi. Sonrasında Vaughn’u kantine gönderdi ve bir lazımlık ile su dolu dört litrelik bir bidon getirmesini istedi. Pemberton yemek veya battaniye isteyip istemediğini sorduğunda Serena ona kartal yemek yiyip uyuyana kadar kendisinin de bunları yapmayacağını söyledi.

İki gece ve bir gün boyunca Serena ahırdan ayrılmadı. İkinci günün sabahının geç saatlerinde ofise geldi. Serena’nın gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı, saçları birbirine dolaşmıştı ve samanla kaplıydı.

“Gel de gör,” dedi Pemberton a ve dışarı çıkıp ahıra yürüdüler, Serena’nın gri gözleri yoğun ışıkla karşılaşınca irkilip kapandı. Bir önceki gün yoğun bir kar yağışı olmuştu ve Serena kaydı, Pemberton kolunu kavramasaydı düşecekti.

“Eve gitmelisin,” dedi Pemberton. “Bitap haldesin.”

“Hayır, bunu sana göstermeliyim.”

Batıda gri bulutlar kararıyordu ama gökyüzünün merkezine güneş egemendi. Kar o kadar parlak ve göz alıcıydı ki Serena ve Pemberton ahıra girdiğinde gün ışığı yarılmış gibi kesildi. Pemberton hâlâ Serena’nın dirseğini tutuyordu ama onları ahırın toprak zemininden arka bölmeye yönlendiren Pemberton’ınkilerden çok Serena’nın gözleriydi. Serena bölme kapısının sürgüsünü açtığında kartalın silueti yavaşça karanlıktan sıyrıldı. Kuş Serena’nın sesini duyana kadar nefes bile almıyormuş gibiydi. Serena’nın sesini duyunca ise başlıklı kafası ona doğru döndü. Serena bölmenin içine girdi ve başlığı çekti, zırh eldiveninin üzerine bir parça kırmızı et koydu ve kolunu uzattı. Kartal, Serena’nın önkoluna çıktı ve keçi derisini kavrayıp pençeleri arasındaki eti parçalayıp yutarken başını eğdi. Kuş yemeği yerken Serena yırtıcı kuşun boynunu işaret parmağıyla okşuyordu.

Serena kartala bakarken, “Çok güzel,” dedi. “Ona sahip olmak için yerle beraber gökyüzünün de gerekmesine şaşmamalı.” Pemberton için Serena’nın hayalci ses tonu en az şu anki halsizliği kadar rahatsız ediciydi. Serena’ya tekrar eve gitmeleri gerektiğini söyledi ama Serena onu duymuyor gibiydi. Kuşa son bir parça et verdi ve kartalı tüneğin üzerine

geri koydu. Döndü ve doğrudan Pemberton a baktı, gri gözleri bilyeler kadar donuktu.

“Yandıktan sonra evimize girdiğimi sana hiç anlatmadım,” dedi Serena. “Hastaneden çıkalı üç gün olmuştu. Babamın baş kalfasıyla kalıyordum, ona evi her şeyi içeride bırakıp yakmasını söyledim, her şeyi. Bunu yapmak istememişti, dolayısıyla yaktığım söyledikten sonra bile emin olmam gerekiyordu. Bunu anlamıştı o yüzden çizmelerimi ve kıyafetlerimi sakladı ama o yokken sadece bir bornoz ve palto giyerek atlarından birini aldım. Ev yakılmıştı, tamamen yakılmıştı. Üzerlerine bastığımda küller hâlâ sıcaktı. Ata geri bindiğimde ayak izlerime baktım. Başta siyahlardı, sonra gri, sonra da beyaz, her adımla daha hafifliyor, daha az görülür hale geliyorlardı. Bir şey yavaşça havalanınadan önce karın içinden geçmiş gibi gözüküyordu. Birkaç saniye boyunca öyle bir şey hissettim ki sanki atın üzerinde değildim, gerçekten...”

Pemberton Serena’ya doğru bir adım atıp, “Eve gidiyoruz,” dedi.

Serena, Pemberton kadar kendine de söyler gibi, “Kartallayken uyumadım,” diye karşılık verdi. “Rüya görmedim.”

Pemberton onun elini avucunun içine aldı. Eli, sanki son gücünü kartalı beslemek için kullanmış gibi gevşekti.

Serena, “Yalnızca birbirimize ihtiyacımız var,” dedi fısıldarcasına. “Çocuğumuz olduğunda bile sadece bizim varlığımızın bir görüntüsü olacak.”

“Yemek yemen lazım,” dedi Pemberton.

“Artık aç değilim, ikinci gün açtım, ama sonra...”

Serena bir an ne düşündüğünü unuttu. Düşündüğü şey ahırın bir köşesine sürüklenmiş olabilirmiş gibi etrafına bakındı.

Pemberton, “Benimle gel,” dedikten sonra Serena’yı elinden çekti.

Vaughn yemekhanenin önündeydi, Pemberton ona gelmesini işaret etti. Gence mutfaktan yemek ve kahve getirmesini söyledi. Serena’yla birlikte yavaşça eve yürüdüler. Vaughn kısa süre sonra genelde jambon veya hindi koymak için kullanılan gümüş bir tabakla geldi. Üzerinde kalın biftek ve geyik eti dilimleri, fasulye ve tereyağıyla kaplı balkabağı ve tatlı patatesler vardı. Yayıkaltı sütten yapılma bisküviler ve bir kâse bal, bir demlik kahve ve iki de bardak getirmişti. Pemberton Serena’nın mutfak masasına gitmesine yardım etti ve önüne servis tabağıyla çatal bıçak koydu. Serena yemeğe onunla ne yapacağından emin değilmiş gibi

uzun uzun baktı. Pemberton bıçakla çatak aldı ve küçük bir parça biftek kesti. Eliyle Serena'nın elini kavradı.

"Al bakalım," dedi ve çatalla eti Serena'nın ağzına doğru kaldırdı.

Pemberton kahveyi koyarken, Serena mekanik bir şekilde çiğnedi. Pemberton onun için daha fazla biftek lokması kesti ve yudumlayabilip kahvenin yoğun sıcağıyla içini ısıtması için teneke bardağı karısının ağzına götürdü. Serena, sanki çiğneyip yutmak için bütün konsantrasyonunu toplaması gerekiyormuş gibi konuşmamaya çalışıyordu.

Sonrasında Pemberton Serena'ya bir banyo hazırladı ve karısının soyunmasına yardımcı oldu. Küvete girmesine yardım ederken çıkık kaburgalarla sıska karnını hissetti. Küvetin kenarına oturdu ve Serena'nın derisindeki gübre ve çiftlik hayvanı kokusunu temizlemek için sabun ve lif kullandı. Parmaklarının kalın uçları, Serena'nın dolanmış saçlarını sabunla yoğurdu ve hızla ellerini beyaz bir tabaka halinde kaplayacak kadar yoğun bir köpük çıkardı. Lavabonun üzerinde gümüş bir testi ve leğen duruyordu, Buchananların düğün hediyesiydi bu. Pemberton, Serena'nın saçını testiden döktüğü suyla duruladı. Suyun kirli yüzeyinde sarı saman kıymıkları yüzüyordu. Dışarıda, güneş yok olmuş ve sulu kar yağmaya başlamıştı. Pemberton, Serena'nın porselen küvetten çıkmasına yardım etti, onu havluyla kuruladı ve sabakılığını giydirdi. Serena arka odaya kendi başına yürüdü, uzandı ve hemen uyuyakaldı. Pemberton yatağın karşısındaki sandalyede oturup onu izledi. Sulu karın teneke çatıya vuruşunu dinledi, usul ama ısrarcı bir sesti bu, bir şey içeri girmek istiyormuş gibiydi adeta.

Dokuz

Hastalık onları yakaladığında Rachel bunun kamptaki ayinde kaptıkları bir şey olduğunu düşündü çünkü Jacob ateşle ilk yandığında salı günüydü. Bebek yaygara koparıyordu ve kaşları terle düzleşmişti. Rachel da ondan iyi durumda değildi, ateşi elbisesini ve saçlarını ıslatıyordu, dünya ekseninden kaymıştı ve bir topaç gibi dönüyordu. Bebeğin alnına soğuk lapa koydu ve ona süt kaymağı yedirdi. Kâğıt ıslatıp bir soğanın etrafına doladı ve pişmesi için korların üzerine koydu, suyunu alıp şekerle karıştırdı ve kaşıkla Jacob'a içirdi. En azından ciğerlerini temizlemeyi umarak cadı fındığını da kullandı. Rachel, babasının hep ateşin üçüncü akşamda geçtiğini söylediğini hatırladı. Sadece bekle, dedi kendine. Ama üçüncü günün akşamüstünde ikisi de felç oluyormuş gibi titriyordu. Rachel ateşe bir kütük daha yerleştirdi ve şöminenin önüne bir ot şilte hazırladı, Jacob'la beraber uzandı ve akşamı bekledi. Günbatımı, günün son ışıklarım kehribar bir renge bularken uyudular.

Rachel uyandığında hava tamamen kararmıştı. Genç kızın pamuklu elbisesi terden sırılsıklamdı ve hâlâ titriyordu. Jacob'ın kundağım değiştirdi ve bir şişe su ısıttı ama Jacob'ın iştahı o kadar azdı ki plastik emziği diş etlerine sürmekten fazlasını yapmadı. Rachel elini çocuğun alnına bastırdığında eskisi kadar sıcak olduğunu fark etti. *Eğer yakında geçmezse onu doktora götürmek zorunda kalacağım,* dedi Rachel kendi kendine. Ateş neredeyse sönmek üzereydi, Rachel ayaklıkların üzerine kalın bir ak meşe kütüğü koydu ve kütüğün alev aldığından emin olmak için etrafına yonga yerleştirdi. Demir çubukla alttaki korları karıştırınca yukarı doğru ateşböceği sürüleri gibi kıvılcımlar uçuştu.

Yongalar sonunda alev aldı ve oda yavaşça belirmeye başladı. Kulübe duvarlarındaki gölgeler dağıldı ve tekrar oluştu. Rachel üzerlerinde şekiller ayırt etti; başta mısır saplan, ağaçlar ve sonra korkuluklar, son olarak da gittikçe daha bedensel hale gelen sallantılı insan şekilleri. Jacob'la tekrar beraber ot şiltenin üzerine uzandı, titredi, terledi ve biraz daha uyudu.

Rachel uyandığında ateş birkaç pembe kora dönüşecek kadar zayıflamıştı. Avucunu Jacob'ın alnına bastırdı ve tenindeki ısıyı hissetti. Şömine tahtasının üzerindeki ahır fenerini kaldırıp yaktı. *Şehre gitmeliyiz,*

dedi çocuğa ve boş eli fenerin teneke kulbunu kavrarken bebeği koltukaltına aldı.

Daha bahçeyi yeni geçmişlerken Rachel bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti, fener dopdolu bir süt kovası kadar ağırdı. Etrafa loş bir ışık çemberi yayıyordu ve Rachel, ışığın bir sal olduğunu ve yolda değil de nehirde yüzdüğünü hayal etmeye çalıştı. Yürümüyordu, sadece akıntı onu şehre doğru taşıyordu. Dul Jenkins'in evine geldiğinde pencerelerde ışık yoktu. Nedenini merak etti, sonra Dul'un yılbaşı haftasını kız kardeşiyle geçirmeye gittiğini hatırladı. Rachel birkaç dakikalığına veranda basamaklarında dinlenmeyi düşündü ama bunu yaparsa kalkamayacağından korktu.

Sonra evden ayrıldığından beri ilk defa gökyüzüne baktı. Yıldızlar belirmişti, o kadar fazlalardı ki hepsini toplamak için bir meyve sepetine ihtiyacı olurdu. Jacob'la şehre gitmelerine yetecek kadar fazla ışık olduğuna karar verdi ve feneri Dul'un otlağını çevreleyen hindiba ve katırtırnağı sazlığının arasına koydu. Yine Jacob'ın alnına dokundu, hâlâ bir değişiklik yoktu. Oğlunun başı, omzu kadar boynuna da dayansın diye çocuğu daha yukarı çekti ve yürümeye devam ettiler.

Yol artık nehri takip ediyordu. Bir yarasa suyun üzerinde ses çıkarınca Rachel gölgeli ahırın tavanarasında kirişe asılı bir bez zannettiği şeyi hatırladı. Yanından geçerken bez, birdenbire canlanmış ve saçlarına dolanmıştı, kurtulmak için telaşla çırpınmış ve kayış gibi bir kanat Rachel'ın yüzüne değmişti. Rachel tavanarasının zeminine düşmüştü, babası geldiğinde ve yaratık çoktan ahırın ağzından çıktığında hâlâ çığlık atıp saçlarını çekiştiriyordu.

Yol nehrin daha yakınına kıvrıldı. Rachel suyun nehir yatağına sürünmesini duyabiliyor, yeni yağan yağmurla yumuşayan temiz toprağın kokusunu alabiliyordu. Bir yarasa daha ciyakladı, bu seferki daha yakındı. Yol daraldı ve karardı, granit bir kayalık sol taraftan yakınlaşıyordu. Sağda söğütler nehrin kenarına sıralanmıştı, dallan baş aşağı nehre sarkıyordu. Yol, aşağı doğru eğim yaptı ve yıldızlar kayboldu.

Rachel durdu, nerede olduğundan emin olamayacak kadar ateşi yüksekti. Yanlış bir yola saptığını ve üzeri kapalı tahta bir köprüye girdiğini anladı, gerçi sadece tek bir yol varken nasıl yanlış bir yöne sapmış olabileceğini anlayamıyordu. Bir şeyin saçma süründüğünü hissetti, sonra o şey yine süründü. Ayaklarını göremiyordu ve birdenbire başka bir fikre kapıldı; yol onun haberi olmadan çökmüştü ve tahta köprü yola geri çıkan

bir sapaktı. Ama bu da mantıklı gelmiyordu. *Belki de burada hep bir köprü olduğunu unutmuşumdur,* dedi kendine.

Yürümeyi kesmesine rağmen daha da fazla terliyordu. Bu, tarlayı çapalarken akan iyi terler gibi değildi, yapışkan bir histi, bir salyangoza dokunmak gibi. Rachel önkolunun arkasıyla alnını sildi. Bu kadar uzun ve karanlık tahta bir köprüde yarasalar olurdu, bunu biliyordu, sadece birkaç tane değil, duvarlara ve tavanlara tutunan yüzlercesi ve duvara dokunursa bir yarasayı korkuturdu ve biri korkunca, hepsi korkup çırpınarak bir rüzgâr ve kanat kargaşası içinde üzerlerine gelirdi. Bir şey yine saçını karıştırdı. Kendi kendine, *meltem, sadece meltem,* dedi. Rachel Jacob'ı kollarında alçalttı ve boş elini başına koydu.

Yine aklına bunun daha önce hiç görmediği bir yol olduğu ve bu yolun her yere çıkabileceği fikri geldi. *Yürümeye devam etmeliyim,* dedi kendine ama çok korkuyordu. *Bu yolun seni götürebileceği iyi bir yer düşün,* dedi, *daha önce hiç gitmediğin bir yer. O yeri ve oraya gittiğini düşün, böylece belki bu kadar korkmazsın.* Bayan Stephen'ın sınıfındaki haritayı hayal etmeye çalıştı ama haritanın bütün renkleri birbirine girdi ve birkaç dakika sonra Rachel bu köprünün haritada işaretli olamayacağını fark etti. Onun yerine ön bahçesinde duran bir kadını hayal etti; kadın, yoldan gelen Rachel'ı görüyor ve geçen onca yıla rağmen onu tanıyıp adım haykırıyor, sonra ona yardım etmek için Rachel'a doğru koşuyordu.

Düz bir çizgide yürü, dedi Rachel kendi kendine. Ufak, yavaş adımlar atıyordu; mısır tarlasında ayaklarıyla dar yarıkları takip ederken yaptığı gibi. Rachel, annesini bir kızılcık çiçeği kadar parlak beyaz bir elbiseyle hayal etti, elbisenin düğmeleri karanlıkta ona ve Jacob'a rehberlik etmek için mücevherler gibi parlıyorlardı.

Birkaç metre sonra gökyüzü geri döndü, yol sert bir yokuşa bağlandığında gökyüzü de tepede genişledi ve Rachel esasında doğru yolda olduğunu gördü. Nefes alabilmek için duraksadı ve eteğinin cebinden bir mendil alıp alnındaki teri sildi, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Yıldızlara baktığında sanki sert bir üflemeyle hepsi sönecekmiş gibi nefes alışma göre parlaklaşıp karardılar. Rachel yine yürümeye başladı, her adım dize kadar gelen kumda ilerlemek gibiydi. Rachel kendi kendine dinlenmeyi düşünmemesini söyledi çünkü düşünürse bedeni bu düşünceyi alır ve Rachel dinleyene kadar o düşünceyi kışkırtırdı. Rachel kendi kendine, *birazcık daha ve bu tepenin zirvesine ulaşmış olacaksın,* dedi. Bir adım attı, sonra bir tane daha ve sonunda yol düzleşti.

Rachel artık şehrin ışıklarını görebiliyordu. Bir an şehrin ışıklan ile yıldızların ışıklan birleşti ve Rachel, Jacob'la dünyadan kopup gittikleri hissine kapıldı. Bebeği daha sıkı tuttu ve gözlerini kapadı. Rachel gözlerini açtığında, ayaklarına baktı. Ayakları çıplaktı, bu o ana kadar fark etmediği bir şeydi ama buna memnun olmuştu çünkü çakıllı tozlar ile yoğun toprağı ve bunların onu dünyaya demirlediğini hissedebiliyordu.

Rachel bakışlarını yavaşça yukarı kaldırdı, sanki bakışları yolu ve dünyayı yemden hizaya getiren bir kaldıraçmış gibi her seferinde sadece yolun birkaç metresine bakıyordu. Yine yürümeye başladı. Yıldızlar tekrar gökyüzüne çıktı ve şehrin ışıklan aşağı doğru süzülüp kendilerini yine dünyaya bağladılar. Köprünün gölgeli ana hatları görünür hale geldi. Jacob uyandı ve yaygara koparmaya başladı, gerçi o kadar zayıftı ki sesi miyavlayan bir kedi yavrusununkinden fazla çıkmıyordu. Rachel, *yola devam etmeliyiz,* dedi ona, *tek bir tepeyi daha geçince orada olacağız.*

Rachel köprüden aşağı ilerledi ve bunun, üzeri kapalı köprüye benzemediğim fark etti. Alçak araziyi kaplayan ağaçlar uzadı, dalları ufuğu darlaştırıyor, yıpranmış tahtaları ve parmaklıkları loşlaştırıyordu. Nehirden sadece birkaç metre ötedelerken Rachel köprünün üzerinde bir hareket olduğunu gördü, sis tutamlarından oluşan sarmallara benzer ama bundan daha katı bir şey vardı. Rachel bir adım yaklaştı ve bunun kanlı beyaz bir gömlek için savaşan üç vahşi köpek olduğunu gördü. İki köpek birer kolu kapınca kıyafet açılıp gözler önüne serildi ve Rachel gömleğin babasının gömleği olduğunu gördü.

Geriye doğru iki yavaş adım attı ve öylece durdu. Jacob huysuzlanınca Rachel kulağına doğru eğildi ve usulca bir şeyler mırıldanarak onu susturmaya çalıştı.başını kaldırdığında, köpekler gömlek için kavga etmeyi bırakmıştı. Yan yana durmuş Jacob ile onu izliyorlardı, boyunlarındaki tüyler dikleşmişti ve dişlerini gösteriyorlardı. Rachel, *gerçek değiller,* dedi ve sözlerinin onları bir hayale dönüştürmesini bekledi. Ama köpekler kaybolmadı.

Rachel yolun kenarına yaklaşıp yürüyerek nehrin karşısına geçip geçemeyeceğini düşündü. Yolun kenarında büyük taş parçalan birikmişti. Rachel ağaçların arasında bir boşluk aradı ama suya giden bir yol yoktu, sadece daha çok ağaç ve yolunu bulamayacağı daha derin bir karanlık vardı. Rachel feneri hatırladı ama fener, alamayacağı kadar gerideydi. Jacob'ı tutan koluna kramp girmeye başlayınca onu öbür koluna aldı. Ayağının altındaki kayaları hissedince bu ona bir fikir verdi. Yolun kenarından aşağı

indi ve ayağıyla devedikenlerini ve süpürge çalılarını yokladı, sonunda da avucunu dolduracak boyutta bir taş buldu. Eğilip taşı aldı ve köprüye geri yürüdü.

“Hadi gidin,” deyip taşı attı ama köpekler yine de kıpırdamadı.

Jacob’ın alnına dokundu, çocuğun alın dinmek bilmeyen bir ateşle yanıyordu. *Gerçek değiller ama gerçeklerse bile onları geçmekten başka çarem yok,* dedi kendine. *Sadece adım attığın yere dikkat et, başını kaldırma ve korkma çünkü köpekler üzerindeki korkunun kokusunu alabilir.* Rachel bir adım atıp duraksadı. Bir adım daha atınca ayaklarının altındaki çakıl taşlarıyla toprak kıpırdadı. Dört adım sonra sağ ayağı bir tahtanın üzerine indi. Rachel kendine, *bu köprünün ne kadar sağlam olduğunu hisset,* dedi. *O köpekler gerçek değil ama bu gerçek ve beni ve bu ufaklığı şehre götürecek.*

Rachel bir adım daha attığında iki ayağı da artık pütürlü tahtadaydı. bakışlarını kaldırmadı. Köpekler sessiz kaldı, gelen tek ses tahtaların altından akan nehrinkiydi. Rachel birkaç saniye gözlerim kapadı, daha önceki gibi kendisini ve Jacob’ı bir salda hayal etmek yerine köpeklerin akıntıya kapıldığını düşündü, nehir onları gitgide daha uzağa taşıyordu. Gözlerini açıp birkaç adım daha attı ve tekrar toprak zemine geldi. Yol yükselmeye başladı.

Rachel son tepeyi tırmanana ve Waynesville’in ana caddesine gelene kadarbaşını kaldırmadı. Gördüğü ilk evde durup Doktor Harbin’in nerede yaşadığını sordu. Kapıyı açan adam ona ve Jacob’a bir bakış attıktan sonra onları içeri aldı. Adamın karısı Jacob’ı kollarına alırken adam da doktoru aradı. Kadın Rachel’a koltuğa uzanmasını söyledi ve Rachel başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Oda sallandı ve sonra bulanıklaştı. Rachel gözlerini kapadı. Gözkapaklarının arkasındaki karanlık bir saniyeliğine aydınlandı ve sonra tekrar karardı, sanki bir şey açığa çıkmıştı ama sadece bir anlığına.

Rachel kendine geldiğinde sabah olmuştu. Başta nerede olduğunu anlamadı ama tarlayı bütün gün çapaladığında bile bu kadar bitkin düştüğünü hatırlamıyordu. Koltuğun yanında bir adam oturuyordu, yüzü yavaşça netleşip Doktor Harbinin suratı oluverdi.

“Jacob nerede?” diye sordu Rachel.

Doktor Harbin ayağa kalkarken, “Arka odada,” dedi. “Ateşi düştü.”

“Yani iyi olacak mı?”

“Evet.”

Doktor Harbin ona yaklaşıp elini birkaç saniye alnında tuttu.

“Ama senin hâlâ ateşin var. Bay ve Bayan Suttles bugün burada kalabileceğini söyledi. Bu akşamüstü sana tekrar bakacağım. Eğer daha iyi gibi olursan Bay Suttles seni evine bırakacak.”

“Size ödeyecek param yok,” dedi Rachel, “en azından şu anda.

“Önemli değil. Sonra hallederiz.”

Doktor başıyla Rachel’ın ayaklarına doğru işaret edince, Rachel onların sargılı olduğunu gördü.

“Ayaklarını bayağı sağlam kesmişsin ama dikiş gerektirecek kadar derin bir yaran yok. Sen de bebeğin kadar hastayken neredeyse bir buçuk kilometre yürümüşsün, hem de çıplak ayakla. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. O çocuğu canın kadar seviyor olmalısın.”

“Sevmemeye çalıştım,” dedi Rachel. “Ama kendimi durdurmanın bir yolunu bulamadım.”

İKİNCİ BÖLÜM

On

Devam eden soğuk her türlü takvime karşı koyuyordu. Kar ve buz, aralıktan mayısa kadar yamaçlarda kalmaya devam etti. Birkaç adam düşen ağaçlardan veya dallardan kaçmaya çakşırken kayarak öldü. Bir başkası bir uçurumun kenarından aşağı yuvarlandı, biri kendi baltasıyla kendini biçip öldürdü ve yine kopan bir kablo birinin kafasını kesti. Kesme ekiplerinden biri, ocak ayındaki bir kar fırtmasında yolunu kaybedip günler sonra bulundu. Kurtarma ekibi, kaybolan işçilerin donmuş ellerinden balta saplarını ayırırken, işçilerin avuçları soyuldu. Kangrenden kaybedilen el ve ayak parmaklan mevsimin daha az tehlikeli risklerindendi.

Kışın sertliği onu sağ atlatan işçilerin arasında çok fazla konuşuluyordu. Bir kışı Alaska'da geçiren bir adam bunun daha kötü olduğunu öne sürdü ve kanıtlamak amacıyla iş çizmesini çıkarıp kararmış beş yumru gösterdi. Ağaç dallarında donmuş baykuşlar, ısınmak için bulutlara sarınan ay, kendisi bile titreyen toprak... Her türlü abartılı öykü anlatılmış ve neredeyse inanılmıştı. Birkaç işçi çıplak bırakılmış ormanların kışın vadinin daha derinlerine inmesine izin verdiğini savunmuştu, kış o kadar derine girmişti ki bir kapana veya ağa yakalanan bir hayvan gibi içeride kapana kısılmıştı. Adamlar mevsimin sonunu gösterecek işaretler için gece gündüz her yeri arıyorlardı; yatık bir ay, kuzeye giden kazlar, nehir yataklarında kıvrımlı yeşillikler...

En kesin işaret mayısın sonunda Campbell, Shanty Dağında araştırma yaparken bir çıngıraklı yılan öldürdüğünde geldi. Serena bunu duyduğunda bütün ölü çıngıraklı yılanların ahırın girişinin yanındaki eski seyyar meyve arabasına konulması talimatını verdi. Kimse sebebini bilmiyordu. Bir keresteci, kendi deneyimlerinden çıngıraklı yılan etinin Colorado'da yendiğini ve onun damak zevkine uygun olmasa da başkalarının bunu lezzetli bulduğunu ileri sürdü. Başka bir işçi, kartalların Moğolistan'daki doğal beslenmesinin bir parçası olduğu için onların kartala yedirildiğinden şüpheleniyordu. Bir ustabaşı Doktor Cheney'e Bayan Pemberton'ın yılanları neden istediğini sorduğunda doktor, yılanların dişlerini sağdığını ve kendi dilini zehirle kapladığını söylemişti.

Sonraki haftalarda Serena her şafakta ahırın arka bölmesine yürüdü ve kartalı tüneğinden çıkardı. O ve kuş, sabahı yalnız başlarına Half Acre

Tepesi’nin aşağısındaki ağaçsız düzlükte geçiriyordu, ilk dört gün boyunca Serena atma binmişken üstü battaniyeyle örtülü kafesindeki kartal, arkasındaki seyyar meyve arabasındaydı. Beşinci gün kartal, Serena’nın sağ önkolundaydı, başı bir infazcı gibi siyah bir başlıkla örtülüydü. Bir buçuk metrelik tasması Serena’nın sağ dirseğine bağlıydı ve yırtıcı kuşun ayaklarının etrafında deri bileklikler vardı. Campbell, Y şeklindeki bir ak meşe dalından bir dirseklik yaptı ve bunu eyere taktı. Belli bir açıdan bakıldığında kartalın kendisi eyere yerleştirilmiş gibi gözüküyordu. Uzaktan at, kartal ve insan, tek bir varlıkta birleşmiş gibi duruyorlardı, sanki eski efsanelerden kanatlı ve altı bacaklı bir yaratığa dönüşmüşlerdi.

Serena kartalı tünekten çıkartıp atını batıya, Galloway ve ekibinin eteklerinde çalıştığı Fork Tepesi’ne sürdüğünde temmuzun ortasıydı. Sıcak bir gündü ve birçok adam gömleksiz çalışıyordu. Serena geldiğinde üstlerine bir şey geçirmediler çünkü onun bunu umursamadığını öğrenmişlerdi.

Serena, deri bağlan gevşetip kartalın başlığını açtı ve sonra tasmayı bilekliklerden çıkardı. Sanki vahşi bir selam veriyormuş gibi önkolunu ve kartalı hızla yukarı kaldırdı. Kuş yükseldi ve kanatlarını dik tutarak Galloway’in ekibinin arkasındaki on hektarlık kesilmiş ağaç kütüğünün üzerinde daire çizmeye başladı. Kartal, üçüncü daireyi çizdiğinde kanat çırpmayı bıraktı. Kuş bir an gökyüzünde dengeli bir şekilde durdu, dünyanın kendi etrafında dönmesi onu etkilemiyor gibi gözüküyordu. Sonra havayı yarıyormuş gibi alçalmaya başladı, bedeni aşağı doğru büyük bir güçle ilerlerken bir balta başı gibi V şeklini aldı. Kesilmiş ağaçlarla kütüklerin arasına indiğinde süslü bir pelerinmişçesine kanatlarını açtı. Kuş öne doğru sendeledi, duraksadı ve tekrar ilerledi, san pençeleri tortuda saklanan bir yaratıkla boğuşuyordu. Bir dakika sonra kartalın başı aşağı eğildi ve sonra gagasında ip gibi pembe bir et parçasıyla kalktı.

Serena heybesini açtı ve metal bir düdükle kement çıkardı. Kenevir lifinin bir ucuna kardı bir biftek parçası bağlıydı. Serena düdüğü çaldığında kuşun boynu ona doğru döndü ve Serena yemi yukarı fırlattı.

Bir işçi, kartal havaya kalkarken, “Yüce Tanrım!” dedi çünkü yırtıcı kuşun pençelerinin arasında bir metrelik bir çıngıraklı yılan vardı. Kuş yamacın tepesine doğru uçtu, sonra kavis yapıp Serena’ya ve Galloway’in ekibine doğru aşağı süzüldü. Galloway dışındaki adamlar bir dinamit fitili ateşlenmiş gibi dağıldı, kaçışırlarken ağaç kütüklerine ve kesilen dallara takılıyorlardı. Kartal yere zarif bir beceriksizlikle indi, yılan hâlâ

kıvranıyordu ama canlı halinden eser yoktu. Serena atından indi ve kuşa bir et lokması sundu. Kuş yılanı bıraktı ve bifteğin üzerine atıldı. Yemeyi bitirdiğinde, Serena başlığı kartalın kafasının üzerine yerleştirdi.

“Derisi ve kuyruğunun ucundaki çıngırağı benim olabilir mi?” diye sordu Galloway.

“Olabilir,” dedi Serena, “ama eti kuşa ait.”

Galloway çizmesinin topuğunu yılanın başına yerleştirdi ve çakışırım hızlı bir hareketiyle vücudunu derisinden kesip ayırdı. Diğer adamlar döndüğünde, Galloway yılanın içini temizlemişti, yılanın derisi ve çıngırağı öğle yemeği kovasının içinde duruyordu.

Ayın sonu geldiğinde kartal yedi çıngıraklı yılan öldürmüştü, içlerinden koca bir tanesi uçarken kuşun gagasından yere düşüp Snipes’ın ekibini paniğe sürüklemişti. Adamlar yukarıdaki kartalı görmemişti ve yılan aralarına şeytanın cennetteki isyanının son bir kalıntısı gibi düşmüştü. Çıngıraklı yılan Mclntyre’ın yakınma düşmüş ve birkaç santim sürünüp başını kilise liderinin çizmesinin ucuna koyacak kadar cam kalmıştı. Mclntyre’ın bayılarak arkaya doğru devrilmişti.

Dunbar hızla yılanı baltayla öldürdü, Stweart ise Mclntyre’ın geniş rahip şapkasını dere suyuyla doldurup baygın adamın üzerine su serperek ruhani liderini ayılttı. Birkaç bahse girildi ve Snipe’ın mezurası yılanın üçgen şekilli başından on iki beneğinin sonuna kadar uzandığında bir metre altmış santimi gösterdi.

İddiayı kazanan Ross, “O kartalın daha büyük bir yılan yakalaması zor,” diye öne sürdü.

Snipes mezurayı ve camları olmasa da bakışlarına daha iyi odakladığı için işe yaradığı konusunda ısrar ettiği oval, tel çerçeveli gözlüğü cebine koymadan önce, “Güney Amerika’daki ormanlara uçup bir anakondayı taşıyarak dönmezse,” diye konuşmaya katıldı.

“Acaba Bayan Pemberton bunların bütün bir sürüsünü eğitmeyi mi planlıyor?” diye sordu Dunbar.

“Öyle yaparsa yılanlar Aziz Patrick peşlerindeymiş gibi tüyer,” dedi Snipes.

“Her tomruk veya dal kaldırdığımızda nefesimizi tutmak zorunda kalmamak gerçekten de bize bir lütuf olur,” diye karşılık verdi Dunbar.

Ross biriktirdiği bir avuç bozuk parayı cebinin emin bir yerine koydu.

“Bana kalsaydı çıngıraklı yılanları Tanrı’nın onları koyduğu yere götürürdüm,” dedi. “En azından o zaman gökyüzünden dökülmeleri

konusunda endişelenmenize gerek kalmazdı."

Stewart ve Dunbar tedirginlikle yukarı baktı.

"İşlerin doğal akışını bozuyorsunuz," diye ekledi Snipes. "Pemberton'ın o panteri ortaya çıkaracak kişiye altın para vermeyi önermesi de aynı şey. O panter gerçekten varsa şimdiye kadar tek yaptığı şey birkaç kişiyi korkutmak oldu ama öyle bir yaratığı rahatsız etmeye başlarsanız nasıl bir belaya yol açacağınız belli olmaz."

Dunbar gözlerini doğu Tennessee'nin dağlarına çevirip, "Yine de," dedi hevesle, "o panteri bulacak kişi ben olsaydım yirmi dolarlık altınla yeni bir şapka alırdım; parlak san bantlı şık bir tane, hem de tüylü olurdu. Üstelik havalı bir kıyafet alacak param da kalırdı."

"Kıyafeti giyebilecek kadar hayatta kalırsan," diye belirtti Ross. "O kıyafetle gömülebilirsin de."

Artık ayılmasına rağmen hâlâ yerde serilmiş yatan Mclntyre dabaşını kaldırdı. Aklına yeni bir korkunç düşünce gelmiş gibi gözüküyordu. Konuşmaya çalıştı ama gözleri başının arkasına doğru kayıp bayılmadan önce, boğazından sadece birkaç anlaşılmaz ses çıktı.

"Campbell'in o kartala ahırda bir tünek yaptığını duydum," dedi Dunbar.

"Ben tüneği gördüm," dedi Snipes ve takdirle başını salladı. "Kurşun bir boruyla eski bir yük vagonundan çıkardığı bir metalden yaptı. Bir de ceviz ağacından büyük bir parça kullanmış ve kartalın pençelerini yerleştirmesi için üzerine de sisal ipi koymuş. Bence Campbell, bir tenekeyle ateş böceğinden fener yapabilir. O kuş tüneğin üzerinde büyük bir horoz gibi oturuyor. Gözünü bile kırpmıyor. O ahırın karanlığım seviyor. Başının üzerine koyduğu başlık gibi, bu onu rahatlatıyor."

Mclntyre inledi ve bir an gözlerini açıp tekrar kapadı. Stewart daha çok su aldı ve sonra suyu kilise liderinin üzerine dökmekten vazgeçip kovayı yere koydu. Izdırap çeken akıl hocasının ceketini çıkardı ve gömleğinin üst düğmelerini çözdü, sonra suya kirli bir mendil batırdı ve yara lapasıymış gibi Mclntyre'ın alnına bastırdı. Diğerleri Mclntyre'ın gözlerinin birkaç saniye titreyip açılmasını izledi. Bu sefer kilise lideri konuşmaya çalışmadı. Onun yerine boynunun etrafındaki mendili ciddiyetle çekti ve başının etrafına bağlayıp gözlerim örttü.

Stewart endişeyle, "Daha önce hiç böyle olmamıştı," dedi ve Mclntyre'ın tekrar kalkmasına yardım etti. "Doktor Cheney muayene etsin diye onu kampa götürüyorum."

Stewart, Mclntyre'ın yokuştan aşağı inmesine yardım etti. Yavaş hareket ediyor ve onunla beraber savaşırken yeni kör olan bir askeri yönlendiriyormuşçasına rahibin üst kolunu sertçe tutuyordu.

Ross, "Sanırım bu kılıkta olduğun için yılanın üzerine düşmediğini savunacaksın," dedi Snipes'a.

"Savunmama gerek yok," dedi Snipes. "Nereye düştüğünü siz de benim kadar iyi gördünüz."

Kendi kıyafetinin rüküşlüğünü tartan Dunbar, "Eh," dedi. "Kendime domates kadar kırmızı bir gömlek aldım ama yine de burada giymeyeceğim. Kızların ilgisini çekmek için en azından bir tane hoş kıyafete ihtiyacım var."

Adamlar, Stewart'ın Mclntyre'ı yamaçtan aşağı indirmesini ve her birkaç adımda bir tedirginlikle gökyüzünü kontrol etmek için durmasını izlediler.

"O kuş bu ülkeden değil," diyen Snipes piposuna biraz tütün tıkmak için duraksadı. "Asya'dan geliyor, bir Moğol ve beş yüz dolar değerinde, o yüzden ona rastgele vuruşlar yapmayın. Bu Kubla Khan'ın[vii] avlandığı kartalın aynısı, Campbell öyle söylüyor." "Campbell'la yaptığın sohbet şimdiye kadar tek seferde yaptığı en uzun konuşma olmalı," diye belirtti Dunbar. "Hep düşüncelerini kendine saklıyor."

"Bilge bir adam tavsiyelerini hep kendine saklar," dedi Snipes. "Fark ettik," diye karşılık verdi Ross.

"Aşçılardan biri bir gün Bayan Pemberton ı o kuşu eğitirken gördüğünü iddia ediyordu," dedi Dunbar. "Ölü bir yılanı bir ipin ucunda sürüklüyor ve kuş yılana her atıldığında ona kaliteli bir parça biftek veriyormuş."

Ross öğle yemeğini açtı ve kuşkuyla sandviçine baktı. Yavaşça bir yarayı soyuyormuşçasına ıslak bir parça beyaz ekmeği geriye doğru çekti ve sümük gibi gözüken bir şeyle kaplı gri bir et parçasını açığa çıkardı. Birkaç saniye boyunca domuz sırtı yağma baktı.

"Bir biftek parçası için ben de ölü bir yılanı kovalayabilirim," dedi Ross özlemle. "Kaliteli bir parça inek eti yemeyeli çok oldu. ' "Etin yanında bir de büyük bir unlu tereyağlı bisküvi olursa cennete gitmekten vazgeçebilirim," dedi Dunbar.

Üzerlerinden bir kuzgun uçtu, kanatlarının gölgesi karanlık bir düşünce gibi adamların üzerinden geçti. Dunbar kuşun gölgesini görünce geriye çekildi ve yukarı baktı.

Gökyüzüne bakmaya devam ederek, “Sanırım haklısın Ross,” dedi. “Artık bela her taraftan birden geliyor.”

Adamlar kuzgunun Balsam Dağı’nın üzerinde kaybolmasını izledi.

“Bayan Pemberton kartalı bütün gece ahıra koyduğunda bir tilkinin veya başka bir hayvanın ona saldıracağından korkmuyor mu?” diye sordu Dunbar.

Ross sandviçindenbaşını kaldırdı ve başıyla ölü yılanı işaret etti.

Ross, “Böyle dev bir çıngıraklı yılanla başa çıkabiliyorsa dört bacaklı, hatta gerekirse iki bacaklı her şeyle de başa çıkabilir,” diye yanıtladı. “Kasılıp o kartalla uğraşmayacağım gibi böyle bir hayvanı evcilleştirebilen kişiyle de uğraşmam.”

On Bir

Pemberton a Harmon'ın kızının kampa döndüğünü söyleyen Campbell oldu.

"Yemekhanede bekliyor," dedi. "Mutfaktaki eski işini geri istiyor."

"Bunca zamandır neredeymiş?" diye sordu Pemberton.

"Colt Tepesi'nde, babasının evinde yaşıyormuş."

"Bebek yarımda mı?"

"Hayır."

"O çalışırken bebeğe kim bakacak?"

"Onun yakınında yaşayan dul bir kadın. Kız da orada yaşamaya devam edip kampa gelmek için trene bineceğini söyledi." Campbell duraksadı. "Geçen yaz ayrılmadan önce çalışkan bir işçiydi."

Pemberton Campbell'ın gözlerine bakarak, "Ona bir iş borçlu olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

"Tek söylediğim şey onun çalışkan bir işçi olduğu. Şu anda ona ihtiyacımız olmasa da bulaşıkçılarımızdan biri ay sonunda ayrılıyor."

Pemberton masasına baktı. Daha önce Harris'i araması için kendine yazdığı not, Serena'nın yeni dağ kolu rayları planlarını gösteren büyük boy kâğıdın üzerinde buruşuk bir şekilde duruyordu. Pemberton topografyanın karakalemle titizce resmedilişine, yokuşların dikkatle ölçülmüş derecelerine baktı, hepsi Serena'nın eliyle çizilmişti.

"Önce Bayan Pemberton'la konuşmalıyım," dedi Campbelia. "Bir saate gelirim."

Pemberton atım alıp kamptan çıktı. Rough Fork Deresi'ni geçti ve kesilen ağaç kütükleri ile dallar arasında zikzak çizerek yamacı tırmandı. Serena'yı bir bayırda kesici ekibe talimat verirken buldu. Adamlar rahat tavırlarla dinlenmeye çekilmişlerdi ama hepsi dikkatle dinliyordu. Ekip başı son bir soru sorduktan sonra, baş kesici yamaçta kesilmemiş tek sert ağaç olan ve devasa gözüken laleağacını kertmeye başladı. Serena bıçkıcılar işlerine başlayana kadar izledi ve sonra atım Pemberton'ın beklediği noktaya sürdü.

"Seni bu sabah buraya ne getirdi, Pemberton ?"

"Harris'le konuştum. Hafta sonu Bakan Albright aradı ve bir toplantı ayarlamak istiyor. Harris onun buraya geleceğini söylüyor."

"Ne zaman?"

“Albright bize bu konuda da uyum sağlamaya hazır. Eylül sonuna kadar herhangi bir gün olabilir dedi.”

Serena, “O zaman eylülde ayarlayalım,” dedi. “Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın ağaç kesmeye ne kadar devam edebilirsek o kadar iyi.”

Başını salladı ve bakışları laleağacının ötesine, ekiplerin Henley Deresinin orada başarı yakaladığı ilk dağ sırtına döndü.

“Son altı ayda kötü havaya rağmen iyi gelişmeler kaydettik.”

“Evet,” diyerek ona katıldı Pemberton. “On sekiz ayda buradaki işimiz bitebilir.”

“Bence daha az sürer,” dedi Serena. Beygir burnundan soluyup toynağını yere vurdu. Serena hafifçe öne eğilip sol eliyle Arap’ın boynunu okşadı.

“Gidip diğer ekiplere baksam iyi olur.”

“Bir şey daha var,” dedi Pemberton. “Campbell, Harmon'ın kızının kampta olduğunu söyledi. Mutfaktaki eski işini geri istiyormuş.”

“Campbell onu işe almamız gerektiğini düşünüyor mu?’ “Evet.”

Serena, Arap’ın boynunu okşamaya devam etti ama artık Pemberton a bakıyordu.

“Garda bizden başka hiçbir şey alamayacağını söylemiştim.” Pemberton, “Maaşı eskisiyle aynı olacak,” dedi, “ve önceki gibi kampta yaşamayacak.”

“O işteyken bebeğe kim bakacak?’

“Oğlana bir komşu bakacakmış.”

“Oğlan,” dedi Serena. “Demek erkek.”

Baş bıçkıcı testerenin arkasına bir takoz daha yerleştirirken testere sesleri birkaç saniye kesildi. Serena sol elini kaldırdı ve eyerin üzerine yerleştirdi. Dizginleri tutan sağ eh de eyerin üstündeydi.

“Ona işe alındığını söyleyen sen ol,” dedi Serena. “Bizim üzerimizde hiçbir hakkı olmadığını açıkça belirt. Bebeğinin de öyle."

İki saplı testere kesmeye devam etti, bıçağın hızlı ileri geri hareketleri nefes alıp verme sesine benziyordu. Hatta ağacın kendisi nefes nefeseymiş gibi bir ses çıkıyordu. Arap yine toynağını yere vurunca Serena eliyle dizginleri sımsıkı tutup atınbaşını kesici ekibe doğru döndürmeye hazırlandı.

‘‘Bir şey daha,” dedi. “Bizim yemeğimizin yanma yaklaşmasına izin verilmeyeceğinden emin ol.”

Atıyla birlikte rüzgârın yığdığı kar birikintilerinin arasından geriye doğru, ormanın derinliklerine ilerledi. Serena'nın sırtı dimdikti, duruşu kusursuzdu, beygirin toynakları da beyaz toprağa neredeyse küçümseyerek değiyordu. Pemberton, *mağrur doğmuş*, diye düşündü.

Pemberton kampa döndüğünde, Rachel Harmonin tek başına bir masada beklediği yemekhaneye girdi. Rachel cilalı ama yıpranmış siyah erkek ayakkabıları ile Pemberton'ın onun sahip olduğu en şık kıyafet olduğundan şüphelendiği soluk mavi ve beyaz pamuklu kumaştan bir elbise giyiyordu. Pemberton istediklerini söyledikten sonra ona anlayıp anlamadığını sordu.

"Evet, efendim," dedi Rachel.

"Ve babanla olanlar. Olanları sen de gördün, dolayısıyla o anda kendimi savunduğumu biliyorsun."

Aralarında birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Rachel sonunda onun gözlerine bakmadanbaşını salladı. Pemberton başta onu neden çekici bulduğunu hatırlamaya çalıştı. Belki de mavi gözleri ve sarı saçları yüzündendi. Belki de kampta çoktan yıpranmış gözükmeyen neredeyse tek kadın olduğu içindi. Bu dağlarda özellikle kadınlar hızlı yaşlanırdı. Pemberton burada yirmi beş yaşında olup Boston'da elli yaşında gözükebilecek kadınlar görmüştü.

Rachelbaşını hafifçe eğmişken Pemberton onun dudaklarını ve çenesini, göğüslerini ve belini ve yırtık pırtık elbisesinin altodan gözüken beyaz bileğinin uzunluğunu inceledi. Onu daha önce ne çekici kıldıysa artık kaybolmuştu. Pemberton, Serena dışındaki herhangi bir kadını çekici kılan her şeyin kaybolduğunu fark etti, en son ne zaman eski bir ilişkisini düşündüğünü veya Waynesville'deki genç bir güzeli izleyip bedeni onunkine katılmışken nasıl gözükür diye hayal ettiğini hatırlayamıyordu. Böyle bir sürekliliğin nadir olduğunu biliyordu ve Serena'yla tanışmadan önce kendisi gibi bir adam için bunun imkânsız olduğuna inanırdı. Şimdi ise kaçınılmaz gözüküyordu, harikulade bir duyguydu ama bir yandan da kesinliği sebebiyle endişe vericiydi.

"Ayın birinde başlayabilirsin," dedi Pemberton.

Rachel gitmek üzere ayağa kalktı, neredeyse kapıya varmıştı ki Pemberton onu durdurdu.

"Bebeğin adı ne?"

"Jacob. İncil'de geçiyor."

İsmin Eski Ahit kökeni Pemberton ı şaşırtmadı. Campbell’ın ilk ismi Ezra’ydı ve kampta bir Absalom ve Solomon vardı. Ama Buchanan’ın da daha önce fark ettiği gibi, Luke veya Matthew yoktu ve bu Pemberton a anlattığı üzere araştırmasına göre dağlıların Yeni Ahit’ten çok Eski Ahit’e göre yaşadığını gösteriyordu. “Göbek adı var mı?”

“Magill, aileden gelen bir isim.”

Rachel bir an Pemberton’ın gözlerine baktı.

“Onu görmek isterseniz...”

Sesi zayıflamıştı. Bir mutfak işçisi elinde paspas ve kovayla koridora geldi.

Pemberton, “Gelecek ayın birinde,” dedi ve aşçıya geç bir öğlen yemeği yaptırmak için mutfağa girdi.

On iki

Sonraki haftalarda Noland Dağı'ndaki ağaçların çoğu kesilmişti ve ekipler batıya dönüp Davidson bölgesi boyunca ilerleyen dağ kolunu takip ederek Campbell ayrımıyla yukarı Indian Deresi'nin arasındaki geniş alana yönelmeden önce Bunk Tepesi'nin kuzeyinde çalışmıştı. Adamlar yaz tamamen geldiği için artık daha hızlı çalışıyordu, bu biraz da kartalın gelişinden beri çıngıraklı yılan tarafından ışınlan tek bir kişi bile olmadığı içindi. Ekipler ilerledikten sonra geride gitgide daha çok genişleyen ağaç kütükleri ve dallarıyla dolu boş araziler, üzerinde ölü alabalıklar yüzen tıkarımış kahverengi dereler bıraktılar. Daha dayanıklı kedi balıkları ve gümüşi balıklar bile sonunda boyun eğdi, bazıları solungaçla solunamayan hava bile daha büyük bir hayatta kalma şansı sunuyormuşçasına kıyıya zıpladı. Ağaçlar düştükçe panteri görenler çoğaldı, biraz da Pemberton'ın altınını kazanma umutlarıyla kamçılanmışlardı. Kimse ikna edici bir iz veya kürk parçası gösteremiyordu ama hepsinin kendi hikâyesi vardı. Hatta bir akşamüstü molasında Dunbar geniş ve siyah bir şeyin yakındaki ağaçların arasından geçtiğini iddia etti.

Stewart, "Nerede?' diye sordu. O ve Snipes'ın ekibi önlerindeki ağaçları incelerken baltasını aldı.

Dunbar soluna doğru işaret ederek, "Orada," dedi.

Ross, Dunbar'ın işaret ettiği yere doğru gitti ve şüpheyle sabah yağmurundan sonra hâlâ nemli olan toprağı inceledi. Ross geri gelip bir tomruğun üzerinde gazetesini okumaya dönen Snipes'ın yanına oturdu.

"Belki de geçen o kartaldı," dedi Ross, "çünkü hiçbir iz yok. Sen sadece o şık şapkayı almayı umuyorsun."

Dunbar kasvetle, "Gördüm sandım," dedi. "Sanırım bazen insan bir şeyi bu kadar çok isteyince her türlü şeyi hayal edebiliyor." Ross, Dunbar'ın yorumunun felsefi bir tez doğurmasını bekleyerek Snipes'a döndü ama ekip başı gazetesine dalmıştı.

"Gazetende gözlerini bu kadar kısmana sebep olan nedir Snipes?"

Snipes gazetenin arkasından, "iki hafta sonra o parkla ilgili büyük bir toplantı yapılacakmış," dedi. "Buradaki Editör Webb'e göre Birleşik Devletlerin İçişleri Bakam orada olacakmış. John D. Rockefeller'ın avukatını da beraberinde getirecekmiş. Boston Kereste ve Harris Mineral

Şirketlerine arazilerini satmaya veya tahliyeyle karşı karşıya gelmeye zorlayacaklarını söylüyor.” Dunbar, “Sence bunu yapabilirler mi?” diye sordu.

“Bu büyük bir çatışma yaratır,” dedi Snipes. “Buna en ufak şüphe yok.”

“Onları yenemezler,” dedi Ross. “Sadece Buchanan ve Wilkie olsaydı yenebilirlerdi ama Harris ve Pemberton ı yenemezler, özellikle de Bayan Pemberton ı.”

“Öyle olduğunu umalım,” dedi Dunbar. “Bu kamp kapanırsa çok zor bir durumda oluruz. Yük vagonlarına binmek zorunda kalırız.”

Pemberton, o akşam Serena’yla yatmaya hazırlanırlarken, “Sadece Albright ve Rockefeller’ın avukatı,” dedi. “Albright toplantıda eyalet politikacılarını istemedi. Orada Webb ve Kephart olduğu için bile yine de beşe dört avantajımız olduğunu söyledi.”

Serena, “İyi, bunu bir kerede ve kökünden halledeceğiz,” derken gözleri yatağın ucundaki Saratoga sandığına ilişti, içindekileri Pemberton hâlâ görmemişti. “Bu daha önemli meseleleri tehlikeye sokuyor.”

Serena binici pantolonunu çıkardı ve onları gardırobun içine koydu. İleride birkaç çekingen gümbürtü Noland Dağı boyunca alçakta asılı duran bulutların vadettiği sert yağmurun gelişini haber verdi. Yağmur istikrarla hızlandı, kısa zaman sonra teneke çatının üzerinde dörtnala koşturuyordu. Pemberton soyunmaya başladı ve kendine koridor dolabından av çizmelerini alması gerektiğini hatırlattı. Galloway ona akşamüstü, bu gece yağmur yağarsa kaygılanma, demişti. Annem sabah havanın açacağını söylüyor. O da bunu bizim kadar istiyor.

Serena Pemberton a döndü.

“Appalachia ozanı nasıl biri?”

“Arkadaşı Şerif McDowell kadar inatçı ve huysuz,” dedi Pemberton. “Kephart, bana ilk toplantıda, öleceğimi ve zaman geçtikçe tabutumun çürüyeceğini ve o zaman toprağı mahvetmek yerine besleyeceğimi biliyor olmanın onu ne kadar memnun ettiğini söyledi.”

Serena, “Bu Kephart’ın yanıldığı başka bir nokta,” dedi, “ikimiz için de sonucun öyle olmamasını sağlayacağım. Başka?”

“Ayrıca içkiyi fazla seviyor, gazetecilerin ve politikacıların söylediği gibi bir aziz değil.”

“Ama onu böyle göstermek zorundalar,” dedi Serena. “O onların yeni Muir’i .”

"Galloway yarın Kephart'ın kulübesinden geçeceğimizi söylüyor o yüzden büyük adamı kendi gözlerinle görebilirsin."

Serena, "Onunla zaten yakında tanışacağım," dedi. "Ayrıca Campbell'la yeni rampa hattında döşenecek tahtalar için uğraşıyoruz."

Serena iç çamaşırlarını çıkardı. Pemberton ona bakarken ona çıplakken bakıp ağzı açık kalmayacağı bir zamanın gelmesinin mümkün olup olmadığını merak etti. Böyle bir an hayal edemiyordu, onun yerine Serena'nın güzelliğinin bazı matematik ve fizik yasaları gibi olduğuna inanıyordu, yani sabit ve değişmez. *Bir güzellik geçiyor önümden.* Seneler önce sınıfın havasını boğucu yapan tebeşir tozu kadar kuru bir sesle okuduğu sözlerdi bunlar, Pemberton'ın sadece duyarlılığına gülmek için dikkat ettiği şiirin bir parçası. Ama artık bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu biliyordu çünkü Serena'nın güzelliği böyleydi; lekesiz bir şekilde ilerleyebilmesi için dünya, etrafına korunaklı bir alan açmıştı.

Birleşmelerinden sonra Pemberton, Serena'nın hafif nefeslerinin tavana vuran yağmura karışmasını dinledi. Artık Serena iyi uyuyordu, rüyalardan öte bir derinlikte uyuduğunu iddia ediyordu. Bu kartalla ahuda kaldığından beri böyleydi, sanki kâbuslar o iki uykusuz gecede gelmiş ve girecek rüya olmayınca başka bir yere gitmişlerdi, tıpkı dadandıkları bir evi birdenbire boş bulan hayaletlerin yapabileceği gibi...

Yağmur gecenin ortasında kesildi, öğlen olduğunda gökyüzü mavi ve bulutsuzdu. Galloway, gezilerinin avlanmak için değil, keşif için olduğunu söylemişti. Herhangi bir iz, dışkı veya yeni öldürülmüş ve kalbi çıkarılmış bir geyik leşi aradıklarını belirtmişti ama Pemberton ne olur ne olmaz diye koridordaki dolaptan tüfeğini çıkardı.

Pemberton ofisine yürüdüğünde verandada sadece Galloway'in değil, annesinin de olduğunu gördü. Geçen yazki sade elbisesini giyiyordu ve yüzünün bir mağara ağzından dışarı göz atıyormuş gibi görünmesine sebep olan siyah bir saten başlık takıyordu. Yaşlı kadının ayakkabıları sedire benzeyen kırmızımsı bir tahtadan yapılmıştı. Komik gözüküyordu ama Pemberton ayakkabıda başka bir şey daha olduğunu fark etti; bu dağların bir parçası olan ve onun için hiçbir zaman açıklanamayacak rahatsız edici bir *başkalık* vardı.

Galloway, "Böyle hoş günlerde dışarı çıkmayı seviyor," diye açıkladı. "Kemiklerini ısıttığını ve karımın güzelce akmasını sağladığını söylüyor."

Pemberton Galloway'in dışarı çıkmakla ofis verandasını kastettiğini sanmıştı ama Packard'a doğru yürüdüğünde yaşlı kadın da arabaya doğru

ayaklarını sürüdü.

“Herhalde bizimle gelmiyor?”

“Zor yürünecek kısma gelmiyor,” dedi Galloway. “Sadece arabayla gidilen kısma kadar gelecek.”

Galloway, Pemberton a bu plana karşı koyma şansı vermedi. Packard’ın arka yolcu kapısını açtı ve Pemberton’ın yanına oturmadan önce annesinin oturmasına yardım etti.

Batıya dönmeden evvel Waynesville’e doğru birkaç kilometre daha ilerlediler. Yaşlı kadın yüzünü pencereye iyice yanaştırıyordu ama Pemberton bozuk gözlerinin ne görebildiğini hayal bile edemiyordu. Yolda kiliseden dönen aileler vardı; çoğu yürüyordu, bazıları ise yük arabalarındaydı. Pemberton onları geçerken, bu dağlılar tipik bir şekilde onunla göz göze gelmemek için bakışlarını indiriyorlardı. Bu, görünüşte bir saygı gösterisiydi ama Pemberton yanlarından daha rahat geçebilsin diye yolun kenarına çekilmeyi reddedişleriyle ters düşüyordu. Bryson City’ye geldiklerinde Galloway camında kırmızı harflerle SHULER ECZANEZESİ yazan bir vitrini işaret etti.

“Burada bir dakika durmalıyız,” dedi.

Galloway eczaneden ufak bir kâğıt torbayla çıktı ve torbayı annesine uzattı. Yaşlı kadın sanki içindekiler kaçmaya çalışabilirmişçesine torbanın katlı üst kısmını iki eliyle kavradı.

Galloway, Pemberton arabayı vitese alırken, “Köpekotu şekerine bayılır,” dedi.

“Annen hiç konuşur mu?”

“Ancak dinlenmeye değer bir sözü varsa,” dedi Galloway. “İstersen geleceğini söyleyebilir. Rüyalarının anlamını da.”

“Hayır teşekkürler.”

Beş kilometre daha ilerleyip ufak çiftlikler geçtiler, çoğu çiftlik sadece kırık camlarla çöken çatıların içine sığman yaratıklarla doluydu. Kapılara ve veranda kirişlerine haciz bildirileri çakılmıştı. Bahçelerde veya tarlalarda hep bir iz bırakılmış oluyordu: paslı bir tırmık veya leğen, bir çocuğun aşınmış ipli salıncağı, mekâna karşı son ve ümitsiz bir sahiplenme. Pemberton eğik bir yol tabelasının DEEP DERESİ yazdığı yerden döndü. Bütün eğimi, kayaları ve erozyonuyla kuru bir nehir yatağından farkı olmayan dereden karşıya geçti. Pemberton yolun bittiği noktaya geldiğinde, bir araba çoktan ufak açıklığa park etmişti.

Pemberton, “Kephart’ın mı bu?” diye sordu.

Galloway, “Onun arabası yok,” dedi ve arabanın ön panosunda duran ten rengi bir kanun adamı şapkasını işaret etti. “Şerifin gibi duruyor. O ve o yaşlı adam muhtemelen güzel böceklere veya çiçeklere falan bakıyorlardır. Şerif de doğayı neredeyse Kephart kadar seviyor.”

Arabadan çıktılar ve Galloway arka kapıyı açtı. Yaşlı kadın, şekeri her emişinde yanaklarının körük gibi kırışıp düzleşmesi dışında hareketsizdi. Galloway arabayı dolaşıp öteki arka kapıyı da açtı.

Galloway, “Böylece hoş bir meltem olur,” dedi. “Bunun özlemini çekiyordu. O ufak sıralı evlerde rüzgâr esmiyor.”

Patikada yüz metre yürümüşlerdi ki ağaçlar kaybolup ufak bir kulübeyi açığa çıkardı. Şerif McDowell ve Kephart verandadaki hasır iskemlelerde oturuyorlardı. Aralarına kırk litrelik bir fıçı kurulmuştu ve üzerine yıpranmış topoğrafik bir harita, masa örtüsü gibi yerleştirilmişti. Kephart haritayı bir marangoz kalemiyle işaretlerken McDowell da dikkatle onu izliyordu. Pemberton bir ayağını veranda basamağına koydu ve haritada etraftaki dağların ve doğu Tennessee’nin bulunduğunu gördü. Harita gri ve kırmızı işaretlerle doluydu, bazıları üst üsteydi, bazılarının bir kısmı ise parşömenin silinmiş bölümü gibi duruyordu.

Pemberton, “Bir yolculuk mu planlıyorsunuz?" diye sordu.

Kephart açıklığa geldiğinden beri Pemberton ı ilk defa fark ederek, “Hayır,” diye yanıtladı. “Ulusal bir park planlıyoruz."

Kalemi fıçının üzerine koydu. Okuma gözlüklerini çıkardı ve onları da yere bıraktı.

“Arazimde ne arıyorsun?’

Pemberton, “Senin arazin mi?’ dedi. “Bu kadar istediğin parka çoktan bağışlamışsındır diye düşünmüştüm. Yoksa parka verilecek olanlar sadece başka insanların arazileri mi?’

Kephart, “Elimdeki bütün arazi bu parkın olacak,” dedi. “Vasiyetimde bunu hallettim ama şu anda arazime izinsiz giriş yapıyorsun.”

Pemberton’ın yanma gelen Galloway, “Sadece geçiyoruz,” dedi. “Burada bir panterin dolaşıyor olabileceğini duyduk. Sadece seni korumaya çalışıyoruz.”

McDowell, Pemberton’ın ellerindeki tüfeğe baktı. Pemberton tabancanın namlusuyla haritayı işaret etti.

“Sen de mi o parkı destekliyorsun, Şerif?”

“Evet,” dedi McDowell.

“Acaba bu beni neden şaşırtmıyor?” diye karşılık verdi Pemberton.

“Yolunuza devam edin yoksa sizi araziye izinsiz girişten tutuklarım,” dedi McDowell. “Ve o tabancanın sesini duyarsam da sezon dışı avlandığınız için sizi tutuklarım.”

Galloway sırıttı, tam bir şey demek üzereyken Pemberton ondan önce davrandı.

“Hadi gidelim.”

Kulübenin etrafını dolaştılar, sonra arkasında iki testere tezgâhının üzerinde paslı bir pencere panosunun durduğu odunluğu geçtiler. Panonun üzerinde ok uçlan ve mızraklar ile bazıları çakıl taşlarından biraz daha farklı, çeşitli boyutlarda ve tonlarda taşlar vardı. Galloway bunları incelemek için durakladı ve birini koyu kırmızı rengini göstermek için ışığa doğru kaldırdı.

Galloway, “Acaba seni nereden buldu?” diye sordu kendi kendine.

“O nedir?” dedi Pemberton.

“Yakut. Bunlar bir değeri olacak kadar büyük değil ama daha büyük bir tane bulursan ceplerini şıngırtacak bir şeye sahip olmuş olursun.”

“Sence Kephart onları buralarda mı buldu?’

Galloway taşı tekrar panonun üzerine bırakırken, “Sanmam,” dedi. “Muhtemelen Franklin’in yakınlarında bulmuştur. Yine de derenin etrafında gezinirken gözlerimi açık tutacağım. Belki de panter dışında burada saklanan başka şeyler de vardır.”

Odunluğu geçtiler ve ormana doğru patikayı takip ettiler. Etraflarında birkaç sert ağaç yükseliyordu ama onlar da ufak te-fekti. Bir süre sonra Pemberton akarsuyun sesini duydu, ardından da ağaçların arasından suyun kendisini gördü. Hayal ettiğinden daha genişti, dereden çok ufak bir nehre benziyordu. Galloway’in bakışları dikkatle kuma ve çamura odaklandı. Bir kum yığınının üzerindeki kısa iz grubunu işaret etti.

“Vizon. Kürkü kalınlaştığında ona tuzak kurmaya geri gelirim.”

Nehrin yukarısına doğru yürürlerken Galloway izleri incelemek için duruyor, bazen girintilerini işaret parmağıyla yoklamak için eğiliyordu. Derin bir göle geldiler, üzerindeki bataklık çamuru şeridinde şimdiye kadar gördüklerinden daha geniş izler vardı.

Pemberton, “Kedi mi?’ diye sordu.

“Evet, kedi.”

“Tırnak izi de olacağını sanmıştım.”

“Hayır,” dedi Galloway. “Tırnakları öldürme zamanı gelene kadar çıkmıyor.”

Bir dizinin üzerine çökerken homurdandı. Yolun bir kenarına parmağını koydu ve izden su çıkacak şekilde çamura bastırdı.

Galloway bir müddet sonra, “Vaşak,” dedi. “Ama çok büyük bir tane.”

“Dağ aslanı olmadığına emin misin?’

Galloway,başını kaldırdığında yüzünde hem sinir olmuş hem de eğlenmiş bir ifade vardı.

“Üzerine bir kuyruk takıp panter olduğunu iddia edebilirsin,” dedi alaycı bir tavırla. “Aradaki farkı anlamayacak ahmaklar vardır.”

Dağlı ayağa kalktı ve saati tahmin etmek için güneşe baktı.

“Gitme zamanı,” dedikten sonra nehrin kıyısına bastı. “Annemin bizimle olması çok yazık, aslında daha uzun kalabilirdik. Eğer o panter gerçekten buralardaysa gece olduğunda onu duyabiliriz.”

“Nasıl ses çıkartıyorlar?” diye sordu Pemberton.

“Tıpkı bir bebeğin ağlaması gibi,” dedi Galloway, “fakat birkaç saniye sonra boğazı yarılmış gibi sesi kesiliveriyor. Ne olduğunu bilmek için bir kere bile duyman yeterli. Ensendeki tüyleri kirpi gibi diken diken eder.”

Yamacı tırmandılar, derenin sesi arkalarında kalıp azalmaya başladı. Birkaç dakika sonra önlerine Kephart’ın kulübesi çıktı.

Galloway, “Şerifin gerçekten cesur mu olduğunu yoksa bunun sadece laftan mı ibaret olduğunu öğrenmek ister misin?” diye sordu.

“Başka zaman,” dedi Pemberton.

Galloway, “Tamam,” deyip sağa döndü ve ufak bir dereyi geçti. “O zaman bu taraftan. Ama o derenin üzerindeki evden biraz su alacağım. Annem o şekeri emdikten sonra susamıştır.”

Derenin üzerindeki eve geldiklerinde, Galloway arka cebinden bir tütün tenekesi çıkardı ve içinde kalan kırıntıları dışarı döktü. Galloway tenekeyi doldururken, Pemberton ağaçların arasından kulübeye baktı. Haritanın yerini bir satranç tahtası almıştı ve Kephart’la McDowell oyun tahtasına dikkatle bakıyorlardı. Pemberton’ın Harvard’daki eskrim oynadığı arkadaşlarından biri ona bu oyunu öğretmiş ve bunun beden yerine zihinle eskrim yapmak olduğunu söylemişti. Ancak Pemberton oyun yavaş ve fiziksel hareketten yoksun olmasından dolayı satrancı çok sıkıcı bulmuştu.

Oyun bitmek üzereydi, tahtanın üstünde bir düzineden az taş kalmıştı. McDowell işaret ve başparmağını kalan atına koydu ve hamlesini yaptı. Sola ilerleyerek sadece Kephart’ın şahına doğru değil, kalesinin hareket alanına doğru da gelmişti. Pemberton şerifin bir hata yaptığını sandı ama Kephart, Pemberton’ın görmediği bir şeyi görmüştü. Yaşlıca adam

kabullenmiş bir tavırla kalesiyle atı aldı. Şerif vezirini tahtada ilerletti ve Pemberton o zaman kaçırdığı şeyi gördü. Kephart son bir hamle yaptı ve oyun bitti.

Galloway suyu dökmemek için tenekeyi dikkatle tutarak, “Hadi gidelim,” dedi. ‘Yetişkin adamların pul zıplatmasını izlemekten daha iyi işlerim var.”

Yürümeye devam ettiler ve Galloway’in annesini aynı bıraktıkları gibi buldular. Herhangi bir harekette bulunduğuna dair tek işaret yerdeki dertop edilmiş kâğıt torbaydı.

Galloway, “Sana soğuk kaynak suyu getirdim anne," dedi ve tütün tenekesini annesinin çatlamış morumsu dudaklarına kaldırdı.

Oğlu tenekeyi yavaşça eğerken yaşlı kadın emiyor gibi sesler çıkardı, sonra oğlu kadın yutabilsin diye tenekeyi geri çekip tekrar dudaklarına bastırdı. Bunu bütün su bitene kadar birkaç kez tekrarladılar.

Kampa geri dönerlerken Galloway pencereden dışarı Smokies'e baktı.

“Merak etme,” dedi. “Sana bir panter bulacağız.”

Yolun geri kalanını sessizlik içinde aldılar, arazinin iniş çıkışları ve dolambaçları arasında sarmallı bir tur yapan asfalt yolu takip ettiler. Bryson City’nin ötesinde dağlar, Cove Deresi Vadisine doğru yavaşça nefes vermeden önce son bir derin soluk alıyormuşçasına göğe doğru yükselmişti.

Kamp yolunda ilerlerken Pemberton kantinin yanında yeşil bir kamyonet gördü. Açık kasasına sallantılı bir şekilde uzun ve geniş kapılı tahta bir yapı iliştirilmişti; dev bir köpek kulübesini veya çok küçük bir kiliseyi andırıyordu. Yanma siyah harflerle R. L. FRIZZELL-FOTOĞRAFÇI yazılmıştı. Pemberton aracın sahibinin kamyonetin ufak atölyesinden tripodunu ve fotoğraf makinesini almasını ve işinde uzun süre pratik yapmış birinin el çabukluğuyla ekipmanını kurmasını izledi. Fotoğrafçı altmışlarında gözüküyordu, kırışık siyah birtakım giymiş ve geniş, ciddi bir kravat takmıştı. Boynundaki gümüş zincirden mercek sallanıyordu. Doktorların stetoskoplarını taşıyabileceği bir otoriteyle merceğini boynunda taşıyordu.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Pemberton.

“Dün ölen bıçkıcı Ledbetter,” dedi Galloway. “Onu hatırlamak adına fotoğrafını çekiyorlar.”

Pemberton o zaman anladı. Buchanan’ı büyüleyen yerel bir gelenek daha; ölenlerin fotoğrafı çekiliyor ve matem tutanlar fotoğrafı bir duvara veya şömine tahtasına yerleştiriyordu. Campbell fotoğrafçının arkasında

duruyordu fakat Pemberton eğer bunun bir sebebi varsa da ne olduğunu çıkartamamıştı.

Pemberton, “Bunu ofise koy,” diyerek Gafloway’e tüfeği uzattı ve Campbell’la beraber durmak için kantine doğru yürüdü.

Kantinin arka duvarına dayalı, önü açık bir çam tabut duruyordu. Merhum kişi de içine yerleştirilmişti. Tabutun kare başına HUZUR İÇİNDE YAT yazılı bir levha konulmuştu ama cesedin gergin omuzlu katılığı bu isteğe karşı çıkıyordu. Sanki Ledbetter ölüyken bile üzerine düşecek yeni bir ağacı bekliyordu. Frizzell, deklanşöre bastı. Tabutun bir kenarında, Pemberton’ın, Ledbetter’ın karısı olduğunu düşündüğü bitkin görünüşlü bir kadın vardı, yanında da altı ya da yedi yaşlarında bir oğlan. Çıkan ses fotoğrafın çekildiğini doğrular doğrulamaz iki bıçkıcı öne geldi ve tabutun üzerine kapağını kapayarak Ledbetter’ı onu öldüren şeyin içine gömdü.

Pemberton, “Karım nerede?” diye sordu Campbell’a.

Campbell başıyla Nolan Dağı’nı işaret etti.

“Kartalla beraber orada.”

Fotoğrafçı kumaşın altından çıkıverdi, gözlerini akşamüstü ışığında kırpıştırıyordu. Negatifi koruyucu metal kılıfının içine koydu, sonra kamyonuna gidip yeni bir fotoğraf camı bulmadan önce hasır bir balıkçı küfesini omzunun arkasına attı. Frizzell kamerayı ve tripodu kaldırmadan önce yeni camı yerleştirdi. Rahip Bolick’in cemaatinin sıcak günün avantajını kullanıp ayinden sonra yemek yemek için masaları dışarı çıkardığı yemek salonuna doğru beceriksizce yanaşmaya çalıştı. Yemekler yenmişti ve masalar temizlenmişti ama cemaat mensuplarının çoğu hâlâ oradaydı. Kadınlar ucuz basma elbiseler giyiyorlardı, adamlar beyaz takım gömleklerini ve pantolonlarını örseliyorlardı, bazıları eski püskü paltolar giymişti. Çocuklar evde dokunmuş kıyafetlerden patates çuvalından yapılma kazaklara kadar her şeyle kuşanmıştı.

Frizzel fotoğraf makinesini kurdu ve mavi pamuklu kumaştan yapılma büzgülü bol bir gömlek giyen çocuğa doğrulttu. Fotoğrafçı siyah kumaşın altında kayboldu ve hasır balıkçı küfesinden çıkarılan her türlü ıvır zıvırla çocuğun dikkatini kendi üzerinde tutmaya çalıştı. Mavi renkli oyuncak bir kuş, çıngırak ve topaç işe yaramayınca Frizzell kumaşın altından çıktı ve çocuğun kıpırdamadan oturtulmasını istedi. Ayine giden diğerlerinin arkasından, Rachel Harmon çıktı. Pemberton onu o ana kadar görmemişti. Kız, çocukla sessizce konuştu. Sanki herhangi ani bir hareket çocuğu korkutup tekrar kıpırdamasına neden olur diye

korkuyormuşçasına kambur durmaya devam ederek yavaşça geriledi. Pemberton çocuğa uzun uzun baktı ve önünde duran bu şeye karşı hissedebileceği bir duygu, bir düşünce arandı.

Campbell gitmek üzere hareketlenince Pemberton onu kolundan tuttu.

“Bir dakika burada kal.”

Fotoğrafçı yine kumaşın altında kayboldu. Çocuk kıpırdamadı. Pemberton da. Çocuğun hatlarını çıkarmaya çalıştı ama göz rengini bile anlayamayacağı kadar uzaktaydı. Bir flaş patladı ve fotoğraf çekildi. Rachel Harmon, çocuğu kollarına alıp kaldırdı. Dönüp Pemberton’ı görünce bakışlarını kaçırmadı. Çocuğu, Pemberton a doğru çevirdi. Boş eliyle çocuğun saçını kulaklarının arkasına attı. Sonra yaşlıca bir kadın geldi ve çocuk başka bir tarafa döndü. Üçü beraber, onları Waynesville’e götürecek trene doğru ilerlediler.

Pemberton cüzdanını çıkardı ve Campbell’a beş dolarlık bir banknot uzattı, sonra ona ne istediğini söyledi.

O gece Pemberton rüyasında, Serena’yla beraber ayıyı öldürdükleri çayırda avlandıklarını gördü. Ormanın derinliklerinde saklanan bir şey ağlamaklı bir ses çıkarmıştı. Pemberton bunun bir panter olduğunu düşünmüş ama Serena öyle olmadığım, bunun bir bebek olduğunu söylemişti. Pemberton gidip bebeği almalarının gerekip gerekmediğini sorduğunda Serena ona gülümsemişti. O Galloway’in bebeği, bizim değil demişti.

On Üç

Rachel kerestecilerin ne kadar çok yiyebildiklerini, bunun odunları atabileceğin hızdan daha hızlı yakan koca bir ateşi canlandırmak gibi olduğunu unutmuştu. Genç kız erken vardiyada çalışıyordu, bu en zoruydu çünkü kahvaltı kampın en kapsamlı yemeğiydi. Rachel, her sabah feneri yakıp Jacob'ı Dul Jenkins'in evine götürüyor, sonra gara yürüyüp trenle kampa geliyordu. Sabah beş buçukta uzun masaları kurmaya yardım ediyor; teneke çatalları, kaşıkları ve kahve fincanlarım, biraz sonra yemekle doldurulacak olan kalın an kilinden tabaklan ve kâseleri yerleştiriyordu. Bütün bu süre içinde alev kazanları gürlüyordu, ağızları açılıp içlerine dişbudak parçaları tıkılıyordu, ısıları ince dökme demir bölmelerden geçip ikili dört yüz elli kiloluk Burton marka çiftlik ocaklarına geliyordu. Fırın kapaklarının içinde ekmek hamuru yükseliyor ve pembeleşiyor, ocak gözlerinde ise tencereler fazla ısınmış motorlar gibi tıkırdayıp buhar çıkartıyorlardı. Mutfaktaki hava duman ve ısıdan yoğunlaşıyor, kısa süre içinde en kötü temmuz günündeki akşamüstünden daha sıcak ve daha nemli hale geliyordu, işçilerin derileri içeri girip çıkarken terden yağlı bir şekilde parlıyordu. Sonra bir metre genişlikteki fırın raflarından yemek getiriliyor, yirmi ve kırk litrelik tencerelerden kepçeyle alınıp tabaklara koyuluyordu. Tırmık diskleri kadar geniş siyah tavalardansa kaydırılarak ve kazdırılarak almıyordu. Dört litrelik kâseler haşlanmış elma, kızarmış patates, hububat ve yulaf ezmesiyle dolduruluyordu. Hasır ekmek sepetlerine tepeleme kedi başı bisküvileri konuluyordu ve domuz sırtı yağıyla dolu tabaklar ile tereyağıyla dolu sosluklar ve bir litrelik böğürtlen reçeli kavanozları bulunuyordu. En son kahve geliyordu, tüten demlikler tabaklara konuyordu ve neredeyse bütün adamların kahvelerini sade içmelerine rağmen yanlarında krema ve şeker kaplan da oluyordu.

Birkaç saniye boyunca her şey bekliyordu - mutfak işçileri, uzun tahta banklar, tabaklar, çatallar ve bardaklar. Sonra, baş aşçı çekiçle ana kapının dışında asılı duran bir metrelik tren rayını çınlatıyordu. Kereste ekipleri içeri giriyordu ve adamlar on beş dakika boyunca değil Rachel ve diğer mutfak işçileriyle, birbirleriyle bile doğru düzgün konuşmuyorlardı. Ağızları hâlâ çakşırken ellerini kaldırıp boş kâseleri ve tabaklan işaret ediyorlardı. On beş dakika geçtikten sonra iş çam çalmıyordu. Adamlar

o kadar hızlı gidiyordu ki gölün içine bir şey atıldıktan sonra suyun dalgalanınaya devam etmesi gibi bırakılan çatallar ve kaşıklar hafifçe titreşmeyi sürdürüyordu.

Masalar hemen toplanıyordu ama bulaşıklar ve bir sonraki yemeğin hazırlıkları, mutfak işçileri yemek yiyene kadar erteleniyordu. Rachel hep iş günlerinin en güzel anlarının bunlar olduğunu hissediyordu; aceleyle adamları besledikten sonra nefes alma ve çalışanlarla beraber konuşma şansı. Dul Jenkins dışında herhangi bir yetişkinle doğru düzgün konuşmadığı aylarda sabırsızlıkla beklediği bir şeydi bu. Ama eski arkadaşlarından Bonny evlenmiş ve South Carolina'ya taşınmıştı ve Rebecca da kovulmuştu. Yaşça büyük olan kadınlar daha önce onunla pek ilgilenmezdi, şimdi daha da az ilgileniyorlardı. Rebecca'nın yerini alan, Grassy Bald'dan gelme Çora Pinson adlı kadın da özellikle arkadaş canlısı davranmamıştı ama diğer kadınlardan daha gençti ve yeni işe alınmıştı. Rachel üç hafta boyunca tek başına yemek yedikten sonra Çora ve Mabel Sorrels'ın tek başlarına oturduğu masaya tabağını koydu.

Rachel, “Sizinle oturmamın bir mahzuru var mı?' diye sordu.

Bayan Sorrels sanki Rachel cevap vermeye uğraşmaya değmezmiş gibi sadece baktı. Konuşan Çora Pinson oldu.

“Ben fahişelerle oturmam.”

İki kadın birden tabaklarını kaldırıp Rachel'a sırtlarını döndüler ve başka bir masaya geçtiler.

Rachel oturup tabağına baktı. Başka birkaç kadının daha fısıldamaya tenezzül etmeden onun hakkında konuştuğunu duyabiliyordu. Kendi kendine, *hadi hiç rahatsız olmuyormuşsun gibi yemek ye,* dedi. Bisküvisinden bir ısırık aldı, çiğnedi ve boğazından talaş gibi geçmesine rağmen lokmayı yuttu. Çatalını bir parça haşlanmış elmaya batırdı ama elmayı ağzına götürmedi, sadece lokmaya uzun uzun baktı. Joel Vaughn, tabağını karşısına koyana kadar onu görmemişti bile. Joel Vaughn mavi ve siyah yünlü ceketini çıkarıp boş bir sandalyenin üzerine koydu.

Bir sandalyeyi geri çekip otururken, “O yaşlı kurnazları umursama,” dedi. “Onları her sabah arkada gizlice çekerken görüyorum. Rahip Bolick'in o pis tütün suyunun çenelerinden kahverengi salyalar gibi aktığını görmesini istemiyorlar.”

Joel bu sözleri kadınların onu duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti. Rachel başını eğdi ama dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Çora Pinson ve Mabel Sorrels burunlarından soluyarak kalktılar ve tepsileriyle mutfağa gittiler.

Joel gri şapkasını çıkardı ve Rachel onu tanıdığından beri taranamayacak dolaşıklıkta olan parlak turuncu kıvırcık saçlarını açığa çıkardı.

“Senin ufaklık haziran mısırları gibi büyüyor,” dedi Joel. “Pazar günü kilisede gördüğümde sen tutuyor olmasaydın kim olduğunu anlamazdım. Bebeklerin bu kadar çabuk büyüdüğünü bilmiyordum ama sanırım biz erkekler böyle konular hakkında çok fazla şey bilmiyoruz.”

“Ben de bilmiyordum,” diye yanıtladı Rachel. “Bebekler hakkında fazla bir şey bilmiyor gibiyim.”

‘Tombul ve sağlıklı, bence bu yeteri kadar çok şey bildiğini gösteriyor,” diyen Joel çatalına uzanırken başıyla Rachel’ın tabağını işaret etti. “Sen de yesen iyi olur.”

Joel, bakışlarını eğdi ve diğer işçiler gibi dikkatle yemeğini yedi. Rachel ona baktı, bu kadar değişmesine rağmen aslında hiç değişmemiş olması onu şaşırtmıştı. Çocukken Joel birçok oğlana göre daha ufak tefekti ama ergenlik yıllarında onlara yetişmişti, sadece onlardan daha uzun değil, daha geniş omuzlu ve daha kaslıydı. Artık bir erkekti, dudağının üzerinde ince bir bıyık bile vardı. Ama yüzü aynıydı, çilli ve her an sırıtmaya hazırdı, içinde muziplik olduğu belli olan bir oğlandı. Zehir gibi bir zekâsı vardı ve nazikti, bu nezaket sözlerinde olduğu kadar yeşil gözlerinde de görülebilirdi. Joel çatalı masaya bıraktı ve kahve fincanını dudaklarına götürdü, bir yudum aldı, sonra bir tane daha.

“Bir süredir iyi gidiyorsun,” dedi Rachel. “İnsanların söylediğine göre çok geçmeden Bay Campbell gibi bir denetçi olacaksın. Ama bu hiç şaşırtıcı değil. Okuldaki herkesten daha zekiydin.” Joel’in yüzü pembeleşip kızardı. Adeta çilleri bile koyulaşmıştı. “Sadece bana ne zaman ihtiyaçları olursa o işe bakıyorum. Ayrıca buradan gideceğim için elimden geldiğince çabuk başka bir iş bulacağım.”

Rachel, “Neden gitmek istiyorsun?” diye sordu.

Joel onun gözlerine baktı.

“Çünkü onları sevmiyorum,” dedi ve yemeğine döndü.

Rachel kapı eşiğinin oradaki saate baktı ve işe dönme vaktinin geldiğini gördü. Çanak çömleklerin ve metallerin iki yüz litrelik fıçılarda yıkanıp durulanmasının şıngırtılarını duyabiliyordu ama kalkmak istemiyordu. Kelimelere aç olmanın yemeğe aç olmakla aynı şey olduğunu

fark etti çünkü ikisi de insanın içinde bir boşluk bırakıyordu, bir gün daha dayanmak için doldurulması gereken bir boşluk. Rachel küçükken, bir çiftlikte yalnızca babasıyla birlikte yaşamanın hissedebileceği en büyük yalnızlık olduğunu düşündüğünü hatırladı.

Joel tabağındaki son lokmayı bitirirken, “O okulda iyi zamanlarımız oldu,” dedi Rachel. “Ayrılana kadar o zamanların ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum ama sanırım bu işler böyle oluyor.”

“Eğleniyorduk,” dedi Joel, “Bayan Stephens huysuz, yaşlı bir domuz olsa da.”

“Bir keresinde Amerika’da nereye gitmek istediğimizi sorduğunu, senin de ondan ve okuldan ne kadar uzağa gidebilirsen oraya gitmek istediğini söylediğini hatırlıyorum. Bu onu gerçekten çok sinirlendirmişti.”

Yemek salonu sessizleştiğinde Galloway yan kapıyı açıp içeri adım attı, odayı tararken başı hafifçe sağa eğilmişti. Joel’i buldu ve başıyla ofisi işaret etti.

“Gidip ne istediğine baksam iyi olur," dedi Joel ve ayağa kalktı.

Rachel da kalktı ve usulca, “Bay veya Bayan Pemberton’ın benim hakkımda bir şey dediğini duydun mu?’ diye sordu.

Joel, “Hayır,” dedi yüzü gölgelenerek.

Söylemek istediği bir şeyler daha varmış gibi görünüyordu ama bu her neyse oyuncu bir sesle veya yüzünde bir gülümsemeyle söylenebilecek bir şey değildi. Sonuçta bir şey demedi. Şapkasını taktı ve ceketini giydi.

“Benimle oturduğun için teşekkür ederim,” dedi Rachel.

Joelbaşını salladı. O, kapıdan dışarı çıkarken Rachel yemek salonunun geniş penceresinden Bayan Pemberton ı gördü. Atıyla birlikte, ormanda yürüyen son ekiplerin arasında hızla hareket ediyordu. Rachel, Bayan Pemberton ve at yamaca tırmanmaya başlayana kadar bekledi. Sandalyeden kalktı ve tam bakışlarını pencereden uzağa çevirecekti ki kendi yansımasını gördü. Tabağını almak için eğilmedi, kendi yansımasına bakmaya devam etti. Önlüğüne ve saçları topuz yapılmış olmasına rağmen, Rachel hâlâ güzel olduğunu gördü. Elleri mutfak işleri yüzünden kuru ve kırışıktı ama yüzü çizgisiz ve pürüzsüzdü. Vücudu henüz mutfaktaki diğer kadınlarınki gibi sarkık ve şekilsiz değildi. Kirli önlüğü bile güzelliğini gizleyemiyordu.

Bir keresinde Rachel elbisesini ve iç çamaşırını çıkarmadan önce yatağa girmeyi beklediğinde, Bay Pemberton ona örtülü kalmak için fazla güzelsin, demişti. Rachel ilk birkaç seferden sonra sevişmelerinin, Bay

Pemberton için olduğu kadar kendisi için de bir zevk olduğunu hatırladı, utanmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldığım. Bay Pemberton uyurken evde yürüdüğünü, buzluğa, koltuklara ve altın yaldızlı aynaya dokunduğunu hatırladı. Duvarda veya masanın üzerinde bir sevgili resmi yoktu, bir keresinde Bayan Buchanan'ın Boston'dan geldiği gibi öylece çıkıp gelen bir kadın da yoktu. En azından Serena'ya kadar yoktu.

Biri mutfaktan Rachel'ın adım haykırdı ama Rachel pencereden uzaklaşmadı. Yine tren istasyonunda Serena Pemberton'ın hançeri ağzından tutup inci sapı ona uzattığı akşamüstünü hatırlamıştı. Rachel, hançerin sapını kavrayıp babasını dakikalar önce öldüren bıçağı öteki kadının kalbine ne kadar kolay doğrultmuş olabileceğini düşündü. Kendi yansımasına bakmaya devam ederken birden hayatta tek bir gerçek seçime sahip olmakla ilgili yanılıp yanılmadığını merak etti. Garda Serena Pemberton ona ikinci bir şans sunmuş muydu aslında? Babasına mal olmuş bile olsa Bay Pemberton la yatmış olmayı doğru seçim kılacak ikinci bir seçim şansı... Rachel kendi kendine, *bu kadar korkunç bir şeyi düşünme*, dedi.

Dönüp mutfağa girdi, tabağını ve çatalını bulaşıkları istifledikleri meşe masaya koyduktan sonra arka kapıya en yakın olan fıçının yanma yerleşti. Sağ eline ovalama fırçasını, sol eline de Octagon sabun parçasını aldı. Ellerini gri suya batırdı ve ten rengi sabunu köpürtmek için fırçanın sert kıllarına sürttü. Rachel temizlemek için ilk tabağı aldığında, diğer mutfak işçilerinden biri omzuyla arka kapıyı açtı. Ellerinde ofisten gelen kahvaltı tabakları ve çatal bıçaklar dolu teneke bir varil vardı.

Kadın, "Bayan Pemberton bir kahve daha istiyor," dedi baş aşçı Beason'a.

Beason mutfağı taradı ve bakışları Rachel'ı geçip Çora Pinson'da kaldı.

"Kahve demliğini ofise götür," dedi Beason ona.

Çora Pinson arka kapıdan çıkarken Rachel, Bayan Pemberton'ın o büyük ata binerkenki halini düşündü; dik duruyordu ve omuzlan arkadaydı, dümdüz ileri bakıyordu. Yanlara bakmasına gerek yoktu çünkü biri onun ve atın önüne gelse bunu umursamak zorunda değildi. O ve beygir önlerinde kim varsa üzerinden geçer ve birini çiğneyip toprağa gömmüş olmayı hiç umursamazlardı.

Beni yemeğinin yanma yaklaştırmaması çok akıllıca, diye düşündü Rachel.

On Dört

Park temsil heyetiyle toplantı pazartesi sabah on birdeydi ama saat onda Pemberton, Buchanan ve Wilkie, çoktan ofisin arka odasında toplanmış, puro içiyor ve maaş bordrolarını konuşuyorlardı. Harris de masadaydı ve *Asheville Citizen* gazetesini bariz bir hiddetle okuyordu. Campbell, Pemberton saatine bakıp Serena'yı alma vaktinin geldiğini göstererekbaşını sallayıncaya dek köşede durdu.

Birkaç dakika sonra ofis kapısı açıldığında Buchanan, "Erken gelmişler," dedi ama gelenler esasında Doktor Cheney ve Rahip Bolick'ti. Arka odaya girdiler ve Cheney en yakın sandalyeye yerleşti. Bolick elinde siyah rahip şapkasını tutuyordu ama sorulmadan oturdu ve şapkasını masaya yerleştirdi. Pemberton adamın yüzsüzlüğüne hayranlık duymadan edemedi.

Doktor Cheney, "Rahip Bolick sizinle konuşmak istiyor," dedi. "Ona meşgul olduğumuzu söyledim ama ısrarcı davrandı."

Sıcak bir sabahtı ve rahip, derisi yıpranmış ve damarlı duran, bir zamanlar rendeyle tıraş edilmiş gibi daha ince gözüken sol yanağına dokunmadan alnını ve sağ şakağını pamuklu bir mendille sildi. Pemberton, bunun çocukluğunda bir evde çıkan yangın yüzünden olduğunu duymuştu. Bolick mendili ceket cebine yerleştirdi ve kenetlenmiş ellerini önüne koydu.

Peder Bolick, "Birazdan misafirleriniz geleceği için kısa keseceğim," dedi. Hepsine birden hitap ediyordu ama özellikle Wilkie'ye bakıyordu. "Bu daha önce konuştuğumuz maaş zammıyla ilgili. Haftada yarım dolarlık bir artış bile çok büyük bir fark yaratır, özellikle de aileleri olan işçiler için."

"Kantin basamaklarındaki onca adamı görmedin mi?" diye sordu Wilkie, gergin sesi hızla öfkeli bir hal almıştı. "Çoğu kişinin işi yokken cemaatinin işi olduğu için minnettar olmalısın. Din propagandam cemaatine sakla Peder ve burada bizim müsamahamızla rahiplik yaptığını unutma."

Bolick, Wilkie'ye dik dik baktı. Pederin yüzünün yangın iziyle kaplı kısmı o çok uzun zaman önceki vahşetin uzantısıyla parlıyor gibi gözüküyordu.

Peder, şapkasına uzanırken, "Ben ancak Tanrı'nın müsamahasıyla rahiplik yaparım," dedi.

Pemberton bir süredir pencereden dışarı bakıyordu. O anda, “Karım geliyor,” deyince diğerleri de dönüp pencereden dışarı baktı.

Serena, aşağı inmeden önce yamacın zirvesinde duraksadı. Havada asılı kalan sis, yerde ve dağ sırtında yoğun bir buğu oluşturmuştu ama sabahın parlaklığı zirveye tamamen yansıyordu. Güneş ışığı iplik iplik Serena’nın kısa kesilmiş saçma örülmüş gibi duruyor ve saça parlatılmış pirinç havası veriyorlardı. Serena beygirin üzerinde dik oturuyordu, kartal ise koluna nakledilen bir dokuymuşçasına deri kol zırhının üzerindeydi. Bolick kalkmak için sandalyesini geriye iterken Wilkie, bakışlarını pencereden çevirip onunla göz göze geldi.

Wilkie hayranlıkla, “İşte tanrısallığın gerçek bir kanıtı,” dedi. “Böyle bir görüntü, Yunanlara ve Romalılara Tanrılarını hatırlatır. Onu izle, Peder. O, hiçbir zaman insan kalabalıkları tarafından çarmıha gerilmeyecek.”

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Serena’nın, sarmal gibi dönen sise doğru inip kaybolmasını izlediler.

Bolick, ‘Tanrı’ya yapılan bu hakaretleri daha fazla dinlemeyeceğim,” dedi.

Rahip şapkasını taktı ve hızla odadan dışarı çıktı. Doktor Cheney, Pemberton ona hizmetine artık gerek kalmadığını söyleyene kadar yerinde kaldı.

Cheney gitmek üzere kalkarken soğuk soğuk, ‘Tabii ya,” dedi, “benim fikrimin ancak ölüm kalım meselelerinde gerekli olduğunu unutmuşum.”

Pemberton bara gidip masaya bir şişe konyak getirdi, geri döndü ve kristal bardakları aldı. Buchanan şişeye bakıp kaşlarını çattı.

“Ne?” diye sordu Pemberton.

“Alkol. Kışkırtma olarak görülebilir.”

Harris gazetesindenbaşını kaldırdı.

“Eliot Ness’le değil, Bakanla görüşeceğimizi sanıyordum.”

Park temsil grubu yirmi dakika geç kaldı, o zamana kadar Wilkie bir sakinleştirici almak için kantine gitmişti. Herkes el sıkıştı, Serena da elini uzattığında ziyaretçiler şaşırmadı. Pemberton, onun saygıdeğer bir kadın olduğunu ve bunu tasdik etmelerinin onların amacına yardımcı olabileceğini duyduklarını tahmin ediyordu. Temiz ekose bir gömlek ve koyu yün pantolon giyen Kephart dışında, ziyaretçiler koyu renkli takımlar giymiş ve kravat takmışlardı. Odanın kabalığına rağmen toplantıya resmî bir hava veriyorlardı. Albright ve Pemberton masanın iki başına oturdu. Rockefeller’ın avukatı Davis, Albright'ın sağına oturdu, Kephart ile Webb

ise masanın ortasına yakın oturdular. Küba puroları ve konyak dolaştırıldı. Geç gelenlerin birkaçı puro aldı ama bardağını dolduran Kephart dışında, ziyaretçi grubun tamamı kibarca alkolü reddetti. Kısa süre sonra grimsi mavi puro dumanı dalgaları yükselmeye başladı ve birbirlerine karışarak masanın merkezinin üstünde donuk bir bulut oluşturdu.

Harris gazeteyi katlayıp masanın üzerine koydu. "Gördüğüm kadarıyla gazeteyi son yazımın olduğu sayfaya katlamışsınız Bay Harris," dedi Webb.

"Evet ve bünyem izin verdiği anda kıçımı yazınızla silmeyi planlıyorum."

Webb gülümsedi. "Bu park hakkında size yeterli kaynak sağlayacak kadar fazla yazı yazmayı planlıyorum, Bay Harris. Ve bu konuda yalnız olmayacağım. Bakan Albright bana satın alman arazilerle ilgili yazmakla beraber, Kephart'ın parkın yaratılışındaki rolüyle ilgili bir de biyografi hazırlayacak bir *New York Times* muhabirinin bu hafta sonu geleceğini bildirdi."

"Belki yazıda Bay Kephart'ın ailesini terk edişinden de bahsedilir," diyen Serena, Kephart'a döndü. "Karınızı Saint Louis'te tek başına yetiştireceği kaç çocukla bıraktınız, dört müydü beş mi?" Albright bir tokmak arıyormuşçasına masaya bakarak, "Bu, konuyla pek alakalı değil," dedi.

Serena, "Çok alakalı," dedi. "Deneyimlerime göre fedakârlık, her zaman insanın geçmişteki hatalarını örtmesinin bir yoludur." Kephart, "Kişisel hatalarım ne olursa olsun, bunu kendim için yapmıyorum," dedi Serena'ya. "Gelecek için yapıyorum." Serena alayla, "Ne geleceği? Nerede?' diyerek odanın etrafına bakındı. "Benim tek gördüğüm burası ve şimdi."

Albright, "Saygısızlık etmek istemem, Bayan Pemberton," dedi, "ama buraya bir gerçekliği konuşmaya geldik, ulusal bir park oluşturmaktan bahsetmek için buradayız, safsata yapmak için değil."

"Safsata sizin tarafınızda," dedi Harris. "Satın aldığınız araziye rağmen bu park bir keçi tepesindeki peri hayalinden başka bir şey değil."

"Roekefeller'ın beş milyon doları yeteri kadar gerçek," diye karşı çıktı Webb. "Bu ülkenin kamulaştırma yasası da."

"Yani tehditler başlıyor," dedi Harris.

Kapı açıldı ve içeri Wilkie girdi. Herkesten uzun uzun özür diledi ama Pemberton yaşlı adamın gözlerinin konuşurken Bakan Albright'ta olduğunu fark etti. Albright ayağa kalkıp elini uzattı.

El sıkışırlarken Albright, “Özür dilemenize gerek yok, Bay Wilkie,” dedi. “Sonunda sizinle karşılaşabilmiş olmak güzel. Henry Stimson sizden iyi bir işadamı ve centilmen biri olarak bahsediyor.” “Bunu söylemesi çok kibarca,” diye karşılık verdi Wilkie. “Henry’yle çok eskiden tanışıyoruz, Princeton’dan beri.”

Davis, “Ben de Princeton’lıyım, Bay Wilkie,” diyerek elini uzattı. Pemberton, Wilkie cevap veremeden konuştu.

“Çok meşgulüz beyler, o yüzden lütfen bize teklifinizi anlatın.” Wilkie yerine otururken, ‘Pekâlâ,” dedi Albright. “Boston Kereste Şirketine on üç hektarlık arazisi için yaptığımız ilk teklifin çok düşük olduğunu kabul ediyorum. Bay Rockefeller’ın cömert yardımıyla artık çok daha tatmin edici bir teklif yapabiliriz.” “Ne kadar?” diye sordu Pemberton.

“Altı yüz elli bin.”

“Bizim fiyatımız sekiz yüz bin,” dedi Pemberton.

Davis, “Ama arazinin değeri altı yüz elli bin olarak belirlendi," diye itiraz etti. “Bu ülke muhtemelen uzun sürecek bir ekonomik bunalımda. Bu pazar şartlarında, teklifimiz adil olmaktan da öte.”

"Peki ya benim yedi bin hektarlık arazim?” diye sordu Harris.

“Üç yüz elli bin, Bay Harris,” dedi Davis. “Hektar başına elli bin ve Boston Lumbar için olduğu gibi, ilk teklifimize göre çok daha yüksek.”

Kesinlikle yeteri kadar iyi değil,” dedi Harris.

Webb, “Ama buradan çoktan ne kadar kâr ettiğinizi düşünün,” dedi bıkkınlıkla. “Bu bölgedeki insanlara bir şey bırakamaz mısınız?”

Serena kafası karışmış gibi işaret parmağını çenesine götürdü ve bir an orada tuttu.

“Bu numaralara ne gerek var beyler?” dedi. “Hepimiz bu arazi kapışmalarının neden yapıldığını biliyoruz. Çoktan iki bin çiftçiyi arazilerinden kovdunuz - bu sizin nüfus sayımınıza göre, insanları bizim için çalıştıramıyoruz ve henüz satmak istemiyorlarsa arazilerini alamayız, yine de onları işlerinden ve evlerinden ediyorsunuz.”

Davis tam konuşacakken Albright elini kaldırdı. Bakanın yüzü, Pemberton’ın diplomatlarda olduğu kadar cenazecilerde de bulunduğunu tahmin ettiği içsel bir yetenekle derin bir ciddiyete büründü.

“Yapılması gereken işin talihsiz bir parçası,” dedi Albright. “Ama Bay Webb gibi ben de bunun bu dağlardaki herkesin iyiliği için olduğuna inanıyorum.”

“O zaman herkes aynı derecede fedakârlıkta bulunmak, değil mi?’ dedi Serena.

Albright, “Kesinlikle,” diye kabul edince Davis yüzünü ekşitti.

Serena cebindeki kâğıt destelerini çıkardı ve masaya koydu.

“Bu Tennessee parlamentosunda tartışılan yasa tasarısının bir parçası,

içinde birkaç zengin arazi sahibinin kamulaştırmadan muaf tutulacağını bildiren hükümler var. Teklif ettiğiniz parkın içinde olmalarına rağmen, arazilerini ellerinde tutabiliyorlar. Belki *New York Times* muhabiri bu konuda bir haber yazabilir.” “O sırada onların desteğine ihtiyacımız vardı,” diye yanıtladı Davis. “Onların destekleri olmasaydı park baştan yapılmamaya mahkûm olurdu. Bu durum 1927’deydi, günümüzde değil.”

“Bize diğer zengin arazi sahiplerine davranıldığı gibi davranılması dışında bir şey istemiyoruz,” dedi Serena.

Davis başını iki yana sallayarak, “Bunu şu anda yapamayız,” dedi.

Harris, “Yapamayız mı, yapmayız mı?” diye sordu alaycı bir ifadeyle.

Davis, “Bu araziyi her türlü alacağız,” dedi, sesi artık tiz çıkıyordu. “Ve kamulaştırma yoluyla alırsak şu anda teklif ettiğimizin yarısını alırsanız şanslı olursunuz.”

Albright derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı.

Konuşma boyunca sessiz olan Buchanan ve Wilkie’ye bakarak, “Bugün kesin bir cevap vermek zorunda değilsiniz,” dedi. “Aranızda konuşun. Ve Bay Rockefeller’ın hepiniz gibi bir işadamı olduğunu ve buna rağmen bize beş milyon dolar verdiğini unutmayın. Bununla kıyaslandığında Boston Kereste Şirketi’nden istediğimiz şeyin ne kadar az olduğunu düşünün.”

Buchanan başını salladı. “Tabii ki bu konuyu konuşacağız.” “Evet,” dedi Wilkie de. “Bizimle yüz yüze konuşmak için bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederiz.”

Albright, “Benim için zevkti,” diyerek ortamı yumuşatmak istercesine avuçlarını kaldırdı. “Dediğim gibi, bugün hiçbir şeye karar verilmesine gerek yok. Bu hafta sonu Tennessee'de olacağız ama pazartesi Asheville’e döneceğiz. Sizin gibi keresteci olan Albay

Townsend le pazarlığa başlıyoruz. Onun Elkmont arazisi, Smoky Dağlarındaki herhangi bir bölgeden daha fazla sert ağaca sahip ama ona hektar başı önerdiğimiz fiyat sizinkiyle aynı.” “Teklifinizi ciddiye mi alıyor?” diye sordu Serena.

“Hem de çok,” diye cevapladı Davis. “O ufak bir kârın büyük bir zarardan daha iyi olduğunu bilecek kadar akıllı.”

Bakan Albright ayağa kalkınca, temsil grubunun geri kalanı da kalktı. Trene giderlerken Wilkie ve Buchanan onlara eşlik etti. Harris ofisin verandasında, ‘Tam bir vakit kaybı,” diye yakındı. “Katılmıyorum, Bay Harris,” dedi Serena. “Birlikte yatırım yapabileceğimiz bir araziyi öğrenmiş olabiliriz.”

Yaşlıca adam, “Ah,” dedi ve gülümsemesi altın pırıltılarını açığa çıkaracak şekilde genişledi. “Bu gerçekten güzel olurdu, değil mi? Onlar alamadan Townsend’in arazisini almak gerçekten de bu park işini engellerdi.”

Harris duraksadı ve trenin gardan çıkıp Waynesville’e doğru ilerlemesini izledi. Araba anahtarlarını çıkardı ve anahtarları sıkıca kavramadan önce avucunun içinde şöyle bir salladı.

‘Townsend’le konuşalım. O araziden bakır çıkarmışlardı. Ne kadar bilmiyorum ama öğrenebilirim. Bu ikimiz için de nimet olabilir, kesilmemiş sert ağaçlar sizin, bakır da benim olur.”

Harris, Studebaker’ına yürüdü ve arabaya binip uzaklaştı. Pemberton ve Serena ahıra doğru yürürken Pemberton, Buchanan’la Willde’nin McClure Tepesinin üzerinde kaybolan trenin raylarının yarımda durduğunu gördü.

“Sanırım Buchanan tereddüt ediyor.”

“Hayır, tereddüt etmiyor,” dedi Serena. “Çoktan karar verdi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Gözlerinden. Bize hiç bakmadı, bir kere bile.” Serena gülümsedi. “Siz erkekler çok az şeyi fark ediyorsunuz, Pemberton. Fiziksel güç, cinsiyetinizin tek avantajı.”

Pemberton ve Serena ahıra girdi ve gözlerinin ışığa alışması için bir an beklediler. Serena yaklaşınca Arap sabırsızca toynağını yere vurdu. Serena tahta kapının sürgüsünü açtı ve beygiri dışarı çıkardı.

“Wilkie de her zamanki kadar kararlı durmuyordu,” dedi Pemberton.

“Hiç kararlı değildi,” dedi Serena. “Onu bir ev kedisi gibi okşadılar, o da mırıldadı.”

Duraksayıp eyeri kaldırdı ve atın kürek kemiklerinin arkasına yerleştirdi.

Pemberton, “Yani Buchanan bizim aleyhimize karar verirse Wilkie’nin de aklının çelinebileceğine mi inanıyorsun?” diye sordu.

“Evet.”

“Peki, ne yapmalıyız?”

Serena, Arap’ı binektaşına doğru ilerletti ve dizginleri Pemberton a uzattı.

“Buchanan’dan kurtulacağız.”

Serena zırh eldivenini sağ önkoluna taktı ve kartalın hazırolda bir asker kadar sessiz ve kıpırtısız beklediği yan bölmeyi açtı. Serena, kuş geldikten bir hafta sonra Pemberton a o bir Berkut demişti. Colorado’da babasıyla beraber avlandıkları altın kartallar gibi ama daha büyük, daha güçlü ve daha vahşi. Kazaklar onlarla kurt avlarlardı ve Serena Berkutların fırsatları olduğunda kar leoparlarına bile saldırdığını iddia etmişti. Kartalın dev pençesine ve kaslı sırtına bakan Pemberton, bunun mümkün olduğuna inanmıştı.

Serena bölmeden çıktığında, kuş kolundaydı. Binektaşına çıktı, sonra sol ayağını üzengiye geçirdi ve eyere atladı. Serena dengesini bulurken, bacakları ve kalçaları atın eyerli orta kısmını sıktı. Bu eşit derecede güç ve çeviklik isteyen ustaca bir hareketti. Kartal da sanki dengesini buluyormuş gibi bir an kanatlarını kaldırdı ve sonra tekrar kapadı.

Serena, “Hâlâ pazar günü Harris’le avlanıyor musunuz?” diye sordu.

“Evet.”

“Buchanan’a da gelmesini teklif et. Ona bunun ikinize Bakan’ın önerisini konuşma fırsatı vereceğini söyle. Oraya gittiğinizde Hamişle Townsend arazisini biraz daha konuş, belki Luckadoo’nun sana anlattığı Jackson County arazisinden bahsetsen de iyi olabilir. Muhtemelen sonra konuşma şansınız olmayacak.”

Pemberton neredeyse, *neden?* diye soracaktı ama sonra anladı. Serena gözlerini Pemberton a dikmişti, gözbebekleri ahırın loş ışığında büyüyordu.

“Pazar sabahı o ikinci vinçli traktörü monte edip çalıştırmam lazım ama akşamüstü size katılabilirim. Eğer istersen ben halledebilirim.”

“Hayır, ben yaparım.”

“O zaman ben başka bir zaman yaparım.”

On Beş

Grup, pazar sabahı kantinin önünde toplandı. Galloway, Cook Deresi'nin su başındaki terk edilmiş bir çiftlik arazisinde avlanmalarını önermişti, burası bütün sonbahar boyunca av hayvanlarını kendine çekmiş bir elmalıktı. Taze izler hâlâ birçok geyiğin burada olduğunu gösteriyordu. Galloway, *etraftaki bir panteri çekecek kadar fazla,* diye eklemiş ve ne olur ne olmaz diye Pemberton'ın yirmi dolarlık altını ön cebinde taşıdığından emin olmuştu. Vaughn, Galloway ve köpekler yük arabasında ilerlerken diğer adamlar da at sırtında onları takip etti.

Avcı grubu, Noland Dağı'nı ve sonra Indian Sırtı'nın geçti ve son ağaçları kesilmiş arazinin ötesine ilerledi. Buchanan ve Harris yan yana gidiyorlardı. Pemberton da onları takip ediyordu. Kısa süre sonra ağaçlar onları sarmaladı ve yeni düşmüş yapraklar patikayı yumuşattı. Büyük birkaç sert ağaç Pemberton'ın gözünden kaçmamıştı ama geçtikleri ağaçların çoğu beyaz çam ve köknardı, bir derenin yanında ise huş ağaçları korusu vardı. Pemberton bunu Buchanan'a belirtti, o da cevap olarak başını salladı, bakışlarını önüne dikmişti. Vadiye doğru inişe geçtiler. Patikaları bir dereyi takip ediyordu ve Harris'in gözleri açıktaki kaya yatağını taradı.

Pemberton, "Sence burada değerli bir şey olabilir mi?" diye sordu.

"Yukarıda granit vardı, belki bir taş ocağına yetecek kadar vardır ama bu daha ilginç."

Harris atını bir akçaağaca bağladı ve derenin karşısına yürüdü. Parmağını bir çıkıntıdan geçen daha açık renkteki çizgilerde gezdirdi.

"Bakır," dedi Harris, "ama patlatma ve tortu örnekleri olmadan ne kadar olduğunu söylemek imkânsız."

"Ama kömür yok mu?" diye sordu Pemberton. "Appalachia'nın yanlış taralındayız," dedi Harris. "Kömür, Allegheny yaylasında var. Doğu yamaçlarında kömür bulabilmek için Pensilvanya'ya gitmen gerekir."

Harris derenin kenarına eğilip parmaklarıyla kumu eledi. Birkaç ufak taş aldı ve suya atmadan önce her birini birer saniye inceledi.

Pemberton, "Özel bir şey mi arıyorsun?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Harris ve ayağa kalkıp fitilli kadife pantolonunun üzerindeki ıslak kumlan silkeledi.

Daha yaşlıca olan adam tekrar ata binerken, "Dün gece Albay Townsend'le konuştum," dedi Pemberton. "Albright'a olduğu kadar bize de

satmaya hevesli.”

Harris, “iyi,” dedi. “Townsend için çalışan bir jeolog tanıyorum. Bana bir rapor göndermesini isteyeceğim.”

“Ayrıca Jackson County’de ümit vadediyor gibi duran üç bin hektarlık bir alan bulduk, yeni haciz konulmuş.”

Harris, “Kim için ümit vadediyor?” dedi haşince. “Glencoe Sırtı’ndaki bölge de ‘ümit vadediyordu’ ama sadece sen ve karın için.” ilerlemeye devam ettiler. Patika daraldı ve yük arabasının arkasında tek bir sıra halinde yol aldılar, önde Buchanan vardı, sonra Pemberton. Harris hâlâ arazinin jeolojisini incelediğinden geride kalıyordu. Buchanan, Londra’dan sipariş ettiği siyah çift kuyruklu bir tilki avında giyilen ceketlerden giyiyordu ve patikanın en dar yerine geldiklerinde, Pemberton bakışlarını Buchanan’ın ceketine kilitledi. Koyu renk kumaş, geçmişten bir anıyı daha kolay hatırlamasını sağladı.

Buchanan’ın düğünü, Boston’ın merkezindeki Saint Mark’s Kilisesi’nde olmuştu. Pemberton’ın resmi nikâhının aksine büyük ve zarif bir etkinlikti. Buchanan, sağdıçlar ve gelinin babası smokin giymişti ve sonraki davet Otel Touraine’de verilmişti. Misafirler salona girerlerken Buchanan ve karısı karşılama sırasının başında durmuşlardı. Pemberton ortağının elini sıkıp Elizabeth’e sarılmıştı. Pemberton onlar sarılırlarken gelinin belinin ne kadar ince olduğunu fark etmişti. Buchanan’ın ofisindeki yeni bir fotoğrafa göre kum saatine benzeyen vücudunu hâlâ koruyordu.

Pemberton bir an gözlerini kapadı ve karşılama sırasında bir sonraki kişinin kim olduğunu gözünde canlandırmaya çalıştı. Buchanan’ın ebeveynleri ölmüştü o yüzden bir sonrakiler Elizabeth’in ebeveynleri olmalıydı. Gözlerinin önünde sadece beyaz saçlardan ve gözlükten ibaret soluk bir yüz belirdi ve sonra kayboldu. Elizabeth’in annesine dair hiçbir şey hatırlayamıyordu, Buchanan’ın kardeşlerine dair de. Kalıcı bir etki bırakmamış olmaları iyiye işaretti. Hep başkalarındaki korkutuculuğu fark etmekte iyi olduğuna inanırdı.

Pemberton, “Kardeşlerini düşünüyordum, Buchanan,” dedi. “Biri erkek biri kız mıydı?”

Buchanan dizginleri sağ eline alıp arkasını döndü.

“İki erkek kardeş,” dedi.

“Ne iş yapıyorlar?”

“Biri Dartmouth’ta tarih dersi veriyor. Diğeri ise İskoçya’da mimarlık okuyor.”

Pemberton, “Peki ya Bayan Buchanan’ın babası?” diye sordu. "Onun işi ne?”

Buchanan cevap vermedi. Onun yerine Pemberton a merak ve şüphe karışımıyla baktı. Harris de onları dinliyordu ve sohbete katıldı.

“Bu suskunluk onun içki kaçakçısı veya genelev sahibi olduğunu gösterir, Pemberton. Hangisiyse bir daha Boston’dayken ürününü denemek için elimden geleni yapacağım.”

Pemberton, “Eminim münasebetsiz bir şey değildir,” dedi. “Belki bir bankacı veya avukattır diye düşünmüştüm.”

Buchanan konuşurken arkaya dönmeye zahmet etmeden, “Doktor,” dedi kısaca.

Pemberton başını salladı. Gelecek pazarlıklar tahmin ettiğinden daha kolay olacaktı, bu iyi haberi yakında Serena’yla paylaşacaktı. Bu akşam Avukat Covington’ı arayacak ve ona Buchanan’ın üçüncü hissesine teklifte bulunmak için gerekli dokümanları hazırlatacaktı. Sağ eliyle eyerdeki kılıfın içindeki tüfeğe dokundu. Tek bir iyi nişan alınmış atış. Sonra geriye sadece o ve Serena kalacaktı.

Kısa süre sonra ağaçlar kayboldu ve adamlar eski bir çayıra girdi. Sarkan kahverengi tel örgüleriyle çekirge çitleri hâlâ duruyordu. Süt sağma izleri hafif ama görünürdü, eğimli arazide bir Aztek harabesinin geniş basamakları gibi girintiler oluşturuyorlardı. Sis demetleri kovuklara ve vadilere sımsıkı tutunsa da çayıra güneş ışığı giriyordu.

Harris gökyüzüne doğru bakarak, “Avlanmak için iyi bir gün,” dedi. “Yine yağmur yağacağından korkuyordum ama görünüşe göre akşama kadar dışarıda kalabileceğiz.”

Pemberton onunla hemfikir oldu ama neden o kadar uzun süre dışarıda olmayacaklarını biliyordu. Akşamüstünün erken saatlerinde yine Serena’nın yanında olacaktı. Kendi kendine, *bu şeyi yap,* dedi, kelimeleri şafakta uyandığından beri yaptığı gibi bir mantraymışçasına tekrarlıyordu.

Cook Deresi’nden sular sıçratarak geçtiler ve kısa süre sonra çiftlik arazisine geldiler. Meyve bahçelerinde otlayan hiç geyik yoktu, o yüzden Galloway ve Vaughn köpekleri serbest bıraktı ve köpekler meyve bahçesinin karşısına sallanan bir dalga gibi geçip hızla geçidin derinliklerine girdi. Vaughn yük arabasını boşalttı ve pişirme ateşi için odun topladı.

Pemberton, “Harris’e meyve bahçesinin yukarısını vereceğiz,” dedi Buchanan’a. “Biz de seninle aşağısını alırız.”

Pemberton ve Buchanan meyve bahçesinin çökmüş bir çiftlik evinde bittiği yere yürüdüler, evin yanında da bir ahır ve kuyu vardı. Çürüyen bir ipten kuyu kovası sarkıyordu, kuyunun ağzının yanında da paslı bir su tası vardı. Pemberton su tasını karanlığa bıraktı ve su sesi duymayınca şaşırmadı.

Pemberton, “Sen bu tarafta avlan,” dedi. “Ben de ahırın yakınında olacağım.”

Pemberton birkaç adım attı, sonra durup arkasını döndü.

“Neredeyse unutuyordum, Buchanan. Bayan Pemberton sana ‘tüy gibi çarpmak’ sözünün çıkış noktası konusunda yanıldığını söylememi istedi.

“Nasıl yani?” diye sordu Buchanan.

“Bu sözün gerçekten de İngiltere’den geldiğini söylüyor. Tüy derken okun üzerindeki tüyleri kastediyor. Rakibine tüy gibi çarpmak da okun tüyünün bile vücuda girecek kadar derinde olduğu anlamına geliyor.”

Buchanan hafifçe başını salladı.

Pemberton ahıra doğru yürüdü, gri tahtaların içindeki saman ve gübre kokusu hâlâ havadaydı. Ahırın önü çökmüştü ama arka kısmın iskeleti düz kalmıştı. Ahır, yandan eğilmiş devasa bir hayvanın taşlaşmış kalıntılarına benziyordu. Pemberton yaklaştığında, çiftliğin arka duvarında bir şey olduğunu gördü. Çürüyen çivilerle tutturulan solmuş deri paçavraları ve kürkten başka bir şey olmasa da Pemberton bunun ne olduğunu anladı. Sarımsı kahverengi kürk yumağına dokundu.

Köpeklerin ara ara ulumaları sıklaştığında yarım saat geçmişti. Kısa süre sonra bir geyik Harris’in vuruş alanına girdi. Harris iki kere ateş etti ve birkaç dakika sonra bir geyik meyve bahçesinin orta sırasından Pemberton ve Buchanan’a doğru sendeledi. Hayvan kalçasından vurulmuştu ve düştüğünde Pemberton onun bir daha kalkmayacağını anladı. Buchanan meyve bahçesine doğru ilerledi. Pemberton, ‘Kurşununu sakla,” dedi. “Köpekler onu öldürür.” Buchanan, Pemberton a dik dik bakmak için durarak, “Lanet kurşuna param yeter,” diye cevap verdi.

Pemberton emniyet mandalını açtı, berrak sabah havasında çıkan çıtırtı o kadar yüksekti ki bir an Buchanan’ın sesi duymuş olduğunu düşündü. Ama Buchanan’ın gözleri geyikteydi. Hayvanın başı kalktı, koyu gözleri geriye doğru kaydı. Hayvan, ön bacaklarıyla havada adımlıyordu ve boş bir çabayla kalkmaya çakşırken gövdesinden dışarı kan fışkırdı. Buchanan nişan aldı ama geyiğin kıvranıyor olması kafasına nişan almaşım zorlaştırıyordu. Buchanan şık İngiliz av ceketini çıkarıp yanma

koydu. Pemberton onun ceketini çimenlere koymasına rağmen yine de güzelce katladığını fark etti, son anına kadar görgü kurallarına uyan bir adamdı. Buchanan'ın titizliğindeki bir şey Pemberton'ın son kaygısını yok etti.

Buchanan namlusunu geyiğin kafatasına dayadı ve geyiğin başı kıpırtısız kalacak şekilde sertçe bastırdı. Pemberton meyve bahçesine girdi ve o da tüfeğiyle nişan aldı.

Doktor Cheney, sadece onun ve avcı grubunun zaten bildiği şeyi doğrulayabilecek olsa da Vaughn, Buchanan'ın atının sırtında ava grubunun önünden hızla kampa gitmişti. Yük arabası son yamacı çıkıp kampa vardığında akşamüstünün erken saatleriydi. Sahne neredeyse Mısır'a özgü gibiydi, Buchanan muşambaya sarılıydı, Plottlar ve Redbonelar da eski firavunların sahiplerini öteki dünyaya uğurlayan hayvanları gibi cesedin etrafına toplanmışlardı. Pemberton ve Harris yük arabasını takip ediyordu, Buchanan'ın siyah av ceketi arabanın yedek lastik haznesinin üst kısmına bir yas bayrağı gibi bağlanmıştı. Yük arabası ofisin önünde durdu.

Kafile tam durmuştu ki Frizzell'ın yeşil kamyonu sarsılarak kantinin yanına geldi. Pemberton fotoğrafçının bir kaza olduğunu duyduğunu ve ölü adamın bir dağlı olduğunu sandığını düşünüyordu. Doktor Cheney ve Wilkie, ofis verandasına çıktılar. Dişbudak kütüğünde oturmakta olan Şerif McDowell da ayağa kalkıp yük arabasına yürüdü.

Üç adam birkaç dakika boyunca cesede bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. Galloway geldi ve yedek lastik haznesini yerinden çıkarıp Plott'ları ve Redbone'ları yük arabasından uzağa kovaladı. Son köpek de uzaklaştığında Doktor Cheney arabaya tırmandı. Buchanan'ın cesedini tahtalı yatakta sırtüstü uzanacak şekilde kefenden çıkardı ve kurşunun omurgasını parçalamadan önce kalbinden geçtiği yeri inceledi. Cheney usulca, "Tüfek," dedi, bunu McDowell'a olduğu kadar kendine de söylemişti. Doktor Cheney yük arabasının yatağından bir şey aldı ve oval şeklin üzerindeki kanı silerek donuk bir beyazlık ortaya çıkardı. Şerif McDowell ellerini yük arabasının yarana dayadı ve öne doğru eğildi.

"O bir düğme mi?"

Doktor Cheney, "Hayır," dedi, "bir omur parçası."

Wilkie'nin yüzü kireç gibi oldu. Şerif McDowell, hâlâ atlarının üzerinde olan Pemberton ve Harris'e döndü.

"Onu kim vurdu?"

“Ben vurdum,” dedi Pemberton. “Meyve bahçesindeydi. Daha uzakta olması gerekiyordu, ahırın orada. Yoksa vuruş alanımda olmazdı.”

Şerif McDowell, ‘Yanında başka biri var mıydı?” diye sordu.

“Hayır.”

McDowell ölü adama baktı.

“Ateşin tam kalbin ortasına isabet etmesi ilginç. Ben buna oldukça olağanüstü bir kaza derim.”

Harrisle beraber atlarından inerlerken, “Ben buna özellikle talihsiz bir kaza derim,” dedi Pemberton.

Şerif bakışlarını kaldırıp sağ elinde cilaladığı bir çizme, diğer elinde ise siyah dönmüş bir bezle Pemberton’ın verandasından onları izleyen Serena’ya baktı.

“Bayan Pemberton ortağınızın kaybından ötürü çok fazla üzülmüşe benzemiyor.”

“Onun doğasında duygularını dışa yansıtmak yok,” dedi Pemberton.

“Peki ya sen Wilkie?” diye sordu McDowell. “Ortağının kaza eseri olması dışında neden vurulmuş olabileceğiyle ilgili bir şüphen var mı?”

Wilkie çabucak, “Hiç yok,” dedi ve ofise doğru yürüdü. Sağ pantolon paçası ıslanana kadar fark etmemiş gözüktüğü çamurlu bir çukura bastı.

Şerif McDowell muşambayla Buchanan’ınbaşını ve gövdesinin üst kısmını örttü, sadece bacakları görülebiliyordu. Birkaç keresteci yük arabasına bakmaya gelmişti. Buchanan’ın cesedine umursamazlıkla gözlerini diktiler.

McDowell, “Cesedini trene koyun,” dedi kerestecilere. “Otopsi yaptıracağım.”

Adamlar cesedi yük arabasından kaldırırlarken, şerif köpeklerin arasında duran Galloway’e baktı.

“Ekleyecek bir şeyin var mı?”

“Bu bir kazaydı,” dedi Galloway.

McDowell, “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

Galloway, Pemberton a doğrubaşını salladı, birkaç kahverengi ve san yumru dışında dişsiz bir şekilde sırıttı.

“Bunu bilerek yapacak kadar iyi nişancı değil.”

McDowell yaylı arabadan kıpırdamamış olan Vaughn’a baktı. Genç, korkmuş duruyordu.

“Peki ya sen, Joel?”

“Hayır, efendim,” diyen Vaughn konuşurken tahta zemine bakıyordu. “Ben atlarla ve yük arabasıyla kalmıştım.”

“Başka bir şey var mı, Şerif?” diye sordu Pemberton.

McDowell tepki vermedi ama birkaç dakika sonra arabasına binip gitti. Harris de gitti. Galloway, köpekleri yük arabasına geri yönlendirdi. Vaughn’dan dizginleri aldı ve arabanın tozlu izlerini kampa doğru takip etti. Pemberton verandada Wilkie’ye katılmak üzere döndüğünde fotoğrafçının kamyonunun gittiğini gürdü.

Wilkie bir sandalyede oturuyordu. Alnını normalde sadece bir süs olan mavi ipek bir mendille sildi. Pemberton verandada Wilkie’ye katıldı ve ortağının önüne bir sandalye çekti.

Pemberton, “Senden otuz yaş genç birinin bu kadar ani ölmesi seni düşündürüyor olmak,” dedi. “Hatta seni üçüncü hissem satıp Boston’a gitmeye, kalan zamanını bu barınılmaz dağlarda geçirmek yerine rahatlık içinde geçirmeye ikna ediyor olmak.”

Pemberton sandalyesini ortağına yaklaştırdı, artık dizleri birbirine değiyordu. Pemberton, Boston’dan her ay gönderilen tıraş kreminin kokusunu alabiliyor ve Wilkie’nin sol kulak memesinin tam altındaki ufak tıraş bıçağı kesiğini görebiliyordu.

“Belki de politikacılar perşembe sabahı sana kur yaparken buna benzer şeyler düşünüyordun.”

Wilkie, Pemberton a değil kucağındaki ipek mendile bakıyordu. Yaşlı adamın nasırlı parmaklan, dokusundan büyütenmişçesine kumaşı ovuyordu. Bu garip bir şekilde çocuksu bir hareketti ve Pemberton, Wilkie’nin o anda bunaklığa boyun eğip eğmediğini merak etti.

“Bayan Pemberton la sana park heyetinin önerdiği paranın yarısını ödeyeceğiz.”

Wilkie, “Yarısını?” derken bu teklifin adaletsizliği onu Pemberton’ın gözlerine bakmaya itti.

“Kalan yıllarını rahatlık içinde yaşamana yeter de artar bile. Bunu bir tür kamulaştırma yetkisi olarak düşün.”

Wilkie, “Ama yansı,” derken sesi hoşnutsuzluk ve öfke arasında gidip geliyordu.

Yaşlı adam Pemberton’ın arkasına, sıralı evlerden birinden gelen köpeğe baktı. Köpek, yük arabasının biraz önce durduğu yerde eğildi, uzun diliyle Buchanan’ın kanının nemlendirdiği toprağı yaladı. Bir köpek daha geldi, yeri kokladı ve o da toprağı yalamaya başladı.

Wilkie acı acı, “Tamam,” dedi.

Pemberton, “Bu akşam evrakları hazırlarız,” dedi. “Doktor Cheney, bir noter ve Campbell tanığımız olabilir. Campbell’dan evrakları Avukat Covington’a götürmesini isteyeceğim. Bütün işlemi yarın Covington’ın ofisinde yaptırabiliriz. Ve el sıkışacağız tabii. Ne de olsa bu unutulmuş arazide de olsak centilmenleriz.”

Pemberton elini uzattı. Wilkie de elini kaldırdı ama görünmez bir ağırlığı kaldırıyormuşçasına yavaşça sıktı. Yaşlı adamın avucu nemliydi ve Pemberton’ın kendine güvenen el sıkışına uymak için çaba harcamadı.

Pemberton, Wilkie’yi verandada bıraktı. Eve yürüdü ve içeri girdi. Serena’yı arka odanın penceresinden dağ sırtının zirvesine doğru yükselmeden önce çeyrek kilometreyi kaplayan kütükler ile kırık dal parçalarına bakarken buldu. Çizmeleri köşede bir gazetenin üzerinde kuruyordu. Giydiği uzun gri pamuklu çoraplarını da çıkarmıştı. Loş ışıkta Serena’nın ayakları ve bilekleri kaymaktaşı gibi solukça parlıyordu.

Pemberton gelip arkasında durdu, kollarını karısının beline sardı ve başını Serena’nınkine yaklaştırdı. Serena arkasına dönmedi, geriye doğru ona yaslandı. Pemberton kalçasının kıvrımını kasıklarında hissetti; arzusu sadece bedenini değil, bütün odayı doldurmuştu sanki. Hava hafif ama hissedilebilir bir elektrik akımıyla yüklü gibiydi. Pencereden girebilen eğimli loş ışık, odaya bal rengine yakın bir ton veriyordu.

“Demek halloldu,” diyen Serena sağ eliyle Pemberton’ın elini tutup kendi uyluğuna bastırdı.

“Evet.”

“Peki ya şerif?”

“Şüpheleniyor ama bunun kaza olmadığını gösterecek bir kanıtı veya tanığı yok.”

“En yaşlı ortağımız kendi hissesini satmayı kabul etti mi?”

Pembertonbaşını salladı.

“Buchanan’ın kardeşleriyle ilgili ne öğrendin?”

“Biri öğrenci, diğeri de profesör.”

Serena pencereden dışarı bakarken, “Hepsi iyi haber,” dedi. “Bıçkıevinde daha fazla vakit geçirmen gerekecek, en azından başta, ama birkaç ekipbaşını terfi ettireceğiz ve birkaç yeni adamı işe alacağız. Duyduğuma göre Wilkie ve Buchanan oradayken bile her gün operasyonu yürüten ekip başlarıymış. Campbell bir süre sonra yardım edebilir ama

başta Jackson County arazisine gitmesi gerekiyor, Townsend'in bölgesine de."

Serena'nın eli birkaç santim aşağı indi, parmaklan Pemberton'ınkileri uyluğunun kıvranma göre şekillendirdi. Pemberton'ın odaya girdiğinden beri hissettiği akım yoğunlaştı, sanki etraflarını saran altın ışık enerjinin doğrudan Serena'dan Pemberton a akmasını sağlayan bir iletim hattıydı. Pemberton'ın bir parçası, elini Serena'yı yatağa yönlendirecek şekilde kıpırdatmak için yanıp tutuşuyordu ama bir diğer parçası, değen bağlar ayrılmasın ve akım dağılmasın diye hafifçe bile olsa kıpırdamak istemiyordu. Serena da aynı enerjiyi hissediyormuş gibiydi çünkü eli aynı yerde kaldı. Hafifçe kıpırdandı ve bedenini Pemberton'ınkine daha fazla dayadı.

"Onu sırtından vurmadın değil mi?"

Pemberton, "Hayır," dedi.

"Vurmayacağını biliyordum. Ama böyle konular önemi değil. Biz onların ötesindeyiz, Pemberton."

"O öldü," diye yanıtladı Pemberton. 'Tek önemli olan bu. Olay halloldu, bitti ve istediğimizi aldık."

"En azından bugün," dedi Serena. "Gerçek bir başlangıç." Pemberton başını eğdi ve Serena'nın sadece akşam banyosundan sonra ve Pemberton'ın ısrarlı isteği üzerine sürdüğü, Noel'de sipariş ettiği Fransız kolonyasını kokladı. Bu kokunun ve Serena'nın boynuna değen dudaklarının hissinin diğer her şeyi bastırmasına izin verdi.

Serena elini Pemberton'ınkinden çekti ve onun kollarından ayrıldı. Soyunmaya başladı ve kıyafetlerinin yere düşmesine izin verdi. Serena tamamen çıplak kaldığında döndü ve bedenini tamamen Pemberton'ınkine dayadı. Pemberton'ın pantolonu Buchanan'ı yük arabasına taşımaya yardım ettiği için hâlâ nemliydi ve Serena geriye çekildiğinde Pemberton, onun kamının altına hafifçe sürünmüş olan kırmızı izi fark etti. Serena da bunu gördü ama bir bez almak için banyoya gitmedi.

Pemberton yatağa oturdu ve çizmeleri ile kıyafetlerini çıkardı. Bir prezervatif almak için komodinin çekmecesini açmaya davrandı ama Serena bileğini kavradı ve Pemberton'ın elini sıkı sıkı kalçasına dayadı.

"Vârisimizi yapma zamanı geldi."

On Altı

Önceki aralıkta Buchanan bütün işçilere Noel hediyesi verilmesini önermişti. Başka hiçbir sebepten olmasa bile moral için, diye Pemberton ve Wilkie'ye ısrar etmişti, o yüzden hediye almakla görevlendirilen Campbell, Noel arifesinde Waynesville'e gitmiş ve Vaughn'u da yanma almıştı. Bu Noel'de Campbell kendi iradesiyle aynı şeyi yaptı. Vaughn'la bir açık yük arabasını Scott'un dükkânından her türlü hediyeyle doldurdular ve daha önceden alınmış şeyleri de yanlarına almak için bıçkıevinde durdular. Tren kampa döndüğünde açık yük arabasındaki hediyeler kantin verandasındaki geçici rafları doldurdu. Campbell ve Vaughn hediyeleri çıkartıp dizdiler, işleri gece yarısından çok sonra bitti. Sabah olduğunda kampın işçileri kantin verandasına çıktı. Campbell hediyeleri geniş bir zevk ve hayal gücüyle dolu bir empatiyle seçmişti. Scott'un dükkânında bulamadıklarını Sears'tan, Roebuck kataloğundan ve Soco Gap kaçakçısından seçmişti, böylece işçiler elli sentlik paraları ile çok sayıda çeşit arasından seçebilecekti. Önce çocukları olanlar geldi. Campbell bunun aksine izin vermediğinden, bu adamlar ayrılan paralarının en az yarısını meyan kökü ve portakalların bulunduğu rafı ve bebekler, ayıcıklar, oyuncak tüfekler, parlak metal oyuncak arabalar ve oyuncak trenlerden oluşan rafı boşaltarak kullandılar. Vaughn isimleri listeden silerken, Campbell bütün işçilerin paylarını zihninde tasnifliyordu.

Sonra işçilerin geri kalanları geldiler ve oltalarla olta iğneleri, kullanışlıdan çok havalı şapkalar, sigara kâğıtları, pipolar ve çakılar ile alt rafa gizlice yerleştirilmiş yarım litrelik kaçak içki kavanozları arasından seçimlerini yaptılar. Başka bir grup rafta, eşler, kız arkadaşlar ve mutfaktaki kadınlar için eşyalar vardı: pamuklu bez ve dantel kumaşlar, eşarplar, parfümler, saç örgüleri ve bilezikler. Bu daha geleneksel hediyelerin arasına, Campbell'in daha anlaşılması güç seçimleri serpiştirilmişti. Bu hediyeler tekti; tik ağacından yapılma bir flüt, bir çift kırmızı yeşil beyzbol çorabı, Amerika haritasının bir yapbozu. işçilerin bunu yapmaya hakkı olsa da akıllan çelinir de elli sentlerini eldiven, pabuç, yeni bir balta başı veya yün çoraplar gibi daha pratik bir şey alırlar diye kimse kantinin içine girmeye teşebbüs etmedi. Onun yerine verandada dolaştılar, bir eşyayı kaldırıp bir an onu sahiplenip sonra başka bir tanesini

almak için onu kenara bıraktılar. Arada bir çeyreklik havaya atılıyor, yakalanıyor ve kişinin elinin arkasına yapıştırılıp son karar başka bir güce bırakılıyordu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, raflar yarı yarıya boşalmıştı ama yine de veranda basamaklarında yukarı aşağı sürekli bir trafik vardı. Bu işçilerden çoğu trenle Waynesville'den gelmişti ama aralarında nadiren yakaladıkları fazladan birkaç saat uykunun daha arzu edilebilir bir hediyeye değer olduğuna karar veren sıralı ev sahipleri de vardı. Snipes ve ekibi de erken gelenlerdendi. Noel yemeği için Rahip Mclntyre'ın evine giden Stewart dışında bütün ekip kalmıştı ve yemek salonunun veranda basamaklarındaki hareketliliği izliyordu. Onlar hediyelerini çoktan almışlardı. Snipes'ın kırmızı yeşil beyzbol çorapları, tulumunu dizlerine kadar kapayacak şekilde ayakkabısından yukarı çıkmıştı. Dunbar fötr şapkasını takmıştı, tozlu bir kahverengi olsa da şapkanın siperinde havalı bir eğim vardı. Ross kaçak içkiyi seçmişti, çoğu şu an midesinde için için yanıyordu.

Ross yarım litrelik kavanozu kaldırdı ve bir yudum daha aldı. Gözleri sulandı ve kuvvetle beyaz bir nefes bulutu üflerken dudakları dolgun bir O şeklini aldı.

"Noel Baha'nın bu kampa gelecek cesareti bulmasına şaşırdım," dedi, "özellikle de Buchanan'a olanlardan sonra."

"Campbell kimseye danışmadan bu işi yapmış olmasaydı Noel Baba gelmezdi," dedi Snipes.

"Onun dışındaki her adamı bu yüzden kovarlardı," diye belirtti Dunbar, "yani hediyeleri sormadan alanları."

Ross, "Buchanan ve Wilkie olmadığından artık ona hiç olmadığı kadar fazla ihtiyaç duyduklarını biliyorlar," dedi. "Campbell iyi bir adam ama ahmak değil ve yanarsa kendi kıçının derdine düşer." "Yine de," dedi Dunbar, "bizim için bunu yapacak çok fazla denetçi yoktur."

Ross, "Bu konuda sana katılıyorum," diye karşılık verdi. Adamlar bakışlarını Rachel Harmonin, hediyelerim Campbell'ın önüne koyduğu kantin verandasına çevirdi.

Snipes, "Görünüşe göre ufaklık için kot kumaşla güzel bir oyuncak dışında bir şey seçmemiş," dedi. "Geçen sefer güzel kokulu sabun ve şık bir saç kurdelası aldığını hatırlıyorum."

Dunbar, '"Ve bir yandan da diğer mutfak kızlarıyla kıkırdıyor ve saçma sapan davranıyordu," dedi, "ama bugünlerde pek kıkırdıyora benzemiyor."

Ross, “Babasız bir çocuk büyütmek bir kızın kıkırdamasını engeller,” dedi.

“Pemberton’ın yaptığının arkasında durup ona biraz yardım edeceğini sanırdım,” dedi Dunbar. “Bir adam nasıl böyle bir şey yapıp suçluluk hissetmiyor, anlamıyorum.”

Ross, “Bence karısının bunda payı var,” diye tahminde bulundu.

Joel Vaughn verandanın basamaklarından çıkarken, “Rachel’a iyi davranan bir adam var ama,” dedi Dunbar.

Ekip Vaughn’un Rachel Harmon’la konuşmasını ve sonra ona parlak metali sabahın geç ışıklarında parlayan oyuncak bir tren vermesini izledi. Kız gitmeden önce Vaughn ve Rachel biraz daha konuştular. Oyuncak tren Rachel’ın seçtiği diğer şeylerle beraber torbadaydı. Birkaç dakika boyunca kantin verandası Campbell ve Vaughn dışında boş kaldı. Dunbar yemek salonunun geniş penceresine döndü ve yeni aksesuarıyla kendisini inceledi.

“Bunun bir şıklığı var,” dedi. “Ama yine de keşke parlak san bir şeridi olsaydı.”

“O zaman Snipes onu önceden kapabilirdi,” dedi Ross. “Artık parlak bir şey takacak bir tek oran, yani kafan kaldı, değil mi Snipes?”

“Kafam ve kunduralarım.”

Dunbar şapkanın kenarını biraz daha eğdi ve geri oturdu.

“Sizce Galloway, Noel Baha’dan ne aldı?” diye sordu Dunbar. “Başının üzerine taktığı yılan çıngıraklarına uyacak dişler almış olabilir mi?”

“Yemeklerine tat katmak için fare zehri almıştır,” diye önerdi Snipes.

“Muhtemelen bu şapka yerine onu almalıydım,” dedi Dunbar. “Soğuk hava geldiğinden beri fareler evimi ele geçirdi sayılır. Öyle bir doluştular ki gören dini inançlarını pekiştirmek için toplanıyorlar sanır.”

“İşe yaramazdı,” dedi Ross. “Evimde Paris Yeşilini kullandım ve o en sert zehirdir. O sıçanlar zehri patlamış mısırın üzerindeki tuzdan ibaretmişçesine yediler.”

“Peki, kantinde peynir konulan tuzaklar?” diye sordu Dunbar. “Hepiniz onları denediniz mi?”

Ross, “Bazı zorba sıçanlar var,” dedi. “Muhtemelen tuzağı alıp soda şişesiymiş gibi para iadesi için kantine geri götürürler.”

“Onları öldürecek şey yılanlar,” diyen Snipes konuşurken çizmelerini inceledi. “Ama o kartal Asyalıların yin yang dediği şeyi bozdu.”

“O ne demek?” diye sordu Dunbar.

“Hayatın dengesi. Dünyadaki her şeyin doğal bir yeri vardır ve bir şeyi çıkartıp orada bulunmaması gereken bir şeyi koyarsan her şey orantısız olur ve bozulur."

Dunbar, “Biraz, farklı mevsimlerin olmaması gibi,” dedi.

“Kesinlikle. Bütün yıl kış olsaydı donardık, bütün sene yaz olsaydı da sular kururdu ve hasatlar ölürdü.”

Dunbar, “Bütün sene bahar olsa rahatsız olmazdım,” dedi. “Hava sıcak ama yağmur da var, her şey filizlenip canlı hissediyor, bütün kuşlar cıvıldıyor.”

Snipes, “Sorun da bu olurdu zaten,” diye yanıtladı. “Etrafı çok fazla canlılık sarardı. Her şey sürekli filizlenirdi ve kısa süre sonra dünyanın her tarafını ağaçlar, çimler ve sarmaşıklar kaplardı. Sırf kendine ayağa kalkacak bir yer yontmak için her sabah baltana ihtiyacın olurdu.”

Ross kaçak içkisinin son yudumlarım bitirdi ve bakışlarını gri ve kahverengi vadi zeminine, Noland Dağı'nın derisi yüzülmüş yamacına dikti.

“Peki ya canlı hiçbir şey kalmayınca ne olur ? diye sordu.

Ertesi sabah kamp normal iş düzenine döndü. Bazı adamlar dinlenmişti, bazıları akşamdan kalmaydı, bazıları da biraz dinlenmiş, biraz da akşamdan kalmaydı. Serena, Indian Sırtında çalışan bir ekiple beraber çıktı. Hamileydi ama bunu Pemberton dışında kimse bilmiyordu. Pemberton ona ata binme riskini almasının gerekli olup olmadığını sorduğunda, Serena gülümsemiş ve onlara ait bir çocuğun biraz itilip kalkılmaya dayanabileceğini söylemişti.

Harris, akşamüstü erken saatlerde aradı. İki hafta boyunca eyalet dışındaydı ve döndüğünde parkın yapılması ve arazilerini satmayanlara kamulaştırma yasasının uygulanması kaçınılmaz olduğundan, Albright’ın Harris ve Pemberton’ları Townsend bölgesinin peşine düştükleri için eleştirdiği bir telgrafla karşılaşmıştı.

Harris, “Diplomatlığı bıraktı,” diyerek köpürdü. “Dişlerini gösterirse Champion gibi pes edeceğimizi sanıyor. Tasarruf ve Borç Verme Kurumu’ndaki Luckadoo da bana bir mesaj iletmiş. Webb ve Kephart’ın oraya gidip sevdiğiniz o Jackson County bölgesi hakkında sorular sorduklarını söylemiş. Bunun neyle ilgili olduğunu Tanrı bilir, ama bu iyi bir şey olamaz.”

Harris telefonu kapadıktan sonra Pemberton ahıra gitti ve atını Indian Sırtı’na doğru sürdü. Pemberton, kampta ilerlerken bazı evlerde hâlâ çelenkler asılı olduğunu gördü. Bazı dağlılar gerçek Noel’in 6 Ocak’ta

olduğuna inanıyordu. Bu güne Eski Noel diyorlardı ve müneccimlerin İsa'yı o gün ziyaret ettiğine inanıyorlardı. Buchanan'ın defterine yazdığı ufak bir bilgi daha. Defteri hatırlamak beraberinde adamın anısını da getirdi ama bu sadece bir an sürdü, sonra Pemberton dikkatini Serena'ya ve içinde taşıdığı hayata yönlendirdi.

Serena'yı yeni dağ kolu yolunu yapmasına yardım eden bir ekiple buldu, dördü rayların önünü kesen devasa bir beyaz meşe konusunda kafa yoruyordu. Serena son bir öneride bulunup atını Pemberton'a doğru sürdü. Pemberton ona telgrafı anlattı.

"Eğer park işi kaçınılmaz olsaydı Albright uğraşmaya tenezzül etmezdi," dedi Serena. "Townsend'in arazisi onlar için bizim bilmemizi istediklerinden daha değerli olmalı, muhtemelen el değmemiş sert ağaçlar yüzünden. Muir'in Yosemite Parkı'ndaki kızılağaçlarla yaptığı gibi, ağaçları toplumu etkilemek için kullanacak. Onlar yaygara koparmaya devam etsin, biz de kesmeye devam edelim."

Baş bıçkıcı çentik atmayı bitirip ağaçtan uzaklaştığında, çevredeki ormana geçici bir sessizlik çöktü. İki bıçkıcı, bir gün önce yağan karın hâlâ durduğu donuk toprağa eğildi, aralarında sadece büyük ağaçlarda kullanılan dört metrelik kütük testeresi duruyordu. Testereyi çentiğe geçecek şekilde kaldırdıklarında, akşamüstü güneşi parlatılmış bıçağın üzerine düştü ve çelik, ak meşeyle karşı karşıya gelmek için yeni dövülüyormuş gibi gözüktü. Serena ve Pemberton, testere birkaç kere kayıp yakalandıktan sonra adamların ritimlerini tutturmasını izledi. Ekip başı elini kaldırdı ve Serena'ya ekibi şaşırtan problem her neyse onun üstesinden geldiklerini işaret etti.

Pemberton, "Webb ve Kephart, Tasarruf ve Borç Verme Kurumu'na gitmiş," dedi. "Luckadoo, Harris'e Jackson County arazisini sorduklarını söylemiş. Hamse göre daha fazla park alanı elde etmek için. Harris her şeyi yapabileceklerine inandıklarını söylüyor."

Serena bıçkıcıları izliyordu ama sonra Pemberton a döndü.

"Ama park alanının geri kalanı en az otuz kilometre ötedeyken bu hiç mantıklı değil."

Pemberton, "Bırak orada istediklerini yapsınlar," dedi. "Campbell, Townsend'in arazisinin bizim için daha iyi bir yatırım olacağını düşünüyor. Her neyse, Harris'in kafası bu park konusunda o kadar karışık ki Webb ve Kephart'ın sorgulaması hakkında tamamen yanılıyor olabilir."

Serena, kütük testeresinin ağacın özüne doğru ilerlemesini izlerken, “Ama kendilerine giderek daha fazla güveniyorlar,” dedi. “Harris bu konuda haklı.”

On Yedi

Yeni yılın ilk pazarında, Pemberton'lar ve Harris, arabayla Waynesville Tasarruf ve Borçlar Kurumu'nun altı ay önce geri aldığı doğudaki Jackson County'de bulunan topraklara doğru ilerlediler. Harris birdenbire Townsend arazisini almaya söz vermeden önce bu bölgeyi görmekte ısrarcı olmuştu. Arka koltukta oturuyordu ve kendini sıcak tutmak için yün bir paltoyla bir viski matarası kullanıyordu. Bir önceki gün sulu kar yağmıştı ve artık sadece hafif bir çisenti ön camı lekeliyor olsa da buz kabuklan, köprülerde ve kayalıkların asfalta gölge düşürdüğü virajlarda durmaya devam ediyordu. Pemberton arabayı dikkatle sürüyordu, mümkün olan her an yolun ortasında kalıyordu ve bir yandan da keşke Serena gelmeye ısrar etmemiş olsaydı diye düşünüyordu.

Harris öne eğildi ve matarayı onlara uzattı ama Pemberton'lar bu ikramı kabul etmediler. Harris matarayı cebine geri koydu ve çarşamba günkü *Asheville Citizen* gazetesini çıkarıp yüksek sesle okumaya başladı.

"Dikkatimizi milli parkın yapılışına yoğunlaştırmamız bölgenin geleceği için çok önemli olsa da bir yandan da her yanı çevreleyen ama tehdit altında olan doğal güzelliklerimizi güvence altına almak için eyalet olarak harekete geçmeliyiz. Jackson County'nin Caney Deresi bölgesindeki dört bin hektarlık çiftlik arazisinin yakın zamandaki haczi, arazi sahipleri için trajik olsa da bölgemizde el değmemiş bir arazi almak için nadir bir fırsat sunuyor, hem de çok makul bir fiyata. Bu gizli mücevher, sert ağaçlar ve parıltılı akarsularla dolu, aynı zamanda da içinde bol bol bitki ve hayvan bulunuyor. Bölgemizin bu konulardaki baş otoritesi Bay Horace Kephart, bu alanın doğal kaynaklar konusunda güney Appalachia'da gördüğü yerler kadar zengin olduğuna inanıyor. Yine de Bay Kephart, şimdi harekete geçmek gerektiğini söylüyor. Arazi, Franklin'e yakınlığı sebebiyle Kuzey Carolina'nın batısı için kendi hesap defterlerini doldurmak dışında hiçbir endişe taşımayan borsa yatırımcılarının ilgisini çekmeye başladı. Kuzey Carolina, bu ülkenin geri kalanı gibi para kaynaklarını sonuna kadar kullandığı için eyaletimizin zengin sakinlerinin dizginleri ellerine alıp bütün Kuzey Carolinalılar için bir mirasa katkıda bulunmasının tam zamanı."

Harris gazeteyi katladı ve koltuğa vurdu.

“Bu piçlerin böyle bir şey peşinde olduğunu biliyordum. Webb ve Kephart, cuma günü Tasarruf ve Borçlar Kurumu’na geri dönmüş. Bu konuda son derece sessiz davranıyorlarmış ama Luckadoo burada onlara yardım etmek isteyen biri olduğunu düşünüyor, çok paralı biri.”

Pemberton, “Bu kim olabilir ki?” diye sordu.

“Bence Comelia Vanderbilt ve o İngiliz züppe kocası Cecil,” dedi Harris. “Ahmak annesi Pisgah Ormanı’na iki bin hektarlık arazi vermişti, o yüzden böyle saçmalıklar aileden geliyor. Ayrıca Rockefeller’la arkadaşlar.”

Harris mataradan bir yudum almaya yetecek kadar uzun süre durdu, hiddeti artıyordu.

“Onlar olmalı,” diyerek köpürdü. “Başka kimsede böyle bir para yok. Neden lanet şatolarında kral ve kraliçeyi oynayıp başka insanların işinden uzak duramıyorlar ki? Webb’den tut da Rockefeller’a kadar hepsi Bolşevik’ten başka bir şey değiller. Devletleri bu dağlardaki her hektara sahip olmadan tatmin olmayacaklar.”

Pemberton, “insanlar sonunda olayın insanların işleri veya hoş bir manzara arasında tercihten ibaret olduğunu anladıklarında, bizimle hemfikir olacaklar,” dedi.

Harris, “İşler veya hoş bir manzara,” dedi. “Bunu sevdim. Bunun Webb’in bir sonraki yazısının başlığı olmasını önerebiliriz. Herhalde Albay Townsend’e yazdığı sözde açık mektubu görmüşsünüzdür.”

Serena, “Gördük,” dedi, “ama Townsend, Webb’in edebi değeri olmayan şiirlerinden veya Albright’ın tehditlerinden etkilenmeyecek kadar zeki bir işadamıdır.”

Harris, “Bu park işini 1926’da başladığında kesmeliydim,” dedi. “Paramı yeni makinalara harcamış olmasaydım sırf hepsine inat iki araziyi de alırdım.”

Pemberton, “Webb’in gösterişli tarifine rağmen bu arazinin Townsend’inkinden iyi olabileceğinden şüpheliyim,” dedi.

Harris, “Belki de,” dedi, “ama birkaç saat ayırıp bakmaya değer, özellikle de Franklin’deki bazı insanlar buraya bakıyorsa. Genelde bu kadar kuzeydeki bir şeyle pek ilgilenmezler.”

Harris, yine matarasından birkaç yudum alıp paltosunun cebine koydu. Güneş alçak bulutların arasından parlamaya başladı. Pemberton bunun sadece bir süre devam edeceğini düşündü, ama belki de asfalttaki buzların bir kısmını eritmeye ve dönüş yolunu kolaylaştırmaya yetecek kadar sürerdi. Bir süre sonra bir yol ayrımına geldiler. Pemberton, Luckadoo’nun

ona aylar önce verdiği elle çizilmiş haritayı kontrol etmek için frene bastı. Sonra haritayı Serena'ya verdi ve sağa döndü. Yol geniş bir viraj yaptı ve kısa süre sonra solda Tuckaseegee Nehri belirdi. Su, pürüzsüz ve yavaş hareket ediyormuş gibi gözüküyordu, sanki soğuk hava nehri tembelleştirmiş gibiydi. Nehir yola doğru kıvrılmaya başladı ve önlerinde metal, tek şeritli bir köprü belirdi. Köprünün öteki tarafından başka bir otomobil geliyordu. Yaklaştıklarında Pemberton arabanın bir Pierce-Arrow olduğunu gördü.

Harris, "Bu o kahrolası Webb'in arabası," dedi sinirle. "Köprüde karşı karşıya gelirsek arabayı suya at."

İki araç köprüye aynı anda varacak gibi gözüküyordu ki Pierce Arrow fren yaptı. Köprünün demir iskeleti Pemberton'ın Packard'ı üzerinden geçerken titredi.

Harris, "Dur," dedi Pemberton a.

Pemberton Pierce-Arrow'un yanında yavaşladı. Webb yalnız değildi. Gazetecinin yanında Kephart oturuyordu, fena halde akşamdan kalma gözüküyordu, gözleri kan çanağı gibiydi ve saçları taranmamıştı. Yıpranmış eski bir yünlü ceketin içinde kıvrılmıştı, kucağında da bir çift ıslak çizme vardı. Kephart, açıkça yol arkadaşının pahalı yünlü Ulster paltosunu kıskanarak dümdüz ileri bakıyordu. Harris camını indirdi, Webb de aynı şeyi yaptı.

"Bugün yolda başka kimseyi görmeyi beklemiyordum," dedi Webb. "Seni ve müttefiklerim Jackson County'ye ne getirdi?" Harris, "Sadece iyi bir arazi olduğuna dair aldığımız bilgiyi kontrol ediyoruz," dedi. 'Tabii bu seni hiç ilgilendirmez."

Webb, "Kuzey Carolina'nın insanlarını ilgilendirir diye düşünüyorum," diye yanıt verdi.

Harris, "Kuzey Carolina'ya ait bir işyeri olarak, onları biz ilgilendiriyoruz seni aptal ahmak," dedi. "Bu eyaletteki insanlar aç kalmaktan kurtulmak için parklarındaki kökleri yerken, onlar da bunu fark edecek ve o ağaçlarınızı insan asmak için kullanacak. Bunu da arkadaşlarına iletebilirsin, onlara şatolarına bir hendek ve açılır kapanır köprü yaptırmalarını söyle."

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Webb. "Hayır, tabii ki yok. Tıpkı bu sabah şansa Jackson County'de bulunman için hiçbir sebep olmadığı gibi."

Webb, “Bir sebep var,” diye yanıtladı ve koltuktan bir Hawkeye marka fotoğraf makması kaldırdı. “Kephart özellikle etkileyici bir şelalenin nerede olduğunu biliyordu o yüzden birkaç fotoğraf çekti. Onlardan birini yarın ön sayfaya koyacağım.”

Harris, Kephart’ın çizmelerine doğrubaşını sallayarak, “Bunu yaparken ıslanmış gibi gözüküyor,” dedi. “Düşüp boğulmaması ne yazık.”

Webb çoktan camını kapamaya başlamıştı. “Durup konuşmak hoş oldu ama önümüzde çok yoğun bir hafta var.”

Webb, el frenini indirdi ve Pieree Arrow çatırdayarak köprüden geçti.

Harris, “Şelaleymiş,” diye mırıldandı.

Kalabalık bir ceviz ve dişbudak ağacı korusunu, sonra gümüş kabuklan gövdesinden papirüs gibi sıyrılıp sarkan tek bir huş ağacının merkezinde yükseldiği bir çayın geçtiler. Ağacın yanında bir tuz yalağı ve tahta yemlik vardı. Yol, çiftlik evinde ani bir şekilde sonlandı ve herkes arabadan indi. Bir haciz bildirisi ön kapıya çivilenmişti, üzerine de kömür gibi gözüken bir şeyle *Hoover’ın cehenneme kadar yolu var* yazısı çiziktirilmişti. Ev, kısa zaman önce burada yaşanıldığı hissini veriyordu; odun yığınına yeni kavaklar konulmuştu, verandada da kumaş bir çuvalda balkabağı tohumlan ile misinalı ve kancalı şekerkamışından bir olta vardı. Nehrin üzerindeki bir daldan bir adet kepçe sarkıyor, öğlen güneşinin ışığını karga dışkısı gibi yansıtıyordu.

Harris taze tekerlek izlerine işaret ederek, “Buraya gelmişler,” dedi.

Harris eğildi ve tekerleğin girintisinin yanından birkaç taş aldı, onları bir süre inceledi ve tekrar yere attı. Daha ufak bir taş kaldırdı ve ona daha büyük bir dikkatle baktı.

“İçinde biraz bakır olabilir,” dedi ve taşı cebine yerleştirdi. Serena veranda basamaklarını çıkıp pencereden dışarı baktı. “Bütün duvarlar sağlam meşelerden yapılma gibi gözüküyor,” dedi onaylayan bir tonda. “Birkaç duvarı yıkarsak burası yemek salonu olarak kullanılabilir.”

“Beşte burada buluşalım mı?’ diye sordu Harris. Pemberton, ‘Tamam,” dedi. “Aman sakın Kephart’ın şelalesinin güzelliğini düşünerek zamanı şaşırma.”

Harris, “Şaşırmam ama şelaleye işeyebilirim,” dedi zalimce. Harris, pantolon paçalarını botlarına soktu ve nehrin yukarısına doğru yürüyüp kısa süre sonra bir yeşil orman gülü karmaşası içinde kayboldu. Pemberton ve Serena, yamacın yukarısına doğru uzanan patikayı takip etti, ikindi güneşi bulutların arasından çıkmış, yamaca soğuk ışıklar yayıyordu. Geçen

hafta yağan kar, daha büyük ağaçların altında hâlâ duruyordu ve üzerinden atladıkları bir kaynak buzla kaplanmıştı. Pemberton yavaş yürüyordu ve Serena'ya da öyle yapmasını söyledi. Yukarıya çıktıklarında birkaç uzun kestanenin yükseldiği bir alan da dahil bütün bölgeyi görebildiler.

Pemberton, "Campbell haklı," dedi. "Hektar başı elli, iyi para."
Serena, "Ama yine de Townsend'in fiyatı kadar iyi değil, hektar başı bir dolar daha fazla olsa bile," dedi, "özellikle de nehrin üzerine bir viyadük yapmanın parası düşünülürse. Üstelik yavaş bir iş ve çalışma sırasında hep birkaç adam kaybediliyor." "Bunu düşünmemiştim."

Serena elini paltosuna, yün kumaşın kamını kapladığı noktaya koydu. Pemberton başıyla bir bank kadar pürüzsüz ve düz bir kayayı işaret etti.

"Oturup dinlen."

Serena, "Ancak sen de dinlenirsen," dedi.

Oturup engin dağların etrafa yayılışını izlediler, bazıları tahrip edilmişti ama çoğu henüz kesilmemişti. Batıda Tuckaseegee akıyordu, alçak sis akımları nehrin kenarlarını bulandırıyordu. İyice kuzeyde Mitchell Dağı, kar geleceğini gösteren grileşen gökyüzüne doğru uzanıyordu. Ormanın yakınlarından bir yumak mavi duman yükseldi, bu muhtemelen bir avcının kamp ateşiydi.

Pemberton uzandı ve elini Serena'nın paltosunun içine yerleştirdi. Avucunu hafifçe karnına koydu ve birkaç saniye orada tuttu. Serena ona buruk bir şekilde gülümsedi ama onun elini çekmedi, onun yerine kendi elini de onunkinin üzerine yerleştirdi, konuşurken soğuktan ağzından buhar çıkıyordu.

"Dünya tamamen önümüzde yatıyor, Pemberton."

Pemberton manzaraya baktı. "Evet, dünya göz alabildiğine önümüze serilmiş durumda."

Serena, "Daha da uzağı," dedi. "Brezilya. Küba'nınkiyle aynı kalitede maun ormanları ama bunlar tamamen bizim olacak. Orada tek bir kereste şirketi bile iş yapmıyor, sadece kauçuk yetiştiriliyor."

Serena, Boston'dan ayrıldıklarından beri ilk defa Brezilya hakkında detaylı konuşuyordu ve Pemberton daha önce olduğu gibi yine Serena'nın hayallerine güler yüzlü bir alayla karşılık verdi.

"O ağaçları daha önce toplamayı kimsenin düşünmemiş olması inanılmaz."

"Düşündüler," dedi Serena, "ama çok çekingenler. Ormanlara giden yol yok. Haritalandırılmamış kilometrelerce bölge var. Amerika kadar

büyük bir ülke ve bizim olacak.”

Pemberton, “Önce burada başladığımız şeyi bitirmeliyiz,” dedi. “Brezilya için toplayacağımız yatırımcı parası burada da işimizi daha çabuk bitirmemizi sağlar.”

Pemberton başka bir şey söylemedi. Bir süre daha önlerinde solan akşamüstü güneşi kadar huşu içinde beklediler, sonra yavaşça yamaçtan indiler. Pemberton toprağın buzlu olduğu yerlerde Serena’nın önüne geçiyor, onun kolunu tutuyordu. Çiftlik evine vardıklarında saat neredeyse beşti ama Harris hâlâ süratle dereyi ve çıkıntı kayaları arıyordu.

Serena veranda basamaklarında beklerlerken, “Çok uzun süredir yok,” dedi. “Bu, bir şey bulduğuna işaret ediyor.”

Harris, isminin anıldığını duymuş gibi orman güllerinin arasından çıktı. Çizmeleri çamura bulanmıştı ve elindeki kesikler düştüğünü gösteriyordu. Ama dereyi geçerken, kırpılmış bıyığının altından gizemli bir gülümseme yayıldı.

Pemberton kampa geri giderlerken, “Ne dersin, Harris?” diye sordu.

Harris, “Benim çıkarlarım için bu arazi daha iyi,” diye yanıtladı. “Çok fark yok ama beni ikna etmeye yetiyor. Burada kesinlikle daha fazla kaolin var. Belki bakır da.”

Serena arka koltuğa döndü.

“Keşke ben de aynı şeyi diyebilseydim ama Campbell haklı. Burada iyi keresteler var fakat kesinlikle Townsend’in arazisindeki kadar sert ağaç yok.”

Harris, “Belki Luckadoo’nun Tasarruf ve Borçlar Kurumu’nun fiyatını hektar başı kırk beşe düşürmesini sağlayabiliriz,” dedi, “özellikle de hızlı satın almayı önerirsek.”

Serena, “Belki,” dedi, “ama hektar başı otuz sekiz daha iyi olur.”

“Onunla yarın konuşacağım,” dedi Harris. “Bence fiyatı düşürebiliriz.”

Kampa döndüklerinde saat yediyi geçmişti. Pemberton ofisin önünde Harris’in Studebaker’ını park etmiş olduğu yerde durdu. Yaşlıca adam arka koltuktan yavaşça kalktı, yaşından çok boş matarasıyla alakası vardı bunun.

Pemberton, “Waynesville’e gitmeden önce bir şey yemek ister misin?” diye sordu.

“Kesinlikle evet,” dedi Harris. “O derenin yukarısına aşağısına koşuşturmak beni bir at kadar acıktırdı.”

Pemberton, Serena’ya baktı ve gözkapaklarının ağırlaştığını gördü.

“Sen eve gidip dinlen. Ben Harris’in yemek yemesine eşlik edip bizim yemeğimizi getireceğim.”

Serena başını sallayıp gitti. Saat yedi olmasına rağmen yemek salonundaki ışıklar yanıyordu. Binanın duvarlarının içinden düzensiz bir koro, Davut’un Mezmuru’nu söylüyordu.

Pemberton, “Bolick’in Noel’de ve yılbaşında fazladan ayin yapmasına izin verdik,” dedi. “Elektriğe birkaç dolar fazla vermek işçileri dindar tutmaya değiyor ama bir dahaki sefere daha az rahatsız eden bir kamp rahibi getirteceğim.”

Harris başını salladı. “Din çok iyi bir iş yatırımı. Bunu kesinlikle devlet tahvillerine tercih ederim.”

Pemberton, Harris’le yan verandaya çıkıp kapıyı açtı. Ocağın üzerinde bırakılmış tencerelere ve gri suyla dolu iki yüz litrelik fıçıların yanma yığılmış kirli bulaşıklara rağmen mutfak boştu. Pemberton, Bolick’in gür sesinin şarkıların yerini aldığı ana salonun kapışma doğru başını salladı.

“Bir aşçı ve hizmetçi getireceğim.”

Harris, “Ben de seninle geleceğim,” dedi, “yıllık din ihtiyacımı karşılarım.”

Adamlar salonun arkasına geçti, çizmeleriyle attıkları adımlar tahta zeminde yankılanıyordu. Masaların önüne konulmuş uzun tahta bankları işçiler ve aileleri doldurmuştu. Kadınlar ve çocuklar önde, erkekler ise yanlardaydı. Rahip Bolick, birbirine çivilenmiş, kırıldı kırılacak kilise mihrabını oluşturan iki sebze sandığının arkasında duruyordu. Kilise mihrabının üzerinde büyük deri kaplı bir İncil bulunuyordu, geniş sayfalan tahtanın iki tarafından da dışarı sarkmıştı.

Pemberton ona en yakın bankları taradı ve aşçısını buldu, bankların arasındaki geçici koridora girdi ve adama işaret etti. Birkaç masayı geçti ve sonunda bir hizmetçi buldu ama kadın o kadar kendinden geçmişti ki Pemberton onun dikkatini çekebildiğinde neredeyse Bolick’in yanma gelmişti. Kadın yerinden kalktı ve yavaşça dizlerden ve popolardan oluşan engebeli yolu geçti. Ama Pemberton artık ona bakmıyordu.

Oğlan annesinin kucağında oturuyordu, gri bir battaniyeye sarılmıştı. Elinde oyuncak bir tren tutuyor ve ciddi bir özenle çelik tekerlekleri bacağında ileri geri yuvarlıyordu. Pemberton dikkatle çocuğun hatlarını inceledi. Fotoğrafın çekildiği günden beri çok büyümüştü ama bu daha hiçbir şeydi. Pemberton a göre daha dikkat çekici olan, yüzünün daha incelmiş, daha belirgin hatlara sahip hale gelmiş olmasıydı. Birkaç telden

ibaret saçları da artık gürdü. En etkileyici olanı ise maun kadar koyu gözleriydi. Pemberton'ın gözleri. Rahip Bolick konuşmayı bıraktı ve yemek salonu sessizleşti. Çocuk treni yuvarlamayı bırakıp rahibe baktı, sonra yakınında duran daha iri adama takıldı gözleri. Birkaç saniye boyunca doğrudan Pemberton a baktı.

Cemaat banklarda rahatsızca kıpırdandı, Rahip Bolick aradığı pasajı bulmak için İncil'in büyük sayfalarını çevirirken çoğu kişinin gözü Pemberton'daydı. Pemberton izlendiğini anlayınca salonun arkasına, Harris'in ve mutfak işçilerinin beklediği yere döndü.

Harris, "Bir an çıkıp vaazı sen vereceksin sandım," dedi.

Aşçı ve hizmetçi mutfağa girdi ama Harris ile Pemberton birkaç saniye daha bekledi. Bolick aradığı pasajı buldu ve bakışlarını Pemberton a dikti. Birkaç saniye boyunca çıkan tek ses bir işçinin tırnaklarını kesmeye hazırlanırken çıkardığı geri yaylanan bıçağın hafif çıtırtısıydı.

Rahip Bolick, "Ovadya kitabından," dedi ve okumaya başladı.

"Kaya kovuklarında yaşayan, evini yükseklerde kuran sen! Yüreğindeki gurur seni aldattı. İçinden, 'Beni kim yere indirebilir?' diyorsun."

Harris gülümsedi. "Sanırım muhterem peder bize hitap ediyor."

Pemberton, "Hadi," dedi ve Bolick okumaya devam ederken mutfağa doğru bir adım attı.

Harris, Pemberton'ın kolunu kavradı.

"Sence de adamı dinlememiz gerekmez mi Pemberton ?"

"Serena yemeğini bekliyor," dedi Pemberton kısaca ve Bolick pasajı okumayı bitirirken Harris'in elinden kurtuldu.

Rahip, İncil'i sanki ince kâğıttaki mürekkep birbirine bulaşmaya meyilliymiş gibi yavaş ve derin bir hassasiyetle kapadı.

"Tanrı'nın sözleri," diyerek vaazı bitirdi.

Harris yemek yiyip gittikten sonra Pemberton Serena ve kendisi için aldığı yemekle beraber eve girdi. Tabakları masaya koydu ve arka odaya gitti. Serena uyuyordu, Pemberton onu uyandırmadı. Onun yerine yavaşça yatak odasının kapısını kapadı. Pemberton mutfağa gidip yemek yemedi ama koridordaki dolaba gitti ve babasının ufak sandığını açtı. Hisse senetlerinin, tahvillerin ve diğer yasal evrakların arasında bir şeyler aradıktan sonra, halasının sandığına koyması için ısrar ettiği inek derisi kaplı fotoğraf albümünü buldu. Sandığı usulca kapadı ve ofise yürüdü.

Campbell ön odada maaş bordroları üzerinde çalışıyordu. Pemberton yalnız olmak istediğini söyleyince tek kelime etmeden gitti. Şöminede turuncu ve san korlar parıldıyordu ve Pemberton ocak ayaklığının üzerine yonga ve iri bir dişbudak kütüğü koydu. Alt çekmeceden Jacob’ın fotoğrafını çıkarırken sırtına gelen ısının arttığını hissetti. Ateşin pembemsi parıltısı arttı ve kısa süre sonra masanın yüzeyine yansıdı. Pemberton lambayı kapadı ve senelerdir ilk defa bir salonla geniş şöminesini düşündü. İlk hatırası o şömineydi, onu sıcaklığıyla görünmez bir battaniye gibi sarıyordu. Yün pantolonlu yabancı adamlar flüt çalar, uzun saçlı kadınlar dalgalanan elbiseleriyle dans ederken ışık şöminenin mermer yüzeyinde titreşiyordu. Pemberton onlara ne zaman yeteri kadar baksa, figürler sallanan alevler ve gölgeler içinde hareket etmeye başlıyordu. Pemberton, dikkatle fotoğraf albümünü açtığında yağmurlu bir günde bir tavanarasına girmenin hissiyatını yaşadı. Kurumuş cilt, çevrilen her karton sayfada gıcırdıyor ve uzun zaman önce saklanan şeylerin kokusunu yayıyordu. Pemberton, iki yaşındaki halinin bir fotoğrafını bulduğunda sayfalan çevirmeyi bıraktı.

On Sekiz

Gece yine sulu kar yağdı ama sabah olduğunda gökyüzü mavi ve bulutsuzdu. Buz, Noland Dağı'nın kalan sert ağaçlarına kırılgan gömlek kolları gibi tutunuyordu, hepsi güneş tam üzerlerine vurduğunda renk değiştirme konusunda birer mucize yaratıyordu, işçilerin çoğu yamacı tırmanırken gözlerini elleriyle örtüyordu ama birkaçı gözleri ışıktan yanana kadar bakışlarını çevirmiyordu, buzların güzelliği o derece güzeldi. Son adam da yamacı tırmandığında ısınan buz dallardan kayıp düşmeye başladı. Başta daha ufak parçalar donuk toprağa çanlar gibi çınlayarak düşüyordu. Sonra su gibi berrak buz yağışları hızla yerdeki bitki örtüsünü kaplamaya başladı, buzlar her adımın altında çıtırdayıp kınlıyordu. Adamlar buzların üzerinden sanki kırılmış devasa bir aynanın kalıntılarıymışçasına geçiyordu.

Pemberton kahvesini ofis masasının üzerine koymuştu ki Harris aradı, sesi normale göre daha da öfkeliydi.

"Webb ve Kephart, Jackson County arazisi için bir teklifte bulunmuş," dedi. "Luckadoo teklifleri açar açmaz gelmişler ve ona fiyatı tamı tamına ödemeye hazırlarmış."

"Ceciller de onlarla mıymış?"

"Kesinlikle hayır. Sence şatolarından böyle bir şey için gelmeye tenezzül ederler mi? İş bitene kadar bekleyecekler ve o lanet şelaleye isimlerini verecekler."

"Hâlâ bu işin arkasında Ceciller'in olduğuna mı inanıyorsun?" Harris, "Kimin onlara arka çıktığı zerre kadar bile umurumda değil!" diye bağırdı. "O kahrolası Luckadoo, Webb ve Kephart'ın parası olduğunu sanıyor. Beni nezaketen aradı."

"Bu işte ne kadar ilerlemişler?"

"Peşinat için her şeyi ikisi de imzalamış. Geriye yalnızca para transferi kalmış." Harris duraksadı. "Kahretsin, dün gece Luckadoo'yu aramam gerektiğini biliyordum."

Pemberton, "O iyi bir arazi ama Townsend'inki de iyi," dedi. "Sen de dün aynı şeyi söyledin."

"Benim istediğim arazi bu."

Pemberton konuşmaya devam edecekti ama Harris’in hiddetinin ona dönmesi riskini almak istediğinden pek emin değildi, bu konuda Serena’yla beraber bir karara varmaları gerekiyordu.

“Sadece Webb ve Kephart’a nispet yapmak istemediğine emin misin?”

Harris birkaç saniye boyunca cevap vermedi. Pemberton yaşlıca adamın nefesinin yavaşladığını duyabiliyordu. Harris konuştuğunda sözleri ölçülü ama aynı derecede saldırgandı.

“Bu işi yapmazsak Pemberton, hiçbir iş yapmayız, buna Townsend’in arazisi de dahil.”

“Ama eğer alım satım mevzusunda bu kadar ilerledilerse...”

“Luckadoo’ya para ödersek hâlâ araziyi alabiliriz. Beni aramasının tek sebebi zaten buydu. Sadece daha pahalı olacak.” “Ne kadar daha pahalı?”

Harris, “Üç yüz,” dedi. “Luckadoo bize karar vermemiz için bir saat veriyor. Dediğim gibi, bu işi yaparız ya da bir daha beraber hiçbir iş yapmayız. Böyle olacak, o yüzden karar ver.”

“Önce Serena’yla konuşmalıyım.”

Harris bir an sesini alçaltarak, “O zaman onunla konuş,” dedi. “O, çıkarınız için uzun zaman boyunca neyin en iyi olduğunu bilecek kadar zeki.”

“Seni elimden geldiği kadar çabuk arayacağım.”

Harris, “Öyle yap,” dedi. “Ve bunun bir saati geçmemesine dikkat et.”

Pemberton telefonu kapadı ve ahıra yürüdü. Serena arka bölmede kartallaydı, parmaklan kuşa yedirdiği çiğ etten kızarmıştı. Pemberton ona telefon konuşmasını anlattı. Serena kartala son bir parça et verdi ve başlığı tekrar başına geçirdi.

“Harris’in parasına ihtiyacımız var,” dedi Serena. “Bu seferliğine suyuna gitmemiz gerek ama Avukat Covington’dan, anlaşmaya Harris’in arazinin keresteleri kesilmeden herhangi bir maden çıkarma işlemine başlayamamasını sağlayacak bir madde koymasını iste. Harris orada kaolin ve bakır dışında bir şey daha bulmuş olmalı, bizim bilmemizi istemediği bir şey. Kendi jeologumuzu tutup ne olduğunu öğreneceğiz, sonra da Harris bize bir yüzdesini, iyi bir yüzdesini vermeden keresteleri kesmeyi reddedeceğiz.”

Serena bölmeden çıktı. Pemberton a teneke bir tabak uzatıp tahta mandalı kaldırdı ve bölme kapısını kapadı. Tabakta birkaç ipliksi kalıntı kalmıştı. Çoğu işçi, Serena’nın, kuşu daha vahşileştirmek adına hayvanların kalplerini de yedirdiğini iddia ediyordu ama Pemberton onun böyle bir şey

yaptığını hiç görmemişti ve bunun sadece Serena'yla ilgili kampta dönen efsanelerden bir tanesi daha olduğuna inanıyordu.

"Harris'i arasam iyi olur."

Serena, "Covington'ı da ara," dedi. "Harris, Luckadoo'yla konuşurken onun da orada olmasını istiyorum."

Pemberton, "Townsend'in arazisini almamamız, şüphesiz Albright'ı çok sevindirecektir," dedi, "ama en azından bununla bir cephede Webb ve Kephart'ı alt edeceğiz."

Serena, "Bundan o kadar emin değilim," dedi.

İkinci bir vinçli traktör alındıktan sonra, adamlar artık iki cephede birden çalışıyordu. Nisanın ilk pazartesi günü geldiğinde kuzeyli ekipler Davidson Yolu'nu geçmiş ve Shanty Dağı'na ilerlemişlerdi. Güneydeki ekipler ise Straight Deresi'ni batıya doğru tekip etmişlerdi. Son yağmurlar ilerlemeyi yavaşlatmıştı, adamlar çamurda güç bela yürüyor ve bu yağmur çamur daha fazla kazaya sebep oluyordu. Snipes'ın ekipleri Shanty'nin batı ucunda çalışıyordu. Mclntyre düşen yılan olayından sonra düzelmediğinden onun yerine Henryson adında bir adam alınmıştı. Henryson ve Ross, Bearpen Körfezi'nde beraber büyümüş olan ikinci göbek kuzenlerdi. İki adam da dünyayı ve içinde yaşayanları keskin ve kötümser bir zekâyla inceliyordu. Snipes onların bu ortak aksiliklerim fark etmiş ve bunun ileride yapılabilecek bazı felsefi tartışmaların konusu olabileceğini ima etmişti.

Bütün gün soğuk bir yağmur yağmıştı ve sabahın ilerleyen saatlerinde işçiler çamurdan tırmıklanmış ve tam oluşmamış Ademlere benziyorlardı, henüz insan şeklim almamışlardı. Snipes ara verileceğini işaret ettiğinde adamlar daha gür yapraklı ağaçların onlara sağlayabileceği sığınakları bulmak için uğraşmadılar. Sadece durdukları yere aletlerim bıraktılar ve çamurlu toprağa oturdular. Hepsi bir olup kampa ve günün sonunda getireceği sıcaklık ve kuruluğa özlem duyuyordu. Sanki kampın varlığı, ıslanmış kafalarında yarattıkları bir hayalmişçesine görülür bir şüpheyle baktılar.

Ross tütününü ve sarma kâğıtlarını çıkardı ama hiç şansı olmamasına rağmen kuru bir kibrit bulsa bile onların alev alamayacak kadar ıslak olduklarını gördü.

Ross sefil bir hâlde, "Kıçıma çeyrek kilelik mısır yetiştirmeye yetecek kadar çamur bulaştı," dedi.

Henryson, “Benim sadece saçımda bile bir kulübenin yarıklarını dolduracak kadar var,” dedi.

“Keşke büyük bir yaban domuzu olsaydım diyorum, o zaman en azından çamurun içinde koşmaktan zevk alırdım.” Stewart içini çekti. “Dünyada bundan daha kötü bir iş olamaz.”

Dunbar başıyla iş arayan birkaç kişinin oturduğu kantin basamaklarına işaret etti, potansiyel işçiler olarak dayanıklılıklarını kanıtlama umuduyla yağmura katlanıyorlardı.

“Yine de bu işleri isteyen insanlar var.”

“Ve her gün daha fazlası geliyor,” dedi Henryson. “Waynesville’den geçen yük vagonlarından köpekten zıplayan pireler gibi atlıyorlar.” Ross, “Hem uzaktan hem de yakından geliyorlar,” dedi. “Zor zamanların en çok bu tepelerde kök saldığını düşünürdüm ama bu ekonomik bunalım neredeyse her yere kök salmış gibi gözüküyor.” Adamlar birkaç dakika boyunca konuşmadı. Ross asık suratla ıslanmış sigarasına bakmaya devam ederken, Snipes tulumundaki çamuru kazıyarak temizliyor, kirlerin arasında parlaklığın kalıntılarını açığa çıkarmaya çalışıyordu. Stewart yağmurdan korumak için kare bir muşambaya sardığı cep İncil’ini çıkardı. Okurken dudaklarını oynatıyordu.

Stewart İncil’i arka cebine koyduğunda, “Mclntyre daha iyi mi?” diye Dunbar sordu.

Stewart, “Azıcık bile bir gelişme yok,” dedi. “Karısı onu sinir hastanesine götürdü ve bir süre ona elektroşok vermenin iyi olacağını düşünmüşler.”

“Elektroşok mu?” diye haykırdı Dunbar.

Stewart başını salladı. “Doktorlar öyle dedi. Boston’da ve New York’ta konuştukları yeni bir şey olduğunu iddia ettiler. Bir araba aküsünü ateşleyen o aynı kablolardan varmış ve onları kulaklarına takıp bütün vücudunda yukarıdan aşağıya kadar elektrik akımı geçireceklermiş.”

Dunbar, ‘Tanrı merhamet etsin,” dedi, “Mclntyre’ı insan mı sanıyorlar ampul mü?”

Stewart, “Karısı da bu fikri hiç sevmedi, ben de ona katılıyorum,” dedi. “Böyle bir şeyin birine iyi geleceğini nasıl savunabilirler?”

Snipes adamlar iş yapmayı bıraktığından beri ilk defa konuşarak, “Bunda bilimsel bir ilke yatıyor,” dedi. “Vücudun çalışması için belli bir miktar elektriğe ihtiyacı var. Bir radyo, telefon veya hatta evrenin kendisi gibi. Mclntyre gibi bir adam söz konusu olduğunda, sanki aküsü boşalmış

ve yeniden doldurulması gerek gibi görünüyor olabilir. Elektrik de köpekler gibi insanın en iyi dostlarından biridir."

Stewart, Snipes'ın sözlerini birkaç saniye düşündü.

"Peki, o zaman neden Raleigh'de katilleri falan öldürmek için kullanıyorlar?"

Snipes, Stewart'a bakıp kaderinin hep sınıfında bir Stewart bulunması olduğunu bilen bir öğretmen tavrıyla başını iki yana salladı.

"Elektrik doğadaki birçok şey gibidir, Stewart. İki tür insan var, iyi ve kötü, tıpkı iki tür hava olduğu gibi, iyi ve kötü, öyle değil mi?"

Ross, "Peki ya yağmurlu bir gün, fasulye hasadım düşünen adam için iyi bir günken balık tutmaya giden biri için kötü bugün olmasına ne demeli?" diye araya girdi.

Snipes, "O bu tartışmayla alakalı değil," diye cevabı yapıştırıp Stewart'a geri döndü.

'Yani ne demek istediğimi anlıyorsun, her şeyin bir iyisi, bir de kötüsü var."

Stewartbaşını salladı.

"Eh," dedi Snipes. "Bilimsel ilke işte burada işliyor. Her neyse, Mclntyre'da iyi türden elektrik kullanacaklar çünkü sadece bedenine giriyor ve her şeyin düzgün çalışmasını sağlıyor. Suçlularda kullandıkları elektrik, beyinlerini ve iç organlarını yakıyor. O kötü olanı."

Yağmur akşamüstü de hâlâ azalmamıştı ama Serena, Pemberton'ın itirazlarına rağmen Arap'a bindi ve Galloway'in ekibinin Straight Deresinin üzerindeki eğimli araziyi kestiği güney cephesini kontrol etmek için ilerledi. Eğimli zemin, yere ayak basmayı güneşli bugünde bile güvensiz hale sokardı, yağmurda ise işçiler kayarak işlerini yapmaya devam ediyorlardı. İşleri daha da güçleştirecek şekilde Galloway'in ekibinin yeni bir baş kesicisi vardı. Yeteri kadar güçlü ama deneyimsiz, on yedi yaşında bir delikanlıydı. Galloway fıçı kalınlığındaki ak meşenin neresine çentik atacağını gösteriyordu ki gencin dizi büküldü ve balta ileri doğru sallandı.

Bıçağın girişi, Galloway ve sol eli ayrılırken yumuşak, ete özgü bir ses çıkardı. Önce el düştü, avuç tarafı yere dönüktü ve parmaklan ölen bir örümceğin bacakları gibi içeri büküldü. Galloway geriledi ve ak meşeye dayandı, yukarı kaldırdığı bileğinden gömleğine ve kot pantolonuna kanlar sıçrıyordu. Diğer bıçkıcı, sanki birinin bir zamanlar öbürünün parçası olduğunu bağdaştıramıyormuş gibi önce Galloway'in bileğine, sonra da kopmuş ele baktı. Genç, baltayı elinden düşürdü. İki işçi hareket etmekten

aciz gözüküyordu, Galloway'in bacakları büküldüğünde bile... Galloway'in sırtı hâlâ ağaca dayalıydı ve kayarak oturma pozisyonu aldığında ağacın kabukları Galloway'in gömleğine duyulur bir sesle sürtündü.

Serena attan indi ve paltosunu çıkarıp aylardır gizlediği durumu gözler önüne serdi. Eyerinden bir çakı çıkardı ve Arap'ın dizginini keserek yaralı adamın önkoluna bağladı. Deriyi sıktı ve kan Galloway'in bileğinden akmayı kesti. Adamlar yaralı ekip başını kaldırdılar ve Serena arkasına binene kadar onu atta dik halde tuttular. Serena kampa geri döndü, bir kolu Galloway'in belindeydi, işçiyi şişkin karnına bastırıyordu.

Kampa vardıklarında Campbell ve başka bir adam Galloway'i beygirden indirdi ve onu Doktor Cheney'in vagonuna taşıdı. Pemberton birkaç dakika sonra geldi ve ölü bir adama baktığını sandı. Galloway'in yüzü tebeşir gibi bembeyazdı ve gözleri fora edilmiş gibi geriye kaçmak üzereydi, adam kesik kesik nefes alıyordu. Cheney yaranın üzerine bir şişe tentürdiyot boşalttı. Sargıya bakmak için önkoldaki kam sildi.

Doktor Cheney, "Bunu kim bağladıysa son derece iyi iş çıkarmış,"
dedi ve Pemberton a döndü.

"Yaşama şansı olması için onu hastaneye götürmelisin," dedi. "Bununla uğraşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Pemberton, "Trenin gelmesi gerek," dedi.

Campbell, "Ben arabamla götürürüm," diye karşılık verdi.

Pemberton vagonun kapısından izleyen Serena'ya döndü. Serena onaylayarak başını salladı. Campbell, Galloway'i getirmeye yardım etmiş olan işçiye işaret etti. Birlikte, yaralı adamı masadan kaldırdılar. Kollarını omuzlarına doladılar ve onu Campbell'in

Dodge'una sürüklediler. Galloway'in çizme uçlan ıslak toprakta iki ufak saban izi bırakıyordu. Ancak arabaya vardıklarında, Galloway kendini konuşabilecek kadar toparlayabildi ve başını Pemberton'la Doktor Cheney'in onu izlediği vagon kapısına çevirdi.

Nefes nefese, "Yaşayacağım," dedi. "Öyle kehanette bulunuldu."

Campbell'in arabası hızla ilerlerken Pemberton, Serena'ya bakındı ve onun Arap'ın üzerinde çoktan Straight Deresi'ne dönmekte olduğunu gördü. Serena'nın paltosu ormanda kalmıştı ve Pemberton birkaç adamın onun kanuna hayretle baktığını fark etti, işçilerin Serena'yı yağmur veya yıldırım gibi bir doğa olayıymışçasına cinsiyetten öte gördüklerim düşündü. Doktor Cheney de Serena'nın hamileliğinden kampın geri kalanı

kadar bihaberdi. Bu durum, Pemberton’ın doktorun tıbbi bilgisinin en alt düzeyde olduğuna dair inancım tekrar doğrulamıştı.

Pemberton ofisine dönecekken sıralı evlere doğru göz attı ve Galloway’in annesinin verandada durduğunu, sisli gözlerinin biraz önce olan olayların yönüne doğru çevrilmiş olduğunu gördü.

Bir hafta sonra Galloway kampa geri geldi. Galloway, Pemberton Kereste Şirketinin özellikle de her gün iş için yalvaran adamlar gelirken merhamet edip de iş vermeyeceğini bilecek kadar yaralanmış adam görmüştü. Pemberton, Galloway’in annesini alıp onu Cove Deresi’ndeki eski evlerine götürmeye geldiğini varsaydı. Ama Galloway evine geldiğinde durmak yerine yürümeye devam etti, bedeni kaybedilmiş eh tasdiklemeye isteksizmişçesine hafifçe sağa yatıyordu. Vadiyi geçti ve birkaç kereste ekibinin çalıştığı dağ sırtına geldi. Birkaç saniye boyunca Pemberton, Galloway'in sol elinin kaybının intikamını almayı planlıyor olması ihtimalini tarttı, bu diğer işçileri gelecekte daha dikkatli hale getireceği için tam olarak kötü bir şey sayılmazdı.

Galloway dönüp Serena'nın ve atın yaranda yürürken Pemberton. Doktor Cheney'le arka odadaydı. Hava neredeyse tamamen kararmıştı ve Pemberton pencereden Serena’nın gelişim gözlüyordu. Serena ve Galloway ofisi geçip ahıra ilerledi, Galloway Arap’ın arka ayaklarının yanında yürümek için çabalıyordu. Birkaç dakika sonra çıktıklarında Galloway hâlâ sahibini takip etmeyi öğrenmiş bir köpeğin tavrıyla Serena’nın arkasından yürüyordu. Serena ona kısa bir şeyler söyledi. Sonra Galloway annesinin bulunduğu eve doğru yürüdü.

Serena oturup tabağını doldururken, “Galloway’i maaş bordrosunda tutmaya devam etmeliyiz,” dedi.

Pemberton, “Tek eliyle bizim için ne yapabilir ki?” diye sordu.
“Ondan istediğim her şeyi. Her şeyi.”

Doktor Cheney yemeğindenbaşını kaldırarak, “Sadece sağ kolu eksik olan bir sağ kol adamı,” dedi. “Hem de solak bir kadın için.” “Galloway gibi bir adamın sadece tek elle neler yapabileceğine şaşırırsınız, Doktor. Çok becerikli ve istekli.”

Cheney, “Hayatını kurtardığınız için mi?” diye sordu. “Sayısız hayat kurtarmış biri olarak, sevgili hanımefendi, böyle bir şükranın geçici olduğunu söyleyebilirim.”

“Bu durumda değil. Annesi çok fazla şey kaybedeceği ama kurtarılacağı bir zamanın geleceği kehanetinde bulunmuş.”

Doktor Cheney gülümsedi. “Şüphesiz ruhunun cüzdanının içerikleri sayesinde kurtarılacağı dini bir toplantıya göndermedir.” “Bir kadın tarafından kurtarılacağını söylemiş,” diye ekledi Serena. “Bu yüzden o kadını korumayı ve hayatı boyunca istediği her şeyi yapmayı bir onur meselesi haline getirmeliymiş.”

Doktor Cheney sesinde sahte bir hayal kırıklığıyla, “Ve siz o kadın olduğunuza inanıyorsunuz,” dedi, “Sizin kadar aydın bir kadının kehanetlere inanmayacağını sanırdım.”

“Benim neye inandığımın bir önemi yok,” dedi Serena. “Galloway buna inanıyor.”

On Dokuz

Ertesi hafta Shanty Dağı'nda iki kaza daha oldu. Ana kablo hattından bir kütük kayıp düşerek bir işçinin ölümüne sebep oldu. İki gün sonra da bir vinçli traktörün burnu yirmi kiloluk metal bir penseyi bir adamın kafatasına geçirdi. Bazı işçiler, boyunlarına elle yontulmuş tahta haçlar takmaya başladılar. Diğerleri ise tavşan ayakları, mıknatıs taşları, tuz, atkestaneleri, ok uçlan, hatta iki yüz elli gramlık demir at nallan taşımaya başladılar. Bir kısmı da belli tehlikelere karşı tılsımlar taşıyorlardı; zehri çekmek için bezoarlar, yıldırım çarpmasını önlemek için ökseotları, düşmeyi önlemek için akikler, her türlü şanslı paralar ve şapka bantlarına gösterişli bir şekilde takılmış ikiden asa kadar iskambil kâğıtları. Birkaç adam Cherookee Kızılderilisiydi ve kendi tılsımlarını taşıyorlardı; peri haçları, tüyler ve belli başlı bazı bitkiler. Birkaçı kazalardan korunmanın en iyi yolunun saklanan bir viski şişesi olduğuna inanıyordu. Bazıları Snipes'ın parlak renkli kıyafetlerini kendilerine uyarlamıştı ve yamaçları tırmanırken çok uzaktan seçiliyorlardı. Kerestecilerden çok, eski saraylarından kovulmuş ve daha misafirperver bir saray arayan soytarılara benziyorlardı. Birkaç adam istifa etmekle tehdit etmişti patronlarını. Çoğu daha dikkatli hale gelmişti ama bazıları da daha az tedbirliydi, vahşi bir son yaşayacaklarını kabullenmişlerdi.

Snipes'ın ekibi, tek parça taştan bir kıskı dik kayalığı iki bölüme ayırmış gibi gözüken Big Fork Sırtı'ndaki açıklıkta çalışıyordu. Açıklıktan ufak bir dere geçiyordu ve dereyi ağaçlar çevreliyordu. Birkaç san kavaktı ama çoğu firavun inciri, huş ağacı ve katranağacıydı. Snipes ve Campbell, ağaçların kesilmeye değeceğine inanmamıştı. Bunu yapmak çok zaman alırdı ve birbirlerine çok yakın bir şekilde çalışacakları için özellikle tehlikeliydi. Ama Pemberton ısrar etmişti.

Bir kereste pensesinden kayıp da kıl payı bir kaza daha atlatıldığında Snipes adamlarına ara vermelerini söyledi. Henüz mola vakti gelmemişti ama ekip başı on beş dakikanın Pemberton Kereste Şirketi'ne yaralı bir adamı kampa taşımanın alacağı zamana göre daha az maliyetli olacağını düşünmüştü, işçiler derenin yanında toplandı.

Akşamüstünün erken bir saati olmasına rağmen açıklığa çok az ışık düşüyordu. Seyrek yapraklı ağaçlar etraflarında kasvetli ve iskeletimsi bir şekilde yükseliyordu, özellikle de kışın beyaza boyadığı firavun incirleri. Adamlar dün öğleden beri açıklıktaydı ve Snipes, boyun eğmeyen karanlığın işçileri daha kasvetli, daha kaderci bir ruh haline soktuğunu, normalde olacaklarından daha az dikkatli davranmalarına sebep olduğunu düşünüyordu. Ekibin bunu fark etmesini sağlamanın yerinde bir hareket olacağını düşündü.

Snipes, “Olumlu bakış açısına İngilizcede güneşli bir tavır denmesinin felsefik bir sebebi var,” derken yüzü dikkatle okuduğu gazetenin arkasında kalmıştı. “Güneşin bütün gün üzerine yansıdığı bir yerde olan kişi hiçbir şeyi dert etmez.”

Ross tütününü sarma kâğıtlarına sepelemeyi bitirdi vebaşını kaldırdı.

“Yani çölün ortasında olsam, suyum olmasa ve kilometreler boyunca da su bulamasam hiçbir şeyi dert etmezdim,” dedi ve dikkatini tekrar sigarasını sarmaya verdi.

“Benim bahsettiğim kavram tam olarak bu değil,” diye yanıtladı Snipes, gazetesini indirdi ve Henryson’a baktı. “Gördüğün güneş ışığı miktarının nasıl hissettiğim etkileyebileceğini söylüyorum. Böyle kasvetli bir yerde sen de çökersin, sanki dışarıdaki durum içine de giriyormuş gibi olur.”

Stewart, “Belki de Rahip Mclntyre’ın sorunu budur,” dedi. “Bu ilçedeki küçük bir vadinin derinliklerinde büyümüş. Bana içeri ışık gelmesi için kaldıraç kullanmak zorunda kalacakları kadar karanlık olduğunu söylemişti.”

Dunbar, “Mclntyre nasıl?” diye sordu.

“Eh,” dedi Stewart. “Onu geçen cuma Morganton’daki sinir hastanesinden çıkardılar. Şimdi sürekli evde yorganın altında ve ağzından tek kelime çıkmıyor.”

Ross, “Karışma onu mısır tarlasında bir kazığa oturtmasını söyle,” dedi. “Kargaları mısırlardan uzak tutarken ‘güneşli bir tavır’ takınır.”

Henryson ayağa kalktı ve sırtını esnetip yerde yatan ekip başına baktı.

Henryson, “Gördüğüm kadarıyla pantolonunun cebindeki boşluğu kaplayacak bir yama bulmuşsun Snipes,” dedi. “Mor mu, kırmızı mı? Gözüme ikisinin arasında bir renk gibi gözüküyor.”

Adamlar aynı anda dönüp artık ekip başlarının tulumunun her santimini kaplayan karışık gök kuşağını seyrettiler.

Snipes, “Leylak rengi,” dedi.

“Hiç böyle bir renk duymamıştım,” dedi Dunbar.

“Eh, şu anda o renge bakıyorsun.”

“Saygısızlık etmek istemem Snipes ama böyle bir kıyafet giymeni anlamıyorum,” dedi Dunbar. “Çılgın bir battaniyeye dikilmiş gibi gözüküyorsun.”

“Arkasındaki bilimi açıkladım, karanlığın bir adama ne yapabileceğini açıkladığım gibi," diyen Snipes derin derin içini çekti. “Bu hep bilim ve felsefe adamlarının önündeki engel olmuştur. Çoğu insan karanlıkta oturuyor ve sonra hiçbir şey göremediklerini söyleyip yakınıyorlar.”

Snipes gazeteyi katlayıp kalktı, sinir bozucu bir parlaklıktaydı. Aydınlanma fenerini sadece bu feneri söndürmek isteyenlerin arasında taşımış entelektüel atalarının ruhlarıyla konuşuyormuş gibi ekibine bakmadan doğuya döndü. Ross, çizme topuğuna bir kibrit sürtüp sigarasını yaktı. Kibriti önünde tuttu ve parmağına gelene kadar yanmasını izledi, sonra bileğini hızla sallayıp alevi söndürdü ve duman tutamını Snipes’a doğru üfledi.

“Galloway döndü,” dedi Dunbar.

“İşte sana karanlık, Snipes,” dedi Ross. “Sanki Galloway’in geçtiği Her şeye siyah bir perde örtülüyor.”

Dunbar, “Bu Tanrı’nın doğru kabul ettiği şey,” dedi.

Henryson, “Ya da şeytanın,” diye yorumda bulundu.

“O eh toprağa düştüğünde birini boğmaya çalışır gibi açılıp kapanmaya devam ettiğini duydum,” dedi Dunbar. “Neredeyse beş dakika boyunca bunu yapmaya devam etmiş.”

Stewart, “Buna şüphem yok,” dedi.

“Hareket etmeyi bıraktıktan sonra bile kimse o ele dokunmamış,” diye ekledi Dunbar. “Şu anda hâlâ düştüğü noktada ormanda duruyordur.”

Henryson, “Ben olsam,” dedi, “en azından bir maşa ve eldiven olmadan onu yerden almazdım.”

“O ele dokunacağıma kudurmuş bir köpeği okşarım daha iyi,” dedi Dunbar. “Gallovray’in durumu kuduzdan daha fena bir görüntü.”

Ross sigarasının külünü dökerek, “Bunun aksini iddia edemem,” dedi. “Onun öteki cephede çalışmasına seviniyorum, onun kurtarılmaya değer olduğunu düşünen kadının orada olması da iyi.” Birkaç adam onaylayıcı bir şekilde mırıldandı.

Dunbar, “Kanamayı durduranın turnike olmadığına dair bir iddia var,” diye belirtti. “Bayan Pemberton sadece kanamaya durmasını emretmiş ve ondan sonra tek bir damla bile akmamış.” Stewart yüzünü ekşitti. “Keşke bunları duymasaydım. Şimdi bütün gün bu düşünceler beni rahatsız edecek.”

Snipes saatine bakarak, “Eh, eğer sıkı çalışırsak yarın bu açıklıktan çıkarız ve hepimiz daha iyi hissederiz,” dedi. “İşe dönme vakti.”

Dunbar ve Ross ekip başlarını derenin karşısına, açıklıktaki en büyük ağaç olan sarı kavağa doğru takip etti. Snipes, ağacı ekibin çalıştığı yerin karşısına düşecek ve dik bir kayaya takılmayacak şekilde çentikledi. Dunbar ve Ross, iki buçuk metrelik kütük testeresini, Snipes da en büyük kıskıyı kullandı. Kavak düşerken dallan yandaki bir firavun incirine çarptı ve bir çit parmaklığı kadar kalın ve uzun bir dal parçasını kırdı. Dal, yirmi metre yukarıda, firavun incirinin daha yüksek dallarının arasında sallanırken dakikalar geçti. Bir ucu daha ufak dallarla çevriliydi, diğeri ise darlaşan bir sivrilikte olacak şekilde kesilmişti. Sonra kayıp düştü ve sadece birkaç santim aşağıda tekrar dallara yakalandı. Sanki karar veriyormuşçasına birkaç saniye daha askıda kaldı ve sivri tarafı toprağa doğru eğildi.

Dal, baltasını önündeki ağaca savuran Dunbar’a doğru düştü. Adamın köprücük kemiğiyle omurgası arasına girdi. Dunbar’ın yüzü diziyle aynı anda toprağa çarptı, bedeninin geri kalanı içe doğru büküldü. Beyaz dal kırılmamış veya etinden kayıp gitmemişti. Aniden durdurulmuş bir yıldırım gibi Dunbar’ın sırtına gömülü kalmıştı ve dalın ağırlığı yerçekimine boyun eğerken Dunbar’ın bedeni yavaşça, neredeyse hürmetle, sanki dünyaya son bir bakış atmasını istermişçesine diz çöken bir pozisyon alacak şekilde doğruldu. Snipes eğildi ve elini ölen adamın omzuna koydu. Dunbar’ın gözleri Snipes’ın varlığını fark ederek ona doğru kaydı ama adam dünyadan ayrılırken son bir söz bile söylemedi, hatta son bir kere içini bile çekmedi. Sadece sağ gözünün kenarında bir yaş birikti ve sonra yavaşça yanağından aşağı yuvarlandı. Sonra öldü.

Doktor Cheney o akşam yemekte, “Görünüşe göre adamlar şu son birkaç haftada oldukça şaşılacak bir hızda ölüyorlar,” dedi. “Wilkie ve Buchanan buradayken daha az ölüm oluyor gibiydi.”

Serena, “Adamlar artık daha dik yamaçlarda çalışıyor,” dedi, “ve sağanak yağmurlar ayak basılacak yerleri kayganlaştırıyor.”

Pemberton, “Son yıllara göre çok daha fazla yağmur var,” diye ekledi.

Doktor Cheney çatalıyla bıçağını kaldırdı ve jambonunun kenarından bir parça yağ kesti.

“Ah, fark bu demek. Her neyse, bu devam eden ekonomik bunalım çalışmaya hazır yeni işçiler olacağını garanti ediyor. Adamlar sadece iş söylentisi var diye yük vagonuyla üç yüz kilometre yol alıyor. Sadece dün tren garında yaklaşık yirmi kişi gördüm. Korkuluklar kadar yıpranmış ve neredeyse onlar kadar zayıflardı.”

Biri kapıyı tıkladı ve iki genç kadın, fincanlar ve bir kahve demliğiyle içeri girdi. Doktor Cheney, hizmetçiler giderken Galloway’in ofis penceresinin yanında durduğunu gördü. Işık açık değildi ve Galloway o kadar hareketsiz duruyordu ki diğer gölgelerin arasındaki daha koyu bir gölge gibi gözüküyordu yalnızca.

“Bayan Pemberton Vahşi hayvan koleksiyonunuza yaptığınız bu son ekleme sizi takip edişiyle insandan çok bir köpeğe benziyor,” diyen Doktor Cheney parmaklarıyla bir parça jambon kaldırdı ve ofis zeminine atacakmış gibi tuttu. “Galloway’in yemek artıkları yemesine izin veriyor musunuz?”

Serena kahve fincanını ağzına götürdü ve hafifçe fincana vurdu. Pemberton, Serena’nın irislerindeki altın beneklerin parlamasını izledi. Serena fincanını bıraktı ve ancak o zaman Cheney’in onunla konuştuğunu fark etmiş gibi döndü.

Doktor Cheney, “Önce kartal, şimdi de iki bacaklı bir köpek,” diye devam etti. “Çok garip evcil hayvanlar alıyorsunuz Bayan Pemberton ama yine de onları çok iyi eğitiyorsunuz. Acaba tabaklarımızı alan o hoş bakirelere beni her gece yatağıma takip etmeyi öğretebilir misiniz?”

“Hangi sebep için Doktor?”

“Bakireliklerine çare bulmak için.”

Serena konuşmadan önce Cheney’e daha iyi odaklanmak içinmişçesine bir an gözlerini kapadı ve sonra tekrar açtı. Bakışları durağanlaştı, irislerinde sadece hafif gri bir küçümseme gözüküyordu.

“Ama böyle bir tedavi sizin elinizdeki ilaçlarla mümkün değil,” dedi Serena.

Cheney sahte bir kadim ton takınarak, “Hanımefendi, latifeleriniz oldukça adaletsiz,” dedi. “Ve mizahtan uzaklar.”

“Mizahtan uzak olmak sizin özelliğiniz, Doktor, benim değil. Sizin mizacınız asabi, benimki ise soğukkanlı.”

“Bu oldukça eskide kalmış bir teşhis yöntemi,” dedi Cheney. “Bazı açılardan olabilir,” diye yanıtladı Serena, “ama bunun hâlâ doğalarımızın

özüne uyduğunu düşünüyorum. Pemberton'la tanıştığımızda ateş ateşi buldu ve çocuğumuzun mizacı da böyle olacak."

Cheney, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu. "Ebeveynleriniz sizin doğanızı yanlış anlamış."

"Nasıl yani?"

"Vaftiz adınız."

Serena, "Mizahtan yoksunluğunuzun kaçırdığı bir şaka daha," dedi. "Ebeveynlerim bana rahimden daha çıkmadan isim vermiş çünkü çıkmak için vahşice tekme atıyormuşum."

"Ama kız olacağınızı nereden bilmişler?'

"Ebe söylemiş."

Doktor Cheney, "Ebe söylemiş," diye kafa yordu. "Colorado, batı Carolina'dan bile daha fazla Orta Çağ'da kalmış gözüküyor." Cheney ağzım bir peçeteyle sildi ve ayağa kalktı. Pencereden dışarı baktı.

"Dereyi sülük var mı diye kontrol etmeye yetecek kadar ışık var," dedi duygusuzca. "Belki ondan sonra kafatasına göre karakter analizi çalışırım. Sonra da erkenden yatarım. Pazartesi daha fazla yaralı olacağı kesin."

Doktor Cheney ayağa kalktı, kahvesinden son bir yudum aldı ve odadan çıktı. Cheney geçerken Galloway'e, "Cici köpek," dedi. Pemberton Serena'nın büyüyen kamına baktı. Serena'nın sözlerini kendi kendine tekrarlayarak, ateş ateşi buldu, diye düşündü. Serena, "Bugün haberler nasıl, Pemberton ?' diye sordu. "Harris'in araması dışında pek bir haber yok," diye yanıtladı Pemberton. "Görünüşe göre Webb ve Kephart'a Jackson County arazisinde arka çıkan Ceciller değilmiş."

"Harris bunu nereden anlamış?"

"Cecillerin Asheville'deki bankacısından öğrenmiş. Ama Harris hâlâ onları kimin desteklediğini bulacağına yemin ediyor." Serena, "Bence kimse onları desteklemiyordu," dedi. "Bence her şey Harris'i Townsend'in arazisi yerine o araziyle ilgilendirmek için yapılmış bir kandırmacaydı. Ve işe yaradı."

Yirmi

Kulübede tamir edilmesi gereken yerler vardı, bunlar baharın ilk ılık günlerinde yapılması gereken şeylerdi ama Rachel kamptaki işinden ve Jacob'a bakmaktan dolayı o kadar bitkin düşmüştü ki bunları aylarca ertelemişti. Mutfaktaki Black Draught ilaç takviminin sayfasını hazirana çevirdiğinde tamir işlerinin daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. O yüzden ertesi pazar Rachel, Jacob'la beraber Waynesville'e yürüyüp kampa giden trene binmedi. Bunun yerine Jacob'a, Dul Jenkins'in Rachel'ın babasının komodininden aldığı tulumlardan diktiği önlüğü giydirdi. Sonra kendi de en yıpranmış pamuklu elbisesini giydi.

Rachel, Jacob'ı Joel'in ona Noel hediyesi olarak verdiği oyuncak trenle çimlere koydu. Hint merdivenini kulübeye dayadı. İki akasya sırığının basamakları inek derisiyle bağlıydı ve kuru deri halat saikan doğru atılan her adımla gıcırdıyordu. Rachel çatıya çıktıktan sonra babasının ona bakması gerektiğini öğrettiği şeyi arandı. Kalkan duvarının tarafında, geçen kışın akşamüstü güneşinin gece donunu erittiği yerdeki pervaz erken çürüme belirtileri gösteriyordu. Rachel geniş baltayı aldı ve elindeki ağırlığını dengeledi.

Rachel yeni pervazı çentmek için dikkatle baltayı kaldırdı, ayaklarını elinden geldiğince sağlam basıyordu. Balta ağırdı ve her vuruşla daha da ağırlaşıyordu. Rachel'ın kasları sabah olduğunda ağrıyacaktı. On dakika sonra dinlenmek için eğildi ve kalkan duvarının doğrama dişiyle yapılmış çentiklerini, ne kadar hassasiyetle yapılmış olduklarını gördü. Babası bu kulübeyi özenle inşa etmişti, kulübeyi yerleştireceği yeri bile özenle seçmiş, şömine tabam olarak kullanabilecek ince bir granit parçasıyla ihtiyarların bitmeyen su dedikleri, kurumayacak bir çayır pınarı bulana kadar etrafı aramıştı. Kulübeyi de ak meşe kütüklerinden ve sedir tahtasından yapmıştı. Rachel'ın en sevindiği şey ise babasının batı yamacını seçmesi olmuştu, güneş geç doğuyordu ama ışığını gün boyunca ve akşamın erken saatlerinde daha uzun süre veriyordu.

Rachel yine baltayı aldı. Kolları külçe gibiydi ve avuçlan su toplamıştı. Rachel, keşke şimdi kilisede olsaydım diye düşündü, sadece cemiyetin arasında olmaktan ve Rahip Bolick'in sözlerinin rahatlatıcı olmasından dolayı değil, orada oturmanın ve Jacob'ı tutmak dışında hiçbir

şey yapmak zorunda olmamanın rahatlığı için istemişti orada olmayı. Bazen Jacob'ı bile tutmak zorunda kalmıyordu çünkü Dul Jenkins, Jacob'ı vaazın bir kısmında kendi kucağına oturtuyordu. Rachel, bu huzura tekrar kavuşana kadar yedi gün daha geçecek, diye düşündü.

Rachel çentme bitene kadar durmadı, sonra merdivenden indi ve Jacob'ın yanma oturdu. Güneş sonunda doğu dağ hattının üzerinde gözüküp sabahın son gölgelerini yudumlayıp bitirdiğinde Rachel kulübeyi inceledi. Kütüklerin arasındaki sıvaların bazı yerleri çatlamıştı, birkaçının arasından ince ışık huzmeleri geçiyordu. Bu şaşırtıcı değildi, sadece kulübede yaşamın ve donan, eriyen buzlarla geçen uzun bir kışın sonuçlarının bir parçasıydı. Rachel odunluğa gitti ve sıva malalarıyla bir yem kovası buldu. Eski at dışkıları ve pınarın aşağısındaki çamurlu sızıntıdan çamur topladı ve bunları mısır ekmeği hamuru kıvamına gelinceye kadar karıştırdı. Sıva malalarından birini Jacob'a verdi.

Çocuğa, "Bunu nasıl yapacağını bilmen gereken bir zaman gelebilir," dedi. "O yüzden beni izle."

Rachel sıva malasını kovaya batırdı ve birkaç kepçeyi bir tahta palete koydu. Paleti sol elinde tutarak merhem sürüyormuş gibi kütüklerin arasındaki bir parça sıvayı düzeltti.

"Şimdi de sen yap bakalım."

Elini Jacob'ın eline sarıp çocuğun malayı kovaya batırmasına ve malanın düz kısmına aldığı yığını dengeye oturtmasına yardım etti.

Rachel, "iyice sıva," dedikten sonra çocuğun elini iki kütüğün arasındaki boşluğa yönlendirdi.

Bir süre sonra öğlen yemeği vakti geldi, Rachel sıvamayı bıraktı ve içeri girdi. Jacob'a süt ve mısır ekmeğinden lapa hazırladı. Kendi de bir mısır ekmeği yedi ama su içti. Süt hep mısır ekmeğinin tadını güzelleştiriyordu ve Rachel gelecek bahar bir inek almaya yetecek parası olacağını umuyordu, böylece Jacob'la istedikleri kadar süt içebilirlerdi. Bu mümkün gözüküyordu çünkü kilerin üst rafındaki kahve tenekesi yavaş yavaş doluyordu. Çoğu yirmi beş sent, on sent veya beş sentti ama birkaçı kâğıt dolarlardı. Kiler raflarında artık sekiz cam bal kavanozu da stoklanmıştı, yarısını Bay Scott'a satacaktı.

Jacob yemeyi bitirdiğinde tekrar dışarı çıktılar. Rachel çocuğu kulübenin yarımdaki zayıf gölgeye koydu ve daha yüksek kütükleri sıvamak için merdivene çıktı. Ara sıra yağmur bulutları var mı diye batıyı kontrol ediyordu çünkü nem oranındaki değişiklikler yaptığı

işi bozardı. Bütün bu süreç boyunca Jacob da hemen aşağıda memnuniyetle boşluklardan çok kütükleri sıvamakla meşguldü. Kulübenin arkasındaki ormandan bir çulluk mırıldandı ve kısa süre sonra da bir saka sürüsü üzerlerinden geçti, yazın neredeyse tamamen geldiğinin göstergesiydi bu.

Bir saat geçmişti ve Jacob'ın bezi kesinlikle ıslanmıştı ama yakınmıyordu o yüzden Rachel bacayı da tamir etmeye karar verdi. Sert kış rüzgârları, düz tarla taşlarının dördünü çıkarmıştı. Biri çitin kenarında paramparça duruyordu. Odunluktan bir çuval getirdi ve dereye dördüncü bir tane almaya gitmeden önce çuvalı diğer üç sağlam taşın yanına koydu. Gölgeli bir gölün kenarında işine yarayacak bir taş buldu. Taşın yüzeyi eski boyalar gibi sıyrılan yeşil yosunlarla yumuşamıştı. Derenin kenarını çiçekli çalılar renklendiriyordu. Rachel çiçeklerin kışın bile kaybolmayan kokularını içine çekti, ılık bir günde bu en güzel koku türüydü çünkü insanı içinden dışına doğru serinletiyor gibiydi. Rachel birkaç saniye daha orada kaldı. Göle baktı, başta kendi yansımasını, sonra da altında derenin kumlu zemininde siyah gözyaşları gibi akan iribaşları gördü. Rachel bunun bir alamet olarak alınabilecek bir şey olduğunu biliyordu ama bunun yerine onun gibi sert bir kışı atlatmış olan çiçek açan çalıları bir işaret gibi görmeyi seçti. Taşı aldı ve geri yürüdü.

Çuvalı omzuna atan Rachel merdiveni tek elle çıktı, yatık çatıyı geçip bacaya ilerlerken bir tarafa doğru eğilerek yürüyordu. Taşları yerleştirmek sallantılı bir yapbozu yapmak gibiydi, bacanın her bir boşluğuna en iyi uyanı buluyordu. Nihayet son taş da yerine oturdu ve baca tekrar eski haline döndü.

Rachel çatıdan hemen inmedi, onun yerine batıya doğru baktı. Ufukta Kuzey Carolina'nın Tennessee'ye dönüştüğü daha yüksek dağlara göz gezdirdi. Bayan Stephens'ın sınıfındaki haritayı düşündü; altıncı sınıfta Joel'in ukalalık yaptığı zamanı değil, birinci sınıftaki bir sabah annesinin gidişinden sadece aylar sonra Bayan Stephens'ın farklı renkleri bir battaniyenin yamalarına benzeyen haritanın yanında duruşunu hatırladı. İlk öğrendikleri eyalet, bir örs gibi uzun ve inceydi ve sınırlarının içindeki her yer yeşildi. Bu, Rachel'a altı yaşındayken mantıklı geliyordu çünkü kış geldiğinde hâlâ çobanpüskülleri, çam ağaçları ve gri ağaçların parlak yeşil ökseotu yığınlarının aralarında bile orman gülleri bulunurdu. Ama Bayan Stephens onlara Tennessee'yi gösterdiğinde kırmızı uygun gözükmemişti. Babası ona Tennessee'deki dağları gösterdiğinde dağlar hep mavi olurdu. Gün batarken dağların hafifçe kırmızı olduğu zamanlar hariç... Rachel,

Bayan Stephens diğer eyaletleri işaret etmeye başladığında, *belki de bu yüzdendir,* diye düşünmüştü.

Rachel bacayı son bir kez kontrol etti, sonra yavaşça merdivenden indi. Yere indikten sonra Jacob'ı kucağına aldı ve kulübeyi birkaç saniye daha inceledi.

"Bu bizim bir kışı daha atlatmamızı sağlar," dedi ve tam içeri girecekti ki Dul Jenkins'in pazar gününe özgü şık kıyafetlerini giymiş, pürüzlü elinde bulaşık beziyle kaplı bir şeftali sepetiyle yolu tırmanmakta olduğunu gördü.

Rachel onu karşılamaya gitti, Jacob çoktan yaşlı kadına el sallamaya başlamıştı.

Dul Jenkins, sepete doğru başıyla işaret ederek, "Boş gününde bu kadar fazla çalışmak zorunda kaldığın için sana yemek hazırlayayım diye düşündüm," dedi, "içinde bamya ve domuz pastırması var, biraz da mısır lapası."

Rachel, "Çok naziksin," dedi. "Biraz uğraşmam gerekti."

Dul Jenkins çatıya ve bacaya baktı ve birkaç saniye boyunca ikisini de inceledi.

'İyi iş çıkarmışsın," dedi. "Baban bile daha iyisini yapamazdı."

Verandaya yürüdüler. Rachel basamaklara oturdu ama yaşlı kadın sepeti yere bıraktığında onunla beraber oturmadı.

"O bez yiyecekleri bu haytayı bir dakika kucaklamama yetecek kadar uzun süre sıcak tutar," diyen Dul Jenkins Jacob'ı kucağına aldı ve çocuk gülene kadar onu salladı. "Büyüme hızına bakılırsa bu yaşlı kollar bunu uzun süre yapamayacak."

Dul Jenkins çocuğu Rachel'a uzatmadan önce son bir kez Jacob'a burnunu sürttü.

"Gideyim de yemek yiyip biraz dinlen."

Rachel, "Bizimle birkaç dakika otur," dedi. 'Tanımda binlerinin olması hoşuma gidiyor."

"Tamam ama sadece birkaç dakika."

Güneş artık havanın serinleyeceği kadar alçalmıştı ve günün ilk meltemi ak meşenin en yüksek dallarını tarıyordu. Pınarın yukarısında yaşayan iri kurbağa ilk belirsiz homurtularını çıkardı. Rachel, yakında ona çekirgelerin ve cırcırböceklerinin de katılacağını biliyordu. Her biri, her zaman uyumasına yardımcı olan güvenilir ve rahatlatıcı seslerdi, gerçi bu gece onlara ihtiyacı olmayacaktı.

Dul Jenkins, “Bugün ayinde Joel Vaughn seni sordu,” dedi. “Sizin hasta olmanızdan falan korkuyordu. Ona halletmen gereken bazı işlerin olduğunu söyledim.”

Dul Jenkins duraksadı ve sanki ahırın ötesindeki ormanda bir şeyi gözlemliyormuş gibi ileri baktı.

“Çok yakışıklı bir adama dönüştü, sence de öyle değil mi?” Rachel,
“Evet,” dedi. “Sanırım öyle.”

“Bence sana iyi bir sevgili olur.”

Bu normalde Rachel’ı kıpkırmızı edecek bir yorumdu ama genç kadın kızarmadı. Jacob’ı kucağında kıpırdattı ve parmaklarıyla ensesindeki saçları düzeltti.

Rachel, “Biz Harmonların iş aşka gelince pek başardı olmadığını düşünmeye başlıyorum,” dedi. “Babam ve annem için işler iyi gitmedi, benim için de öyle.”

Dul Jenkins, “Sen o kadar gençsin ki hâlâ hayat seni şaşırtabilir," dedi, “ve bir gün gerçekten bunun olacağını düşünüyorum.”

Birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı.

“Annem bizi bıraktığında nereye gittiğim biliyor musun? Babam bana hiç söylemedi, ben de hiç sormadım.”

“Hayır,” dedi Dul Jenkins. “Baban onunla ordudayken Alabama’da tanışmış. Belki de oraya gitmiştir, ama kesin olarak bilmiyorum. Baban bu konudan bir kere bahsetti, o zaman da annenin nereye gittiğini açıklamadığını söyledi. Annenin ona tek söylediği şey burada hayatın çok zor olduğuymuş.”

“Nasıl zormuş?”

“Çiftlik arazisinin bu kadar kayalıklı ve eğimli olması, uzun kışlar ve yalnızlık. Ama annen en zor şeyin dağların güneşin girişini engellemesi olduğunu söylemiş. Bu dik yamaçlarla çevrili vadide yaşamanın bir kömür madeninde yaşamak gibi olduğunu söylemiş.”

“Beni yanında götürmek istemiş mi?"

“Denemiş. Babana eğer seni gerçekten seviyorsa senin gitmene izin vereceğini çünkü buradan ayrılırsan daha iyi bir hayatın olacağını söylemiş. Birçok kişi annenle gitmene izin vermemesinden ötürü babana karşı çıktı. Onlar da annenin söylediği şeyi iddia etti, seni gerçekten seviyorsa gitmene izin vereceğini söylediler. Babanın bunu annene inat yaptığını düşündüler."

Dul Jenkins gözlüğünü çıkardı ve siyah eteğiyle camlarını sildi. Rachel yaşlı kadını ilk defa gözlüksüz görüyordu. Normalde patlak gözüken

gözleri şimdi yüzüne doğru gerilemişti. Dul Jenkins, hiçbir zaman şu anki kadar genç gözükmemişti, genelde kalın camlarla bulanan gözleri parlak maviydi, kirpikleri uzundu ve çıkık elmacık kemikli yanakları altın çerçevelerin onları kırıştırdığı zamanlardan daha pürüzsüz duruyordu. Rachel bir tür merakla, bir zamanlar benim yaşımdaymış, diye düşündü.

“Sence babam niye onunla kalmamı istedi?" diye sordu.

Yaşlı kadın birkaç saniye sonra, “Ölüler hakkında kötü bir şey söylemek istemem,” dedi. ‘Tek diyebileceğim öfkeli biri olduğu ve tanıdığım her Harmon gibi kin tutabildiği. Deden de böyleydi. Ama baban seni çok severdi. Bundan hiçbir zaman şüphe duymadım, sen de duymamalısın. Sana düşündüğüm bir şeyi daha söyleyeyim. Seni bu dağlardan uzaklaştırmak yanlış olurdu çünkü burada doğduğun zaman bu dağlar senin bir parçan haline gelir. Ondan sonra başka hiçbir yer doğru gelmez.”

Dul Jenkins tekrar gözlüğünü taktı. Rachel’a dönüp gülümsedi.

“Belki bu sadece yaşlı bir kadının aptalca görüşüdür - yani dağlar hakkında dediğim. Sen ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Dağlardan hiç uzaklaşmadığıma göre nasıl bir şey düşünebilirim?”

“Eh, ben de hiç uzaklaşmadım ama sen gençsin ve bugünlerde gençler yerlerinde duramıyorlar,” diyen Dul Jenkins yavaşça basamaklardan kalktı. “O yüzden eğer öğrenirsen bana da söylemen gerek.”

Dul Jenkins eğilip Jacob’ın saçlarını karıştırdı.

“Seninle sabah görüşürüz, kerata.”

Dul Jenkins gittikten sonra Rachel verandada birkaç dakika daha kaldı. Güneş artık dağların arkasında kalmıştı ve vadi tıpkı bir hayvanın uyumadan önce yuva yapmak için yaprakların arasında bir oyuk açması gibi dünyanın biraz daha derinliklerine yerleşmişti sanki. Bu süre boyunca koyulaşan gölgeler dağlan içeri doğru bükülüyormuş gibi gösteriyordu. Rachel annesi için burada yaşamanın nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı ama bu imkânsızdı çünkü annesine göre hapis gibi gelen şey Rachel’a barınak gibi geliyordu, sanki dağlar onu saran kocaman, sert ama nazik ellerdi. Koruyucu ve rahatlatıcıydılar, tıpkı Rachel'ın Tanrı’nın ellerinin olduğunu hayal ettiği gibi. Rachel, Dul Jenkins’in haklı olduğunu düşündü, belki de gerçekten burada doğmuş olmak gerekiyordu.

Rachel, Jacob’ı kollarına aldı ve “Akşam yemeği vakti geldi,” dedi.

Yirmi Bir

İş arayan adamlar kampa artık düzenli kafileler halinde geliyorlardı. Bazıları kesilen ağaçların kütükleri ve dallan arasında kamp kuruyor, günler boyunca ormandan yerine geçebilecekleri yaralı veya ölü bir işçinin gelmesini umarak bekliyorlardı. Bunlar ve daha kısa süre kalan diğerleri, haftanın altı sabahı kantin verandasında toplanıyor ve her biri Campbell aralarında yürüdüğünde kendine özgü bir yolla diğerlerinden öne çıkmayı deniyordu. Bazıları güçlü bedenlerini göstermek için gömleksiz duruyordu, diğerleri ise çiftliklerinden veya diğer kereste kamplarından getirdikleri baltalan tutuyor, her an kesmeye hazır olacaklarını gösteriyorlardı. Bazdan yanlarında İncil taşıyor ve alçak veya değersiz olmadıklarını, dindar adamlar olduklarını göstermek için kitabı büyük bir dikkatle okuyorlardı. Bazıları keresteci olarak yeteneklerini ve güvenilirliklerini kanıtlayan yıpranmış kâğıt parçalan veya terhis belgeleri taşıyorlardı ve hepsi aç çocuklara ve kardeşlere, hasta ebeveynlere ve hasta eşlere dair hikâyeler anlatıyordu. Campbell onları anlayışla dinliyordu ama böyle hikâyelerin seçimlerini ne kadar etkilediğini hiçbir işçi anlayamıyordu.

Serena her sabah baş ekiplerle işe gitmeye devam ediyordu. Galloway de yumrulu kolu dala tutunan çürük bir meyve gibi sallanarak onu takip ediyordu. Serena ekipten ekibe giderken hiçbir adam ona doğacak çocuktan bahsetmiyor veya bakışlarını karnına çevirmiyordu. Yine de hepsi kendilerine özgü yollarla şişen karnının farkında olduklarını belli ediyordu. Bazıları ona su dolu maşrapalar veya içinde frambuaz ve böğürtlen olan şapkalar, Sourwood ağacından yapılma bal peteklerinin etrafına sarılmış eğrelti otları sunuyorlardı. Diğerleri Galloway’e ipekotu, sassafras, adamotu ve kediotu kökünden yapılma güçlendirici tonikler veriyorlardı. Bir keresteci acıyı kesmek için Serena’nın doğum yatağının altına iki tarafı da köreltilmiş geniş bir balta yerleştirmesini önerdi, bir başkası ise iç kanamayı önlemek için kan taşı kullanmasını söyledi. Serena geldiğinde attan inmesi gerekmesin diye ekip başları koşarak yanma geliyordu. Sıcak günlerde ekip liderleri Serena’nın gölgede durması için Arap’ı kesilmemiş ağaçlara yönlendiriyorlardı.

Serena genelde pınar suyundan içiyordu, arada sırada sunulan frambuaz, böğürtlen ve balı yiyordu. Galloway tonikleri büyük çantasına koyuyordu. Serena'nın onları içip içmediğini kimse bilmiyordu. Galloway, Serena'yı ekipten ekibe takip ederken kavanozlar birbirlerine yavaşça vurup rüzgâr çanları gibi çınlıyorlardı.

Snipes'ın ekibi Shanty Dağı'nın zirvesinde yalnız çalışıyordu. Sabah molası verdiklerinde adamlar Serena'nın güneydeki ekipler arasında ilerlemesini izlediler. Stewart hoşnutsuzlukla başını salladı.

"Rahip Mclntyre burada olsaydı onların böyle davranmasının putperestlikten başka bir şey olmadığını söylerdi."

Snipes, "Kesinlikle," diye hemfikir oldu. "Daha iyi mi, yani Mclntyre?"

"Biraz daha iyi," dedi Stewart. "Karısının doktorların ona elektroşok vermesine izin vermeyeceği kadar iyi."

"Bu çok fena, "dedi Ross. "Onu nehre atıp bize bir yığın kedi balığı çarpmasını umuyordum. Voltaj kullanan kollu telefonlar gibi balıkları getirirdi."

Snipes gazetesini açtı ve ön sayfayı inceledi.

Henryson, "Ne dedikodu var Snipes?" diye sordu.

"Park destekçileri, Albay Townsend'in Tennessee'deki arazisine odaklanmış gibi gözüküyor. Neredeyse anlaşma yapmışlar, öyle yazıyor."

"O arazi Champion'a bölgelerini sattırdıklarından beri kalan en büyük arazi değil mi?' diye sordu Henryson.

"Burada öyle olduğu yazıyor."

Henryson, "Bu araziyi Pemberton'ların aldığını sanmıştım," dedi. "Harris onları Jackson County'ye yönlendirmeden önce bu arazinin peşine düşmüşlerdi."

Stewart, "Ben, Harris'in Jackson'da birkaç jeologu olduğunu ve büyük bir bakır daman bulmaya çalıştığını duydum," dedi.

"Bakır mı?" diye sordu Henryson. "Ben kömür aradığını duymuştum."

Ross, "Ben gümüşten altına, Nuh'un gemisinden evsizlerin cenneti Büyük Kayalık Şeker Dağı'nı[b] aradığına kadar her şeyi duydum," dedi.

Stewart, "Sence ne arıyor?' diye sordu Snipes'a.

"Eh," dedi Snipes düşünceli bir tavırla, "dünyanın en ölümsüz hazinelerinden birini arıyor olabilir çünkü birçok zengin adam adının tarihe

geçmesini ister ama Harris'i taradığım için bunu umursayacağını sanmıyorum."

Snipes durup bir çakıl taşı aldı ve taşı harcamak istediğinden emin olmadığı bir bozuk paraymışçasına başparmağı ve işaret parmağı arasında ovaladı.

Snipes, "Ben, Franklin'in en azından kuş uçuşu elli kilometreden uzak olmadığını düşünüyorum," diye sonuca vardı. "Bence bu, geri kalanını sizin anlamanıza yetecek kadar fazla yapboz parçasını birleştiriyor."

Adamlar birkaç saniye boyunca sessiz kaldılar. Diğerleri güneye bakarken Snipes gazetesine döndü. Serena'nın yeni dağ yolunu ormana doğru takip etmesini izlediler.

Stewart, "Kahvaltı ve akşam yemeği için sadece kanlı biftek yediğini duydum," dedi. "Bebeğini daha da vahşi hale getirmek içinmiş. Ve bu daha hiçbir şey. Gece olduğunda karnını aya açıp ayın bütün gücünü çekiyormuş."

"Bence biri sana şaka yapıyor Stewart," dedi Henryson.

Ross, "Belki öyledir," diye araya girdi, "ama biri bir sene önce Bayan Pemberton'ın bir kartalın etrafta dolaşıp kolun kadar uzun çıngıraklı yılanlarını yakalamak üzere eğiteceğini söyleseydi bunun da şaka olduğunu düşünürdün."

"Doğru," dedi Henryson. "Daha önce bu dağlarda ona benzer birini görmedik."

Hamileliğinin sekizinci ayında Serena, kamının altı kısmında bir ağrıyla uyandı. Pemberton, Doktor Cheney'i vagonda göz akma sekiz santimlik bir kıymık batan bir işçiye bakarken buldu. Doktor kıymığı çıkarmak için bir cımbız kullandı sonra yarayı dezenfektanla yıkadı ve adamı ekibine geri yolladı.

Doktor Cheney eve yürürlerken, "Muhtemelen bir şey midesine dokunmuştur," dedi.

Gailoway verandada bekliyordu, Serena'nın atı aşağı parmaklığa göğsünden aşırdan bir iple bağlanmıştı,

Pemberton, "Bayan Pemberton bugün evde kalacak," dedi ona.

Galloway karşılık vermedi, onun yerine Pemberton doktoru eve yönlendirirken dikkatle Cheney'in ağır siyah doktor çantasına baktı.

Serena yatağın kenarında oturuyordu. Yüzü soluktu, gri gözleri uzaktaki bir şeye odaklanmış gibi gözüküyordu, nefesi kırılgan veya tehlikeli bir şey tutan birininki gibi kesik kesikti. Sabahlığının önü açık

duruyordu. Lacivert ipek, yuvarlak kamını açığa çıkaracak şekilde geriye dökülmüştü.

Doktor Cheney, “Yan dön,” dedi ve çantasından bir stetoskop çıkardı. Doktor, aleti Serena’nın kanuna bastırdı ve birkaç saniye dikkatle dinledi. Kendi kendinebaşını sallayıp parlak çelik kısmı Serena’nın teninden kaldırdı ve stetoskopu kulağından çıkarıp boynuna astı.

“Her şey yolunda efendim,” dedi Doktor Cheney. “Kadınların hafif, hatta bazen var olmayan ağrılar çekmesi normal, özellikle de hamileyken. Hissettiğiniz şey muhtemelen hafif bir gastro-intestinal bir sıkıntı ya da daha az kibarca söylemek gerekirse aşırı miktarda gaz.”

Serena yavaşça oturur pozisyona geçerken, “Bayan Pemberton, hasta rolü yapacak biri değil,” dedi Pemberton.

Doktor Cheney stetoskopu doktor çantasına geri koydu ve metal kopçasını kıstırarak kapadı.

“Böyle bir şey ima etmek istemiyorum. Zihin, şairin dediği gibi, başlı başına bir mekândır ve kendi tuhaf gerçekliği vardır. Kişi ne hissediyorsa onu hissediyordur.”

Pemberton, doktorun hastasının omzunu okşamaya hazırlanırcasına elini kaldırmak üzere olduğunu fark etti ama Cheney akıllıca davranıp bunu yapmamaya karar verdi.

Verandaya tekrar çıktıklarında, “Size yarın daha iyi olacağını temin ederim,” dedi Doktor Cheney.

“O zamana kadar ona yardımcı olabilecek bir şey var mı?” diye sordu Pemberton ve başıyla basamaklarda oturan Galloway’i işaret etti. “Galloway kantine gidebilir, gerekirse şehre de inebilir.”

Doktor Cheney, “Evet,” dedi Galloway’e dönerek. “Kantine git ve efendine bir torba nane al. Midem ekşidiğinde çok işe yaradıklarını görmüştüm.”

Serena bütün gün yatakta kaldı. Ofise gitmesi için Pemberton a ısrar etti ama Pemberton ancak Serena, Galloway’in ön odada kalmasını kabul edince evden ayrıldı. Pemberton öğleyin ve sonra akşamüstü ona bakmak için döndüğünde, Serena ona kendisini daha iyi hissettiğini söyledi. Ama teninin solukluğu geçmemişti. Erken yattılar ve uyumak üzere yerleşirlerken Serena, sırtını ve kalçalarını Pemberton’ın göğsüne ve kasıklarına bastırdı. Sonra onun sağ elini tuttu ve bebeğin yerinde durmasına yardım etmesi içinmiş gibi kamının alt kıvrımına koydu. Yemek salonunun verandasından müzik sesi geliyordu. Pemberton bir işçi

vahşi kırları dolaşan Mary adındaki bir kadın hakkında şarkı söylerken uykuya daldı.

Ertesi sabah Serena yatakta doğrulunca Pemberton da uyandı. Serena yatak örtüsünü ayaklarına doğru itmişti ve sol elini kendi bacaklarının arasına bastırıyordu. Pemberton sorunun ne olduğunu sorduğunda Serena konuşmadı. Onun yerine bir yemin ediyormuşçasına elini Pemberton a doğru kaldırdı, parmaklan ve avucu kanla kaplıydı. Pemberton hızla üzerine pantolon, çizme ve düğmelemeye uğraşmadığı bir gömlek geçirdi. Serena'yı sabahlığına sardı ve onu kollarına aldı, banyodan geçerken raftan bir havlu kaptı. Tren bıçkıevine erken bir tur yapmak üzereydi ve adamlar rayların etrafına toplanmıştı. Pemberton aylak aylak dolaşan birkaç işçiye yolcu vagonu dışındaki bütün vagonları Shay'den ayırmalarını söyledi. Yer çamurlu çukurlarla engebeliydi ama adamlar vagonları ayırmak için acele ederken ateşçiler telaşla kömür vagonuna kömür dolduruyorlardı. Pemberton, çukurların üzerinden tökezleyerek geçti. Campbell ofisinden fırladı ve Serena'yı vagona bindirip koltuğa boylamasına yatırmaya yardım etti. Pemberton, Campbell'a hastaneyi aramasını ve garda bir doktor ve ambulans bekletmelerini istemesini ve sonra da arabayla oraya gelmesini söyledi. Campbell yolcu vagonundan çıktı ve Pemberton la Serena işçilerin bağırışlarıyla Shay motorunun artan gürültüsü arasında yalnız kaldı.

Pemberton koltuğun kenarına oturdu ve kanamayı durdurmak için havluyu Serena'nın kasıklarına bastırdı. Serena'nın gözleri kapalıydı, makinist elini otomatik şaltere yerleştirdi ve frenleri bırakıp gaza basarak gerilediğinde kadının yüzü mermer beyazlığına gelecek kadar soldu. Pemberton trenin harekete geçmek için hazırlanırken çıkardığı sesleri dinledi. Gaz kelebeğinden girip emme borusuna ve silindirlere ilerleyen buhar, pistonların roda baskısı ile rodun krank milini çevirmesi ve sonra transmisyon milinin bağlantıların arasında dönüşü ve küçük çarklar ile dişli çarkların birbirlerine geçişi... Ancak o zaman tekerlekler çok büyük bir yavaşlıkla canlanıyordu.

Pemberton gözlerini kapadı ve motorun birbirine geçen metallerinin bir saatin iç mekaniğine benzediğini hayal etti, Serena'nın elindeki kam gördüğünde duran zamanı geriye çeviriyorlardı. Tren istikrarlı bir ritim kazandığında Pemberton gözlerini açtı ve pencereden dışarı baktı. Sanki tren derin, berrak bir gölün dibinden geçiyormuş gibiydi. Her şey suyun yoğunluğuyla yavaşlamış gibi gözüküyordu. Campbell'ın hastaneyi aramak için ofise girişi, işçilerin motorun ve yolcu vagonunun gidişini izlemek için

yemek salonundan çıkışı, Galloway'in ahırdan çıkışı ve küt kalan kolunun trenin peşinden koşarken işe yaramaz bir şekilde sallanışı...

Shay, McClure Tepesi'ni tırmanmaya başladığında vadi arkalarında kaldı. Zirveyi geçtiklerinde tren hız kazandı, artık rayları kalabalık ormanlar çevreliyordu. Pemberton, Serena'nın bir keresinde sadece şu anın gerçek olduğunu söylediğini hatırladı. Karısının bileğini tutup nabzının teninin altında zayıfça çırpındığını hissederken kendi kendine, *şu an dışında hiçbir şey yok,* dedi. Tren eğimli dağlan geçip Waynesville'e doğru ilerlerken Pemberton, dudaklarını karısının gevşek bileğine bastırdı. Sanki Serena'nın damarlarında kalan kanla konuşuyormuşçasına *hayatta kal,* diye fısıldadı.

Tren gara yanaştığında havlu sırılsıklamdı. Serena bütün yol boyunca tek bir ses çıkarmamıştı. Pemberton onun gücünü hayatta kalmaya sakladığına inanıyordu ama Serena artık baygın bir haldeydi. Beyaz giyen iki görevli Serena'yı trenden onu bekleyen ambulansa taşıdı. Pemberton ve hastane doktoru da ambulansa bindi. Seksenlerinin başında bir adam olan doktor, ıslak havluyu kaldırıp küfretti.

Doktor, 'Tanrı aşkına neden onu daha erken getirmediniz?" dedi ve havluyu tekrar Serena'nın bacaklarının arasına bastırdı. "Kana ihtiyacı olacak, çok fazla kana ve hemen. Kan grubu ne?"

Pemberton bunu bilmiyordu ve Serena da bunu kimseye söyleyemeyecek haldeydi.

Pemberton, "Benimkiyle aynı," dedi.

Hastanenin acil servisine girdiklerinde Pemberton ve Serena metal sedyelerde yan yana yattılar, başlarının altında ince tüy yastıklar vardı. Doktor, Pemberton'ın gömlek kolunu sıvadı ve önkoluna bir iğne taktı, sonra aynı şeyi Serena'ya da yaptı. Bir metrelik üç plastik boruya bağlılardı, zeytin şeklindeki pompa tüplerin merkezinde parlıyordu. Doktor pompayı sıktı. Tatmin olarak hemşirenin pompayı alması ve sedyeler arasındaki dar aralıkta durması için işaret etti.

Doktor, "Otuz saniyede bir," dedi hemşireye, "daha hızlı yaparsan damar çökebilir."

Hemşire plastik pompayı sıkıp sonra yarım dakika geçene kadar duvar saatine bakarak tekrar sıktığında doktor, Serena'ya bakmak için sedyenin yanma geldi.

Pemberton iğne geçirilmiş kolunu kaldırdı ve eliyle hemşirenin bileğini kavradı. "Kam ben pompalarım."

"Bunun mümkün..."

Pemberton kadının bileğini daha da sert sıktı, hemşirenin nefesini tutmasına yetecek kadar. Hemşire elini açtı ve Pemberton’ın pompayı almasına izin verdi.

Pemberton saati izledi ve on beş saniye geçtikten sonra plastiği sıktı. Sonra tekrar sıktı ve kanının tüpten geçişinin tıslamasını ve emilişini dinledi. Ama ses yoktu, tıpkı kanının koyu gri tüpün içinden hızla akışını görmesinin bir yolu olmadığı gibi... Pemberton pompayı her sıktığında kanının kendi kolundan Serena’nınkine, oradan da damardan içeri, kalbinin sağ ve sol kulakçıklarına doğru akışını hayal edebilmek için gözlerini kapıyordu. Pemberton kalbin kendisini de hayal etti; kanla tekrar dolduğunda yavaşça genişleyen, büzüşmüş bir şeydi.

Yolun karşısında bir gramer okulu vardı ve Pemberton acil servisin açık penceresinden teneffüsteki çocukların bağırışlarını duydu. Bir görevli odaya girdi ve doktor rahim muayenesini yaparken Serena’nın bacaklarını kaldırmaya ve ayrı tutmaya yardım etti. Pemberton tekrar gözlerim kapadı ve pompayı sıktı.

Artık saati kontrol etmiyordu, plastiğin kanla dolduğunu hisseder hissetmez elini sıkıyordu. Bir zil çaldı ve çocukların sesleri okula tekrar girerlerken azaldı. Doktor, Serena’dan uzaklaştı ve görevliye Serena’nın bacaklarını indirmesini işaret etti.

Doktor, “Ameliyat sehpasını ve sargıları getir,” dedi görevliye.

Hemşire, Serena’nın yüzüne bir maske geçirdi, kumaşa ve kabloya kloroform damlattı. Görevli sehpayı Serena’nın yatağının yanına çekti ve beyaz pamuk örtüyü açarak sterilize çeliği gözler önüne serdi. Pemberton, doktorun neşteri kaldırıp Serena’nın bedenini kasık kemiğinden göbek deliğine kadar kesişini izledi. Pemberton pompaja tekrar sıktığında, doktorun sağ eli yarığın içine doğru kayboldu ve morumsu mavi bir göbek bağını bir an kaldırıp tekrar yerine koydu. Sonra doktor, iki elini de Serena’nın karnına soktu ve çıkan şey, o kadar gri ve sümüksü gözüküyordu ki etten değil, nemli kilden yapılma gibi duruyordu. Pemberton için bu gri şeyin bir zamanlar hayat taşıdığına dair tek işaret, bedeni saran kandı. Göbek bağı bebeğin göğsünde kıvrılmış bir halde duruyordu. Pemberton bunun hâlâ Serena’ya bağlı olup olmadığını bilmiyordu.

Birkaç saniye boyunca doktor bebeğe dikkatle baktı. Sonra döndü ve elini dolduran şeyi görevliye verdi.

Doktor, “Oraya koy,” diyerek köşedeki masaya işaret etti.

Doktor, Serena’ya dönmeden önce hemşireye Pemberton’ın ne kadar kan verdiğini sordu.

“Beş yüz cc’den fazla. Onu durdurmaya çalışayım mı?”

Doktor, Pemberton a baktı ve başını iki yana salladı.

“Sanırım gerek yok. Zaten kısa süre sonra pompayı sıkamayacak kadar zayıf düşer ya da bayılır.”

Doktor, Serena’nın yarasına koyu renkli bir iple dikiş atarken Pembertonbaşını Serena’ya çevirdi. Onun hafif nefes alışlarını dinledi ve kendi nefes alıp verişini tamamen onunkine uydurdu. Başı dönmeye başladı, artık saati okumaya odaklanamıyor veya doktorla hemşirenin dediklerini takip edemiyordu. Bir grup çocuk daha gramer okulunun bahçesine koştu ama bağırışları kısa süre sonra buharlaşarak sessizliğe dönüştü. Pemberton pompayı sıktı ama eli plastiği tamamen saramamıştı. Kendisiyle Serena’nın bir olmuş nefesini dinledi ve iğnenin önkolundan çekilmesini hissederken Serena’nın uzaklaşan sedyesinin tekerlek seslerini duydu.

Pemberton uyandığında hâlâ sedyenin üzerindeydi. Doktor yaranda belli belirsiz gözüktü, görevli de yarandaydı.

“Kalkmana yardım edelim,” dedi doktor ve iki adam Pemberton ı oturacak şekilde kaldırdı.

Pemberton odanın kısa bir süre karardığını, sonra da aydınlandığını hissetti.

“Serena nerede?”

Bu kelimeler ağzından kekeleyerek ve kulak tırmalayıcı bir sesle çıkmıştı, sanki günlerdir konuşmamış gibiydi. Saate baktı, akreple yelkovan yavaş yavaş belirginleşiyordu. Duvarda bir takvim olsaydı günü ve ayı anlamak için ona da bakardı. Pemberton birkaç dakika boyunca gözlerini kapadı ve işaret parmağı ile başparmağını burnunun kemiğine götürdü. Gözlerini açtığında her şey daha belirgin gözüküyordu.

“Serena nerede?” diye sordu tekrar.

“Diğer kanatta.”

Pemberton sedyenin kenarını tutup kalkmaya hazırlandı ama görevli sertçe elini dizine dayadı.

"Yaşıyor mu?”

"Evet,” dedi doktor. “Karının bünyesi olağanüstü, o yüzden beklenmedik bir şey olmadığı sürece iyileşecek.”

Pemberton, “Ama çocuk öldü,” dedi.

“Evet ve bu karının da dinleyebileceği bir zaman birlikte konuşmamız gereken bir konu.”

“Bana şimdi söyleyin,” dedi Pemberton.

“Karınızın rahmi... Rahim boynuna kadar yırtık.”

‘Ye bu ne anlama geliyor?”

“Başka çocuğu olamaz anlamına geliyor.”

Pemberton birkaç saniye konuşmadı.

“Çocuğun cinsiyeti neydi?”

“Erkekti.”

“Buraya daha önce gelseydik çocuk hayatta kalır mıydı?” Doktor, “Artık bunun bir önemi yok,” dedi.

“Önemi var,” dedi Pemberton.

“Evet, çocuk muhtemelen hayatta kalırdı.”

Görevli ve doktor, Pemberton’ın sedyeden inmesine yardım etti. Oda birkaç saniye sallandı ve sonra durdu.

Doktor, “Çok kan verdin,” dedi. “Çok fazla. Dikkatli olmazsan bayılırsın.”

“Hangi odada?”

Doktor, “Kırk bir,” dedi. “Görevli seninle gelebilir.”

“Ben bulabilirim,” dedi Pemberton ve yavaşça kapıya doğru yürüyüp artık üzerinde hiçbir şey bulunmayan köşedeki masayı geçti.

Acil servisten koridora çıktı. Hastanenin iki kanadı ana lobiyle birbirine bağlıydı ve Pemberton geçerken Campbell’in kapının yanında oturduğunu gördü. Pemberton yaklaşırken Campbell koltuğundan kalktı.

Pemberton, “Arabayı benim için burada bırak ve kampa trenle dön,” dedi. “Ekiplerin çalıştığından emin ol, sonra orada sorun olmadığından emin olmak için bıçkıevine git.”

Campbell cebinden Packard’ın anahtarlarını çıkardı ve Pemberton a uzattı. Pemberton gitmek üzere döndüğünde Campbell konuştu.

“Biri Bayan Pemberton’ın ve bebeğin nasıl olduğunu sorarsa ona ne dememi istersiniz?”

“Bayan Pemberton’ın iyi olacağını söyle.”

Campbellbaşını salladı ama hareket etmedi.

“Başka ne var?’ diye sordu Pemberton.

“Doktor Cheney benimle beraber şehre geldi.”

“Şimdi nerede?’ Pemberton sesini sakin tutmaya çalışmıştı.

“Bilmiyorum. Bayan Pemberton a çiçek alacağını söyledi ama geri gelmedi.”

“Bu ne kadar zaman önceydi?’

“Neredeyse iki saat.”

Pemberton, “Onunla sonra halledeceğim bir işim var,” dedi.

Campbell kapıyı açmak üzere uzandığında, “Tek işi olan siz değilsiniz,” dedi.

Pemberton onu omzuna sertçe elini koyarak durdurdu.

“Başka kim?’

“Galloway. Bir saat önce gelip Doktor Cheney’in nerede olduğunu sordu.”

Pemberton elini Campbell’ın omzundan çekti ve denetmen kapıdan çıktı. Pemberton lobiyi geçip karşı koridora girdi ve Serena’nın odasını bulana kadar siyah kapı numaralarını okudu.

İçeri girdiğinde Serena hâlâ baygındı, o yüzden Pemberton onun yatağının yanma bir sandalye çekip bekledi. Akşamüstüne doğru Pemberton, Serena’nın nefesini dinledi ve yavaş yavaş yüzüne rengin dönmesini izledi. İlaçlar Serena’ya gelip giden bir sersemlik vermişti, gözleri ara sıra açılıyordu ama odaklanmıyordu. Bir hemşire Pemberton a öğle yemeği, sonra da akşam yemeği getirdi. Ancak odanın tek penceresindeki son güneş ışıklan kaybolduğunda Serena’nın gözleri açılıp Pemberton’ınkilerle buluşabildi. Bilinci yerinde gözüküyordu, bu hemşireyi şaşırtmıştı çünkü morfin serumu hâlâ Serena’nın kolundaydı. Hemşire her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için seruma bakıp çıktı. Pemberton sandalyesinde Serena’ya bakacak şekilde döndü. Sağ elini karısının bileğinindi altına soktu ve parmaklarıyla bileğini sardı.

Serena onu daha iyi görebilmek içinbaşını çevirdi.

“Bebek öldü mü?” Sözleri bir fısıltı halinde çıkmıştı.

“Evet.”

Serena birkaç saniye Pemberton’ın yüzünü inceledi.

“Başka?’

“Başka çocuğumuz olamayacak.”

Serena neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı ve Pemberton ilaçların tekrar etki gösterip göstermediğini merak etti. Sonra Serena nefes aldı ve ağzı konuşacakmış gibi açık kaldı ama konuşmadı, o anda değil. Onun yerine gözlerini kapadı ve yavaşça nefesini bıraktı ve bunu yaparken bedeni şiltenin daha derinine yerleşiyormuş gibi gözüktü. Gözlerini açtı.

“Sanki bedenim baştan beri biliyordu,” dedi.

Pemberton ne demek istediğini sormadı. Serena gözlerini birkaç saniyeliğine kapadı, sonra onları yavaşça açtı.

“Ve yine de...”

Pemberton başını sallayıp Serena’nın bileğini sıktı ve tekrar nabzını ve kan akışını hissetti. Serena’nın gözleri Pemberton’ın morarmış iç dirseğine ve üzerine bantlanmış kare sargı bezine kaydı.

“Kanın benimkiyle birleşti,” dedi. “Bütün umduğumuz zaten buydu.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yirmi İki

Serena, hastaneden doktorların ve Pemberton'ın istediğinden daha kısa sürede ayrıldı. Onlara kampa geri dönmem gerek, dedi. Hastaneden geldiği gibi çıktı. Campbell ve Pemberton, onu trenin yolcu vagonuna taşıdı ve sedyeyi trenin sarsıntısına karşı koruması için otuz santimlik istiflenmiş battaniyelerin üzerine yerleştirdi. Tren kampa vardığında Serena'yı eve taşıdılar. Akşam yemeği vaktiydi ve işçiler, çatallarını bıçaklarını bırakıp verandada toplandılar. Çoğu uzaktan izledi ama bazıları, çoğunlukla Serena'yla beraber çalışmış olan ekip başları, yakına gelmeyi göze aldı ve sedye önlerinden geçerken şapkalarını çıkardı. Serena'nın benzi soluktu ama gri gözleri açıktı ve yedi gündür görmediği gökyüzüne bakıyordu, işçiler sessizlik içinde Campbell ve Pemberton'ın, Serena'yı kampın içinden eve taşımasını izledi. Aynı zamanda hayret içinde izliyorlardı, özellikle de Serena'nın atlattığı şeyden anneleri, kız kardeşleri ve eşleri ölmüş adamlar.

Vaughn evin kapısını açınca Campbell ve Pemberton, Serena'yı yatak odasına taşıdılar. Onu yavaşça yatağa yerleştirdiler ve Pemberton, Serena'nın uyumasına yardımcı olacağını umarak perdeleri kapadı. Akşamın erken saatlerinde işçiler enstrüman çalıp şarkı söyler ya da ne kadar yorgun olurlarsa olsun bazen beyzbol oyunları ve güreşler düzenlerler veya çıkan kavgaların etrafında toplanırlardı. Ama bu akşam kamp şiddetli bir fırtınanın sonrasında olduğu gibi sessizlik içindeydi, herkes tuhaf bir şekilde tetikteydi.

Pemberton, kan veya sarı sıvı var mı diye Serena'nın yarasının üzerindeki pamuklu sargı bezini kontrol etti. Serena'ya su ve kansızlık için doktorun verdiği Feosol'ü verdi. Günler geçtikçe Pemberton kendi çatal kaşığını kaldırabilene kadar Serena'ya yumurta ve püre etten oluşan yumuşak yiyecekler yedirdi. Yatak lazımlığını boşalttı ve Serena'nın ağrısı için kodein almasına boş yere çabaladı. Serena her geçen gün daha güçleniyordu ve kısa süre sonra Pemberton kolunu tutarken lavaboyu kullanmak ve evde kısa yürüyüşler yapmak için yatağından kalkmaya başladı. Serena, özellikle de yatırımcı araması için Pemberton'ın çalışmaya devam etmesi konusunda ısrar ediyordu, ama Pemberton bunu ancak ofisini ön odaya taşıdıktan sonra yapmaya başladı.

Serena karanlık yatak odasında yatarken, Campbell her zamanki becerikliliğiyle ofisten günlük işleri yürütüyordu. Vaughn da daha az önemli işleri üstlenmişti.

Bütün bu süre boyunca Galloway verandada durdu ve kimsenin geçmesine izin vermedi. Getirilen yemek, ilaç veya geçmiş olsun dileklerini kendi iletti. Akşam olduğunda kapının önüne ot bir şilte hazırlıyordu. Bir gece Pemberton pencereden dışarı baktı ve Galloway'in ot şiltenin üzerinde uyuduğunu ve üzerinde Serena'nın eve geldiği gün giydiği kıyafetler olduğunu gördü. Galloway dizlerini kamına doğru çekmiş, başını içe doğru eğmişti ve küt burunlu kolunu çocukça bir tavırla ağzına bastırırken eli yaylı bir sustalı bıçağın sapını kavrıyordu.

Serena güçlendikçe Brezilya'dan ve Jackson County'de işleri biter bitmez oraya gitmekten bahsetmeye başladı. Pemberton onun bu konuya saplanmış olduğuna inanıyordu, özellikle de Asheville'de potansiyel yatırımcılar bulduğu için. Pemberton ona adamların sadece yerel yatırımlar yapacağını söyledi ama

Serena tam tersine inanıyordu. Onları ikna edebilirim, demişti. Pemberton karanlık yatak odasında sandalyesi yatağa yakın bir şekilde otururken Serena, Brezilya'nın el değmemiş kaynaklarından, orada işe müdahale edilmediğinden ve Jackson County kampı işlemeye başlar başlamaz oraya gidip arazi arayışına girmeleri gerektiğinden bahsediyordu. Serena ona, bir imparatorluk bile değil bir dünya bu, dedi. O kadar hararetle konuşuyordu ki Pemberton başta bir iltihabın vücuduna yerleşip Serena'nın ateşini yükselttiğinden korktu. Pemberton tereddütlerini kendine saklıyordu. Ölü bebekten bahsetmiyorlardı.

İkinci hafta olduğunda Serena yataktan çıkmıştı, sandalyede oturuyor ve Vaughn'u atıyla işçi ekiplerin gelişmelerini izlemeye ve ekip başlarıyla aralarında gidip gelen mesajları iletmeye gönderiyordu. Serena'nın Saratoga bavulundan Brezilya'yla ilgili Pemberton'ın var olduğunu bile bilmediği dokümanlar, istatistikler ve raporlar çıkmıştı. Ayrıca aralarında balmumu kaplı bir Güney Amerika haritası da vardı ve harita açıldığında ön odanın yarısını kaplamıştı. Harita günler boyunca yeri kapadı, Serena boydan boya daha özenle inceleyebilsin diye üzerine bir sandalye konuldu. Sandalye arada şuada bir satranç taşı gibi kaldırılıyor ve haritanın başka bir karesine konuluyordu.

Pemberton bunun yıllardır planlanan bir şey olduğunu şimdi fark ediyordu. Serena, Washington ve Güney Amerika'daki kaynakları ile

kontaklarına telgraflar ve mektuplar gönderiyordu. Chicago ve Quebec kadar uzaktaki olası yatırımcılarla da iletişim kuruldu. Serena bütün bunları coşkun bir istekle yapıyordu, sanki zihni bedeninin hareketsizliğini telafi etmek zorundaymış gibiydi. Serena, zamanı bile daha yüksek bir vitese çekmişçesine dakikalar ve saatler daha hızlı geçiyordu adeta, ikinci haftanın sonunda Serena, Pemberton'ın ofise dönmesi için ısrar etti, Campbell ne kadar becerikli olursa olsun orada faturalar, iş talimatları ve maaş bordroları birikmişti.

Ekim geldiğinde ılık sonbaharın yardımıyla Cove Deresi Vadisi'nde işleri bitecekti, o yüzden gitgide daha fazla işçi, ray döşemek ve yeni kamp için bina yapmak üzere doğuya, Jackson County'ye gönderiliyordu. Harris de adamlarını Jackson County'ye göndermişti, jeologların başında olduğu ekipler kayalıkları ve nehir yataklarını araştırıyorlardı. Harris bu adamların ne araştırdığı konusunda ağzını sıkı tutuyordu ama bu arazinin yanındaki üst su bölümü çizgisini çevreleyen kırk hektarı da satın almıştı. Harris, bu dağlar güzel kadınlara benzer, dedi Pemberton a. İstediğin şeyi üzerlerinde çok fazla zaman ve para harcamadan vermezler.

Pemberton'ın ofise döndüğü ilk cumartesi, bir ekip başı bıçkıevinden maaş bordro defteriyle geldi. Pemberton masasının üzerine mürekkepli bir kalemle bir kutu zarf koydu, kasayı açtı ve bir ile beş dolar banknotlarının bulunduğu bir tepsiyle yirmi beş ve on sentlerden oluşan bozuk para yığınlarıyla dolu kumaş bir çuvalı çıkardı. Pemberton bordro defterini açtığında, son satırda yeni bir ismin yazdığını gördü. *Jacob Ballard, On beş Yaşında.*. Pemberton birkaç saniye sonra bakışlarını bordro defterinin yukarısına kaldırdı. Bir zarfa bir isim yazdı ve zarfın içine iki beşlik ve iki birlik yerleştirdi. Ama daha zarfı kaparken Pemberton'ın gözleri sayfanın altına kaydı. Pemberton çocuğun adını yazılı bir şekilde görmenin hissiyatını üzerinden atamıyordu. Beş harfi, havadaki *J* ile b'nin kelimeyi doldurulmayı bekleyen bir kâse şekline getirmesini inceledi. Birkaç dakika geçtikten sonra Pemberton, Serena'nın düşüğünden beri ilk defa alt çekmecedeki fotoğraf albümünü aldı. Albümü hesap defterinin yanma koydu ve son iki sayfayı açtı. Sol tarafta iki yaşındaki halinin fotoğrafı vardı ama Pemberton'ın dikkatini çeken karşı sayfadaki fotoğraftı.

Pemberton defteri *Jacob* isminin ve çocuğun fotoğrafı yan yana duracak şekilde yakma çekti.

O akşamüstü Snipes'ın ekibi, Big Fork Sırtı'nda ağaç kesiyordu ki ana kablonun karşı ağırlığı bir kütükten kayıp kurtuldu. Snipes kereste taşıyan

ekip mola verdiyse kendi adamlarının da mola vermesi gerektiğine inanıyordu, o yüzden biraz önce kestikleri kütüklerin üzerine oturdular. Yukarıdan aniden tiz bir *vii vii* çığlığı geldi. Adamlar bir kuş tam üzerlerinden geçerken onu izlediler, bedeni ve uzun konik kuyruğu zümrüt kadar yeşildi, başı ise parlak sarıydı. Kuş, kanatlarını tek bir kere çırptı ve kesilmemiş ağaçların arasında kayboldu.

Henryson özlemle kuşun kaybolduğu ormana baktı.

“Keşke tüylerinden birini düşürseydi,” dedi.

Snipes’ın ekibi artık parlak pullu bir topluluktu çünkü Dunbar’ın ölümünden sonra her biri ekip başlarının armacılığını çeşitli derecelerde kendilerine uygulamıştı. Henryson başının etrafında alacalı bir görüntü oluşturmak amacıyla şapka şeridinin içine saka, alakarga ve kardinal kuşu tüyleri tıkmıştı. Stewart ise omuzlarında nişan gibi yeşil yamalar taşıyordu ve iş önlüğüne beyaz bir mendil dikilmişti, mendilin ortasına ise pastel boyayla yanlara bulaşmış kırmızı bir haç çizilmişti. Ross kasıklarının üzerinde tek bir turuncu yama taşıyordu, bunun alayla mı, inançla mı yapılan bir hareket olduğunu ise sadece kendisi biliyordu. Snipes da deri bot bağlarını turuncu dinamit kablosuyla değiştirerek gardrobunu daha da renklendirmişti.

Çoğu adam beklerken sigara sarıp içiyordu. Snipes önlüğünden piposunu ve gözlüğünü çıkardıktan sonra tulumunun arka cebinden *Asheville Citizen* gazetesinin birkaç sayfasını çıkardı.

Gazeteyi kucağına koydu ve gözlüğünü çıkarıp sayfayı incelemeden önce iç çerçevelerini mendiliyle dikkatle ovaladı.

“Burada hâlâ Doktor Cheney’in ölümüyle ilgili bir şüpheli bulamadıkları yazıyor,” dedi Snipes. “Asheville’deki şerif bunu tren istasyonunun etrafında dolaşan bir evsizin yaptığını ve sonra şehirden uzaklaşan ilk yük trenine bindiğini savunuyor. Muhtemelen hiçbir zaman katili yakalayamayacaklarını düşünüyor.”

Henryson, “Şerif, evsizin Doktor Cheney’in cebinde buldukları Kansas City biletini veya cüzdanını almamış olmasını biraz tuhaf bulmuyor mu?’ diye sordu. “Ya da bir evsizin neden doktoru tuvalet bölmesine dili kesik bir hâlde, iki elinde naneli şekerle oturttuğunu.”

‘Ta da neden rahmetli doktorun kullandığı arabayı kullanan kişinin bu işle biraz alakası olduğunu düşünmüyor?” diye ekledi Ross.

Snipes, “Hayır efendim,” dedi. ‘Tasalar buna davayı etkilemeyen kanıt derler,” dedi.

Ross elini kaldırıp mavi gökyüzüne doğru baktı ve konuşmadan önce büzülmüş ağzından yavaş bir duman bulutu yükseldi.

“Şerif, Pemberton Kereste Şirketi maaş bordrosunda olduğundan başka bir kanıt arayacaklarına şüpheliyim.”

Stewart, “Yani Asheville’deki şerif demek istiyorsun, Şerif McDowell değil, öyle değil mi?’ diye sordu.

“Evet,” dedi Ross.

Stewart, “Şerif McDowell’ın satın alınabileceğini sanmıyorum,” dedi.

“Bunu yakın zamanda öğreneceğiz,” diye yanıtladı Ross. “Bunlar öldürme konusunda hız kazanıyor gibi gözüküyorlar. Bu seferkine Buchanan’a yaptıkları gibi kaza süsü vermeye bile uğraşmadılar. Böyle giderlerse bu eyaletteki bütün kanun adamlarını maaş bordrolarına almaları gerekecek.”

Henryson kendinden beklenmeyecek bir iyimserlikle, “Daha önce hiç McDowell’ı yanlarına çekemediler ve hepimiz bunu denediklerini biliyoruz. Artık deneyeceklerim sanmıyorum,” dedi.

Üzerlerinden geçen kuş, ormanın derinliklerinde öttü. Henryson kuşun yerini daha iyi tartmak için başını eğdi ama ses kesildi ve orman yine sessizliğe büründü.

Ross, “Gazetende parkla ilgili yeni bir haber var mı?” diye sordu Snipes’a.

“Sadece Albay Townsend’in arazisini devlete gerçekten sattığı yazıyor,” dedi Snipes. “Gazete Townsend’i ve park destekçilerim tebrik ediyor.”

Henrysonbaşını iki yana sallayıp batıya, Tennessee’ye doğru bakarak, “Bu eniştem için kötü haber,” dedi. “Aşağı yukarı on yıldır Townsend için bıçkıcıydı. Onun ve kız kardeşimin besleyecek dört çocuğu var.”

Snipes, “İyi bir işçi mi?” diye sordu.

“Baltayı tanıdığım herkes kadar iyi kullanır.”

“Campbell’a ondan bahsedeceğim,” dedi Snipes, “ama kantin basamaklarında artık o kadar çok adam tünemiş durumda ki oturmak için kura çekmeleri gerekiyor. O işçiler çoktan sürü halinde yeni kampa gittiler ve kamp daha açılmadı bile.”

Henryson, “Bunu sana kim söyledi?” diye sordu.

“Kimse söylemedi,” dedi Snipes. “Geçen pazar kendi gözlerimle gördüm. Veranda basamaklarında oturanlardan biri baltasını aldı ve Jackson

County’ye gideceğini söyledi ve en az bir düzine adam da kalkıp kendilerini vadedilmiş topraklara götüren Musa’ymış gibi onu takip ettiler.”

Ross, “Enişten doktorluk yapmıyor değil mi?” diye sordu Henryson’a. “O pozisyonda bir açık var.”

“Hayır,” diye yanıtladı Henryson, “ama yapsaydı bile keresteciliğe devam etmesini yeğlerdim, insanın en azından bir ağaçtan veya balta bıçağından kaçma şansı var. Galloway için aynı şeyi söyleyemem.”

Yirmi Üç

Serena'ya altı hafta boyunca yatakta kalması söylenmişti ama bir ay geçtiğinde Serena kesici ekipleri denetlemeye geri döndü. Ön verandadan indiğinde Galloway onu bekliyordu. Beraber ahıra girdiler ve Serena Arap'la dışarı çıktı, kartal da tüneğinin üzerindeydi. Genç kadın yavaşça atını kamptan dışarı sürdü, Galloway paytak yürüyüşüyle daimi ve azimli bir gölge gibi onu takip ediyordu. Arazi, Rough yol ayrımından Wash Sırtı'na kadar temizlenmişti. Vadinin ormanları uzaktan, kesilmişten çok engin bir buzul tarafından düzleştirilmiş gibi duruyordu. Yağmurlar azalmış olsa da alüvyonlarla hız kaybeden dereler, alçak arazileri geçmeyi riskli bir iş haline getiriyordu. Adamlar tökezleyip kayıyor, küfrederek ve yüzleri ile kıyafetlerinden çamur silerek geliyorlardı. İki işçi bu kötü ortamda kemiklerini kırdı ve birkaçı aletlerini kaybetti. Bir zamanlar deniz kenarında ağaç kesmiş olan bir bıçkıcı, bu vadi ile Charleston County bataklığının arasındaki tek farkın su mokasenlerinin olmayışı olduğunu söyledi.

Pemberton, Serena ve Galloway'in çorak arazide hızlı hızlı yürüyüp Cove Deresi'nin yukarısında kaybolmasını izledi. Sabah boyunca Pemberton faturalar üzerinde çalıştı ve Harrisle iki olası yatırımcıyla görüşme konusunda konuştu. Pemberton her yarım saatte bir masasından kalkıp batıya, Serena'nın olduğu yere bakıyordu. On bir olduğunda Buchanan'ın ölümünden beri bıçkıevi operasyonunu denetleyen adam olan Scruggs'ı kontrol etme vakti gelmişti. Ama Pemberton kamptan ayrılmak konusunda isteksizdi ve bunun sebebi sadece Serena için endişelenmesi değildi. Kendini bildi bileli Campbell ilk defa işe gelmemişti. Pemberton, Vaughn'u buldu ve ona ofiste kalıp telefonlara bakmasını söyledi. Pemberton arabasını kamptan dışarı sürerken Serena'nın atıyla Half Acre Tepesi'ni tırmanıyor olduğunu gördü, işçilerin dağ havasındaki oksijen azlığının Serena'yı hiç etkilememesine ne kadar şaşırdıklarını hatırladı. Serena, arazinin en yüksek yerlerine gittiği ilk günlerde bile bundan etkilenmemişti. Benim nereden geldiğimi unutuyorlar, demişti Serena ona.

Pemberton bıçkıevine vardığında Scruggs'ı gölün orada kütük arabasına tomruk taşıyan iki işçiyi denetlerken buldu. Adamlar iki buçuk metrelik kargılarını akrobat gibi kullanarak hızla gölün yüzeyinde ilerledi ve işin tehlikesini saklayan bir özgüvenle kütükten kütüğe atladılar.

Pemberton yaşça büyük adamın Ingledew olduğunu gördü, operasyona başladığından beri bıçkıevinde çalışan bir ekip başıydı bu. Ingledew kesici botları giyiyordu, botların çelik uçlan tahtaya pençe gibi tutunuyordu. Ama yanındaki genç, bir aydır bıçkıevinde olmasına rağmen hâlâ çıplak ayakla çalışıyordu.

“Şu Jacob Ballard mı?’

Scruggs, “Evet efendim,” derken sesinde hafif bir şaşkınlık vardı. “Onu tanıdığınızı bilmiyordum.”

Pemberton, “Maaş bordrosundan adını hatırlıyorum,” dedi. “Neden hâlâ kesici botları almamış?’

Scruggs, “Ona almasını söylüyorum,” dedi, “ama her pazar Sevierville’deki bir kıza kur yapıyor. Genç Ballard parasını ona incik boncuk alarak harcamayı tercih ediyor.”

Pemberton ve Scruggs gencin çıplak ayakla nehrin neredeyse tamamı kapalı yüzeyinden geçmesini izledi, şimdi tomruğu kereste arabasına yönlendirirken kargısını zıpkın gibi tutuyordu. Arkasındaki Ingledew da bir tomruğu karışık bir durumdan kurtarıyordu. Çoğu sıkışmış kütük hemen yerinden çıkıyordu ama bazıları dikiş gibi birbirlerine geçmişti, tek bir kütük ilerleyeceğine sıkışmış bütün kütükler beraber ilerliyor, iki adamı eğilmeye ve kütüğü elleriyle kurtarmaya zorluyordu.

Scruggs, “Bu işte iyi, öyle değil mi?” dedi. “Özellikle de bu kadar acemi olmasına rağmen... Gölün üzerinden bir su örümceği gibi kayıp geçiyor.”

Pemberton, Ballard’ın başka bir kütüğe doğru koşuşturmasını, sonra tomruğu üçüncü bir işçinin tekerlekli arabaya götürmek için beklediği kütük arabasına doğru kakmasını izlerlerkenbaşını salladı. Ballard zayıftı ama Pemberton kütükleri itiş biçiminden onun da diğer birçok dağcı gibi güçlü olduğunu anlayabiliyordu.

Pemberton tam gidecekken Ingledew’in bir tıkanıklığı daha açtığını ve geniş bir kavağın alt gövdesini kurtarıp kavağı Ballard’ın üzerinde ilerlediği tek parça kütüğe doğru ittiğini gördü. Kavak kütüğü, genç işçinin sadece bir metre arkasında duran daha ufak bir kütüğe çarptı ve bu kütük de gencin üzerinde ilerlediği kütüğe çarptı. Bu hafif bir dokunuştan fazla değildi ama kütüğü yuvarlamaya yetti ve Ballard düştü. Yerde duran gizli bir kapıdan geçermişçesine ayaklarından başlayarak bacakları, gövdesi ve sonra başı kütüklerin arasındaki ufak delikte kayboldu. En son bir el ve bileğinin birkaç santimi dışarıda kaldı. Ballard bir şekilde sağ eliyle kargıya

tutunmayı başardı. Birkaç saniye boyunca Pemberton bunun onu kurtarabileceğini düşündü çünkü kargının iki tarafı da kütüklere takılmıştı. Pemberton elin kargın tutuşunu izledi ve Ingledew yardım etmek için kütükleri aşarken bağırarak çocuğun tutunmaya devam etmesini sağlamaya çalıştı. Ingledew yakınlaşınca gencin düştüğü yere yakın olan kütük hareket etti ve Ballard'ın düştüğü boşluk, kargıyı kavramak için dışarı uzanmış yumruk kadar dar hale geldi.

Beş saniyesi daha olsaydı Ingledew onu dışarı çekebilirdi, ama Ballard'ın eli kargıyı bırakıp son kez bir kütüğü tırmalayarak kavramaya çalıştı ve bir parça kesik ağaç kabuğu kopardı. Boşluğun son aralığı elle beraber kayboldu. Ingledew telaşla kütükler arasında bir delik açtı ama Pemberton da diğer işçiler gibi gölün sakin yüzeyinin altında derenin eski akıntılarının hâlâ girdap gibi döndüğünü biliyordu. Ingledew hareket etmeye devam etti, o yakınlarda daha fazla delik açarken Pemberton ve Scruggs, Ballard'ın aşağıdan itmesiyle sallanan veya sarsılan bir kütük topluluğu arıyordu. Artık kütük arabasını taşıyan adam da suyun üzerindeydi ama Ballard kaybolmuştu. Yirmi dakika sonra Ingledew ve diğer adamlar pes edip göl kenarına çıktı.

Kamptaki ve belki de ülkedeki tek Katolik olan Scruggs başını eğip haç çıkardı.

"O kütükler oğlanı bir tabut kapağı gibi hapsetti," dedi usulca.

Pemberton gölün kütüklü yüzeyine bakıyordu, göl artık o kadar sakindi ki kütükler suda değil de toprakta duruyor gibi görünüyorlardı. Pemberton a birdenbire dünyanın yer ve gökyüzü arasındaki uzaklığı arttırılmış gibi geldi, ardından da hastane sedyesinde bayılmasına sebep olana benzer bir baş dönmesi hissetti. Pemberton bir an bacaklarının onu taşıyamayacağından korktu. Bu duygunun geçmesini beklerken dizlerini hafifçe büküp başını eğdi ve ellerini uyluklarına koydu.

Scruggs, 'İyi misiniz?" diye sordu.

Pemberton, "Sadece bana bir saniye verin," dedi ve yavaşça başını kaldırdı.

Pemberton sadece Scruggs'ın değil, Ingledew'in ve diğer işçinin de onu izlediğini gördü. Scruggs onu tutmak üzere uzandı ama

Pemberton onu eliyle uzaklaştırdı. Yavaş nefesler alıp gökyüzü ve yer arasındaki boşluğun daralmasını bekledi ve sonunda kendini topladı.

"Bir süre ofiste oturmak ister misiniz, Bay Pemberton ?" diye sordu Scruggs.

Pemberton başını iki yana salladı. Baş dönmesinin yerini mide bulantısı almıştı ve mide bulantısı daha kötüleşmeden buradan gitmek istiyordu.

Pemberton, ‘Yarın kampa gel, sana yeni bir adam bulalım,” derken çoktan arabasına yürümeye başlamıştı. “Ve bu sefer ilk haftalık maaşıyla kesici botu almasını sağla.”

Scruggs, “Olur efendim,” dedi.

Pemberton, Packard’a bindi ve bıçkıevinden görülemeyecek bir yere gelene kadar ilerledi. Sonra yolun dışına park edip kapıyı açtı ve midesinin daha fazla dayanabilecek kadar güçlü olup olmadığını görmek için bekledi.

Pemberton kampa döndüğünde Campbell’ın hâlâ gelmediğini gördü, o yüzden ikinci vinçli traktörün sorununa bakması için Campbell yerine Vaughn’u gönderdi. Pemberton masasındaki faturalara döndü ama üçüncü kez kalkıp pencerenin yanında durduktan sonra, hesap defterini tekrar Mosler kasasına koyup ahıra döndü. Atma bindi ve Wash Sırtına kadar olan kesilmiş kütüklerle çamurları geçti, burada Serena bir ekip lideriyle konuşuyordu. Pemberton yaklaşırken kartalın başlıklı kafası ona doğru döndü.

Pemberton ona atıyla yaklaşırken, “Bana bakmaya mı geldin Pemberton ?” diye sordu Serena.

“Sen de aynı şeyi yapardın.”

“Doğru,” diye kabul etti Serena ve uzanıp Pemberton’ın yanağına dokundu. “Ama biraz bitkin gözüken sensin. İyi misin?”

Pemberton, “İyiyim,” dedi.

Ekip başı Serena’ya son bir soru sorarken Pemberton, Ballard’ın elinin kargıyı kavrayışını düşündü. Gencin bulanık suda asılı kalıp bırakıp bırakmamayı, kendini kurtarmayı veya kurtarılmayı beklemeyi kafasında tarttığını hayal etti. O saniyeler dakikalar gibi gelmiş olmalıydı, Pemberton bunu biliyordu, ayı onu sardığında böyle olmuştu. Scruggs, tabut kapağı gibi gencin üzerine kapandı, demişti. Pemberton çocuğun gerçekten böyle hissetmiş olacağını düşündü, o kadar karanlık ve umutsuz.

Ekip başı anladığını belirterek Serena’yabaşını salladı. Yıpranmış fötr şapkasını çıkardı ve Pemberton atını Arap’ın yanına getirirken adamlarının yanına döndü.

“Harris aradı,” dedi Pemberton. “Bu hafta sonu Cecillerde muhtemel yatırımcılarımızla görüşeceğiz.”

Serena, ‘Yani sonunda şatoyu göreceğim,” dedi. “Harris onlar hakkında başka ne dedi?”

“Calhounlar eskidirler. Asheville’de yaz tatili yapıyorlar ve arada Cecillerle kalıyorlar, o yüzden orada buluşacağız. Lowenstein de New York’ta bir işadamı, hem de çok başarılı bir işadamı.”

“Neden burada?”

“Karısında tüberküloz var.”

Pemberton durdu ve ormanın derinliklerine yürüyen işçileri izledi, tekrar konuştuğunda hâlâ onları izliyordu.

“Brezilya’ya gelince, Harris sadece bu bölgede yatırım yapmayı düşündüklerini söyledi.”

Serena, “O zaman fikirlerini değiştirmemiz gerekecek,” dedi.

Birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı. Kartal kanatlarını kaldırdığında, kuşun kösteği ve fırdöndüleri hışırdadı. Serena kartalın sırtını işaret parmağının arkasıyla okşayınca kuş sakinleşti.

Pemberton, “Bugün bıçkıevinde bir adam kaybettik,” dedi. “Scruggs’ın takdir ettiği yeni işçilerden birini.”

“Scruggs onu beğendiyse o zaman bu büyük bir kayıp. Scruggs işçileri değerlendirmekte başardı,” diyen Serena doğuya, kampa bakarken duraksadı. “Campbell geldi mi?”

“Hayır,” dedi Pemberton.

“Demek ki gerçek.”

“Ne gerçek?”

“Bir bıçkıcı onun bizi bıraktığını iddia etti,” dedi Serena. “Galloway’i peşinden göndermeden önce ona sabaha kadar vakit tanıyacağız.”

“Onu neden geri getirelim ki? Bizim için çalışmak istemiyorsa canı cehenneme.”

Serena, “Kime para ödediğimizi ve niye ödediğimizi biliyor,” diye yanıtladı, “bu bir sorun olabilir. Ayrıca işçiler sadakatin gerekliliğini anlamalı.”

“Campbell çenesini kapalı tutar. Galloway onu geri getirirse adamlara burayı kendi başımıza yürütemiyoruz gibi gözükür.”

Serena, “Onu geri getirmeyecek,” derken hem Pemberton a hem de arkasındaki adama hitap etti.

Galloway gövdesi kendi dar omuzlarından geniş olan bir kestane ağacına yaslanıyordu. Mavi kot bir gömlek giyiyor olmasına rağmen Galloway o kadar kıpırtısız durmuştu ki Pemberton onu görmemişti.

Galloway, Pemberton ı fark ettiğine dair bir belirtide bulunmadı ama Pemberton, Galloway'in bunca zamandır onları dinlediğini biliyordu. Hâlâ dinliyordu. Pemberton bir an başını eğdi. Sol eli hafifçe içeri katlandı ve başparmağının işaret parmağının altınını ovaladığını gördü. Aklına çocukluğundan türbanlı bir cinin bir lambayı ovalamasının görüntüsü geldi. Avucunu sıktı ve başını kaldırdı.

"Tamam," dedi.

Stewart o akşam adamlar aletlerini bırakıp kampa yarım kilometre yürümeden önce bir dakika dinlenirken, "Mclntyre daha iyi," dedi. "Karısıyla beraber, hepinizin önerdiği şeyi yaptık."

Ross, "Onu bir sopaya mı astınız?" diye sordu.

"Hayır, onu güneş ışığına çıkardık. Yatağından çıkmıyordu, o yüzden karısıyla beraber onu yatağıyla dışarı taşıdık. Onu ve yatağı gölge bulunmayan inek çayırına koyduk."

"Hiç işe yaradı mı?" diye sordu Henryson.

"Bir süre yaramış gibi gözüktü," dedi Stewart. "Hiç konuşmuyordu ama baltasını alıp ateş için odun keseceği bir noktaya geldi. Ancak sonra büyük bir baykuş çayırın üzerinden kanatlarını çırparak geçti ve onu yine gerginliğe sürükledi. Mclntyre bunun yaklaşan kötü bir şeyin habercisi olduğunu düşündü."

Ross boğazını temizleyip tükürdü ve başıyla kütük ve ağaç dallan arasından çeyrek kilometre öteye, güneye doğru Pemberton'larla Galloway'in belirdiği noktayı işaret etti. Galloway yürüyordu ama Pemberton'lar at sırtındaydı, Serena'nın koluna tünemiş olan kartal da bir nöbetçi kadar hareketsizdi.

Ross, "Kötü bir şeyin yaklaştığını haber veren bir şey istiyorsanız işte orada," dedi.

Henryson başını salladı. "Ölümlerin üçlü halde geldiğini söylerler ve bu doğru değilse ben de İngiltere kralıyım."

Adamlar duraksayıp çorak araziye baktı ve Pemberton'larla Galloway'in aşağılarından geçmesini izledi. Serena'nın beyaz beygiri çıplak arazinin önünde parıldıyordu, Galloway de kafileyi takip ediyordu, akşam güneşine karşı şapkasının kenarını indirmişti.

Ross, "Kütük Kol'un şapkasındaki çıngıraklara bakın," dedi. "Dişlerini saplamaya hazır bir çıngıraklı yılanınmışçasına yukarı doğru kalkıklar."

Henryson öne eğildi ve bacağına üst üste çarpan bir daim bıraktığı yumruk boyutundaki morluğu incelemek için pantolonunun paçasını yukarı sıyırdı.

“Kütük Kol’un o çıngırakları takmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorum,” dedi, “özellikle de arada sırada birazcık sallanıyorlarsa. En azından bu şekilde etrafta olduğunu anlarız. O adam kendi gölgesinden bile saklanabilir.”

Adamlar birkaç saniye boyunca sessiz kaldı.

“Campbell bugün işe gelmedi,” dedi Henryson.

Stewart, “Ve bu hiç ona özgü bir hareket değil,” diye ekledi.

Henryson pantolonunun paçasını indirerek, “Kıyafet dolu bir çanta taşıyıp ön kapısını açık bırakmak da ona özgü bir davranış değil,” dedi. “Vaughn dün gece işemek için geç saatte kalkmış ve onu arabasını yükleyip dışarı giderken görmüş. Campbell m olacakları önceden gördüğünü sanıyorum. Her zaman zeki bir adamdı.”

Ross, “Söylediğim gibi,” diye belirtti. “Campbell diğer herkes gibi işler çok tehlikeli olduğunda kendisini kolluyor.”

Stewart, “Bence onların bunca zalimliğinin bir parçası olmaktan bıktı,” dedi. “Bunu söylemese bile hiçbir zaman onlarla arkadaş olmadığı belliydi.”

Henryson, "Onun böyle gitmesine tahammül edemeyeceklerdir.” derken gözleri Pemberton’larda ve Galloway’deydi.

Ross, “Evet,” diye hemfikir oldu. “Muhasebe tutan biri çeklerin nereye gittiğini bilir, buna Raleigh’teki senatörlerden birinin ceplerini dolduran çekler de dahil.”

Henryson, “Sizce Bayan Pemberton, Kütük Kol’u üzerine salmadan önce Campbell’a ne kadar mühlet verecek?” diye sordu.

“Herhalde bir gün,” dedi Ross. “Sadece işe bir eğlence katmak için.”

“Bazıları Galloway’in annesinin ona cinayetlerinde yardım ettiğini iddia ediyor,” dedi Stewart. “Tek yapması gereken şey kişiye iyice bakmakmış. Sonra Galloway’e ne yapması gerektiğini söylüyormuş. Bazıları böyle diyor.”

Snipes tartışmayı bölmeden konuşmaya girmenin yolunu bularak, “Bu yorumun gerçek olma olasılığı var,” dedi. “Bilim adamları bile bazı insanların bir şeyleri bilmek konusunda belirsiz yollan olduğunu savunuyor.”

Ross, “O yüzden ben hiçbir zaman ona Kütük Kol demeyeceğim,” dedi Henryson’a. “Onun hoşlanmadığı kişiler arasında olmak istemiyorsanız size de ona böyle dememenizi öneririm.” Üçlünün Rough Fork Deresi’nin vadiye aktığı arazi kıvrımına girmesini izlediler. Kaybolan şekilleri, serap gibi titreyip puslanıyordu. Sonra hava onları yutmuş gibi yok oldular.

Yirmi Dört

Pemberton, cumartesi akşamı asfalt yolu alçalan tepelerin arasından Pigeon Nehri vadisine doğru takip etti. Bir ay önce kızılcık çiçekleri solup Pemberton'ın geçtiği ormana dökülmüştü, yerdeki bitki örtüsü artık kızılcık ve meşe yapraklarının parlak yeşili ile dağ defneleri ve orman güllerinin daha koyu yeşiliyle kaplıydı. Pemberton kısa süre sonra böyle değersiz ağaçları ve çalıları kökünden kurutacak ve sert ağaçları kesmeyi ve toplamayı kolaylaştıracak bir zehir çıkacağını düşünüyordu.

Pemberton işaret parmağını kaldırdı ve boynunun etrafındaki ipek kravatı gevşetti. Düğününden beri ilk defa şık giyinmişti. Beyaz Hint pamuklu kumaştan takımı bedenini hafifçe sarıyordu ama yine de onu daraltıyordu. Fakat bu, Serena'yı tanıştıkları akşam giydiği elbiseyle görmeye değerdi. Elbise şimdi de o zamanki gibi Serena'nın bedeninin dekoltelerini ve kıvrımlarını gösterirken hareket halindeymiş gibi gözüküyordu. İnce, yeşil ipek boynundan bileğe kadar dökülüyordu. Pemberton sağ elini Serena'nın dizine yerleştirdi. İpeğin yumuşaklığının altındaki pürüzsüz teni hissettiğinde Pemberton bu tenin vadettiği zevkin endişelerini bastırmasını bekledi. Ama başardı olamadı. Yol vadiden yukarı tırmanmaya başladığında Pemberton elini kaldırdı ve Packard'ı düşük bir vitese aldı.

Elini vites kolunda tutarak, “Dün akşam McDowell'ın kantine geldiğini duydum,” dedi. “Adamlara Campbell'ı soruyordu."

Serena, “Soru soruyorsa cevapları yok demektir,” diye yanıtladı ve bedenini Pemberton a dönecek şekilde çevirdi. “Meeks'in işleri nasıl gidiyor?”

“ilk haftası olduğunu düşünürsek oldukça iyi. Yerel şiveyle sorun yaşıyor ama maaş bordrosu numaralarını doğru yazmış.”

Arazi düzleşti ve sonra French Broad Nehri'ni geçerlerken alçaldı, nehir ikindi yağmurundan sonra kahverengi ve kabarıktı. Akşamüzeriydi ve Packard Asheville'in yarımdan geçerken sokak lambalarının ışıklan titriyordu. Swannanoa Nehri'ni geçtiler, sonra Biltmore arazisinin ana kapısından girip malikâneye giden üç kilometrelik dolambaçlı yolu almaya başladılar. Orman yola çok yakındı ve Packard'ın farları dışında başka hiçbir ışık görünmüyordu.

Yol viraj yapıp tekrar düzeldi ve çimenli bir düzlük ortaya çıktı. Pemberton son virajı aldı ve malikâne ışıklardan oluşan bir kayalık gibi önlerinde belirdi. Kuleler ve tepeleri, siluet halinde yukarı yükseliyordu. Parmaklıklardan öne doğru yaratık heykelleri eğiliyordu, çatık kaşlı yüzleri pencerelerin parıltısıyla arkadan aydınlanmıştı. Kireçtaşı kaplamalar, bir sağlamlık ve Vanderbilt Ailesi'nin dünyadaki yerinin borsa ve endüstrideki değişimlerin ötesinde olduğuna dair bir güven gösteriyordu.

Serena alayla, "Sanki Chambord Şatosu'nu iç bölgeye taşımışlar gibi," derken Pemberton frene bastı ve Packard diğer arabaların arkasındaki yerini aldı.

Malikânenin ana girişinde siyah smokinli ve silindir şapkalı bir görevli Serena'nın kapısını açtı ve araba anahtarlarını aldı. Pemberton'lar geniş basamakları çıkan diğer misafirlere katıldılar. Mermer aslanları geçerlerken Serena elini Pemberton'ın önkoluna yerleştirip sıkı sıkı tuttu ve eğilip onu yanağından öptü. Bunu yaptığında Pemberton huzursuzluğunun bir kısmının geçtiğini hissetti.

Önlerindeki üç çiftin içeri girmesini beklediler. Pemberton elini Serena'nın bel çukuruna koydu ve elini aşağıya doğru hareket ettirdi. Serena'nın kalçalarının üstünü okşarken parmaklarında ve avucunda ipeğin serinliğini hissetti. Aklına bir görüntü o kadar büyük bir canlılıkla geldi ki sanki önünde camla çerçevelenmiş gibiydi: Pemberton arkasından odaya girerken Serena, Revere Sokağı'ndaki apartmanında şafağın ışığı altında Ram's Head paltosunu şezlonga koyuyordu. Pemberton a içecek bir şey veya oturacak bir yer teklif etmemişti, paltosunu almayı bile önermemişti. Ona sadece kendini sunmuştu, sol eh çoktan elbisenin yeşil askısında, omzundan aşağı çekip bırakmış ve göğsünün soluk küresini açığa çıkarmıştı, al meme ucu soğuktan boncuk gibiydi. Yol öne ilerledi ve Pemberton ı hayallerinden uyandırdı.

Giriş salonunda smokinli bir uşak öne çıktı ve gümüş bir tepsideki şampanya kadehlerini uzattı. Pemberton ev sahipleriyle konuşmak üzere öne adım atmadan önce Serena'ya bir kadeh verip kendine de bir kadeh aldı.

John Cecil isimler değiş tokuş edildikten sonra, "Evimize hoş geldiniz," dedi ve eğilerek selam verdi.

Ev sahibinin sol kolu arkasındaki genişliğe doğru açıldı. Cecil, Pemberton'ın elini sıktı ve Serena'yı ağırbaşlı bir şekilde yanağından öptü.

Cornelia Cecil, yaklaşıp dudaklarını Pemberton'ın yanağına sürttü ve sonra Serena'ya dönüp ona sarıldı.

“Çok üzgünüm, hayatım. Lydia Calhoun bana yakın zamanda yaşadığın talihsizliği anlattı. Bir bebeği o kadar uzun süre taşıyıp kaybetmek çok korkunç bir şey olsa gerek.” Bayan Cecil sarılmayı bıraktı ama elini Serena'nın beline koydu. “Ama buradasın ve çok iyi gözüküyorsun. Bu şükredilecek bir şey.”

Başka kadınlar başsağlığı dileklerini iletmek için yanına geldiklerinde Serena'nın omuzları gerginleşti. Pemberton hızla Serena'nın koluna girdi ve kadınlara karısıyla birkaç dakika görüşmesi gerektiğini söyledi. Odanın öbür ucuna yürüdüler. Yalnız kaldıkları anda Serena kristal şampanya kadehinden büyük bir yudum aldı.

Müzik odasına doğru ilerlerlerken, “Bunlardan bir tanesine daha ihtiyacım olacak,” dedi.

Müzik odasında bir caz grubu “Saint Louis Blues” şarkısını çalıyordu. Birkaç çift dans ediyordu ama çoğu ellerinde içkilerle kenarda duruyordu. Serena ve Pemberton kapı eşiğinin yanında durdular.

Harris arkalarından yaklaşırken, “Ortaklarım!” dedi yüksek sesle.

Harris'in yanında, ellilerinde gözüken smokinli bir adam vardı. Bd adam da sarsılmayan adımlarla yürüyorlardı ve ellerinde viski vardı. Harris boş eliyle Pemberton'ın omzunu kavradı.

Harris yanındaki adama doğru başını sallayarak, “Bradley Calhoun,” dedi. “Gidip Lowenstein'ı getireceğim.”

Harris uzaklaşırken Pemberton elini uzattı. Calhoun'un el sıkışı katı ve özgüvenliydi ama bu avucunun dolgun yumuşaklığını saklayamıyordu. Calhoun, Serena'nın elini tuttu ve bir öpücük kondurdu, bunu yaparken de içkisi etrafa sıçradı.başını kaldırdı ve uzun, san-gri bir saç tutamını abartılı bir jestle geriye attı.

Calhoun görgülü bir Güney aksanıyla, “Kartalları evcilleştiren kadın,” dedi. “Ününüz sizden önce geliyor, Bayan Pemberton.”

“Umarım bir iş ortağı olarak da öyledir,” diye karşılık verdi Serena.

Harris, Lowenstein'la birlikte döndü, Pemberton'ın beklediğinden daha genç bir adamdı. New Yorklu adam, lacivert bir gabardin takım giyiyordu. Pemberton bunun Lowenstein'ın kendi kıyafet mağazalarından birinde üretildiğini düşündü. Havalı Calhoun'un aksine, Lowenstein kendi başına bir yerlere gelmiş bir adamın dikkatli suskunluğunu taşıyordu. Yüzü

çoktan alkolden kızarmış olan Harris kadehini kaldırınca diğerleri de kadehlerini kaldırdı.

Harris, “Bu dağlarda kazanılmış servetlere,” dedi ve herkes içti.

Serena şampanya kadehini havada tutmaya devam ederek, “Ama neden kendimizi sadece buradakilerle sınırlayalım ki,” diye ekledi, “özellikle de başka bir yerde kazanılacak bu kadar çok şey varken.”

Lowenstein, ‘Peki orası neresi, Bayan Pemberton ?” diye sorarken kelimeleri belki de Avrupai şivesinin kalıntılarını bastırmak için vurgulayarak telaffuz etmişti.

“Brezilya.”

Lowenstein, Harris’e şaşkın bir bakış atarak, “Brezilya mı?” dedi. “Planlarınızın yerel arazi yatırımları için olduğunu varsaymıştım.”

Serena, “Kocam ve ben bundan daha hırslıyız,” dedi. “Bence siz de ihtimalleri öğrendiğinizde böyle olacaksınız.”

Lowensteinbaşını iki yana salladı.

“Ben burada iş yapmayı umuyordum, Brezilya’da değil.”

“Ben de,” dedi Calhoun.

Pemberton, “Beyler, yerel alımlar da kesinlikle ihtimaller dahilinde,” dedi ve bir şeyler daha diyecekti ama Serena sözünü kesti.

“Buradaki yatırımınızda bir dolara iki alacakken Brezilya’da bir dolara sekiz dolar alırsınız.”

"Bir dolara sekiz dolar mı?” dedi Lowenstein. “Buna inanmakta zorlanıyorum, Bayan Pemberton.”

“Peki ya sizi arazi, makine fiyatlarını ve işçi maaşlarını göstererek ikna edersem?” diye karşılık verdi Serena. “Her şeyi kanıtlayacak dokümanlarım mevcut. Onları yarın Asheville’e getiririm ve kendiniz incelersiniz.”

Harris, ‘Tanrım, Bayan Pemberton,” diye tükürükler saçarak konuştu, ses tonu eğlenmişlikle sinirlilik arasındaydı. “Onları bir Güney Amerika yatırımına girmeleri için zorlamaya çalışmadan önce bu beyefendilerin içkilerinden yudum almalarına bile doğru düzgün izin vermediniz.”

Calhoun, Harris’in itirazlarını durdurmak için elini kaldırdı. “Böyle bir öneriyi sırf Bayan Pemberton’ın yanında olmanın zevki için yarın hatta herhangi bir gün dinleyebilirim.”

“Peki ya siz, Bay Lowenstein?” dedi Serena.

Lowenstein, “Kendimi Brezilya’da yatırım yaparken göremiyorum,” dedi, “şartlar ne olursa olsun.”

Calhoun, “Bayan Pemberton’ı bir dinleyelim, Lowenstein,” dedi. “Harris, Bayan Pemberton’ın kereste konusunda şimdiye kadar tanıştığı bütün erkeklerden daha bilgili olduğunu iddia ediyor. Değil mi Harris?”

“Buna hiç şüphe yok,” dedi Harris.

Lowenstein, “Peki ya Jackson County’deki yeni kamp?” diye sordu. “Bu sizi uzun süre boyunca Kuzey Carolina’da tutmayacak mı?’

Serena, “Ağaçları kesmeye başlamaya hazırız,” diye yanıtladı. “En fazla bir sene içinde oradaki işimiz bitmiş olur.”

Lowenstein, “Brezilya,” diyerek derin derin düşündü. “Peki ya sen Harris? Sen Brezilya’yla ilgileniyor musun, İnka altınlarıyla falan?”

“Hayır,” dedi Harris. “Bayan Pemberton çok ikna edici olabilse de Kuzey Carolina’da kalmayı düşünüyorum.”

Calhoun, “Çok yazık,” dedi. “Seninle Pemberton’ların aynı arazide hem maden çıkarıp hem de kerestecilik yapması bana oldukça dâhiyane geliyor.”

Harris, “Evet,” derken garsona bir içki daha istediğini işaret etti. “Pemberton’lar yerin üzerindekileri alıyor, ben de aşağısındakileri.”

Lowenstein, “Peki ya yerin aşağısında ne buldunuz?” diye sordu. “Bu arazide hangi madenlerin çıkartıldığını bilmiyorum.”

Serena, “Bay Harris bu konuda oldukça ketum davrandı,” dedi.

Harris, “Doğru,” diyerek bunu kabul etti, “ama artık arazinin yanındaki kırk hektarı satın aldığım ve derenin kaynağına kadar araziye tamamen sahip olduğum için daha konuşkan olabilirim.”

Calhoun, “Herhalde altın olduğunu kastetmiyorsun?” dedi.

Harris bardağını boşalttı ve yüzünü geniş bir gülümseme kapladı.

“Altodan daha iyi. Franklin’in yakınında onsla ölçülen yakutlar buldular. Kendi gözlerimle elma kadar büyük bir tane gördüm. Safir ve ametist de vardı. Hepsi, Jackson County arazimizin elli kilometre çevresinde.”

Lowenstein, “Yani senin arazin de benzer bulgular vadediyor gibi gözüküyor, öyle mi?” diye sordu.

Harris cebine uzanarak, “Esasında bir vaatten öte,” dedi.

Harris, kaybolan bozuk parayı gösteren bir illüzyonist havasıyla elini açtı ve bozuk para yerine ufak gümüş bir enfiye tenekesi açığa çıkardı. Harris kapağı açtı ve içindekileri avucuna döktü.

Lowenstein, “Onlar ne?” diye sordu ve gözyaşı damlaları boyutunda, hepsi kurumuş kan rengindeki bir düzine taşı iyi görebilmek için dikkatle

baktı.

‘Yakut,” dedi Harris. “Bunlar birkaç dolardan fazla edemeyecek kadar küçük ama daha fazla olduğuna emin olabilirsiniz, özellikle de bunları derenin içinde ve etrafında bulduğuma bakılırsa.”

Calhoun, ‘Yani büyük bir zuladan akıntıyla aşağı sürüklenmiş, bunu mu kastediyorsun?” diye sordu.

“Aynen öyle ve genelde aşağı sürüklenenler sadece ufak olanlardır.”

Harris taşları enfiye tenekesine geri koydu ve sonra cebine uzanıp diğerleriyle aynı boyutta bir taş çıkardı fakat bu mordu.

“Ametist,” dedi. ‘İnanır mısınız, lanet şey tam da çiftlik evinin yanındaydı. Bahçenin her tarafında rodolit pembe laller de vardı, bu da size gösterdiğim şeylerden daha fazlasını bulmak için doğru yer olduğunun kesin bir göstergesi.”

Calhoun, “Safirler ve yakutlar,” diye haykırdı. “Kulağa gerçek bir para madeni gibi geliyor.”

Lowenstein, “Kıyının gerisindeki bu iç bölgelerde böyle zenginliklerin yatabileceğine hiç inanmazdım,” dedi.

Serena, “Anlaşılan buna inanması o kadar zordu ki anlaşmayı imzalamadan önce bu konudan bahsetmenin faydası yoktu,” dedi. “Değil mi, Harris?’

Harris güldü. “Beni yakaladınız, Bayan Pemberton.”

Serena, Pemberton a döndü.

“Eminim Bay Harris anlaşmamızın ağaçlar kesilmeden maden operasyonlarına başlamasına izin vermediğini fark etmiştir.” Pemberton, “Evet,” dedi. “Bazı bölgelerin bütün bir on yıl boyunca kesilmemiş kalmasına karar verebiliriz.”

Harris’in yüzü bir an düştü, sonra bu ifade sert bir yüz ekşitmesine dönüştü.

Harris, “Her içtiğimde dilime bir mandal takmam gerekiyor,” diye mırıldandı. “Yüzde ondan fazlasını vermem.”

Calhounbaşını hayranlıkla iki yana salladı.

“Çoğu kişi bu yaşlı tilkiyi kurnazlıkta alt edemezdi. Ben olsam yüzde yirmi isterdim Bayan Pemberton, böylece üçkâğıtçılığını ona iyice ödetmiş olursunuz.”

Serena, “Bunun önemli olduğundan pek emin değilim,” diye yanıtladı. “Bu yakutları nehrin ne kadar yukarısında buldun?” Harris, “Kesinlikle çok

yukarısında değil,” dedi. “Daha dereye yeni gitmiştim ki ilk yakutu gördüm.”

“İlk gün ne kadar uzağa gitmiştin?” diye sordu Serena. “Yani derenin yukarısına doğru demek istiyorum.”

“Yarım kilometre ama sonra kaynağa kadar çıktım. Bu neredeyse bir buçuk kilometre eder.”

“Peki, yakutları nehrin ne kadar yukarısında buldunuz?” Lowenstein, “Nereye varmaya çalışıyorsunuz Bayan Pemberton ?” diye sordu.

Harris, “Çok uzakta değil,” dedi ve nahoş bir kokunun ilk esintisini fark ediyormuş gibi burnunu hafifçe kaldırdı.

Serena, “Çiftlik evinin elli metre civarında diye tahmin ediyorum,” dedi.

Harris, "Herhalde ...” derken kekeledi. “Ama taşlar kesilmemiş veya temizlenmemişti. Çoğu insan onların yakut olduğunu bile anlamazdı.”

Harris birkaç saniye boyunca konuşmadı. Mavi gözleri anladığı şeyle büyürken, başı sanki bedeninin bir parçası hâlâ onu gerçeklerden caydırmayı umuyormuşçasına ileri geri sallanıyordu.

Harris, “O orospu çocuğu Kephart dereyi değerli taşlarla doldurdu,” dedi ve her an kristal bardağını duvara fırlatabilirmiş gibi havaya kaldırdı. “Kahretsin!”

Harris bir kez daha lanet okudu, bu sefer yakındaki birkaç çiftinbaşını çevirmesine sebep olacak kadar yüksek sesle konuşmuştu. Serena’nın yüzü, gözleri dışında durgun gözüküyordu. Pemberton daha önce benzer bakışlara maruz kalmış olan Buchanan’la Ceheney’i düşündü. Sonra sanki bir kepenk düşmüş gibi Serena’nın kontrolü tekrar kendini gösterdi.

Harris yüzü renklenerek, “Bilardo salonunda Webb’i gördüm,” dedi. “Bu akşam onunla iki çift laf edeceğim. Kephart’la sonra konuşurum.”

Pemberton eğlenmiş gözüken Calhoun’a ve dinlemesi mi yavaşça uzaklaşması mı gerektiğine karar verememiş gözüken Lowenstein’a baktı.

Serena, “Eski meselelere kafa yormayalım,” dedi, “özellikle de önümüzde bu kadar çok şey vadeden yeni yatırımlar varken.”

Harris içkisini bitirdi ve bıyığındaki kehribar renkli viski damlasını sildi. Serena’ya açık bir hayranlıkla baktı.

Harris, “Sizin gibi bir kadınla evlenmiş olsaydım Bayan Pemberton, şu anda J.P. Morgan’dan daha zengin olurdum,” dedi ve Lowenstein ile Calhoun’a baktı. “Ben bu Brezilya işiyle ilgili tek kelime duymadım ama

Bayan Pemberton başarılı olabileceğini düşünüyorsa ben de yardımda bulunurum ve siz de aynı şeyi yaparsanız kârlı çıkarsınız."

Calhoun, "Yarın hep beraber Asheville'de konuşacağız," dedi.

Lowenstein da hemfikir olduğunu belirterekbaşını salladı.

"Güzel," dedi Serena.

Grup, "Aşk Yuvası" şarkısını çalmaya başladı ve birkaç çift el ele dans pistine yürüdü. Harris, Webb'in lobide durduğunu görünce yüzü birden ekşidi.

"Pardon," dedi. "O adamla biraz konuşmam gerekiyor."

Calhoun, "Kavga dövüş çıkmasın, Harris," dedi.

Harris tam olarak ikna edici olmayan bir şekildebaşını salladı ve sonra odadan çıktı.

Şarkı biterken Cecil, caz grubunun bulunduğu sahneye çıktı ve yemek zamanının gelmek üzere olduğunu duyurdu.

Ev sahibi, "Ama önce size Renoir tablosunu göstermek için Chippendale Odası'na gideceğiz," dedi, "renkleri daha iyi gözüksün diye yeni çerçevelendi."

Bay ve Bayan Cecil, misafirleri mermer merdivenlerden yukarı, ikinci katın salonuna yönlendirdi. Comelia'nın gerçek boyuttaki bir portresini geçerlerken Serena tabloyu daha yakından incelemek için durdu. Hafifçebaşını iki yana sallayıp diğerleri geçip giderken yanında kalmış olan Pemberton a döndü.

"Buna nasıl katlandığını anlayamıyorum."

Pemberton, "Neye?" diye sordu.

"Saatler boyunca süren hareketsizliğe."

Pemberton'lar geniş salonda ilerledi ve Frederick Olmsted'in portresiyle bir Currier&Ives taşbaskı resmini geçtiler. Koridor, yan yana duran birkaç başka odaya çıkacak şekilde sola döndüğünde altlarındaki bordo halı adımlarını yumuşatıyordu. Üçüncü odada Renoir tablosunun etrafına toplanmış olan Cecillere ve diğer misafirlere katıldılar.

Mavi bir tuvalet giyen ve inci takan bir kadın, "Olağanüstü," diye belirtti. "Koyu çerçeve gerçekten de renkleri daha özgür bırakıyor, özellikle de atkıdaki maviyi ve sarıyı."

Birkaç misafir hürmetle kır saçlı, yaşlı bir adamın yaklaşmasına izin vermek üzere geriye çekildi. Adam mekanik bir oyuncak gibi kısa ve sert adamlarla ilerliyordu, bu benzerlik başının etrafındaki metal şeritle ve metali, işitme cihazının kulağa takılan plastik kısmına bağlayan kablolarla

artıyordu. Adam ceketinin cebinden bir kelebek gözlük çıkardı ve dikkatle tabloyu inceledi. Pemberton'ların arkasındaki biri, adamın Ulusal Sanat Galerisi'nde eski bir küratör olduğunu fısıldadı.

Adam yüksek sesle, "Fransız modernist stilinin bu ülkedeki en katışıksız örneği," diye beyan etti ve geriye doğru bir adım attı.

Serena, Pemberton a doğru eğilip konuştu. Yakınlarında olan Harris kıkırdadı.

Cecil, 'Teki ya siz, Bayan Pemberton," dedi. "Sizin de Renoir'la ilgili bir görüşünüz var mı?"

Serena konuşurken tabloya baktı.

"Renoir bana resimle ilgili az şey bilen insanlara uygun bir ressam gibi geliyor. Onu çekingen ve duygusal buluyorum, diğer odadaki Currier&Ives taşbaskı resminden farksız."

Cecil'in yüzü kızardı. Eski küratöre bunun aksini çürütmesini rica ediyormuş gibi döndü ama görünüşe göre yaşlı adamın işitme cihazı bu konuşmayı iletmeyi başaramamıştı.

Cecil, "Anlıyorum," dedi ve ellerini önünde kavuşturdu. "Eh, yemek vakti, o yüzden aşağı inebiliriz."

Ziyafet salonuna ilerlediler. Serena uzun maun masayı taradı ve Webb'i masanın şöminenin yanındaki diğer ucunda buldu. Pemberton'ın elini tuttu ve onu doğrudan gazetecinin karşısındaki sandalyelere yönlendirdi. Gazeteci, Pemberton'lar otururken karısına döndü.

"Bay ve Bayan Pemberton," dedi. "Sana çok fazla bahsettiğim büyük keresteciler."

Bayan Webb hafifçe gülümsedi ama konuşmadı.

Garsonlar yemeğin ilk tabağı olan mercimek ve kereviz çorbalarını getirdi ve misafirler kaşıklarını kaldırırken oda sessizleşti. Pemberton çorbasını bitirdiğinde Flaman duvar kilimlerini, üç taşlı şömineleri, iki devasa avizeyi ve balkondaki org platformunu inceledi.

"Kıskandın mı, Pemberton ?" diye sordu Webb.

Pemberton odayı birkaç saniye daha taradı vebaşını iki yana salladı.

Serena, "Kim bunu neden kıskansın ki?" dedi. "Sadece birkaç tane manasız süs. Pahalı süsler ama ne işe yararlar ki?'

Webb, "Ben bunun kişinin dünyaya bir iz bırakması için oldukça etkileyici bir yol olduğunu düşünüyorum," dedi. "Büyük firavunların piramitlerinden çok da farklı değil."

“Bunun daha iyi yollan var,” diyen Serena, Pemberton’ın tuttuğu elini kaldırarak cilalı maunu ovdu. “Değil mi Pemberton ?’

Bayan Webb ilk defa konuştu.

“Evet, mesela ulusal bir parkı mümkün kılmak gibi.”

Serena, “Fakat kocanızın söylediklerine ters bir şey söylüyorsunuz,” dedi. “Bir şey olduğu gibi bırakılırsa geriye hiçbir iz kalmaz.”

Garsonlar çorba kâselerini ve naneyle süslü limon şerbeti tabaklarını değiştirdiler. Sırada yeni yakalanmış levrek filetoları vardı. Başlangıç yemeği bordo halkalarla süslü, ortasında da altınla GWV yazılmış olan kemik porselenlerde servis edilmişti. Serena, Bacarrat kristalinin bir parçasını kaldırdı ve bardağa işlenmiş olan harfleri daha iyi görebilmek için kristali ışığa tuttu.

Serena, “Dünyaya bırakılmış harika bir iz daha,” dedi.

Salonda bir ses yankılanmaya başladı ve birkaç dakika sonra bir kuyruklu piyano sürüklenerek ortaya çıktı. Piyanoyu yerleştiren iki işçi, ana kapının hemen dışarısındaydı. Caz orkestrasının piyanisti tabureye oturduğunda, şarkıcı dikkatle ayağa kalktı ve Bayan Cedi’den bir işaret gelmesini bekledi. Sonra piyanist çalmaya başladı, şarkıcı da kısa süre sonra ona katıldı.

Bir şey kesin ve hiçbir şey daha kesin değil Zenginlerin daha çok parası olur, fakirlerin ise çocuğu. O sırada,

Zamanlar arasında...

Bayan Webb, “Bu şarkı favorilerinizden mi Bayan Pemberton?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.”

“Belki de Bayan Cecil sizin şerefinize çalmıştır diye düşünmüştüm. Yakın zamandaki talihsizliğinizden sonra sizi neşelendirmek için.”

Serena, ‘Düşündüğümden daha fazla nüktedanlık gösteriyorsunuz, Bayan Webb,” dedi. “Sizin de kocanız gibi ahmağın biri olduğunuzu sanmıştım.”

Webb kelimeyi düşünerek, “Ahmak," dedi. “Acaba o zaman Harris ne oluyor? Lobide yanına geldi. Görünüşe göre cazip hale getirilmiş bir iddiayı yutmuş.”

Serena kısaca, “Bizimle açık konuşsaydı biz bunu anlardık,” dedi.

Webb, “Haldi olabilirsiniz Bayan Pemberton,” dedi, ‘fakat biri açıkça Harris’in kendi iyiliği için bir ortaklığa ihanet edeceğine güvenmiş.”

Pemberton, “Bence ihanet kelimesi yaptığı şey için fazla kaçıyor,” dedi.

Serena, “Bence kaçmıyor,” dedi.

Webb şöyle bir elini salladı.

“Yine de Albay Townsend, Albright’ın teklifini kabul etti ve bütün evraklar imzalandı. Biliyorsunuz ki o arazi kilit noktaydı. Bütün proje o arazi olmadan suya düşebilirdi ama artık Tennesee tarafındaki bütün park bölgesi satın alındı.”

Pemberton, “O zaman bu yeterli olmalı,” dedi. “Sen ve arkadaşların Tennessee’de park yapıp Kuzey Carolina’yı rahat bırakabilirsiniz.”

Webb, “Korkarım olay böyle ilerlemiyor, Bay Pemberton,” dedi. “Bu bize bütün dikkatimizi Kuzey Carolina’ya yöneltme özgürlüğü tanıyor. Önerilen park bölgesinin üçte ikisi alındığından kamulaştırma yasasını uygulamak daha da kolay olacak. Bakan Albright’ın bana söylediğine göre belki de gelecek sonbahar kadar yakın bir zamanda gerçekleşecek bu.”

Serena, “O zamana kadar arazideki bütün ağaçları kestirmiş olacağız,” dedi.

Webb, “Belki de,” diye kabul etti, “ve o ormanın tekrar yetişmesi kırk ya da elli yıl sürebilir. Ama tekrar yetiştiğinde Büyük Smoky Dağları Ulusal Parkı’nın bir parçası olacak.”

Serena, “O zamana kadar Pemberton la bütün bir ülkenin ağaçlarını kesmiş oluruz,” dedi.

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Pemberton, Harris’e bakındı ve onu beş sandalye ötede, genç bir kadının söylediği bir şeye gülerken buldu.

Webb, “Ama bu arazinin ağaçlarını kesemeyeceksiniz,” dedi. “Cicero’nun söylediği gibi, *ut sementem feceris ita metes*[2]."

Serena, “Cicero’nun nasıl öldüğünü biliyor musunuz?” diye sordu. “Bu kesinlikle sizin gibi yazı işlerinde uğraşan birinin bilmesi gereken bir şey.”

Webb, “Bu hikâyeyi duydum,” dedi. “Eğer amacınız buysa kolay kolay korkmam, Bayan Pemberton.”

Bayan Webb, “Ben hikâyeyi bilmiyorum,” dedi Serena’ya. ‘Tehditlerinizin açıklanmasını tercih ederim.”

Serena, “Cicero, Antonius ve Fulvia’yla düşman oldu,” diye devam etti. “Onlar iktidara geçmeden önce Roma’dan gidebilirdi ama altın sözlerinin onu koruyabileceğini sandı. Kocanızın da farkında olduğu gibi

sözleri onu koruyamadı. Cicero’nun başı Roma Meydanı’ndaki kürsüye konuldu ve Fulvia saçındaki altın firketeleri çıkartıp onun dilini deldi. Cicero’nun başı köpeklere atılana kadar firketelerini oradan çıkarmadı.”

Pemberton, “Kulak verilmesi gereken bir tarih dersi,” dedi Webb’e.

“Antonius’un ölüm şeklinden daha fazla kulak verilmesi gereken bir ders değil, Bay Pemberton,” dedi Webb.

Pemberton’lar bire kadar kampa dönmedi ama geldiklerinde Galloway verandanın basamaklarında bekliyordu.

Serena, Galloway’i gördüğünde, “Demek ki onu uyandırmamıza gerek yokmuş,” dedi.

Pemberton motoru kapadı. Ofis verandasındaki ışık, konuşurken Serena’nın yüzünü görmeye yetecek kadar parlak değildi.

“Harris’in yaptığı şeyi aynı şartlar altında olsak bizim de yapmayacağımızdan emin değilim. Ve çok da fazla para kaybetmedik.”

Serena, “Bizi yara alabilir bir hale getirdi,” dedi. “Bu bir enfeksiyon gibi Pemberton. Dağlanmazsa yayılır. Brezilya’da böyle olmayacak. Yatırımcılarımız bir kıta ötede olacak.” Serena duraksadı. “Bunun başka türlü olmasına izin vermemeliydik. Sadece biz olacağız.”

Birkaç saniye boyunca ikisi de konuşmadı.

Serena, “İstediğimiz bu değil mi?’ diye sordu.

Pemberton bir kere daha duraksadıktan sonra, “Haklısın,” dedi.

“Sorum haklı olup olmamam değildi,” dedi Serena, sesi yavaş çıkmıştı, içindeki bir şey neredeyse hüzne benziyordu. “İstediğimiz bu mu?”

Pemberton karanlığın yüzünü saklamasından ötürü memnun olarak, “Evet,” dedi.

Serena verandada Galloway’le konuşurken Pemberton araba kapısını açtı ve eve girdi. Kendine sert bir viski koydu ve şömineye bakan Coxwell koltuğuna oturdu. Serin hava hâlâ aylar uzakta olsa da şömine ocağının üzerine kalın bir ak meşe kütüğü yerleştirilmişti, etrafında da gazete ve yongalar vardı. Serena’nın sesi duvarın içinden geçiyordu, çıkan kelimeler boğuktu ama Galloway'e ne yapılmasını istediğini söylerken ses tonu sakin ve ölçülüydü. Pemberton, Serena’nın yüzünü görebilse çehresinin Gallosvay’i Waynesville’e bir mektup yazmaya gönderirken olduğundan hiç farklı olmayacağını, en az o kadar durgun gözükeceğini biliyordu. Bir şeyi daha fark etmişti, o da Serena’nın Lowenstein’la Calhoun’u yeni

Brezilya girişimine yatırım yapmaya ikna edebileceğiydi. Kocası gibi onun her şeyi yapabileceğine inanacaklardı.

Yirmi Beş

Bent Knob Tepesi'ne daha ilk sıralı ev yerleştirilmeden, yemek salonu ve kantin yapılmadan, tren rayları döşenmeden Cove Deresi ve Noland Dağı'nın arasındaki yarım hektarlık alan, mezarlık olarak ayrılmıştı. Sanki kereste kampında hızlı davranabilenlerle ölülerin arasındaki rahat geçişi tasdiklercesine mezarlığa açılan bir kapı veya mezarlığı saran parmaklıklar yoktu. Mezarlığı işaretleyen tek şey dört adet tahta kazıktı. Kazıklar çürüyene kadar yarım hektarlık alanda sınırlan belirtmeyi gereksiz kılacak kadar yığın yükseliyordu. Arada sırada ölmüş bir işçinin naaşı vadiden alınıp aile mezarlığına götürülürdü ama çoğu kampta gömülüydü. Onları buraya getiren ve öldüren ve artık onları sarmalayan kereste birçok mezarı da işaretliyordu. Bu tahta haçlar sadece birbirine bağlı iki sopadan tutun da üzerlerine yakılarak isimler ile tarihler yazılmış ve güzelce kesilmiş vişne veya sedir parçalarına kadar değişiyordu. Matemliler bu mezarlara, bazen de haçlara her zaman bir hatıra yerleştiriyordu. Birkaçı kaderci bir hicvi çağrıştırıyordu: sahibinin üzerine devrilen ağacı deviren işlemeli balta sapı, yıldırım çarpan bir adamın taktığı demir çivili bir Kaiser başlığı gibi... Ama mezarların çoğunu süsleyen şeyler kasvetli alanı renklendirmek amacıyla konulmuştu, sadece kır çiçekleri ve çobanpüskülü çelenkleri değil san tüyler, Noel süsleri, renkli kurdelelerin ucundaki askerlik madalyaları gibi daha dayanıklı şeyler de vardı. Mezarların üzerinde ise çivit cam parçalan, sakız folyoları ve pembe kuvartzlar bulunuyordu. Bazen gevşek toprağa ekilecek tohumlar gibi serpilmişler, bazen de bir isim olarak ayırt edebilecek harfler veya anlaşılmayacak resimler oluşturacak şekilde detaylı bir düzende yerleştirilmiş oluyorlardı.

İşte Ross ve arkadaşları, ekip akşamüstü molasını verdiğinde bu mezara bakıyorlardı. Yağmur bütün gün ara ara yağmıştı. Adamlar ıslak ve çamurlulardı, ayrıca üşüyorlardı, alçak gri gökyüzü de kasvetlerini arttırıyordu.

Ross, "Dün vinçli traktörün burnuyla ölen çocuk," dedi. "Bu korkunçtu. Daha bir hafta çalışmadan toprağın altına girdi. Eskiden işçiler ölmeden önce en azından bir maaş makbuzunu alacaklarına güvenebiliyorlardı."

Henryson, ‘Ya da çenesinden ayva tüyleri yerine başka bir şey tıraş edecek kadar uzun yaşayacaklarına,” diye ekledi. “O çocuk on altıdan büyük olamazdı.”

Ross, “Sanırım kısa süre sonra bizim de tabut ölçümüzü alacaklar,” dedi. ‘İyice katılaşmadan toprağa gömülmüş olacağız.”

Stewart, “Akrabalarının kim olduğunu bulmuşlar mı?” diye sordu. ‘Yani o çocuğun.”

Henryson, “Hayır,” dedi. “Geçen yük vagonlarından birinden atlamış, o yüzden anlamak mümkün değil. Cüzdanında sadece bir resim vardı. Yaşlıca bir kadın, muhtemelen annesi.”

Stewart, “Arkasında bir şey yazmıyor muydu?” diye sordu.

Henryson başını iki yana salladı.

‘Tek bir kelime bile yoktu.”

Stewart hüzünle, “Akrabalarının onun nerede gömülü olduğunu bilmemesi felaket bir şey,” dedi. “Bu mezara hiçbir çiçek veya gözyaşı dokunmayacak.”

Henryson, “Duyduğuma göre iç savaş zamanında askerler isimlerini ve şehirlerini üniformalarına iğneliyorlarmış,” dedi. “En azından bu sayede ebeveynleri onlara ne olduğunu öğrenmiştir.”

Sırılsıklam gazetesini yırtmadan açmaya çalışmakta olan Snipes, onaylayarak başını salladı.

“Bu doğru,” dedi. “Dedemin nerede gömülü olduğunu onun sayesinde öğrenmişler. Lincoln için savaşırken Tennessee’de öldürülmüş. Onu düştüğü yere gömmüşler ama en azından annesi nerede yattığını biliyormuş.”

Ross, “Gazetende Harris’le ilgili başka bir şey var mı?” diye sordu.

Snipes büyük bir özenle gazetenin geniş yapraklarını kucağına serdi.

“Var. Burada ilçe sorgu yargıcının hâlâ Harris’in ölümünün kaza olduğunu iddia edecek cüreti olduğunu yazıyor. Üstelik bu Editör Webb’in yazdığı sorgu yargıcının Pemberton’ların cebinde olduğunu belirten makalesinden sonra.”

Henryson, “Bu, sırada kimin olduğu konusunda merak uyandırıyor değil mi?” dedi.

“Webb o yazıyla bir iki sıra öne geldiyse şaşırmam,” dedi. “Umarım evinin ikinci bir katı yoktur. Harris gibi düşebilir.”

Adamlar sessizliğe büründü. Stewart, İncil’ini kuru tutan muşambayı açtı ve okumaya başladı. Ross cebine uzandı ve tütün kesesini çıkardı.

Sarma kâğıtları çıkardı ve onların da Snipes'ın gazetesi kadar ıslak olduğunu gördü. Sigara içmeyi bekleyen Henryson, kendi kâğıtlarının da aynı durumda olduğunu gördü.

Ross, "En azından akciğerlerimin bir dakikalığına ılık ve kuru olmasını umuyordum," diye yakındı.

Henryson, "Böyle berbat bir günde bile sahip olunabilecek tek bir ufak zevk olmasını beklerdim," dedi. "Sende sarma kâğıdı yok, değil mi Stewart?"

Stewartbaşını İncil'inden kaldırmadan iki yana salladı.

Ross, "İncil'inden birkaç sayfa vermeye ne dersin?' diye sordu. "Ondan çok güzel sarma kâğıdı olur."

Stewart inanmazlıkla başını kaldırdı. "Böyle bir şeyi yapmak günahkârca bir hareket olur."

Ross, "Önemli şeylerin yazıldığı sayfaları istemiyorum," diye üsteledi. "Sadece bilmemkimin bilmemkim diye çocuğu olduğundan başka hiçbir şey yazmayan iki sayfayı istiyorum. Orada kaçırılacak hiçbir şey yok."

Stewart, 'Tine de bana doğru gelmiyor," dedi.

Henryson, "Bence bu tam bir Hıristiyan'a yakışan bir davranış olur," diye karşı koydu. "Sadece sigara içmek isteyen iki zavallıya yardım ediyor olacaksın."

Stewart, Snipes'a döndü.

"Sen ne dersin?"

Snipes, "Eh," dedi. "Önde gelen bilginler yıllarca o kitapta neredeyse her şeyi yapmak veya yapmamak için bir sebep bulunabileceğini iddia etti. O yüzden bence diğerlerinden baskın olan ayeti çıkarmanız gerekiyor diye düşünüyorum."

Stewart, "Ama bu hangi ayet?' diye sordu.

Henryson hemen, "Komşunu seve ne dersiniz?" diye öneride bulundu.

Stewart derin düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını ısırdı. Neredeyse bir dakika geçtikten sonra İncil'i açtı ve Yaratılış'ı buldu. Stewart birkaç sayfayı inceledikten sonra dikkatle iki sayfayı yırttı.

Ertesi pazar akşamüstü Pemberton'lar Shanty Dağı'na gitmek üzere atlarına bindi. Pemberton çok da gitmek istemiyordu ama bu Serena'nın ondan beklediği bir şey olduğundan onu ahıra doğru takip etmişti. Cumartesi sabahı kopan bir kablo bir bıçkıcıyı öldürmüştü ve Pemberton la Serena kamptan çıkarlarken kesilen kütüklerin ve dalların arasında boş bir mezarın beklediği mezarlığa doğru ilerleyen cenaze topluluğuna rastladılar.

Matemlilerin başında koluna siyah bir şerit takmış olan bir genç vardı, elinde de bir metrelik meşe bir haç tutuyordu. Ardından tabutu taşıyan iki işçi geldi, sonra da dulların giydiği türden bir matem elbisesi içindeki bir kadın göründü. Rahip Bolick ve bir düzine adamla kadın onları takip etti, iki adam silah kuşanmış askerler gibi sağ omuzlarına dayalı küreklerle yürüyorlardı. Rahip Bolick İncil'ini taşıyordu, siyah ve ağır kitabı güneşin parlaklığını yansıtması için gökyüzüne kaldırmıştı. En arkadan kadınlar geliyordu, ellerinde parlak kır çiçekleri vardı. Felaketle dolu araziden yavaşça geçtiler, matemliler kadar mültecilere de benziyorlardı.

Pemberton ve Serena batıya ilerledi, arazi hızla yükseldi ve oksijen azaldı. Bir saat sonra Pemberton'lar patikadaki son dönemeci aldılar ve Shanty Dağı'nın tepesinde durdular. Bütün yol boyunca konuşmamışlardı. Vadiye ve dağ sırtlarına baktılar ve kalan ağaçları incelediler.

Serena, sessizliği bozarak, "Harris'in yaptığı şey gerçekten de ihtiyacımız olan bir uyarıydı," dedi.

Pemberton vadiye bakmaya devam ederek, "Ne konuda?" diye sordu.

"Başkalarının bizi savunmasız hale getirebileceği ve böyle savunmasızlıklarla ne kadar önce baş edersek o kadar iyi olacağı konusunda."

Pemberton, onunla göz göze geldiğinde Serena'nın bakışlarında katı, gözü kara bir kendinden eminlik gördü. Sanki bunun aksini düşünmek sadece yanlış bir şey değil, hayal edilemez bir şeymiş gibi. Serena, Arap'ın yanını okşadı ve çelik bir kablonun bir ceviz ağacına ne derinlikte girdiğini incelemek için birkaç adım geriledi. Pemberton kampa doğru baktı. Güneş tren raylarının tam üzerine vuruyordu ve birbirine bağlı metaller parıldıyordu. Kısa süre sonra rayları çıkartma vakti gelecekti, dağ kollarından başlayacak ve oradan geriye doğru giderek araziye cıvataladıkları şeyleri geri alacaklardı.

Bayan Lowell Boston'daki o ilk gece, *uyarıldığınızı unutmayın*, demişti. Serena, sonradan sadece Pemberton adındaki bir kerestecisinin partide olacağını duyduğu için geldiğini söylemişti. İşin içindeki birkaç kişiye onu sormuş ve onunla tanışmanın zaman harcamaya değer olduğuna karar vermişti. Bayan Lowell onları tanıştırdıktan sonra, Pemberton ve Serena çabucak diğerlerinden ayrılmış ve gece yansına kadar verandada konuşmuşlardı. Sonra Serena, onu Revere Sokağı'ndaki dairesine götürmüştü ve Pemberton sabaha kadar orada kalmıştı. Pemberton sonradan onunla, *ilk akşam böyle bir cesaretle seni hafifmeşrep*

sanacağımdan korkmadın mı, diye şakalaşmıştı. Serena, *hayır,* diye yanıt vermişti. Bize bundan daha fazla güveniyordum. Pemberton, Serena'nın dairenin kapısının kilidini açarken hiç konuşmadığını hatırlıyordu. Sadece içeri girip kapıyı açık bırakmıştı. Sonra dönüp gözlerini ona dikmişti. O zaman da şu anda olduğu gibi gözlerinde Pemberton'ın onu takip edeceğine dair mutlak bir güven vardı.

Geri giderlerken güneşin son ışığı batıdaki tepelerde korlar bırakıyordu. Bir meltem Shanty'deki havayı serinletmişti ama Pemberton ve Serena aşağı inmeye başlarken hava durgun ve nemli olmaya başladı. Mezarlıkta sadece bir işçi kalmıştı, düzenli olarak kalan son toprak parçalarını tabutun üzerine kürüyordu.

Yemeklerini arka odada ve artık hep yaptıkları gibi tek başlarına yediler, sonra da eve döndüler. On birde Pemberton yatmaya hazırlanmak üzere arka odaya gitti. Serena onu takip etti ama soyunmaya başlamadı. Onun yerine odanın öteki tarafındaki sandalyeye oturdu ve onu dikkatle izlemeye başladı.

"Neden soyunmuyorsun?" diye sordu Pemberton.

"Bu gece yapmam gereken son bir şey daha var."

"Sabaha kadar bekleyemez mi?"

"Hayır, bu gece halletmeyi tercih ederim."

Serena sandalyeden kalktı, Pemberton a yaklaştı ve onu doğrudan dudaklarından öptü. Dudakları hâlâ onunkilere dokunurken, "Sadece biz," diye fısıldadı.

Pemberton onu kapıya doğru takip etti. Serena verandaya çıkarken kendiliğinden gelmiş gibi gözüken Galloway gölgelerin arasından çıkıverdi.

Pemberton onların ofise yürümesini izledi. Birkaç saniye sonra Vaughn geldi ve ahırın arkasından Galloway'in arabasını getirdi. Galloway ve Serena ofis verandasına çıktıklarında Pemberton, Serena'nın elinde bir şey olduğunu gördü. Serena verandanın san ampulünün tam altından geçerken elindeki şey gümüşi bir pırıltıyla parladı.

Galloway, Vaughn'a bir kalem ve defter verdi ve genç, defterin üzerine bir şeyler yazmaya başladı. Galloway bir şey daha sorduğunda Vaughn, işaret parmağıyla hareketler yapmadan önce bir an duraksadı. Pemberton, Serena ve Galloway'in arabayla uzaklaşmasını izledi, otomobil vadi zemininde ilerlerken bakışları farları takip ediyordu. Pemberton gibi araba farlarının kaybolmasını izleyen Vaughn, ofise girdi ama kapıyı

kapamadı. Birkaç dakika sonra da dışarı çıktı. Veranda ışığını kapattı ve hızla evine doğru yürüdü.

Pemberton da eve döndü ama yatağa girmedi. Mutfak masasının üzerine faturalar koydu ve kendini tahta metresi ile nakliye fiyatlarını hesaplamaya vermeye çalıştı. Serena ve Galloway arabayla uzaklaştığından beri zihnini nereye gittiklerini hayal etmekten alıkoymaya çalışıyordu. Nereye gittiklerini bilmeden bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Ama zihni yine de o yönde çalışıyordu ve Serena'nın fısıldadığı şeyin "sadece biz" değil de "adalet" olup olmadığını merak etti. Düşünce akışını durdurmanın tek yolunun dolaptaki yansı dolu Kanada viskisi olduğuna karar verdi. Pemberton bardak almakla uğraşmadı. Şişeyi ağzına götürdü ve nefes almak zorunda kalana kadar içti, alkol boğazını yakıyordu. Tekrar içti ve şişeyi bitirdi. Pemberton, Coxwell koltuklarından birine oturup gözlerini kapadı ve viskinin onu ele geçirmesini bekledi. Yarım litrenin yeteceğini umuyordu ve bunun için kendisi de biraz çaba sarf etmeliydi. Zihninde bağlantı arayan düşüncelerin bir denetim panosuna bağlanan düzinelerce kablo gibi olduğunu hayal etti, viski bu kabloları tek bir bağlantı kurmak bile mümkün olmayana dek çekip çıkaracaktı.

Birkaç dakika sonra Pemberton alkolün kafatasında genişlediğini hissetti, kablolar teker teker çıkıyordu ve zihnindeki sesler azalıp kesildi, artık sadece hararetli bir mırıltı vardı. Pemberton gözlerini kapadı ve sandalyesinin derinliklerine gömüldü.

Şöminenin üzerindeki saat, gece yarısını gösterdiğinde Pemberton tekrar verandaya çıktı. Viski, yürüyüşünü dengesiz hale getirmişti, kampa bakarken veranda parmaklıklarına tutundu. Ofis penceresinden dışarı ışık sızmıyordu ve Galloway'in arabası hâlâ ortada yoktu. Kantinin yakınında bir köpek havladı, sonra sustu. Sıralı evlerden birinde biri gitar çalıyordu, tıngırdatmıyor, her teli yavaşça çekiyor, yeni bir notayı çalmadan önce, bir öncekinin azalarak tamamen kesilmesini bekliyordu. Birkaç dakika sonra gitar sesi kesildi ve kamp tamamen sessizliğe büründü. Pembertonbaşını kaldırdı ve bir an başının döndüğünü hissetti. Kısa süre sonra sıralı evlerdeki son gazyağı lambası da söndü. Batıda birkaç ani sessiz şimşek çaktı. Karanlık arttı ama hiç yıldız yoktu, sadece kemik kadar soluk bir ay vardı.

Yirmi Altı

Şerif McDowell sabahın ortasında arabasıyla kampa girdi. Ofise girmeden önce kapıyı çalmadı. Pemberton şerifin tavrını her zamanki gibi küstah buldu ve kereste kampı ilk açıldığında McDowell'ın şerifliğe devam etmesini destekleyen kişinin Wilkie olduğunu hatırladı. Wilkie, kendilerinden birinin bu pozisyonda olması yerel haklı rahatlatacaktır, diye savunmuştu fikrini. Pemberton, McDowell'a oturmasını önermedi, şerif de oturmak istemedi. Pemberton hâlâ viskinin etkisini hissediyordu, sadece akşamdan kalma değildi, tam anlamıyla ayılamamıştı da.

Pemberton masasındaki faturalara bakarak, 'Telefonda söylenmeyecek bir şey sizi buraya getirdi sanırım?" dedi. "Davetsiz misafirlerle uğraşamayacak kadar fazla işim var."

McDowell, Pemberton'ın bakışları tekrar ona dönene kadar konuşmadı.

"Dün gece Colt Tepesinde bir cinayet işlendi."

Şerif, Pemberton'ın şaşkınlığını gözlemledi. Odada çıkan tek ses rafın üzerindeki Franklin saatinden geliyordu. Pemberton dinledikçe saatin tik taklan yükseliyor gibiydi. Alkolün kopardığı kablolar tekrar birleşmişti. Pemberton içinde bir şeyin değiştiğini hissetti, ufak ama kesin bir şeydi bu, bir kulpun hafif dönüşünün bir kapının tamamen açılmasına izin vermesi gibi.

"Cinayet," dedi Pemberton.

Şerif, "Cinayet," diye tekrarladı, son heceyi vurgulamıştı. "Sadece bir tane, Adele Jenkins, kimseye zarar vermemiş olan yaşlı bir dul. Boğazı kesilmiş. Soldan sağa kesilmiş, yani bunu kim yaptıysa solaktı."

"Bunu bana neden söylüyorsunuz Şerif?"

"Çünkü bu cinayeti kim işlediyse yerdeki kanın etrafından geçmeye tenezzül etmemiş. İki adet bot izi buldum. Biri sadece kaba bir kundura, bir erkek için ufak boyda olması dışında özel bir yanı yok ama öteki şık bir şey. Ucu dar, buradan alınabilecek bir şey değil. Boyuna ve biçimine bakılırsa bir kadının olduğunu düşünüyorum. Tek yapmam gereken şey uyan bir bot bulmak ve burada bulunmam sana nereye bakmam gerektiğini bildiğimi anlatıyor olmak."

Pemberton, “Sizin yerinizde olsam herhangi bir suçlama yapmamaya dikkat ederdim,” dedi. “Bu Jenkins denen kadının kim olduğunu konusunda hiçbir fikrim yok. Benim için çalışmıyor.” “Karın ve o suç ortağı, kadının Harmon’ın kızıyla çocuğunun nerede olduğunu söyleyeceğini düşünmüş olmak. Ben böyle sanıyorum. Önce kızın kulübesine gitmişler. Bu sabah kapı tamamen açıktı ve dün gece sürgülü olduğunu biliyorum. Ahırın yanında sigara izmaritleri de vardı. Sadece kimin peşinde olduklarını bilmiyorum.” McDowell duraksadı. “Kimdi acaba, çocuk mu, annesi mi? Yoksa ikisi birden mi?”

Pemberton, “Harmon’ın kızı ve çocuk,” dedi. “Onlara zarar gelmedi yani değil mi?”

“Karma sor.”

Pemberton, “Sormama gerek yok,” derken sesi istediği kadar kendinden emin çıkmamıştı. “Her ne olduysa Serena bu işin içinde değildi. Trenden atlayan herhangi bir serseri o yaşlı kadını öldürmüş olabilir. Bir şüpheli arıyorsanız gara gitmelisiniz.”

McDowell tahtanın damarlı yüzeyini incelermişçesine birkaç saniye boyunca yere baktı. Sonra bakışlarını yavaşça kaldırdı ve doğrudan gözlerini Pemberton a dikti.

“Siz üçünüz her şeyi yapabileceğinizi mi sanıyorsunuz?” diye sordu. “Geçen hafta Asheville’e gittim ve Doktor Cheney’in öldürülmesiyle ilgili daha fazla şey öğrendim. Ölümünün en azından beş sebebi olabilir ve hepsi yavaş. Campbell en azından çabuk öldürüldü, Nashville şerifi öyle diyor. Harris de aynı şekilde öldürüldü.”

Pemberton, “Harris düşüp boynunu kırdı,” dedi. “Kendi sorgu yargıcınız bunun bir kaza olduğunu söyledi.”

McDowell, “O sizin sorgu yargıcınız, benim değil,” diye yanıt verdi. “Her ay ona para veren ben değilim.”

Şerifin üniforması sanki dün gece onunla yatmış gibi buruşuktu. McDowell birdenbire bunu fark edip rahatsız olmuş gibi gözüktü ve gömleğinin ucunu pantolonuna daha fazla sokuşturdu. Bakışlarını kaldırdığında yüz hatları nefret dolu anlamsız bir sırıtışa dönüşmüştü.

McDowell, “Campbell, Cheney veya Harris konusunda bir şey yapamam ama yaşlı bir kadının cinayetiyle ilgili bir şey yapacağıma yemin ederim ve bir anneyle çocuğunun öldürülmesine izin vermeyeceğim,” dedi, sonra usulca ekledi: “Senin çocuğun bile olsa.” Birkaç saniye boyunca iki adam da konuşmadı. Şerif parmaklarını tarak gibi açtı ve elini açıkça o

sabah taramadığı saçlarından geçirerek Pemberton’ın daha önce hiç fark etmediği birkaç gri tutamı açığa çıkardı. Şerif kaldırdığı elini yüzünün sağ tarafına koymuştu. Alnını, bir kapıya veya pencere pervazına çarpmış gibi ovdu. Sonra elini indirdi ve tekrar bacağının kenarına koydu.

“O çocuğu en son ne zaman gördün?”

Pemberton, “Ocak ayında," diye yanıt verdi.

“Sana bu kadar benzemesi inanılmaz. Aynı gözler, aynı saç rengi.”

Pemberton masasının üzerinde duran bir faturaya işaret etti.

‘Tapmam gereken işler var, Şerif.”

“Karın nerede?’

“Kesici ekiplerle beraber dışarıda.”

“Buradan ne kadar uzakta?’

Pemberton, “Bilmiyorum,” dedi. “Burayla Tennessee sının arasındaki herhangi bir yerde olabilir.”

“Bu duruma uygun.”

McDowell saate baktı ve birkaç saniye boyunca bakışlarını saatten çevirmedi.

“Geri döneceğim,” dedi ve dönüp kapıya doğru yürüdü, “ve bir sonraki sefere yanımda tutuklama emri olacak.”

Pemberton pencereden şerifin arabasına binmesini ve Waynesville’e doğru ilerleyip vadiden geçmesini izledi. Silah rafına gitti ve asılı tüfeklerin arasındaki çekmeceyi açtı. Av bıçağı aynı yerde duruyordu ama Pemberton, geyik kemiği sapını kılıfından çektiğinde bıçağın kanlı olduğunu gördü. Kan siyahtı, pıhtılaşmıştı. Pemberton bir parçacığı kazıyıp çıkardı ve baş parmağıyla işaret parmağı arasında ovaladı. Bir nem kalıntısı hissetti.

Telefon çaldığında Pemberton neredeyse cevap vermeyecekti, ahizeyi ancak sekizinci çalıştan sonra kaldırdı. Telefonda Calhoun vardı ve Serena’nın ona ve Lowenstein’a göstermiş olduğu anlaşmayla ilgili bir soru sordu. Calhoun’a evrakların neredeyse hallolduğunu söylerken Pemberton’ın sesi ona aitmiş gibi çıkmamıştı.

Pemberton ahizeyi telefonun üzerine geri yerleştirmedi. Onun yerine Waynesville’deki Saul Parton’a bir telefon açtı ve sorgu yargıcının karısına bir mesaj bıraktı. Bıçak hâlâ masada duruyordu, Pemberton kısa bir süreliğine bıçağı almayı ve bıçkıevine götürüp göle atmayı düşündü. Ama kendi kendine bunun onun düğün hediyesi olduğunu hatırlattı. Birkaç saniye sonra bu yakıcı düşüncenin içinde yankılanmasına izin verdi. Sonra tükürüğüyle bir mendili ıslattı ve kanı sildi. Pemberton bıçağı kılıfa soktu

ve silah rafının çekmecesine geri yerleştirdi. Ahizeyi tekrar kaldırdı ve operatöre Raleigh'e bir arama yapmak istediğini söyledi.

Sonra ofisten çıkıp Vaughn'u aradı ama şansı yaver gitmedi. Meeks'i yemek salonunda baş aşçıyla bir sonraki ayın maaş bordrosunu konuşurken buldu. Sohbet duraksayan bir diyalogdan oluşuyordu, Kuzey Carolina dağlısı ve New England Amerikalısı, birbirlerinin lehçelerini anlamakta iki kötü eğitimli tercüman gibi zorlanıyorlardı.

Pemberton, "Benim Waynesville'e gitmem gerek," dedi Meeks'e. "Ofiste kal ve telefonlara cevap ver. Eğer Saul Parton ararsa onu görene kadar raporunu Raleigh'e göndermemesini söyle."

Meeks, "Pekâlâ," dedi bıkkınlıkla, "fakat ben bir muhasebeciyim, dilbilimci değil. Eğer arayanlar da bu adamla aynı tarzda konuşuyorsa ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim olmaz."

"Vaughn'u görürsen sana açıklayabilir. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Pemberton arabasıyla vadiden çıkarken Galloway'in kantin basamaklarında oturduğunu gördü, elinde yarısı yenilmiş bir elma vardı, dün gece geç saate kadar çalıştığı için tatil gününün keyfini çıkartıyordu. Pemberton, Galloway'in şerifin arabasını görüp görmediğini merak etti. Packard geçerken Galloway'in gri gözleri yukarı baktı ama annesininkiler kadar boş ve anlaşılmazlardı.

McDowell'ın devriye aracı adliyenin önüne park edilmişti, bu Pemberton'ın merkezde onu aramak zorunda kalmayacağını gösteriyordu. Pemberton park edecek bir yer buldu ve kaldırımda yürüyüp adliye bahçesini geçti. Ofise girdiğinde sadece masanın lambası açıktı ve Pemberton'ın gözlerinin akşam karanlığına alışması birkaç saniye sürdü. McDowell odada bulunan tek hücrenin orada bir yatak şiltesini yaylı tabanından dışarı çekiyordu. Şerif bunu yaptığında toz zerrecikleri yukarı doğru uçuştu ve hücrenin penceresinin parmaklıklardan geçen ışığının üzerinde bir ağa takılmış gibi asılı kaldı.

"Demir testeresi ve eğe mi arıyorsunuz, Şerif?"

McDowellbaşını kaldırmadan, "Tahtakuruları," diye yanıtladı. "Senin ve Bayan Pemberton'ın da onları gördüğünü sanıyorum. Kiminle yatağa girdikleri konusunda pek seçici değiller."

Pemberton şerifin masasının önüne konulmuş sallantılı sandalyeye oturdu. Yukarısında bir tavan vantilatörü havayı fark edilebilir bir etki olmadan karıştırıyordu. McDowell, hücredeki şilteyi alıp dar koridordan

açık arka kapıya götürdü ve dışarı koydu. Tekrar içeri girdi ve duvar saatinin takvimini düzeltti. Ancak o zaman masanın arkasına oturdu.

McDowell, “Karını teslim etmeye mi geldin?” diye sordu.

Pemberton, “İşbirliğin için bir teklif yapmaya geldim,” dedi, “son bir teklif.”

“Cevabımı biliyorsun. Üç yıldır biliyordun.”

Pemberton, Şerifin özellikle rahatsız olmasını istediğinden şüphelendiği sandalyede arkasına yaslandı ve doksan kiloluk bedenini daha iyi dengelemek için bacaklarını yaydı.

“Bu sefer sadece para değil. Konu şerif olmaya devam etmeyi isteyip istememeniz.”

McDowell, “Ah, devam edeceğim,” diye yanıtladı. “Dün gece Galloway’in Ford’unu Colt Tepesinin yakınlarındaki köprüden geçerken gören bir balıkçı buldum. Galloway’in sol eli olmadığına göre bence bu öldürme işlemini gerçekleştiren şüphelilerin sayısını azaltıyor.”

Pemberton, “Biraz önce telefonda sizi bir haftada kovabilecek bir eyalet senatörüyle konuştum,” dedi. “İşinize devam etmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

McDowell dikkatle Pemberton a baktı.

“Bana ilginç gelen şey bu sabah ne kadar şaşırmış gözüktüğündü. Sanırım bunun birkaç anlama birden geldiğini düşünebilirim, değil mi?”

Pemberton, “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” diye yanıtladı.

McDowell birkaç saniye sonra, “Hayır, belki de bilmiyorsun-dur,” dedi. “Belki de o kadar değersiz bir orospu çocuğusundur ki Bayan Pemberton gibi sen de bu işin yapılmasını istemişsindir ama onunla gidemeyecek kadar korkak davranmışsındır.”

McDowell ayağa kalktığında geriye ittiği sandalyesi tahta zemine sürtünerek gıcırdadı. Şerif, Pemberton kadar iri bir adam değildi, boyu bir seksenden fazla olamazdı. Fakat McDowell’ın bedeninde görülür bir güç vardı, sırım gibiydi ama pazıları ve ön-kolları kaslıydı, bilekleri ise onun yapısından beklenmeyecek kadar kalındı. Belinde silah veya tabanca kılıfı sardı değildi. Pemberton da ayağa kalktı. Bu iyi bir dövüş olurdu, dedi Pemberton kendi kendine, çünkü dağlılar kaçmamayı veya bir kavga başladıktan sonra pes etmemeyi bir onur meselesi olarak görürdü. McDowell’ı on ya da on beş dakika boyunca yumruklayabilirdi. Damarlarında akın halinde adrenalin dolaşıyordu ve böylece Pemberton,

uzun zamandır uyumakta olan kendi gücünün canlandığını hissetti. Dünya birden epeydir olduğundan daha basit hale gelmişti.

Ama onlar dövüşmeye başlayamadan kapı vuruldu, kısa süre sonra bir kez daha vuruldu; hafifti ama ısrarcıydı. McDowell kapıya doğru baktı. Pemberton kanun adamının kapıya doğru yürüyüp kilitleyeceğini sandı, belki de gerçekten kilitleyecekti ama o anda pirinç kapı kulpu çevrildi ve kapı açıldı. Ofise gri saçı gergin bir topuz yapılmış yaşlıca bir kadın girdi, arkasında da Rachel Harmon ile kollarındaki çocuğu vardı.

Pemberton, Jacob'a baktı ve Şerifin çocuğun yüz hatları konusunda haklı olduğunu gördü. Ocak ayında onu gördüğünden beri benzerlikleri daha da belirginleşmişti. Pemberton kendi fotoğrafını düşündü ve Serena'nın önceki gece av bıçağını ararken fotoğrafı bulup bulmadığını merak etti. Masa çekmecesini açıp albümü bulmuş ve son iki fotoğrafa gelene kadar sayfalan çevirmiş olabilirdi. Pemberton birden Serena'nın sadece bıçağı değil, fotoğrafı da almış olabileceğini düşündü.

Kendi kendine, böyle bir şey hayal etmenin saf delilik olduğunu söyledi ama zihni kendi hararetli mantığını bir araya getirmeye devam etti. Pemberton, Serena dün gece verandaya çıktığında bıçağın pırıltısını gördüğünü hatırlıyordu. Sağ elinde de bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Pemberton'ın bildiği kadarıyla Serena'nın şimdiye kadar hiç görmediği çocuğun kimliğini doğrulamak için fotoğrafı almış olabilirdi. Çocuğun kimliğinden emin olmak için almış olabilirdi fakat Pemberton birdenbire bir şeyi fark etti. Kimliği doğrulamak için Jacob'ın çocukluk fotoğrafını kullanamazlardı. Çünkü Serena bebek fotoğrafının Jacob'ın fotoğrafı olduğunu bilse bile çocuğun şu anki halinin bir fotoğrafına ihtiyacı olurdu, yani iki yaşındaki hafinin. Serena, Pemberton'ın fotoğrafını almış olacaktı.

Pemberton, Jacob'a bakmaya devam etti. Bakmaması imkânsızdı. Koyu kahverengi gözler ciddiyetle ona geri baktı. Harmon'ın kızı bunu fark edip çocuğu başka tarafa çevirdi. Birkaç saniye boyunca sanki başka birinin ofise girip bilinmeyen bir şeyi harekete geçirmesini bekliyormuşçasına kimse kıpırdamadı. Çıkan tek ses tavan vantilatörünün motoruna çarpan pirinç zincirin tıkırtısıydı.

McDowell masanın çekmecesini açtı ve tabancasını çıkardı. Şerif, silahı Pemberton a doğrulttu.

"Git buradan."

Pemberton tam konuşacakken McDowell tabancanın horozunu başparmağıyla geri itti ve doğrudan Pemberton'ın alnına nişan aldı. Şerifin işaret parmağı tetiğe yerleştiğinde ne kolu ne de eli titredi.

McDowell, "Bir şey söylersen, tek bir kelime edersen yemin ederim seni öldürürüm," dedi.

Pemberton ona inandı. Masadan uzaklaşıp odanın karşısına yürürken Harmon'ın kızı Rachel, Pemberton onu kapmaya çalışabilecekmiş gibi çocuğu kollarında daha sıkı tuttu. Pemberton kapıyı açtı ve gözünü kırpıştırarak öğlen ışığına çıktı.

Şehir hâlâ oradaydı; sokak lambaları, mağazalar, halen arada sırada kullanılmakta olan at bağlama çiti ve adliye kulesinin saat yüzü. Pemberton hantal yelkovanın öne doğru sallana sallana ilerleyip zamanın bir parçasını daha itelemesini izledi. Harvard'da fizik dersine gittiği nadir günlerden birini hatırladı, profesör zamanın göreceliliğiyle ilgili Avusturyalı bir bilim adamının benimsediği bir fikri anlatıyordu. Şu anda Pemberton a o fikir çok yakın geliyordu; sanki zaman hareketli ve ölçülü artışlardan yapılma değildi, daha akışkan bir şeydi, kendi akımları ve girdapları vardı. Onu kolayca önüne katıp götürebilecek bir şeydi.

Bir Model T kornasını bangır bangır çalarak yanından geçti. Ancak o zaman Pemberton sokağın ortasında durduğunu fark etti. Arabasını bulup şöfor koltuğuna oturdu ama ne anahtarı çevirdi ve ne de marş düğmesine bastı.

Birkaç dakika sonra ofis kapısı açıldı. Yaşlıca kadın sokakta ilerledi ama kız ve çocuk şerifin arabasına bindi. Pemberton onların yeteri kadar uzaklaşmasını bekledi ve sonra park ettiği yerden çıkıp şerifin arabasını batıya doğru takip etti. Bir süre sonra asfalt, toprağa dönüştü ve polis arabasının arkasından gri toz bulutları çıkmaya başladı. Pemberton daha geride kaldı, artık arabayı değil tozdan oluşan kuru dumanı takip ediyordu. Tozlu iz kısa süre sonra anayoldan çıktı ve Deep Deresi'ne giden erozyonla açılmış yola saptı. Pemberton nereye gittiklerini anlamıştı.

Onları takip etmek yerine elli metre ilerledi. Packard'ı çevirdi ve yolun otlu yamacına park etti. Sıcak bir gündü ama yolcu penceresinin camını indirmedi. Gömleğini keçeleştiren teri sıcaklığa yormak istiyordu. Yirmi dakika sonra şerifin arabası ikinci yoldan geri geldi ve Waynesville'e döndü.

Bagajda yarım metrelik bir Stillson marka İngiliz anahtarı vardı ve birkaç dakika boyunca Pemberton beş kiloluk demirin elinde olduğunu

hayal etti. Bu yeterli olurdu. Ya da sadece Meeks'i arayabilir ve Galloway'e birkaç kelime iletmesini söyleyebilirdi. Kontağı çevirdi ve ayağını marş pedalına bastı. Pemberton elini siyah vites kolunun üzerine yerleştirdi. Elini sıkınca içindeki sert plastik yuvarlağı hissetti. Debriyaja bastı ve bir an daha duraksadı, sonra Packard'ı vitese aldı. Pemberton, Deep Deresi yol sapağına geldiğinde yavaşlamadan ilerlemeye devam etti. Waynesville'e girip hastaneli, ilkokulu ve tren garını geçti, sonra Cove Deresi Vadisi'ne ilerledi.

Bıçkıevini geçtiğinde babasının cenazesini hatırladı, gerçi ona göre "hafızasına geri yükledi" "hatırladı'dan daha uygun bir tabirdi. Boston'dan döndüğünden beri cenazeyi en son ne zaman düşündüğünü anımsayamıyordu. Ya da annesini veya iki kız kardeşini en son ne zaman düşündüğünü. İlk aylarda ona yazdıkları mektupları açmadan atmıştı. Bu bir parça Serena'nın tavsiyesi üzerine kendini geçmişten koparıp serbest bırakmak istediği içindi ama bir yandan da kendi isteğiyle başlayan bir bellek kaybı amaçlamıştı, kendi iradesiyle teslim olduğu bir büyü gibi.

Pemberton kampa giden yolu yanladığında Serena'ya kereste şirketinin arazilerini ilk defa gösterdiği zirvede durdu. Sert kayalığa çıktı ve arazide açtıkları engin koyu yarığa baktı. Pemberton tahrip edilmiş araziye uzun süre bakarak bu bölgenin yeterli olmasını diledi. Vadinin ve dağ sırtlarının ötesine bakıp Mitchell Dağı'nı buldu. Buchanan burasının Doğu Amerika'nın en yüksek noktası olduğunu iddia etmişti ve gerçekten öyle gözüküyordu. Ucu bulutlara görünürdeki diğer dağların hepsinden daha yakındı. Pemberton zirveye uzun süre baktı, sonra bakışlarını yavaşça aşağı düşürdü. Sanki kendi de düşüyormuş gibiydi, yavaşça, isteyerek ve gözleri açık bir şekilde düşüyordu.

Yirmi Yedi

Rachel sabahın geç saatlerinin ışığını görmeden önce hissetmişti, güneşin ısısı ve parlaklığı tamamen kapalı gözkapaklarının üzerine yaslanmıştı. Jacob'ın düzenli nefes alış verişlerini duydu ve bir şey, uyanışın ilk anlarında hatırlanmayan o şeylerden biri, Rachel'ın Jacob'ın nefesinin önemini anlamasına sebep oldu, nefes *alıyor* oluşunun önemini. Kollarını çocuğa doladı ve onu göğsüne doğru bastırdı. Jacob hafifçe huysuzlandı ama nefesi kısa süre sonra yine rahatlayarak uykunun sükûnetine döndü. Rachel o zaman her şeyi hatırladı: kulübenin kapısında beliren şerif, çabucak üzerine geçirdiği elbise ile ayakkabılar ve Jacob'ın ihtiyaç duyacağı şeylerle doldurduğu heybe. Şerif ona belki de hiçbir şey yoktur, sadece bir şakadır ama riske atmak istemiyorum demişti. Onu lojmana götürmüş ve Rachel'la Jacob'a o geceliğine kendi odasını vermişti. Rachel sabahın ilk ışıklan pencereden girene kadar uyuyamamış ve koridordaki ayaklı duvar saatinin şafağa doğru zamanı ahenkle çalmasını dinlemişti, sonra Jacob inleyince onu emzirmişti. Ancak o zaman uyuyakalmıştı.

Şimdi ise, akşamüstünün erken saatlerinde oğluyla birlikte Şerif McDowell'ın polis arabasındaydı ve bir kızak patikasından daha geniş olmayan bir yoldan Deep Deresi'ne doğru ilerliyorlardı. Bir virajı daha aldılar, yol artık ağaçların arasında dolanan bir boşluktan başka bir şey değildi. Fidan dalları arabanın yanlarını çiziyordu ve koltuk yaylan Rachel'la Jacob'ın altında gıcırdayıp sallanıyordu. Yol son bir sert dönüş yaptı ve sonra tamamen kayboldu. Artık önlerinde bir akçaağaç korusu ve yarım metrelik bir patika vardı. Şerif geriledi ve arabayı geldikleri yöne çevirdi. Motoru kapadı ama arabadan çıkmadı. Rachel'ın nerede oldukları konusunda hiçbir fikri yoktu. Şerife nereye gittiklerim sorduğunda ki şerifin ev sahibesi onu ve Jacob'ı adliyeye getirdiğinden beri ağzından sadece bu sözler çıkmıştı, kanun adamı sadece güvenli bir yere gittiklerini söylemişti. Şerif dikiz aynasına bakıp Rachel'la göz göze geldi.

"Birkaç saat boyunca Kephart adında bir adamla kalacaksınız. Ona güvenebilirsin."

"Dediğiniz gibi bu sadece birinin yaptığı bir şaka olabilir, değil mi?"

Şerif dönüp kolunu koltuğuna koydu.

“Dün gece Adeline Jenkins öldürüldü. Bence onu öldüren kişiler, yaşlı kadının senin ve çocuğun nerede olduğunu söyleyebileceğini düşünüyordu.”

Arabanın metal ve kumaş döşemesi incelip hafiflemiş gibi gözüktü, sanki Rachel’la Jacob’ın altındaki koltuk süzülüp gidiyordu, bu ipli bir salıncaktaki yükseliş ve düşüş arasındaki anın ağırlıksızlık hissi gibiydi. Rachel, Jacob’a daha sıkı sarıldı, birkaç saniye boyunca gözlerini kapadı ve sonra açtı.

Rachel, “Yani Dul mu?” diye sordu, bu şekilde söylemişti çünkü eğer soru olarak sorulursa bu birkaç saniyeliğine daha soru olarak kalabilirdi ve kendisi bunu doğruluyor olmazdı.

“Evet,” dedi McDowell.

“Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Serena Pemberton ve onun adına çalışan Galloway adındaki bir adam. Kim olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Evet efendim.”

Jacob kucağında kıvranınca Rachel aşağıya baktı ve çocuğun gözlerinin açık olduğunu gördü.

Rachel, “Bay Pemberton...” dedi ama ardından söyleyecek kelime bulamadı.

Şerif, “Orada değildi, biliyorum,” dedi. “Ne yapacaklarını bildiğinden bile emin değilim.”

McDowell bakışlarını Jacob’a yöneltti.

“Bunu neden yapacağına dair kendi fikirlerim var ama senin ne düşündüğünü merak ediyorum.”

Rachel, “Bence Bay Pemberton a onun veremediği tek şeyi verebildiğim için,” dedi.

Şerif o kadar hafifçe başını salladı ki Rachel’a bu, dediğiyle hemfikir olduğunu göstermekten çok onu duyduğunu gösteriyormuş gibi geldi. Şerif arkasını döndü, kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Rachel ağaçların arasında bir altın ağaçkakanın bir ağaca vurduğunu duydu. Başlıyor, sonra duraksıyor, sonra tekrar başlıyordu, sanki kapıyı çalıp cevap bekleyen biri gibi.

Rachel, “Öldüğüne emin misiniz?” diye sordu. “Sadece kötü yaralanınış olamaz mı?”

“Öldü.”

Birkaç saniye boyunca konuşmadılar. Jacob yine yaygara kopardı ama Rachel'ın kontrol ettiği bezi kuruydu.

Şerif, "Eğer açsa dışarı çıkıp sizi yalnız bırakabilirim," dedi.

"Aç olması için daha erken. Sadece ona oynayacak güzel bir şey getirmediğim için canı sıkkın."

McDowell saatine bakarak, "Burada birkaç dakika daha kalacağız," dedi. "Böylece takip edilmediğimizden emin olabiliriz. Sonra Kephart'ın evine yürüyebiliriz. Uzakta değil."

Jacob bir süre daha yaygara koparınca Rachel heybedeki şekerli kumaş emziği çıkarıp çocuğun ağzına koydu. Çocuk sakinleşti, tülbendi ve şekeri diş etlerinin arasında emerken hafif bir öpme sesi geldi.

Rachel, "O şeyi," dedi, "evinde mi yapmışlar?"

"Evet."

Rachel, Dul Jenkins'i ve yaşlı kadının bu çocuğu kollarında nasıl sevdiğini düşündü. Rachel'ın bildiği kadarıyla ondan başka çocuğu seven dünyadaki tek kişi Dul Jenkins'ti. Yaşlı kadının şöminenin yatımdaki sandalyesinde oturuşunu hayal etti, yün örüşünü veya sadece ateşi izleyişini, kapının tıklatılışını duyuşunu ve gelenin sadece Rachel olabileceğini, belki de Jacob'ın burun akıntısı veya ateşi olduğunu ve Rachel'ın yardımına ihtiyacı olduğunu düşündüğünü aklından geçirdi.

Rachel Şerif McDowell'a olduğu kadar kendi kendine de, "Onu öldürmek için bir sebepleri yoktu," dedi.

"Hayır, yoktu," diye yanıt verdi Şerif ve kapı kulpuna uzandı. "Artık gidebiliriz."

McDowell heybeyi taşıdı, Rachel da çocuğu. Patika dik ve dardı, Rachel bebekle beraber yere düşmesine neden olabilecek köklere takılmamaya dikkat etti. Patikanın yanında mor tondaki şekerciboyaları bir araya gelmişti, yemişleri su böcekleri kadar koyu ve parlaktı. Rachel ilk donda sapların sarkıp yemişlerin kuruyacağını biliyordu. O zaman ben ve bu küçük nerede olacağız, diye merak etti. Dar bir köpüklü su akıntısının üzerinde sallanan yıpranmış tahtayı geçtiler ve arazi düzleşti.

Kulübe ufaktı ama sağlam inşa edilmişti, elle yontulmuş kütüklerin arasına hasır örgüler ve kil sıva yerleştirilmişti. Bu, Jacob'la Rachel'ın kulübesinden çok da farklı değildi. Destekle ayakta duran bacadan bir duman bulutu yükseliyordu, kapı da yarı yarıya açıktı.

Şerif, "Kephart!" diye seslendi. Bunu sadece kulübeye doğru değil, yakındaki ormana doğru da söylemişti.

Eşikte, Rachel'ın altmışlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiği bir adam belirdi. Kot pantolon ve buruşuk bir pamuklu gömlek giyiyordu. Pantolon askıları omuzlarından çıkartılmıştı ve gri kirli sakalı birkaç gündür tıraş olmadığını gösteriyordu. Gözlerinin altındaki deri şişti ve sarılıklı gibi görünüyordu, gözleri ise kan çanağı gibiydi. Rachel babasının yanında geçirdiği zamanlardan bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Şerif, "Bana bir iyilik yapar mısın?" dedi ve başıyla Rachel ile Jacob'a doğru işaret etti. "Burada kalmaları gerek, belki de sadece bu akşama kadar, belki de sabaha kadar."

Kephart, Rachel'a değil, tekrar uykuya dalmış olan çocuğa baktı. Yanık tenli, yıpranmış yüzübaşını sallayıp tamam derken ne bir hoşnutluk ne de bir rahatsızlık gösteriyordu. Şerif McDowell verandaya çıkıp heybeyi yere bıraktı ve dönüp Rachel'a baktı.

"Elimden geldiğince çabuk geleceğim," dedi ve patikada yürüyüp kısa süre sonra gözden kayboldu.

Kephart rahatsız bir dakika geçtikten sonra, "İstersen onu yatırabileceğin bir yatağım var," dedi.

Kephart'ın sesi, Rachel'ın şimdiye kadar duyduğundan farklı geliyordu. Daha tekdüzeydi, sanki her kelime aynı pürüzsüz aynılığa gelecek şekilde zımparalanmış gibi düzleşmişti. Rachel onun nereli olduğunu merak etti.

Rachel, "Teşekkür ederim," deyip onu kulübeye doğru takip etti. Gözlerinin karardığa alışması birkaç saniye sürdü ama sonra arka köşedeki yatağı gördü. Rachel çocuğu yatağa yatırıp heybeyi açtı ve önce Jacob'ın şişesini, sonra da iğneleri ve temiz bezleri çıkardı. Kulübenin köşelerini gölgeler örtüyordu ve Rachel kulübedeki iki gaz lambası yakılsa bile gölgelerin kalacağını biliyordu, çok miktarda karanlığın asla tamamen giderilemeyecek kadar uzun süre biriktiği mahzenlerde olduğu gibi...

Kephart, "En son ne zaman yemek yediniz?" diye sordu.

"Onu öğlen besledim."

"Peki ya sen?"

Rachel'ın hatırlaması birkaç saniye sürdü.

"Dün, akşam yemeği yemiştim."

Kephart, "O tencerede fasulye ısıtıyorum," dedi. "Elimdeki tek şey bu ama istediğin kadar alabilirsin."

"Fasulye iyi olur."

Kephart bir kâseyi doldurup bir teneke mısır ekmeğiyle beraber masaya koydu.

“Süt mü yayıkaltı suyu mu istersin?”

Rachel, “Yayıkaltı suyunu tercih ederim,” dedi.

Kephart iki adet yarım litrelik renkli cam bardak çıkardı. Biri ağzına kadar yayık altı suyuyla dolu, diğeri tatlı sütle dolu iki bardakla döndü.

“Sanırım o delikanlı yakında yine acıkır,” dedi. “Ona bir şişe ısıtmak istersen ateşe koyacak bir tencerem daha var.”

“Sorun değil. Soğuk içmeyi öğrendi.”

“O zaman şişeni getir. Bunu içine döküp yatağın yanına koyacağını böylece uyandığında hazır olur. Kemirecek bir şey istiyorsa birkaç mısır unu krakeri de al.”

Rachel adamın bunları daha önce yaptığını bilerek önerisine uydu, belki çok uzun zaman önce yapmıştı ama sonuçta bir ara yapmıştı. Karısının ve çocuklarının nerede olduğunu merak etti ve bunu sormamak için kendini zor tuttu.

Kephart, “Otursana,” dedi ve masanın tek sandalyesini işaret etti.

Rachel odaya bakındı. Şöminenin karşısında bir sandalye ve masa daha vardı. Masanın üzerinde odanın gaz lambalarından biri duruyordu, yanında da bir kâğıt ve daktilo bulunuyordu. Tuşların altına beyaz harflerle REMINGTON STANDARD[ç] yazılmıştı. Masada ayrıca berrak bir sıvıyla kaplı bir cam kavanoz duruyordu. Kapağı kavanozun yarımdaydı.

Rachel yemeğini yerken, Kephart kapı eşiğinin yanında durdu. Genç kadın kurt gibi açtı ve kâsedeki bütün fasulye tanelerini yedi. Kephart onun bardağını tekrar doldurunca Rachel bardağın yarısını içti, sonra bir mısır ekmeği dilimini yayıkaltı suyunun içine ufaladı. Yemek yemenin zor bir zamanda rahatlatıcı olduğunu fark etti çünkü bu insana aynı şeyi yediği başka günler olduğunu, güzel günler olduğunu hatırlatıyordu. Hayatında güzel günler *yaşadığını* anımsatıyordu, bunu yapan başka çok az değerli şey vardı.

Rachel yemeğini bitirdiğinde kâse ve kaşıkla dereye gitti. Onları yosunlu dere kenarına bıraktı ve tuvaletini yapabilmek için ormana gitti. Sonra dereye dönüp kâse ile kaşığı su ve kumla temizledi ve onları içeri getirdi. Jacob uyanmıştı, şişeyi ağzına yapıştırıyordu. Kephart yatakta çocuğun yanında oturmuştu.

“Seni beklemeyi düşünmüyordu, o yüzden onu memnun etmeye karar verdim.”

Kephart birkaç saniye daha durdu, sonra dışarı çıktı. Jacob şişeyi bitirdiğinde, Rachel onun altını değiştirdi. Oda rahat hissettiriyordu ama Kephart olmadan kulübede olmak doğru gelmiyordu, o yüzden Rachel Jacob’ı dışarı çıkardı. Verandanın en alt basamağına oturdu ve çocuğu çimlere koydu. Kephart gelip üst basamağa yerleşti. Rachel sohbet açmak için bir şey söylemeye çalıştı. Bu sayede Dul Jenkins’i ve aynı şeyi ona ve Jacob’a da yapacaklarını daha az düşüneceğini umuyordu.

Rachel, “Hep burada mı yaşıyorsunuz?” diye sordu.

Kephart, “Hayır, Bryson City’de bir evim var,” diye yanıtladı. “İnsanların yanında olmaktan sıkılınca buraya geliyorum.”

Bu sözleri kötü niyetle söylememişti ama bu, yine de Rachel’ın kendisini daha da fazla yük gibi hissetmesine sebep oldu. Yarım saat geçti ve bir daha konuşmadılar. Sonra Jacob yaygara koparmaya başladı. Rachel çocuğun bezini kontrol edip onu kucağına yerleştirdi ama Jacob sızlanmaya devam etti.

Kephart, “Barakada onun seveceğine emin olduğum bir şey var,” dedi.

Rachel adamı barakanın arkasına doğru takip etti. Kephart barakanın kapısını açtı, içeride bir saman yatağının üzerinde birbirine sokulmuş iki tilki yavrusu vardı.

“Bir şey annelerini öldürdü. Bir yavru daha vardı ama yaşayamayacak kadar zayıftı.”

Yavrular kalktı, Kephart’a yaklaşırken miyavlar gibi bir ses çıkardılar ve Kephart da köpek yavrusu sever gibi onların kulaklarının arkasını kaşıdı.

Rachel, “Onları nasıl besliyorsunuz?” diye sordu.

“Artık yemek artıklarıyla. İlk birkaç gün damlalıkla inek sütü veriyordum.”

Jacob elini tilki yavrularına doğru uzatınca Rachel içeri girdi ve Jacob’ı belinden tutarak çömeldi.

Rachel, “Onları yavaşça sev, Jacob,” dedi ve çocuğun elini alıp yavrulardan birinin kürkünün üzerinden geçirdi.

Diğer yavru onlara yanaştı ve o da siyah burnunu Jacob’ın eline bastırdı.

Kephart, “Artık neredeyse çıkıp kendi başlarının çaresine bakma zamanlan geldi,” dedi.

“Yeteri kadar mutlu ve sağlıklı gözüküyorlar,” dedi Rachel. “İyi ebeveynlik yapmışsınız.”

Kephart, “Benim için bir ilk olmuş demek,” dedi.

Bir süre sonra Rachel’la Jacob, verandanın ön basamaklarına geri döndü ve güneşin vadiye doğru batmasını izlediler. Bu, sonbaharın Rachel’ın hep sevdiği ilk günlerindendi, ne sıcak ne soğuktu, gökyüzü tamamen derin mavi bir renkte ve bulutsuzdu, rüzgâr yoktu, hasatlar mağrur ve olgundu, yapraklar çok hoştu ama henüz neredeyse bir tanesi bile düşmemişti. O kadar mükemmel bir gündü ki dünyanın kendisi bile bu günün geçmesine izin verdiği için üzgün gibiydi, o yüzden akşamın gelişini yavaşlatıp günün biraz daha kalmasına izin veriyordu. Rachel kendini bu görüntüde unutmaya, zihnim boşaltmaya çalışıyordu ve birkaç dakika boyunca başarılı da oldu. Ama sonra Dul Jenkins geldi aklına ve günün ona verdiği rahatlık yüzünden kendim kötü hissetti, bir dolu fırtınasının ortasında oturmayı da yeğleyebilirdi o anda.

Kısa süre sonra gölgeler bahçeyi karaya buladı ve etrafa yayılmaya başladı. Hava serinledi ve bir meltem yüksek dallan oynatmaya başladı. Rachel, bu meltemde yaklaşan soğuk havanın hafif belirtisini sezdi. Kephart kulübeye döndü ve daktilonun *rat-tat-tatı* başladı. Birkaç dakika sonra sanki Kephart’a yanıt veriyormuş gibi altın ağaçkakan gagalayacak daha yalan bir ağaç buldu. Daktilonun sesi Jacob’ı rahatlatmış gibiydi çünkü çocuk kısa süre sonra Rachel’ın kucağına tırmandı ve uykuya daldı.

Rachel patikadan ayak sesleri geldiğini duyduğunda akşamın erken saatleriydi. Açıklıkta şerif belirdi, sağ elinde de bir puro kutusundan biraz daha ufak ve ince bir karton kutu vardı.

Şerif kutuyu Rachel’a uzatarak, “Yakındığında Jacob’a vermen için bir şey,” dedi. “Scott’un dükkânından aldım.”

Rachel kutuyu Jacob’la arasına koydu, içindekiler kıpırdıyor ve şıngırdıyordu. Rachel kapağı kaldırdı ve kutunun içinde bilyeler olduğunu gördü.

“Scott onların kedigözü, tek renk ve sarmallı olduğunu söyledi, içinde birkaç çelik vuruşçu bilye de varmış.”

Verandaya çıkmış olan Kephart başını iki yana sallayıp gülümsedi.

McDowell, “Ne?” diye sordu.

“Genelde birazcık daha büyümeden bilyeyle oynamazlar.”

Şerifin yüzü kızardı.

“Eh, o zaman büyüyünce oynar.”

Rachel, “Bak, Jacob,” dedi ve bilyelerin yuvarlanıp çarpışması için kutuyu hafifçe kaldırdı. Çocuk ellerini kutunun içine koydu, tutabildiği kadar bilyeyi kaldırdı ve onları tekrar kutuya attı. Eline daha fazla bilye aldı ve onları da kutuya attı. Rachel ağzına bilye götürmediğinden emin olmak için onu izledi.

Şerif McDowell, “Gitsek iyi olur,” dedi ve heybeyi almak için Kephart’ın verandasına çıktı.

Kephart, “Bir dakika,” dedi ve kulübenin içinde kaybolup yün gri bir çorapla geri döndü. “Bir çocuğun bilyelerini içinde tutabileceği tek bir şey var, o da bir çoraptır.”

Kephart Jacob’ın yanma çömeldi, çorap kısa süre sonra bilyelerle şişti. Kephart çorabı topuğunun üzerinden bağladı.

“İşte oldu. Şimdi karton kutudaki gibi dökülmezler.”

Rachel çorabı aldığında ağırlığı düşündüğünden daha fazlaydı, en azından yarım kilo vardı. Jacob’ı bir koluyla kaldırdı ve çorabı çocuğa uzattı, çocuk da çorabı bir oyuncak bebekmiş gibi sıkı sıkı tuttu.

Şerif McDowell, “Burada kalmalarına izin verdiğin için teşekkürler,” dedi.

Rachel, “Evet, teşekkür ederiz,” dedi. “Bu büyük bir iyilikti.”

Kephartbaşını salladı.

Bahçeden çıkıp patikada ilerlediler. Rachel geriye baktığında Kephart’ın verandadan onları izlediğini gördü, cam kavanoz artık elindeydi. Yavaşça kavanozu dudaklarına götürdü.

Rachel ormana girdiklerinde, “Bay Kephart nereli?’ diye sordu.

Şerif McDowell, “Ortabatı,” dedi.

Yolun sonuna geldiklerinde polis arabasının yerinde bir Model T Ford duruyordu.

Şerif, “Bu araba daha az dikkat çeker,” diye açıkladı.

Rachel vadiden çıkarlarken, ‘Yanımda sadece iki günlük kıyafet ve bez var,” dedi. “Kulübeme uğrayabilir miyiz?’

Şerif bir şey söylemedi ama yol birkaç metre sonra çatallandığında Colt Tepesi’ne doğru döndü. Şerif artık arabayı daha hızlı kullanıyordu ve otomobilin hızlı hareketi Rachel’ın zihnini de daha hızlı çalıştırıyor gibiydi. Çok kısa sürede o kadar fazla şey olmuştu ki Rachel henüz hiçbir şeyi sindirmeye başlamamıştı bile. Kephart’ın kulübesindeyken olanlar çok da gerçek değilmiş gibiydi ama Rachel şu anda Dul Jenkins’in başına gelen ve Jacob'la onun başına gelebilecek şeyi artık tamamen anlıyordu. Bir

ahır boyundaki bir dalganın önünden koşmak gibiydi. Rachel, dalganın önünde kalmak için hızla koşmak gibi, diye düşündü çaresizce.

Her şey onu ele geçirdiğinde bu yüke kutlanabileceğinden emin değildi.

Kulübenin yanma park ettiler. Rachel, Jacob'ı yere, veranda basamaklarının yanına koyarken şerif de bagajı açtı.

Şerif McDowell Rachel'ı verandaya doğru takip ederek, "İhtiyacın olan şeyleri buraya koyacağız," dedi. "Gereken şeyleri taşımana yardım edebilirim."

"Sizce buraya geri gelmemiz uzun sürer mi?"

"Muhtemelen. En azından o çocuğun güvende olmasını istiyorsan evet."

Rachel, "Ön odada bir sandık var," dedi. "Onu taşırsanız ben de gerisini getiririm."

Rachel içeri girdi, kulübe bir şekilde dün bıraktığından daha farklıydı. Daha ufak, daha karanlık gözüküyordu, pencerelerden içeri daha az ışık geliyor gibiydi. Rachel'ın görebildiği kadarıyla dik duran çatı katı merdiveni dışında hiçbir şeye dokunulmamıştı. Onların çatıda saklandıklarını düşündükleri için merdiveni yukarı dayadıklarını biliyordu. Elinden geldiğince çabuk ihtiyacı olan şeyleri topladı, bunlara Jacob'ın oyuncak treni de dahildi. Kulübede ilerleyip heybeyi doldururken Rachel önceki gün neler olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Dışarı geldiğinde, "Onu senin için bagaja koyarım," dedi şerif. "Sen de çocuğu al."

Rachel, Jacob'ın yaranda diz çöktü. Çocuğun elini alıp toprağa bastırdı. Babası Rachel'a Harmonların İhtilal Savaşı'ndan beri bu arazide yaşadığını söylemişti.

Rachel, "Bunun nasıl hissettirdiğini unutma Jacob," diye fısıldadı ve kendi elini de toprağa koydu.

Odunluğun kapısı açıktı ve bir kır kırlangıcı gökyüzünden aşağı savrularak odunluğun karanlığına doğru kayboldu. Odunluğun duvarına bir çapa dayanıyordu, bıçağı pasla benek benekti, yanında da çürüyen bir çuval yığını vardı. Rachel kışla soyulmuş mısır saplarının üzerinde sadece çakal otu ve köpek papatyası yetişen tarlaya baktı, mısır saplan onları eken adam kadar cansızdı.

Tekrar arabaya bindiler. Dul'un evine yaklaştıklarında Rachel babasının yaptığı beşiği hatırladı.

“Dul Jenkins’in evinden almam gereken bir şey var,” dedi. “Sadece bir saniye sürer.”

Şerif çitlik evinin yanında durdu.

“Nedir?”

“Bir beşik.”

Şerif, “Ben gidip getiririm,” dedi.

“Ben taşırım. Ağır değil.”

Şerif McDowell, “Hayır,” dedi. “Benim almam daha iyi.” Rachel o zaman anladı. İçeri girip kam veya şerifin görmeni istemediği her ne varsa onu görene kadar farkına varmayacaktan, dedi kendi kendine. Rachel, şerifin ön kapıdan girişini izlerken çiftlik evinin hâlâ orada durduğuna inanması zor oldu çünkü bu kadar korkunç bir şeyin gerçekleştiği bir yer dünyada var olmaya devam etmemeliydi. Dünyanın kendisi buna dayanamamalıydı.

Şerif McDowell, beşiği bagaja yerleştirdi. Arabaya tekrar bindiğinde, arkaya bir kesekâğıdı uzattı.

“Gideceğimiz yere varmamız biraz zaman olacak o yüzden sana bir hamburgerle kola aldım. Kapağı gevşettim o yüzden açacağa ihtiyacın olmayacak.”

Rachel kesekâğıdını yanına koyarak, “Teşekkür ederim,” dedi, “ama siz ne yiyeceksiniz?”

Şerif. “Ben iyiyim,” dedi.

Rachel ızgara eti koklayınca fasulye kâsesine, mısır ekmeğine ve yayıkaltı suyuna rağmen tekrar acıktığını fark etti. Jacob’ı kucağının gerisine yerleştirdi, sonra yağdan nemli olan parafinli kâğıdı açtı. Et hâlâ sıcak ve suluydu, Rachel Jacob için birkaç lokma kopardı, içeceği çıkarıp başparmağını metal kapağa bastırdı ve kapağın açıldığını hissetti. Rachel, şerifin bunu yapması çok nazik, diye düşündü, sadece yapmayı düşünmesi bile, tıpkı bilyeleri alması gibi... Rachel yemeyi bitirdiğinde şişeyi ve ambalajı kesekâğıdına yerleştirdi ve kesekâğıdını da yanma koydu.

Asheville’in yanından yol alıp French Broad Nehrinden geçtiler. Rachel nehre bakarken kendi kendine hüzünlü olmayan bir şeyler düşünmesini söyledi, o yüzden şerifin odasını düşündü. Bunun bir erkeğin odası olduğunun, içinde olanlar kadar olmayanlardan da anlaşılabileceğini geçirdi aklından. Duvarda resimler veya pencerede dantelli perdeler yoktu, vazoda çiçekler de. Ama beklemediği bir tertiplilik vardı. Komodinin üzerinde bir pipo ve ipli kumaş bir tütün kesesi, tel çerçeveli bir gözlük ve

tırnaklarını törpülediği sedefli bir çakı duruyordu. Odanın karşı tarafındaki masada bir ayna, önünde siyah metal bir tarak, düz bir tıraş bıçağı ve köpük kâsesi ile fırçası vardı. Şifoniyerin üzerinde bir İncil ve *Çiftçi'nin Takvimi*, *Kuzey Amerika'nın Yaban Tabiatı* adlı kalın bir kitap, *Kamp ve Ormancılık* adlı başka bir kitap vardı, hepsi kütüphanelerde olduğu gibi düzenli bir sıraya dizilmişti. Her şeyin kendi yeri var gibi gözüküyordu ve bu yerler uzun zaman önce belirlenmiş gibiydi. Yalnızlık çağrıştıran bir odaydı.

Bir süre sonra Madison County yazan bir tabelayı daha geçtiler. Etraflarındaki dağlar daha fazla yükselmeye başladı, artık gökyüzünün daha büyük bir kısmını kaplıyorlardı.

Rachel, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Şerif, "Bir akrabamı aradım," dedi. "Kendi başına yaşayan yaşlıca bir kadın. Kalabileceğin boş bir odası var."

"Teyzeniz mi?"

"Hayır, o zaman fazla yakın akrabam olurdu. İkinci göbekten kuzenim."

"Nerede yaşıyor?"

"Tennessee'de."

"Onun da soyadı McDowell mı?"

"Hayır, Sloan. Lena Sloan."

Artık batıya doğru ilerliyorlardı, yol durmadan günün son ışığının sırtların zirvelerini kırmızıya boyadığı dağlara doğru yükseliyordu. Jacob birkaç dakikalığına uyandı, sonra Rachel'ın göğsüne burnunu dayadı ve yine uyuyakaldı. Rachel ve Şerif McDowell tekrar konuştuğunda hava tamamen kararmıştı. "Onları tutuklamaya çalışmadınız mı?"

Şerif McDowell, "Hayır," dedi, "ama yakında elimde onları tutuklayabileceğim kadar kanıt olacağını düşünüyorum. Raleigh'teki bir eyalet yargıcından bana yardım etmesini isteyeceğim. Ama o zamana kadar onlardan elinden geldiğince uzak durmaksın." "Bizim peşimizde olduklarını nasıl anladınız?"

"Bir telefon geldi."

"Dün gece mi?"

"Evet."

"Ve sadece benim değil, Jacob'ın da tehlikede olduğunu mu söylediler?"

"Evet, ikinizin de."

“Arayanın kim olduğunu biliyor musunuz?”
“Joel Vaughn.”
Rachel, “Joel,” dedi.
Birkaç saniye boyunca konuşmadı.
Rachel usulca, “Bunun için onu öldürecekler, değil mi?” dedi.
“Deneyecekler.”
“Nerede olduğunu biliyor musunuz?”
Şerif McDowell, “Bir yük vagonuna atlayabilmesi için onu bu akşamüstü Sylva’ya götürdüm,” diye yanıt verdi. “Waynesville’in veya Asheville’in yakınlarından geçmeyecek bir trendi.”
“Nereye gidiyor?’
“Eğer ona söylediğimi yaptıysa bu dağlardan mümkün olduğunca uzağa.”
Yol aşağı doğru açılmadan önce birkaç metre boyunca düzleşti. Aşağıda, uzaklarda birkaç loş ışık kümesi vardı. Rachel bir ay önce parıldayan korlarla dolu şöminenin önünde oturduğunu ve Jacob’ın nefes alışını dinleyip beş yaşındayken annesi gittiğinde, kulübede içinde olmaya zor dayanabileceği kadar fazla boşluk olduğunu düşündüğünü hatırlamıştı. Baktığı her yerde ona annesinin gittiğini hatırlatan bir şey vardı. Şömine tahtasının üzerine bırakılmış bir dikiş iğnesi veya Sears, Roebuck kataloğunda köşesi kıvrılmış bir sayfa kadar ufacık şeyler bile ona bunu hatırlatıyordu. Babası öldüğünde de aynı şey olmuştu. Ama bir ay önceki o gece, Jacob’ın nefes alışını dinlediğinde kulübe uzun zamandır olmadığı kadar dolu gelmişti. Ve daha canlıydı, hayattakilerin ölülere veya çekip gitmişlere göre daha fazla egemen olduğu bir yerdi orası.
Şimdi ise her yerde boşluk vardı, kalan tek şey kucağında uyuyan çocuktu. Rachel, Dul Jenkins’i ve artık kendisi de gitmiş olan Joel’i düşündü. Bir parçası neredeyse Jacob’ın da gitmiş olmasını dileyebilirdi çünkü o zaman her şey çok daha kolaylaşırdı. Geriye sadece kendisi kalmış olurdu, o zaman korkmasına bile gerek kalmazdı çünkü elinden alabilecekleri tek şey hayatı olurdu. Bu da olan her şeyden sonra önemsiz bir şey gibi gözüküyordu. Rachel sandıktaki hançeri düşündü, onu elbise cebine saklayıp, kamptaki son ışığın sönmesini bekledikten sonra Pemberton’ların evine gitmenin ne kadar kolay olacağını hayal etti.
Ama Jacob hayattaydı ve onu korumak zorundaydı çünkü onu koruyacak başka kimse yoktu. İkisi adına da korkmak zorundaydı.

Şerif McDowell, “Biraz önce Tennessee sınırım geçtik,” dedi. “Seni burada bulamazlar. Sadece gerçek adını kullanma ve kasabaya indiğinde o ufaklığı yanında götürme.”

“Bana anlattığınız ikisi dışında, bizim peşimizden gelebileceğini düşündüğünüz biri var mı?’

“Belki Pemberton, ama sanmam. Muhtemelen karısı da gelmez. Çok büyük ihtimalle peşinizden gelen Galloway olur.” Rachel pencereden dışarı baktı.

“Daha önce hiç başka bir eyalete gitmemiştim.”

Şerif McDowell, “Eh, artık geldin,” dedi. “Fakat çok da fark yok, değil mi?’

“Görebildiğim kadarıyla hayır.”

Asfalt kıvrıldı ve şerif vites değiştirdi. Yol son bir kez yükseldi ve sonra aşağı daldı. Şehre gelmeden önce otuz dakika daha ilerlediler. Model T dönüp rayların üzerinde zıpladı ve bir garı geçtikten sonra ufak, beyaz bir evin önünde durdu.

Rachel, “Neredeyiz?’ diye sordu.

“Kingsport.”

Yirmi Sekiz

Serena, “Bu akşam iştahın oldukça az,” dedi Pemberton a. “Hasta mısın?”

Arka odadaki masada karşılıklı oturuyorlardı, boş sandalyeler duvara dayanmıştı. Pemberton, Serena’nın gümüş çatal bıçağının kemik porselene çarpışını duydu, bunun odanın boşluğunu daha da vurguladığını fark etti. Serena bıçağını bıraktı.

Pemberton, “Hayır,” dedikten sonra kadehini beşinci kez kırmızı şarapla doldurdu ve bardağı dudaklarına götürüp lıkır lıkır içmeden önce kristale ve içindekilere baktı. Kadehi geri bıraktığında yansı boşalmıştı.

“Eskiden bu kadar çok içmezdin.”

Bu kelimeler sert veya azarlayan bir şekilde söylenmemişti, tonunda hayal kırıklığı bile yoktu. Pembertonbaşını kaldırdığında Serena’nın yüzünde sadece endişe gördü.

Serena, “Geçen geceyi sormadın,” dedi. “Colt Tepesi’ne gittiğim günü.”

Pemberton kadehe uzandı ama Serena masanın üzerinden atılıp Pemberton’ın bileğini o kadar sert kavradı ki şarap Pemberton’ın gömlek koluna döküldü. Serena, onun bileğini bırakmadan yüzünü mümkün olduğunca Pemberton a yaklaştırdı.

Aceleyle, “Artık ikimiz de binlerini öldürdük,” dedi. “Garda hissettiğin şeyi ben de hissettim. Artık daha yakınız Pemberton, daha önce olmadığımız kadar yakınız.”

Pemberton, *delilik bu*, diye düşündü ve Boston’daki ilk akşamı hatırladı. Serena’nın evine giden kaldırım taşlı sokakları yürümelerini ve adımlarının yankı yapan seslerini anımsadı. Pemberton, Serena kapının kilidini açıp içeri girdiğinde ve ön odanın ışığını açtığında kendisinin buzlu üst basamakta durduğu am hatırlıyordu. Serena dönüp gülümsediğinde bile Pemberton orada kalmıştı. Neredeyse içgüdüsel hafif bir rahatsızlık, onu o basamakta, soğukta, kapının dışarısında tutmuştu. İçeri girişim birkaç saniye daha ertelemek amacıyla eldivenlerini çıkarıp paltosunun cebine sokuşturduğunu ve omuzlarındaki birkaç karı silkelediğini hatırlıyordu. Sonra içeri adım atmış ve böylece aynı zamanda bu odaya, bu ana da adım atmıştı.

Serena elini çekip arkasına yaslandı. Pemberton kendine daha fazla şarap doldururken Serena başka bir şey demedi.

Sıcak bir gündü o yüzden pencere açıktı. Kantinin basamaklarında biri gitar tıngırdatıyor ve büyük kayalık şeker dağı hakkında şarkı söylüyordu. Pemberton sözleri dikkatle dinledi. Bu, Pemberton'ın Serena'yı Boston'dan getirdiği gün görevlinin ıslıkla çaldığını duyduğu melodinin aynısıydı. Sadece yirmi altı ay öncesiydi ama bundan çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Hizmetçiler gelip tatlı ve kahve getirdi. Pemberton, alkolün sonunda başının içine sakinleştirici sıcaklığını yaydığını hissetti. Şarabın ona hükmetmesine, onu üzerinde kafa yormak istemediği yerlerden süzülerek geçirmesine izin verdi.

Pemberton ve Serena kahvelerini bitirirlerken içeri Galloway girdi. Sadece Serena'ya hitap etti:

"Size söylemem gereken bir şey var."

Serena, "Ne konuda?" dedi.

Galloway, "Vaughn," dedi. "Santral görevlisiyle kısa bir sohbet yaptık. O yaşlı tavuğun konuşmayı dinlemiş olduğunu düşündüm. McDowell'ı uyaran Vaughn'muş, bu da o ufak değersiz herifin neden tabanları yağladığını açıklıyor." Galloway duraksadı. "Ve tek olay bu değil. Bir bıçkıcı, pazartesi akşamı McDowell'ı Harmon'ın kızı ve çocuğuyla Asheville'e doğru giderken görmüş. Kahrolası ahmak bunun anlatılmaya değer olduğunu bugüne kadar düşünmemiş."

Serena, "Bu çok şeyi açıklıyor," dedi.

Galloway gittiğinde Serena'yla Pemberton yemeklerini sessizlik içinde bitirdiler, sonra eve yürüdüler. Veranda ışıklan açılmamıştı ve Pemberton basamaklarda tökezledi, Serena kolunu tutmasaydı düşecekti.

Serena, "Dikkat et Pemberton," dedi, sonra son derece yumuşak bir sesle ekledi: "Seni kaybetmek istemiyorum."

Üçüncü Edmund Wagner Bowden, kamp ofisine ertesi sabah vardı. Duke'ten yeni mezun olmuştu ve onu gönderen senatöre göre şerifin işinin onun için New York'ta komiser olmanın Teddy Roosevelt'e yaptığı katkıyı sağlayacağını hayal ediyordu. Gerçi senatör aceleyle Bowden'ın başka konularda Roosevelt'i takip etmediğini eklemişti. Bowden tam olarak Pemberton'ın beklediği gibi biriydi: ahmak ve gösterişçiydi ve her şeye tepki olarak bıyık yerine geçmeye çalışan birkaç belli belirsiz tüyün arkasından memnun bir ifadeyle sırıtıyordu. Serena kısa bir süre içinde konuşarak genç adamın Latincesini tükettiğinde sırıtış kayboldu.

Bowden yeni Haywood County şerifi olarak görev yapacağı ilk tam gün için sabahın ortasında yanlarından ayrıldı. Daha gideli bir saatten az olmuştu ki Pemberton'ın ofisini aradı.

"Tasarruf ve Borç Verme Kurumu'ndan Bay Luckadoo biraz önce bana McDowell'ın ve Nashville'den gelen bir dedektifin Higgaboth's Cafe'de olduğunu söylemeye geldi. Bütün sabah hepsi birden Ezra Campbell'ın erkek kardeşiyle oradalarmış. Bay Luckadoo, bunu bilmek isteyeceğinizi söyledi."

"Dedektif önce gelip seni gördü mü?"

"Hayır."

"Gidip ona görevi suiistimalle itham edilen bir adamla işbirliği yaptığını söyle," dedi Pemberton. "Eğer sorulan varsa şehrin kanun adamının sen olduğunu, McDowell olmadığını belirt." Birkaç saniye geçti, Pemberton'ın tek duyduğu parazitti. "Kahretsin, konuşsana."

"Bu Campbell denen adam dedektife ve dinleyen diğer herkese bana güvenmemelerini söylüyor. Kardeşinin sizin ve Bayan Pemberton'ın onu öldürmeye çalışacağınızı söylediğini iddia ediyor." "Dedektifin adı ne?"

"Coldfield."

"Birkaç telefon açayım. Sonra oraya geleceğim. Eğer gideceklermiş gibi gözükürlerse Coldfield'a onunla konuşmak üzere yolda olduğumu söyle."

Pemberton bir an duraksadı.

"McDowell'a onunla da konuşmak istediğimi bildir." Pemberton ahizeyi yerine koydu ve masanın arkasındaki Mosler kasasına gitti. Kasanın önünde durdu ve siyah şifre düğmesini yavaşça sola, sağa ve sonra sola çevirdi. Sanki dişlerin yuvalarını bulurken çıkardığı tıkırtıları duyabilirmiş gibi dinliyordu. Kolu çekti ve devasa metal kapak esneyerek açıldı. Neredeyse bir dakika boyunca sadece para tomarlarına baktı, sonra bir zarfı doldurmaya yetecek kadar yirmilik topladı. Metal kapağı yavaşça kapadığında kasanın içindekiler tekrar karanlığa gömüldü, kapak yerine oturup kilitlendiğinde sert bir çatırtı çıktı.

Pemberton masanın çekmecesindeki fotoğraf albümünü aldı. Serena'nın çocuğun kimliğini tespit etmek için kendi fotoğrafını kullandığı düşüncesini aklından uzaklaştırmaya çalıştı ama bu düşünce beynini, kurtulamadığı bir kapan gibi ele geçirmişti. Pemberton alt çekmeceyi açmamıştı fakat son birkaç gündür kendine elini kulpuna koyma izni vermişti. Şimdi ise alt çekmeceyi açtı. Albümü aldı ve kendi fotoğrafının

hâlâ orada olduğunu gördü, Jacob’ınki de oradaydı. Pemberton, *ama bu neyin doğruluğunu veya yanlışlığını kanıtlıyor ki?* diye düşündü. Av bıçağı gibi alınıp yerine geri konulmuş olabilirdi. Pemberton fotoğraf albümünü eve taşıdı ve kâğıtları, hesap defterlerini kenara çekerek albümü sandığın dibine yerleştirdi.

Pemberton kamptan çıkarken Serena’nın Half Acre Tepesinde olduğunu gördü, Galloway de yakınındaydı. Kartal havadaydı, vadinin üzerinde yavaş, genişleyen bir daire çiziyordu. Serena, “Avlan yeteri kadar uzun süre kıpırtısız kalırlarsa fark edilmeyeceklerini sanıyorlar ama eninde sonunda irkilip geri çekiliyorlar ve bunu yaptıklarında kartal her zaman onları görüyor,” demişti Pemberton a.

Pemberton şerifin ofisine vardığında Bowden ona Campbell’ın kardeşinin gittiğini ama Nashville detektifiyle McDowell’ın hâlâ kafede olduğunu söyledi.

“Sizinle gelmemi ister misiniz?”

Pemberton, “Hayır,” dedi. “Bu çok uzun sürer.”

Pemberton sokağın karşısına geçip kafeye yürüdü. McDowell'ın sessizce gideceğini düşünmüştü, bunun bir sebebi istifa etmeye zorlandığı gün McDowell sadece anahtarlarım, rozetini ve devletin resmi tabancasını ofis masasına koymuş, üniformasını düzgünce palto askısına asmış olmasıydı. Ne bir küfür ne bir tehdit etmiş ne de bir meclis üyesine veya senatöre telefon açmıştı. Adam sadece kapıyı sonuna kadar açık bırakarak çıkıp gitmişti.

Coldfield ve McDowell arka masadaydı, önlerinde de yeşil kahve fincanları duruyordu. Pemberton en yakın masadan bir sandalye çekip oturdu. McDowell’ın karşısında oturan adama döndü.

“Dedektif Coldfield, benim adım Pemberton.”

Pemberton elini uzatınca dedektif bozuk bir parça et teklif edilmiş gibi baktı.

Pemberton elini alçaltarak, “Yarım saat önce Teğmen Jacoby’yle konuştum,” dedi. “Onunla birkaç ortak arkadaşımız var.”

Bir garson elinde kalem ve defterle yaklaştı ama Pemberton elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

“Teğmen Jacoby hemen onu aramanız gerektiğini söyledi. Sizin için telefon numarasını yazmama gerek var mı?’

Coldfield kısaca, “Numarasını biliyorum” dedi.

“Sokağın karşısındaki şerifin ofisinde bir telefon var, Dedektif,” dedi Pemberton. “Şerif Bowden’a aramayı yapmak için benden izin aldığınızı söyleyin yeter.”

Coldfield yorum yapmadan kalktı. Pemberton pencereden dedektifin sokağın karşısına geçip şerifin ofisine girmesini izledi. Pemberton sandalyesini birkaç santim geri çekti ve Coldfield’ın biraz önce oturduğu yere bakan McDowell’ı inceledi. McDowell koltuğun minderindeki ufak bir yırtığı inceliyor gibi gözüküyordu. Pemberton ellerini masaya koyup birbirlerine kavuşturdu ve kısık sesle konuştu.

“Harmon’ın kızı ile çocuğun nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?’

McDowell dönüp Pemberton a baktı. Eski kanun adamının kehribar rengi gözleri inanmazlık saçıyordu.

“Sence bilsem sana söyler miydim?”

Pemberton arka cebindeki zarfı çıkarıp masaya koydu, “içinde üç yüz dolar var. Kız ve çocuğu için.”

McDowell zarfa baktı ama parayı eline almadı.

Pemberton bir oyun kartıymışçasına zarfı McDowell’a doğru kaydırırken, “Nerede olduklarını bilmek istemiyorum,” dedi. “Alın bunu. İhtiyaçları olacağını biliyorsunuz.”

McDowell, “Neden bunun onların nerede olduğunu bulmak için hazırlanan bir tuzak olmadığına inanayım?” diye sordu.

Pemberton, “Colt Tepesi’nde olanlarla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsunuz,” dedi.

McDowell birkaç saniye daha tereddüt etti, sonra zarfı alıp cebine koydu.

“Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

Pemberton girişe doğru bakarak, “Hayır, sizinle aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek,” dedi. “Yakında bunun ne kadar doğru olduğunu göreceksiniz.”

Kafe kapısındaki zil çaldı ve Coldfield onlara doğru yürümeye başladı ama dedektif oturmadı ve iki adama da bakmadı.

“Teğmen Jacoby buradaki araştırmayı Şerif Bowden’a bırakmam gerektiğine karar verdi.”

Coldfield, Pemberton’ın gözlerine baktı.

“Size tek bir şey söyleyeceğim Bay Pemberton. Campbell öldürüldüğünden beri her gün kardeşi istasyona geldi, burada olmamın sebebi de o. Pes etmeyecek.”

Pemberton, “Bunu aklımda tutarım,” dedi.

Dedektif kahve fincanının yanma bir çeyreklik attı. Gümüş para, masanın formika yüzeyinde yankılanarak çınladı.

Coldfield, “Ben artık yola çıkacağım,” dedi.

Pembertonbaşını salladı ve o da gitmek üzere ayağa kalktı.

Pazar akşamüstü Snipes’ın ekibi kantin basamaklarında otururken, “En azından kadınların ve çocukların güvende olduğunu sanıyordum,” dedi Henryson.

Snipes, “Yaşlı bir kadını öldürmeleri yetmedi,” dedi. “Bir de o kızla çocuğunun peşindeler.”

Henrysonbaşını salladı. “Ben asıl bizi sırf antrenman olsun diye niye öldürmediklerini merak ediyorum.”

Ross, “Bizi testerelerin, baltaların ve düşen dalların öldürmesinden memnunlar,” dedi. “Bu Galloway’in yolculuk etmesine vakit sağlıyor.”

Adamlar birkaç saniye boyunca sessizlik içinde oturup bir gitarın “Barbara Ailen” şarkısının son notalarını tıngırdatmasını dinlediler. Şarkının kederli nakaratı adamları düşünceli bir ruh haline sokmuştu.

Ross, “Campbell’ın kardeşi kasabada,” dedi. “Geçen gün kendi gözlerimle gördüm.”

Henryson, “Campbell’ın Nashville’de yanında kaldığı kardeşi mi?” diye sordu.

“Evet o, gitarist olan. Adliye basamaklarında durmuş, şovundan eve geldiğinde Campbell’ı başının arkasında bir baltayla yatarken bulduğunu anlatıyordu. O balta bıçağının ne kadar derinde olduğunu duysanız Campbell’ın başının balkabağından başka bir şey olmadığını sanırdınız.”

Henryson, “Böyle ölmek çok korkunç,” dedi.

“Doktor Cheney’in ölümünden daha iyi,” dedi Snipes.

Ross, “Campbell en azından Galloway ona yetişmeden önce doğuda en uzak noktaya giden insan olma rekorunu kırdı,” dedi. “Hatta Campbell eyaletten dışarı çıkabildi. Bence bu bir tür zaferdir.”

Henryson, “Kesinlikle,” dedi. “Harris kendi evinden bile çıkamadı.”

Ross, “Fakat bu bir şeyi kanıtlıyor,” dedi. “Bir günlük süre yeterli değil.”

Henryson, “Evet değil,” diyerek ona katıldı. “Bence şansları eşitlemek için en azından bir haftaya ihtiyaç var.”

Ross, “Rachel’ın ve çocuğunun muhtemelen o kadar zamanı olmayacak,” dedi. “Ama Vaughn’un bir haftası olabilir. Galloway bile aynı

anda iki yerde olamaz.”

Snipes, “O çocuğun her zaman aklı başındaydı,” dedi. “Uzaklaşmak için doğru zamanı seçti."

Ross, “Tıpkı bıldırcınlar gibi,” dedi. “Hepsi aynı anda uçarsa aralarından birinin hayatta kalma şansının olduğunu düşünüyorlar.”

Stewart, “Galloway birinin peşinden gitmeye başladı mı?” diye sordu.

Snipes, “Hayır ama çok yakında gitmesi muhtemel,” dedi. “Dün gece kantinde adamları annesinin gördüğü kasabanın hangisi olduğunu anlamasına yardım etmeye zorluyordu. Kasabanın adını söyleyen kişiye bir dolar vereceğini söyledi.”

Henryson, “O yaşlı cadı nasıl bir kehanette bulunmuş?” diye sordu.

“Rachel ve çocuğunun Tennessee’de olduğunu iddia etmiş, tren rayının bulunduğu bir kasabadaymışlar. Tabii bu çok bir şey ifade etmiyor ama Galloway’e ayrıca bu yerin dağların arasına kurulmuş bir taç olduğunu söylemiş.”

Ross tekrar konuşmaya dalarak, “Taç mı?” diye sordu. “Evet, taç. Dağların arasına kurulmuş bir taç. Ağzından çıkan kelimeler tam olarak böyleymiş.”

Henryson, “Dağın zirvesi olabilir,” dedi. “Daha önce doruklara taç denildiğini duymuştum.”

Ross, “Ama dağların arasına *kurulmuş,”* diyerek bu noktaya dikkat çekti, “dağın bir parçası değil.”

Snipes, “Bu da soyluların taktığı türden bir taç olduğunu gösterebilir,” diye ekledi.

Henryson, “Anlayan oldu mu?” diye sordu Snipes’a. “Yani dün gece?”

“Aşçılardan biri Knoxville yakınlarında Taç Tepesi diye bir yer olduğunu iddia etti. Bulabildikleri tek şey buydu oysa Galloway çoktan oraya gitmiş ve Rachel ile çocuğunun izine rastlamamıştı.” Ross batıya, Tennessee sınırına doğru baktı ve yavaşça kendi kendinebaşını salladı.

“Nerede olduklarını biliyorum,” dedi. “Ya da en azından ihtimalleri iki yere indirebilirim.”

Stewart, “Galloway’e söylemeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Ross. “Onları durdurabilmek için yapabileceğim hiçbir şey olmayabilir ama kesinlikle onlara yardım etmeyeceğim. O kıza birkaç saatlik daha avantaj sağlayabilirim.”

Henryson başını iki yana salladı.

“Yine de bir hafta daha hayatta kalacaklarına dair bire on bahse girmezdim.”

Ross tam hemfikir olduğunu belirtecekti ki merak uyandıran bir topluluğun kampa doğru ilerlediğini gördü. ‘Tanrı aşkına bu da nedir?”

Geçidin önünde üç adet at arabası yer alıyordu. Demir halka çerçevelerin üzerine kirli muslinler gerilmişti ve her bir tentede farklı bir duyuru vardı. İlkinde, HAMBYNİN PARİSTEN GELEN KARNAVALI yazıyordu, İkincisinde AVRUPA SOYLULARI TARAFINDAN İZLENDİK, üçüncüsünde ise YETİŞKİNLER ON SENT. ÇOCUKLAR BEŞ SENT. At arabalarının arkasından, iple bağlanmış hayvanlar geliyordu; her hayvanın boynunda türünü belirten tahta bir pankart bulunuyordu. Hayvanlar ikişer ikişer ilerliyordu, önlerinde de bir çift çökük sırtlı Shetland midillisi vardı. Artlarından iki devekuşu geldi, yılankavi boyunları böyle bir topluluğun parçası olmaktan utanıyorlarmışçasına eğilmişti. Sonra siyah ayakkabı boyasıyla üzerlerine çizgiler çekilmiş gibi duran iki beyaz at. Pankartları ZEBRA diye adlarını ilan ediyordu. Geçidin sonunda üstü açık bir yük arabası vardı, tahta tabanını çelik bir kafes kaplıyordu. Kafesin alt yarısını gizleyen bir muşambanın üzerinde DÜNYANIN EN ÖLÜMCÜL VARLIĞI yazıyordu.

İlk at arabası kantinin basamaklarının üzerinde durdu. Buruşuk bej pamuklu birtakım kuşanmış olan iriyarı bir adam siyah silindir şapkasını abartılı bir jestle çıkardı ve Snipes’la adamlarına iyi akşamlar diledi. Yabancı adamların daha önce hiç duymadığı genizden gelen sesle tuhaf bir aksanla konuşuyordu ama Snipes anında bu aksanın bir Avrupa üniversitesinde geliştirildiğinden şüphelendi.

Ross, çift çift duran hayvanlara bakarak, “Görünüşe göre yanlış bir yöne saptınız," dedi. “Aradığınızı tahmin ettiğim Nuh’un gemisi burada değil. Olsaydı bile gemide yer bulmak için biraz geç kaldınız.”

Adam şaşırarak, “Bizim gideceğimiz yer, Pemberton Kereste kampı,” dedi. “Burası değil mi?”

Snipes ayağa kalktı. “Evet efendim, öyle ve yanımdaki Bay Ross un aksine ben kültürlü bir adamım ve kültürlü olan herkese saygılıyımdır. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bu akşam gösteri yapmak için kampın sahipleriyle konuşmam gerek.”

Snipes, “Kendileri Bay ve Bayan Pemberton olur,” dedi. ‘Pazar günleri atlarına binmeyi seviyorlar ama yakında geri dönerler. O yüzden

yapabileceğiniz en iyi şey oturup beklemek."

Adam, "Öneriniz mantıklı bir seçim gibi gözüküyor," dedi ve kayda değer kütlesine rağmen at arabasından aşağı zıplayıp şaşırtıcı bir çeviklikle yere indi, silindir şapkası sallanmış ama başının üzerinde kalmıştı. "Adım Hamby, bu karnavalın sahibiyim."

Hamby atın dizginlerini verandanın parmaklıklarına bağladı ve ellerini iki kere çırptı. O ana kadar heykeller kadar hareketsiz duran diğer üç adam da at arabalarını bağladılar. Anında çeşitli işlere koyuldular, biri hayvanlara su verirken diğeri çadırı kurabilecekleri bir yer aradı. Ufak tefek ve esmer olan at arabasının içine girip gözden kayboldu.

Henryson ikinci at arabasına doğru başını sallayarak, "Şovunuzu okyanusun öteki tarafında da sergilediğinizi söylüyorsunuz," dedi.

"Evet efendim," diye karşılık verdi karnaval sahibi. "Bu ülkeye sadece sınırlı bir süre için geldik. New York'a gideceğiz, oradan da Avrupa'ya döneceğiz."

Ross, "Bu dağların arasından geçerek New York'a gitmek için dolambaçlı bir yol seçmişsiniz," dedi.

Hamby, "Gerçekten öyle," diye belirtti, sesinde hafif bir bıkkınlık vardı. "Ama profesyonel göstericiler olduğumuz için sizin gibi iç bölgelerdeki kişilere kültür getirme ihtiyacı, hatta diyebilirim ki ahlaki bir mecburiyet hissediyoruz."

"Bizim için bunu yapmanız çok kibarca bir hareket," dedi Ross.

O sırada at arabasına girmiş olan adam aynı esnek materyalden yapılma siyah bir tayt ve siyah beyaz ekoseli bir tişörtle dışarı çıktı, ellerinde dört lobut vardı. Ama Snipes'ın ve ekibinin en çok ilgisini çeken, kafasını süsleyen şeydi. Bu, kırmızı ve yeşil keçeyle gümüş çanlardan yapılma bir giyim eşyasıydı, adamın kafatasının üzerine yorgun bir ahtapot gibi yayılmıştı.

Snipes, "Kellenin üzerindeki o şeye ne diyorsun?' diye sordu.

Adam belirgin bir aksanla, "Başlık ve çanlar," dedi ve lobutları havaya atıp tutmaya başladı.

Snipes, "Başlık ve çanlar," diye tekrarladı. "Daha önce adlarını okumuştum ama ilk defa sizinkini gördüm. Bu kadar renkli olduğunu düşünmemiştim."

Snipes son at arabasının etrafında toplanmış olan diğer ekip üyelerine katıldı. Bir süredir hayvanlarla ilgilenen işçi de at arabasına yürüdü, elindeki bodur tavuk viyaklayıp kanatlarını çırpıyordu. İşçi muşambayı

kaldırdı ve aşikâr bir ürpertiyle tavuğu ve kendi etinin elinden geldiğince azını çelik parmaklıkların arasına soktu. Hızla geri çektiği eline sanki hâlâ orada olduğuna şaşırmış gibi kuşkuyla baktı. Çok geniş ve çok güçlü bir şey kafese öyle bir kuvvetle çarptı ki bütün at arabası sallandı, tekerlekler sarsılarak birkaç santim öne ilerledi. Kafesin üst alanında bir tüy fırtınası yükseldi ve tüyler yavaşça aşağı süzülmeden önce, birkaç saniye havada kalmış gibi gözüktü. Biri parmaklıkların arasından kayınca Henryson, elini uzattı ve tüy üzerine düştü. Adam, tüyü dikkatle inceledi ve "Tavukları tercih ediyor, öyle mi?' diye sordu.

Karnaval işçisinin yüzü, gözlerindeki zalim bakışı dengelemeyen gizemli bir gülümsemeye büründü.

"Üzerinde et olan her şeyi tercih ediyor."

Hamby, Snipes'la diğerlerine katıldı. Birkaç saniye boyunca duyulan tek ses kafesten gelen hızlı kemik çıtırtılarıydı.

Henryson, "Sanırım orada nasıl bir yaratık olduğunu öğrenmek için para ödenmesi gerekiyor?" diye sordu.

Hamby ellerini ve kollarını genişçe açarak, "Hiç de öyle değil, efendim," dedi. "Bu bir ejder."

Ross aralarından biri meyankökü kadar siyah diliyle omzundaki çizgilerden birini yalayan zebralara doğru başını salladı. "Umarım onlardan daha ikna edici bir görünüşü vardır." "ikna edici." Hamby bu kelimeleri hoş bir tatları varmış gibi söylemişti. "Gösterimizin ana amacı bu, izleyicilerimize dünyanın en tehlikeli yaratığını canlı gördüklerine ikna etmek. Ejderim, Teksas'ta bir jaguarla, Louisiana'da bir timsahla, Londra'da bir orangutanla, sayısız köpek türüyle ve artık ölü olan birkaç adamla savaştı."

Stewart, "Ve hiçbir zaman kaybetmedi, öyle mi?" diye sordu. Hamby, "Hiçbir zaman," dedi. "O yüzden bu dağın sunabileceği vahşi canavarlar varsa bu gece onları getirin, beyler. Ayrıca daha eğlenceli olması için bahislere de açığım."

Henryson dikkatle kafese baktı.

"Bakmak için ne kadar para istersiniz? Yani şu anda?" "Sizler için bedava, böylece arkadaşlarınıza kendi gözlerinizle şahit olduğunuz dehşet verici kerameti anlatırsınız."

Hamby yaratığı beslemiş olan işçiye doğru işaret edince adam, yıpranmış kenevir bir ipi çekti. Muslin tente, kafesten uzağa düştü ve şekli timsaha çok benzeyen bir yaratığı açığa çıkardı fakat yaratığın derisi tozlu

ve griydi.başını yavaşça ileri geri sallarken çatallı pembe bir dil havayı delip geçti.

Hamby, “Bir seksen boyunda ve doksan kiloluk bir sürüngenin kas yapısına ve zalimliğine sahip,” dedi. “Doğal ortamı olan Komodo adasında yakalandı.”

Adamlar kafese doğru yaklaşırken Hamby onların arkasına doğru işaret etti.

“Beyefendi, siz de dünyanın en ölümcül varlığını bedavaya görebilirsiniz.”

Galloway öne çıktı ve sürüngene ruhsuzca baktı.

Galloway birkaç saniye sonra, “Yani her şeye karşı savaşabilir diyorsunuz,” dedi.

Hamby arkadaşına tenteyi yükseltmesini işaret ederken, “Her şeye,” diye yanıtladı. “Mutlak düşmana karşı mutlak test için bu gece şampiyonunuzu ve cüzdanlarınızı getirin.”

Gece olduğunda çadır kurulmuş, lambalar ve fenerler yakılmıştı. Bel hizasında çelik tellerden oluşan bir çit, halka yapacak şekilde ortada birleştirilmişti. Bu halkanın içinde siyah taytlı adam hokkabazlık yaptıktan sonra ateş, renkli cam parçalan ve sonunda en çarpıcı gösterisini yaparak bir kılıç yuttu. Ardından hayvan topluluğu halkanın etrafında yürürken artık çatal kuyruklu kırmızı bir ceket giymiş olan ve kolunun altında silindir şapkası duran Hamby, büyük bir yaratıcılıkla hayvanların çeşitli özellikleri ve geldikleri yerler hakkında söylev verdi. Bütün bunlardan sonra ejder öne getirildi. Çitin bir kısmı kafesin sığabilmesi için açıldı. Bir karnaval işçisi çelik parmaklıkların üzerine tırmanıp kapıyı açtı, ejder de kasıla kasıla halkanın ortasına ilerledi. Titreşen dili yeni çevreyi incelerken birkaç adam, yaratığı içeride tutan birbirine geçmiş metali kontrol etti ve daha uzak bir seyir noktasından izlemeye karar verdi. Hamby kafesin yanına bir masa yerleştirmişti. Kısa süre sonra masanın üstünü para ve üzerlerinde isimler, baş harfler ve birkaç kişi için belirgin X’ler bulunan kâğıtlar kapladı. Fakat zaten en büyük bahis çoktan Serena’yla yapılmıştı. Karnavalın diğer işçileriyle yapılan yan bahisler daha gayriresmiydi, Snipes’la hokkabaz arasındaki iddia dahil.

Birkaç adam, Serena kolunda kartalla çadıra girince tezahürat yaptı. Serena boş elini kaldırınca adamlar sessizliğe büründü. Serena bütün işçilere ellerinden geldiğince sessiz ve hareketsiz olmalarını söyledi, sonra çite en yakın olanların birkaç metre geriye gitmesini işaret etti. Serena hâlâ

başlığı kafasında olan kartalı yumruğunun üzerine yerleştirdi. Berkutla sakin bir sesle konuştu, sonra yavaşça iki parmağının arkasıyla kuşun sırtını okşadı. Ejder hâlâ volta atıyordu ama zilin çalmasını bekleyen bir boksör gibi uzak köşeye çekilmişti.

Serena, kafesin ringin tek giriş noktasını kapadığı yerde duran Galloway'e doğru başıyla işaret etti. Galloway kafesin parmaklıklarını sertçe itip bir açıklık yarattı, bu ufak bir açıklıktı ama yeterliydi. Hamby ve diğer izleyiciler ne olduğunu anlayana kadar Serena ringe girmişti.

Hamby işçilerinden birine, "Onu oradan çıkartın," diye bağırdı ama Galloway bıçağım gösterdi.

"Kendi karar verdiği zaman çıkar, sen karar verdiğinde değil," dedi.

Serena son bir kez kuşla konuştuktan sonra kartalın başlığını çıkardı. Ejder ve kartal birbirlerini aynı anda fark ettiler. Ejder ringin merkezine ilerliyordu ama şimdi voltasının ortasında durmuştu. Kartalın başı aşağı doğru döndü. İki yaratık birbirlerine bakarken, sanki eski bir dünyadan çağırılan bir şey aralarından geçti gibi oldu.

Serena elini kaldırınca Berkut beceriksizce halkanın üzerinde uçup çitin arka kısmına kondu, burada lambalar veya fenerler yanmıyordu ve gölgeler daha koyuydu. Kuş yukarıdan geçerken ejder, kütlesini gizleyen bir hız ve beceriklilikle yukarı atıldı.

Snipes, "On beş santim daha yukarı sıçrayabilseydi dövüş daha başlamadan sonra ererdi," dedi Stewart'a kısık sesle.

Kartal neredeyse bir dakika boyunca bir daha kıpırdamadı fakat bakışları ringin ortasında volta atmaya geri dönen ejderdeydi. Serena hâlâ ringin içinde olsa da sürüngen artık halkadan tek çıkış yerini kapayan Serena'nın varlığından habersiz görünüyordu.

Stewart, "Bu hayvanların ateş püskürtebildiğini sanıyordum," diye fısıldadı Snipes'a.

"Uzun zaman önce püskürtüyorlardı," diye yanıtladı Snipes usulca, "ama hayatta kalabilmek için ateş püskürtmeyecek şekilde evrim geçirdiler."

Stewart, Snipes'ın kulağına eğildi.

"Neden ki? Ateş püskürtmek sahip olunabilecek çok güçlü bir silah."

Snipes, "Fazla güçlü," dedi. "Avlarının üzerindeki bütün eti yakıyorlardı. Geriye yiyecek hiçbir şey kalmıyordu."

Ejder kartalın altından üçüncü kere geçtiğinde kuş saldırdı, pençeleri sürüngenin yüzünü kavrarken kanatlan yayılarak açılmıştı. Ejderbaşını ileri

geri salladı, sadece kartaldan değil, kuşun birkaç tüyünden de kurtuldu ama bu ancak kartalın pençeleri sürüngenin gözlerini oyduktan sonra olmuştu. Rakibi, görmeden metale dalıp bütün parmaklığı sarstığında kuş zıplamakla uçmak arası bir hareketle Serena'nın koluna kondu. Ejder dönüp diğer tarafa doğru atılırken ağır kuyruğu toprak zeminden samanlı toz zerrecikleri kaldırdı. Çitin diğer tarafına, Serena'nın durduğu yerden sadece birkaç metre öteye çarptığında Serena da kuş da ejderin ümitsiz telaşının ortasında sakin duruyordu. Metal ağ yine sarsıldı.

Bir işçi, "O çit ejderi içeride tutamayacak!" diye bağırınca izleyiciler itişerek dışarı çıkmaya çalıştı. Neredeyse çadırın çökmesine neden olacak bir kargaşa çıkmıştı.

Hamby iriyarı vücudunu ringe bastırınca metal çitinin daha da dengesiz hâle gelecek kadar çökmesine sebep oldu. Karnaval sahibi parmaklığın üzerine doğru eğildi ve iki kolunu öne uzatarak şampiyonuna harekete geçmesi için yalvardı.

Ejderin atakları zayıflıyordu, ağzının kenarlarını beyaz bir köpük kaplamıştı. Hayvan tekrar ringin merkezine döndü ve gitgide daha yavaş bir şekilde daire çizmeye başladı, karnı toprağa sürünüyordu. Serena birkaç saniye daha bekledi, sonra kolunu kaldırdı ve kartal aşağı çullanarak ejderhanın boynuna kondu. Kuş, pençesinin başparmağını sürüngenin başının dibine sapladı ve kafatasını iyi vurulmuş kırk santimlik bir çivinin gücü ve etkisiyle deldi. Sırtüstü yatan ejderha hafifçe doğrulurken kartal, tekrar havalandı ve bu sefer çadırın bağlandığı halatlardan birine kondu. Hamby ringe yuvarlandı ve silindir şapkası başından aşağı düştü. Karnaval sahibi ayağa kalktı ve şampiyonunun kalan son enerjisini kendini ringin uzak köşesine sürüklemek için kullanmasını izledi.

Hamby daha fazla ışık isteyince hokkabaz ona bir meşale attı. Karnaval sahibi sürüngeninin yanında diz çöktü, meşaleyi indirdiğinde herkes ejderin gerçekten de öldüğünü görebildi, çatallı pembe dili yenilmiş bir bayrak gibi yerde yatıyordu. Hamby neredeyse bir dakika boyunca yaratığın yanma eğilmiş bir şekilde durdu, sonrabaşını kaldırdı. Çatal kuyruklu ceketinin ön cebine uzandı ve ortasına kabartmayla D.H. harfleri işlenmiş olan şık, beyaz bir mendil çıkardı. Karnaval sahibi, mendilini büyük bir resmiyetle açtı ve usulca ejderin başının üzerine yerleştirdi.

Henryson çadırın çıkışına doğru yürürken başlık ve çanlar isimli şeyi takmakta olan Snipes ona katıldı.

Henryson bahislerin ödendiği masadan geçerlerken, “Ross’u kazancını alırken görmedim,” dedi. “Yıllardır ilk defa bir iddia kaybettiğini görüyorum.”

Snipes başıyla kartalı ahıra geri götüren Bayan Pemberton a doğru işaret etti. Galloway de kalın bir banknot tomarıyla onun arkasından yürüyordu.

“Ama görünüşe göre bahisler Bayan Pemberton a iyi gelmiş.”

Henryson, “Evet kesinlikle,” diye fikrini belirtti. “Bence bütün bir karnavalı iflasa uğrattı. Yarın hepsini kantin basamaklarında görürsem şaşırmam.”

Çadırdan çıkıp diğer işçileri dağ sırtına doğru takip ettiler. Yukarıdaki akasya salkımları, sıralı evleri kuru bir denizdeki iskelelere benzetiyordu.

Henryson, “Bahse girerim sadece tek bir akasya salkımını bile kuvvetle çekseniz bütün sıralı evler bu dağ sırtından aşağı yuvarlanır,” dedi. “Bu iddia bu gece o kartalın üzerine bahse girmek kadar güvenli bir bahis olurdu.”

Henryson durdu ve geriye, çadıra doğru bir göz attı.

“Acaba Ross’un zihnine nasıl bir düşünce girdi de Bayan Pemberton la o kartalın yenilebileceğine karar verdi?”

Snipes, “Bunu düşündürten zihni değildi,” dedi.

Yirmi Dokuz

Rachel, Kingsport'taki ilk gecelerinde çok iyi uyuyamadı. Geçen her tren onu uyandırıyordu ve uyandığında sadece Serena'yı ve uşağını düşünebiliyordu. Sandıktaki inci saplı hançeri çıkarmış ve yastığının altına yerleştirmişti. Ev her gıcırdadığında Rachel bıçağın pürüzsüz sapını kavrıyordu. Çocuk yanında, duvara yakın tarafta uyuyordu.

Rachel ancak beşinci gün Jacob'ı dışarı çıkardı. Daha önce bakkala giderken Bayan Sloan'un evinin arkasındaki rayların karşısında bir ışkın bostanı bulmuştu. Rachel, en azından ona bir turta yapabilirim, diye düşündü, yaşlı kadına teşekkür etmek için ufak bir jest olurdu bu. Jacob'la rayları geçtiler, Rachel'ın boş elinde hançer ve boş büyük bir çuval vardı. Işkın bostanı, tekerlekleri toprağın derinine gömülecek kadar uzun süre hareketsiz kalmış olan paslı bir yük vagonunun yakınındaydı. Rachel birkaç böğürtlen çalısının arasından geçerken dikenler elbisesine takıldı. Rachel, çocuğu yük vagonunun kare gölgesine oturttu. Elbisesinin cebindeki çorabı çıkarıp içindekileri Jacob'ın önüne döktü ve onları ağzına götürmemesini söyledi. Jacob bilyeleri ufak gruplar haline getirdi, sonra onları birbirlerinin uzağına doğru itti.

Rachel ışkın otlarını kesmeye başladı, erken yaz tütünlerine yaptığı gibi üstlerini kesiyordu. Bu hiçbir zaman özleyeceğini düşündüğü bir iş değildi. Morumsu saplar o kadar kuvvetliydi ki sicim kesiyordu sanki ama hayatı boyunca yaptığı gibi dışarıda bir şey yapıyor olmak, kendini kaptırabileceği ritmi olan bir şeyi yapıyor olmak iyi hissetmesini sağlıyordu. Rachel kendi kendine, gelecek sene kendime bir bahçe ekeceğim, dedi, nerede olursak olalım.

Kısa süre sonra etrafım dağılmış ufak, buruşuk yaprak demetleri kapladı. Rachel bir avuç sap aldı ve onları yonga gibi bir yığın halinde topladı. Jacob, keyifli bir şekilde oynuyordu, dışarıda olduğu için Rachel kadar memnun gözüküyordu. Raylardan bir tren geldi ve gardan yavaşça geçti. İlerlerken personel vagonundan işaretçi trafik görevlisi el salladı. Rayların üzerinde, alçaktan bir çift parlak kırmızı kardinal kuşu uçtu ve Jacob bakışlarını bilyelere geri çevirmeden önce onları işaret etti.

Rachel son sapı kesip yığını çuvalına tıkıştırdığında güneş vagonun gölgesini daraltmıştı. Beş turtaya yetecek kadar ışkın vardı ama Rachel,

Bayan Sloan'la fazla ışkınlarla yapacak bir şey bulabileceklerini düşünmüştü. Jacob'la tekrar raylardan geçtiklerinde şerifin Model T'si evin önüne park etmişti.

Rachel, "Görünüşe göre misafirimiz var," dedi Jacob'a.

McDowell, Bayan Sloan'la beraber mutfak masasında oturuyordu, sağ eliyle buğu yapmış bir buzlu çay bardağını kavramıştı. Rachel ışkım mutfak tezgâhına koydu ve adamın yanına oturdu fakat Jacob kıvranmaya ve sızlanmaya başladı.

Rachel, "Muhtemelen altının değiştirilmesi gerekiyordur," dedi ama Bayan Sloan o kalkamadan ayağa kalktı ve çocuğu kollarına aldı.

"Ben yaparım," dedi. "Sonra onu verandaya götürürüm. Şerifle konuşmanız gerek."

Rachel, "Tamam," dedi ve yaşlıca kadına bilyelerle dolu çorabı uzattı. "Yaygara yapmaya başlarsa bunu verirsiniz."

Bayan Sloan çocuğu kollarında hafif hafif sallamaya başlayınca Jacob güldü.

"Hadi altını değiştirelim," dedi kadın ve çocukla beraber arkadaki yatak odasında kayboldu.

McDowell bir yudum çay aldı ve bardağı önüne koydu.

"Bilyeleri seviyor, öyle mi?"

"Onlarla her gün oynuyor."

"Peki, onları yemeye çalışmıyor mu?"

"Hayır, en azından henüz değil."

Bayan Sloan ve Jacob arka odadan çıktı ve verandaya ilerledi.

McDowell konuşmayınca, "Ne oldu?' diye sordu Rachel.

McDowell, pencereden Bayan Sloan'un Jacob'ı kollarında tuttuğu yere baktı. Çocuk verandanın tavanından sallanan bir rüzgâr çanına uzanıyordu.

"Artık şerif değilim. Beni kovdular ve kontrol edebilecekleri bir kanun adamı buldular."

"Yani onlardan kaçıp saklanmak dışında yapacak bir şey kalmadı," dedi Rachel.

McDowell, "Ben kaçmayacağım" diye yanıtladı. "Onları yenmek için şerif rozetine ihtiyaç olmayan yollar var."

"Onları yenerseniz eve dönebilir miyiz?'

"Evet."

"Peki ne zaman harekete geçeceksiniz?"

McDowell acı acı, “Bir süredir deniyorum,” dedi. “Hatam, yasaların bana yardımcı olabileceğini düşünmek oldu. Ama o yolun sonuna geldim. Bir şey yapılacaksa ben kendim yapacağım.”

Eski şerif duraksadı. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu ama bakışları Bayan Sloan'la çocuktan daha ötede bir şeye odaklanmış gibiydi.

Rachel, “Onları öldürmeye çalışacaksınız, değil mi?” diye sordu.

“Başka bir yol olmasını umuyorum.”

Rachel, “Eğer Jacob’a bakmam gerekmeseydi onları ben öldürürdüm,” dedi. “Gerçekten öldürürdüm.”

McDowell, Rachel’ın gözlerine bakarak, “Sana inanıyorum,” dedi.

Bir tren gardan çıkarken ıslık çaldı ve evin arkasından geçerken masadaki bardağı titretti. Tren güneye, Knoxville’e doğru yol alırken McDowell, uzanıp bardağı sarsılmayacağı şekilde tuttu. Konuşurken de ona bakıyordu.

“Eğer işler umduğum gibi gitmezse çocukla beraber buradan daha uzağa gitmelisin.”

“Ne kadar uzağa?”

McDowell ona doğru bir zarfı itti. “Bu seni ne kadar uzağa götürebilirse,” dedi, “içinde üç yüz dolar var.”

Rachel, “Sizin paranızı almak içime sinmez,” dedi.

“Benim param değil.”

“O zaman nereden geldi?”

“Bunun bir önemi yok. Artık seninle çocuğun parası ve bu onların sizi yakalamasını engelleyen tek şey olabilir.”

Rachel zarfı alıp elbisesinin cebine yerleştirdi.

“Sizce bizi hâlâ arıyorlar mı, yani şu anda?”

“Aradıklarını biliyorum. Dönmek güvenli olursa dönüp seni alırım,” diyen McDowell sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. “Ama o zamana kadar o çocuğu bir daha dışarı çıkarma. Seni burada takip edebileceklerini sanmıyorum ama bu insanlar küçümsemek isteyeceğin insanlar değiller.”

Rachel, McDowell’la beraber verandaya yürüdü ve eski şerifin Model T’sine girip uzaklaşmasını izledi. Sonra Rachel tekrar içeri girdi ve Jacob’a biraz yulaf ezmesi hazırladı. Çocuğu yere koydu ve ışkın saplarını iki buçuk santimlik parçalara ayırmaya başladı. Rachel bir parça ışkım ağzına götürdü, ekşiliğini tattı ve çok fazla şekere ihtiyacı olacağını anladı. Bir yük treni evi zangırdatınca Rachel ayağının altodaki tahtaların titrediğini hissetti. Dolaptaki tabak çanaklar sarsıldı.

Rachel trenin nereye gittiğini merak etti ve okuldaki son senesinden bir şey hatırladı. Bayan Stephens, “Bu haritadaki herhangi bir yeri seçebilseniz en çok nereye gitmek isterdiniz?’ diye sormuştu. Bir öğrenci elini kaldırmış ve Washington D.C. demişti, başka biri New York’u seçmişti, bir başkası da Raleigh’i. Bobby Orr oradaki insanların kerevit yediğini duyduğu ve böyle bir şeyi görmek istediği için Louisiana’yı seçtiğini söylemişti. Çok bilmiş olmak isteyen Joel Vaughn ise bu okuldan mümkün olduğunca uzağa, demişti. Bayan Stephens, “Peki orası neresi, Joel?’ diye sormuş ve onu sınıfın önüne çıkartmıştı. Çekmecesinden bir cetvel çıkarmış, Joel’i haritanın yanma göndermiş ve en uzak noktayı bulması için haritayı ölçtürmüştü. En uzak yer Seattle, Washington’dı. Bayan Stephens, “Bir kere oraya gitmiştim,” demişti. “Güzel bir yer. Orada bir nehir, hoş bir liman ve bütün sene boyunca üzerlerinde kar olacak kadar yüksek dağlar var.”

Otuz

Ekim'in başında, Jackson County'deki yeni kampa giden raylar döşenmiş ve Waynesville hattına bağlanmıştı. Çevredeki ormanlarda meyve veren kısa dallar filizlenmişti ve kamp yeri sadece haftalar önce Cove Creek kampında olan işçiler tarafından temizlenmişti. Evleri açık yük arabalarına konmuş ve onlarla beraber doğuya gönderilmişti. Çiftlik evi yemek salonuna çevrilmişti ve Meeks ile Pemberton'lar için ev yapma işleri başlamıştı. Mekân dışında çok az şey değişecekti.

Snipes'ın ekibi Cove Creek kampında kalanlardandı. Son birkaç sabahtır, Shanty Dağı ile Big Fork Sırtı'nın uzaktaki batı yamaçlarına tırmanıyorlardı, birkaç hektar hâlâ kesilmemişti. Dunbar'ın açıklıktaki ölümü sebebiyle hâlâ bir işçi eksikleri vardı. Dunbar'ın yerine biri getirilmişti ama ikinci sabah kesilen bir ceviz ağacının altındaki bir fidan, serbest kalıp fırlamış ve adamın kafatasını zedelemişti, bu da Snipes'ı hem baş kesici hem de baş bıçkıcı yapmıştı. Adamlar öğleyin yemek yemek için ara verdiğinde Snipes o kadar bitap hâldeydi ki gözlerini kapayıp yere yattı.

Henryson sandviçinden bir ısırık aldı. Islak ekmekle domuz yağını çiğneyip ancak bir lokma çiviyi yutabileceği bir keyifle yutarken burnu kırıştı. Sandviçi yana bıraktı.

Henryson, "Duyduğuma göre senin rahip geçen akşam lahana bostanındaymış," dedi Stewart'a. "Şimdi daha iyi olmalı."

"Öyle, ama hâlâ çok fazla konuşmuyor. Teyzesi, Cullowhee'de vaaz vereceği bir cenaze buldu, bunun onu oldukça neşelendireceğini düşünmüş ama Rahip Mclntyre sadece başını iki yana salladı." Ross, "Neşelenmek için yerde yatan birini görmek gibisi yok," dedi.

"Eskiden onu neşelendirirdi," dedi Stewart. "Bana bir keresinde ölmekle ilgili tek nefret ettiği şeyin kendi cenazesinde vaaz veremeyeceği olduğunu söylemişti."

Snipes konuşurken gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bu bahsettiğin, insanın ikiliğinin bir örneği daha, Stewart. Bu dünyada olanları istiyoruz ama aynı zamanda bu dünyada olmayanları da istiyoruz."

Henryson, "Ne demek istediğini tam olarak anlamadım," dedi Snipes'a.

Snipes, Henryson’a hitap etmek için başını birkaç santim çevirdi, ekip başının kirpikleri birkaç saniye boyunca beyhude bir çabayla uçmaya çalışan böcek kanatlan gibi kırpıştı.

“Eh, şu anda açıklayamayacak kadar yorgunum.”

Tekrar başını yere dayadı. Güneşi azaltmak için başlık ve çanların bayrak şeklindeki kumaşının birer parçasını iki gözüne koydu ve kısa süre sonra horlamaya başladı.

Henryson, ‘Takında yeni bir işçi almazsak Snipes’ın pestili çıkacak,” dedi.

“Belki de Mclntyre’ı tekrar işe alırlar,” dedi Ross. “İyi bir bıçkıcı olmak için dilini sallamasına gerek yok ya.”

Henryson, “Sen ne dersin, Stewart?” diye sordu. “Sence Mclntyre geri gelir mi?”

“Belki.”

Ross, “Cenazeler onu keyiflendiriyorsa buradan daha iyi bir yer bulamaz,” diye görüşünü belirtti. “Adamlar neredeyse ağaçların devrilmesi kadar hızlı ölüyor.”

Hafif bir rüzgâr ak meşenin yüksekteki dallarını kıpırdattı. Bu, dağ sırtındaki son sert ağaçtı ve birkaç kırmızı yaprak erken pes edercesine aşağı düştü. Bir tanesi Ross’a doğru süzülünce Ross, onu alıp dikkatle inceledi ve yaprağı daha önce hiç görmediği bir şeymişçesine öne arkaya çevirdi.

Henryson, “Herhalde bir iki gün içinde Tennessee’de de iki yeni mezar olur,” dedi. “Galloway ve annesi sonunda önemli noktanın taç değil, tacın sembolize ettiği şey olduğunu anladı.”

Stewart, “Yani?” diye sordu.

“Yani, tacı takan kişi. Kingston ve Kingsport[d] var ve ikisi de dağlarda.”

Ross, ‘Ye ikisinde de tren yolu var,” derken hâlâ yaprağı inceliyordu.

Stewart, “Geçen gün neresi olduğunu bildiğini söylediğinde senin anladığın yerler oraları mıydı?” diye sordu.

Ross başını salladı.

“Evet. Bunu eninde sonunda anlayacaklarını biliyordum.”

Stewart, “Galloway önce nereye gidecek?" diye sordu Henryson’a.

“Söylemedi,” diye yanıt verdi Henryson. ‘Tek bildiğim bu gece yola çıkacağı.”

Ross, “Herhalde yakında Galloway’in doğru yeri seçip seçmediğini öğreniriz,” dedi.

“Öyle mi dersin?” diye sordu Henryson. “Hayvanların yemesi için onları ormanda bırakabilir veya onları kuru bir kuyuya tıkabilir ve kimsenin haberi olmaz.”

"Bunu yapabilir ama yapmaz. Bu insanlar zalimlikleriyle ilgili herhangi bir şüphe duyulmasından endişelenmiyorlar. Zalimliklerinin ortada olmasını istiyorlar.”

Henryson, "Sanırım haklısın,” dedi. “Köprüde genç Vaughn’un üzerine not iliştirilmiş olan şapkasını bulduklarını duymuşsunuzdur. Annesi onun el yazısı olduğunu doğruladı.”

Stewart, “Notta ne yazıyormuş?” diye sordu.

“Sadece üzgün olduğu,” dedi Henryson.

Ross, “Sanırım Galloway’i onu takip etme zahmetinden kurtarmaya karar vermiş,” diye yorum yaptı.

Henryson, “Hayatını sonlandırmasını anlıyorum,” dedi. “Hayatın boyunca Galloway’in arkandan sinsice yaklaşmasından korkmadan tek bir nefes bile alamamak çok korkunç olurdu. Ben de önceden her şeyi sonlandırmak isterdim.”

Stewart, “Ama henüz cesedini bulamadılar,” diye bildirdi. “Bu da umut vaat ediyor.”

Henryson, “O hep zeki bir adamdı,” dedi. “Onlara izini kaybettirmeye çalışıyor olabilir.”

Ross, sesinde belirgin bir bezginlikle, “Hayır,” dedi. ‘Kerevitlerle kedi balıklarının o çocukla işleri bitince geriye kalanlar nehrin aşağısında bir yerlerde ortaya çıkar. Sadece birkaç gün verin.”

Serena, o gece Pemberton la yatmaya hazırlanırlarken, “Meeks, Albright’ın aradığını söyledi,” dedi.

Pemberton, “Gelecek hafta kamulaştırma duruşmalarını başlatacak,” dedi, “yani teklifini kabul etmezsek.”

“Teklifi eskisiyle aynı mı?”

Pemberton çizmelerini çıkarmak üzere eğilirkenbaşını salladı ama bakışlarını kaldırmadı.

Serena, “O zaman teklifi kabul ederiz,” dedi. “On üç bin hektarlık kesilmiş kütükler ve ağaç dallan, bize Brezilya’da elli bin hektarlık maun sağlar.”

Kalan son kıyafetlerini çıkardı. Pemberton, kamındaki yara izinin Serena'nın öz bilincini değiştirmediğini fark etti. Gardıroba Boston'daki ilk gece yaptığı gibi kedilere özgü bir zarafet ve esneklikle yaklaştı. Pemberton, hastaneden döndüğü akşam Serena'nın aynanın önünde çıplak durduğunu, izi dikkatle incelediğini, aynaya bakarken parmağını yara izinde gezdirdiğini hatırladı. Pemberton a, benim *kılıç yaram*, demişti. Pemberton'ın elini tutmuş ve onun elini de yara izi boyunca gezdirmişti.

Serena gömleğini ve pantolonunu gardıroba yerleştirirken, "Şikagolular anlaşma imzalamaya hazır mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Pemberton.

"Garvey'in bu kadar güneye gelmeyeceğini varsayıyorum."

"Hayır, anlaşmayı imzalaması için avukatını gönderiyor."

Serena, "Eminim kuzeyde bile yatırım bulması zordur," dedi. "En iyi uzun dönem ortağımız olabilir. Quebec'teki yatırımcılarımızdan haber var mı?"

"Anlaşma imzalamadan önce sormak istedikleri başka şeyler var."

Serena, "İmzalayacaklar," dedi. "Onlara doğum günü partinden bahsettin mi?"

"Evet," dedi Pemberton kısaca.

"Bu kadar asık suratlı olma, Pemberton. Bu onlardan herhangi birini son görüşümüz olabilir. Brezilya'ya gittiğimizde onlar çeklerin üzerindeki isimlerden başka bir şey olmayacaklar."

Serena pencereye doğru ilerleyip perdeyi açtı ve dağ sırtına doğru baktı.

Serena, "Bugün, Bayan Galloway'le konuştum. Daha önce hiç konuşmamıştım ama kantindeydi. Kâhinliğini yetersiz bulduğumu söylemeliyim," derken sesi daha düşünceli bir hale büründü. "Bu da evindeki lambanın neden hâlâ sönük olduğunu açıklayabilir." Serena perdeleri daha da fazla açtı.başını yukarıdaki camlardan birine yaklaştırdı.

"Bu gece ay tutulması var," dedi. "Bunu her zaman çarpıcı bulmuşumdur, sadece aynı parlaklığını değil, renk tonlarının değişimini de. Galloway buna avcı ayı diyor. Avlanmak için daha iyi bir gece olmadığını söylüyor."

Serena, konuşurken arkasına dönmedi. Bakışları, sıralı evlerle dağ sırtının ötesine, henüz ayını ve yıldızlarını ortaya çıkarmamış gökyüzüne çevrildi. Pemberton, bakışlarını Serena'nın sırtının ve omuzlarının solukluğunun boynunda koyulaştığı hilâl şeklindeki çizgiye odakladığında

parmaklan gömleğinin bir düğmesinde kaldı. Parmaklan ve dudakları birçok kere Serena'nın diğerlerinin görmesine izin verdiği kısımla, sadece Pemberton'ın gördüğü kısım arasındaki o sınırın üzerinden geçmişti. Serena, pencere camından dışarı bakmak için eğildiğinde Pemberton bakışlarıyla Serena'nın sırtının esnek kıvrımını takip etti, oradan gittikçe incelen beline geldi, kalçalarına, kaslı baldırlarına, bileklerine ve en sonunda da ayaklarına. Ağırlığı ayaklarının ucunda dengelenirken topukları havaya kalkmıştı. Serena sanki Pemberton a poz veriyormuşçasına pencereden bir süre daha uzaklaşmadı. Bu, dururken bile hareketi de içinde barındıran bir pozdu, durgun bir yüzeyin altındaki dere akıntısı gibi.

Pemberton, Serena'nın, onun gelip göğsünü sırtına bastırmasını, göğüslerini ellerinin arasına almasını ve Serena, kalçalarını onun kasıklarına doğru bastırıp dudakları onunkilerle buluşmak üzere döndüğünde göğüs uçlarının avuçlarında sertleştiğini hissetmesini beklediğini biliyordu. Pemberton onun peşinden gitmedi. Bir süre sonra Serena, perdeyi açık bırakarak pencereden uzaklaştı. Pemberton gömleğinin düğmelerini çözmeyi bitirdiğinde Serena yatağa girdi ve yorganı kaldırdı.

"Yatağa gel," dedi usulca. "Geri kalan kıyafetlerini ben çıkartayım."

Pemberton uzandı ve yatağın tüy şiltesinin ve yaylarının sırtının altında büküldüğünü hissetti. Serena dizlerini Pemberton'ın kalçasının iki yanına yerleştirdi ve Pemberton'ın üzerine doğru eğildi, elleri Pemberton'ın gömleğini omuzlarından aşağı çekiyor, kollarını birer birer kumaştan kurtarıyordu. Pemberton a yaklaşıp eğildiğinde elleri de kaburgasında yukarı doğru bir yol izledi. Bedeni onunkinin üzerine yerleşirken dudaklarını da Pemberton'ınkilere bastırdı. Pemberton tepki vermedi.

Serena sonunda Pemberton'ın üzerinden kalktı ve yanma uzandı, elini hafifçe göğsüne koydu.

"Sorun ne?" diye sordu. "Aklın başka bir yerde mi?"

Otuz Bir

Rachel rayları geçti ve kısa süre sonra kaldırıma çıktı, cebinde yiyecek almak için yirmilik banknotlardan biri vardı. Bir yük arabası gıcırdayarak kaldırım kenarından geçti. Bir Holstein ineğinin siyah beyaz kafası, tahta tirizlerin arasından dışarı sarkıyordu. Rachel gübrenin ve samanın kokusunu aldı, bu Kingsport'taki koku karışımından çok daha belirgin ve tanıdıktı. Muhtemelen birinin süt ineği olacak, diye düşünen Rachel, kaldırımdan aşağı bir adım attı. Sonra olduğu yerde kaldı.

İlk gördüğü şey yokluk oldu, insan formunda bileğin ve elin olması gereken yerde bir boşluk vardı. Adam postanenin önünde yayılmış oturuyordu, ağzının kenarında bir kibrit vardı. Uzaktan görmüş bile olsa, Rachel'ın aklında hiç şüphe yoktu. Siyah, düzleştirilmiş saçları, ufak tefek sırım gibi vücudu ve başının hafifçe yana eğik duruşu... Günün azalan ışıkları birden daha fazla geldi, daha yoğun; sanki Rachel güneş ışığının içinden bir parmak geçirse, teninin sarılaştığını görecekti. Yavaşça geriledi, hızlı bir hareketin adamın bakışlarını daha yakından geçenlerden uzaklaştıracağından korkmuştu.

Rachel adamın görüş alanından uzaklaştığında koştu, başta Bayan Sloan'un evine doğru gitti. Sonra bedeni ve zihni bir olup döndü ve Bayan Sloan'un evi yerine gara doğru koşmaya başladı. Girişe vardığında içeri girmeden önce sakinleşmek için duraksadı.

Kendi kendine, *seni görmedi ve nerede kaldığınızı bilmiyor,* dedi.
Zamanımız var.

Bilet gişesinin arkasında tıknaz, ay yüzlü bir adam telli bir defterdeki sayıları inceliyordu.başını kaldırınca, Rachel adamda güven veren bir özellik aradı ve bunu papyonunda ve gözlüğünde buldu. Bir doktorun takacağı şeylere benziyor, diye düşündü.

Adam, "Evet efendim," dedi, ses tonu ne arkadaş canlısı ne de soğuktu.

"Sadece tek eli olan bir adam, benden çok da uzun değil. Buraya geldi mi?'

"Yani bugün mü?"

"Bugün ya da dün."

Adambaşını iki yana salladı.

“Hatırladığım kadarıyla hayır.”

“Emin misiniz? Önemli.”

Adam, “Çok insan görüyorum,” dedi, “ama sanırım böyle birini hatırlardım.”

Rachel dönüp pencereden dışarı baktı, sonra tezgâha yirmi dolarlık banknotu koydu.

“Bu, beni ve bir çocuğu ne kadar uzağa götürür?”

“Ne yöne gidiyorsunuz?”

Rachel birkaç saniye boyunca cevap vermedi. Bilet satıcısının arkasındaki duvarda Amerika'nın haritası duruyordu, üzerim örümcek ağı gibi siyah çizgiler sarıyordu. Rachel, Tennessee’yi buldu, sonra bakışlarıyla çizgi dantellerini kuzeybatıya doğru takip etti.

“Seattle, Washington’a gitmek istiyoruz.”

Adam, “Yirmi dolar sizi Saint Louis’e kadar götürür,” dedi.

Rachel birkaç saniye boyunca eve gidip daha fazla para almayı düşündü.

“Trene bindiğimizde yolun geri kalanı için bilet alabilir miyiz?” Bilet satıcısı evet anlamındabaşını salladı.

“O zaman yolun bir kısmı yetmek zorunda,” dedi Rachel. “Tren ne zaman kalkıyor?”

“Bir buçuk saat sonra.”

“Daha erken yola çıkan bir tane var mı?’

“Sadece yük trenleri.”

Rachel birkaç saniye duraksadı, sonra banknotu uzattı. Adam, “Bunlar sizi Saint Louis’e götürecek,” dedi ve Rachel’ın önüne iki biletle para üstü olan iki çeyrekliği koydu.

Rachel biletleri aldı ama çeyreklikleri tezgâhta bıraktı.

“Size anlattığım adam. Eğer gelip soru sorarsa...”

Adam tezgâhtaki bozuk paraları alıp yelek cebine yerleştirdi. “Hiçbir kadına ve çocuğa bilet satmadım,” dedi.

Rachel garın kapısında duraksadı, rayları geçip eve girmeden önce geriye, şehre doğru baktı. Bayan Sloan mutfak masasında elma soyuyordu, Jacob ise arka odada uyuyordu.

Rachel, “Şerifin bana dikkat etmem gerektiğini söylediği adamı şehrin merkezinin dışarısında gördüm,” dedi.

Aceleyle arka odaya gitti. Yastığının altındaki parayı ve hançeri aldı ve onları en çok ihtiyaç duyacağım düşündüğü eşyalarla beraber heybeye tıktı.

Bayan Sloan odaya girdi.

“Sana yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Eltinizin evine gidin ve orada kalın,” diyen Rachel, Jacob’ı yataktan kaldırdı. “Şerifi arayın ve ona Galloway’in burada olduğunu söyleyin.”

Yaşlıca kadın, Rachel’a yaklaştı, damarlı ellerinde oyuncak tren ve bilye dolu çorap vardı.

Bayan Sloan, “Bunları unutma,” dedikten sonra oyuncak treni de çoraba soktu ve ucunu düğümledi. “Bunları bırakırsan, Jacob çok üzülür.”

Rachel çorabı elbise cebine koydu ve Jacob’la beraber hızla evden çıkıp yük vagonuna doğru ilerleyerek rayları geçti. Burası bekleyecek en iyi yerdi çünkü buradan hem evi hem de garı görebiliyordu. Rachel kendi kendine, izle ama izlenme, dedi. Son rayı geçip omzunun arkasından şehre doğru baktı ve kimseyi görmedi. Jacob huysuzlandı.

“Sessiz ol,” dedi Rachel.

Hızla böğürtlen çalılarının arasından geçti ve dikenler elbisesine takıldığında durmadı. Kendi binmeden önce Jacob’la heybeyi yük vagonuna koydu.

Başta sadece alacakaranlık vardı. Rachel gözleri yavaşça karanlığa alışırken iki çürüyen battaniyenin arasına sokulmuş, mısır yapraklarından yapılma bir şilte gördü, yanında da sararan gazetelerle boş bir sardalya tenekesi vardı. Rachel, burada kim kalıyorsa hava biraz serinlemeden geri gelmez, diye düşündü. Jacob’la heybeyi yere koydu, sonra yük arabasının arkasına doğru ilerleyip eğreti şilteyi baş ve işaret parmaklan arasına sıkıştırıp eşiğe doğru kaydırdı. Ot minderin içinden gri flu bir şey fırladı, Rachel’ın bacaklarının arasından geçerken bedeni ve uzun kuyruğu, onun bileğine süründü ve sonra gri şey eşikten dışarı ilerledi. Dikenli çalılar arasında bir hışırtı duyuldu, sonra hiç ses gelmedi.

Rachel yatağı ayakkabısıyla dürttü, içinden başka hiçbir şey çıkmayınca onu kapıya kadar kaydırdı. Oturdu ve eğilip Jacob’ı kucağına alırken mısır yapraklan hışırdadı. Bir yük treni geçerken yük vagonu zangırdadı, tren o kadar yavaş ilerliyordu ki Rachel önünden geniş ve yüksek bir şekilde geçen her vagonun üzerindeki kelimeleri ve sayılan okuyabiliyordu. Yük arabasının birkaç sürgülü metal kapısı açıktı. Birinden bir evsiz dışarı bakıyordu.

Personel vagonu kayıp geçtikten sonra Rachel bakışlarını eve çevirdi. Kısa süre sonra Bayan Sloan dışarı çıktı, elinde bavulu vardı. Yaşlı kadın kararlı bir yürüyüşle şehre ilerledi. Birkaç dakika sonra bir adam gara girdi,

dışarı çıktı ve o da şehre doğru ilerledi. Gün, sonbahara göre sıcaktı ve yük arabası günün ısısını fırın gibi depoluyordu. Rachel'ın alnında ter damlaları oluştu ve elbisesinin kumaşı kürek kemiklerinin arasına yapışmaya başladı.

Jacob öne eğildi ve eşiğe tutunan bir kertenkeleyi işaret etti. Kertenkelenin sırtı ve bacakları bir eğreltiotu kadar parlak yeşildi. Boğazında kırmızı bir et kabarcığı genişleyip küçülüyordu ama onun dışında yaratık tamamen hareketsiz duruyordu.

Rachel, "Güzel, değil mi?' dedi Jacob'a.

Birkaç saniye sonra kertenkele paslı metalin daha yukarısına süründü ve tekrar durdu. Kertenkelenin yeşili donuklaşıp açık bir kahverengiye dönüştü ve kısa süre sonra paslı metalin üzerinde seçilemeyecek kadar kadar uyumlu bir renk aldı. Rachel, bu kesinlikle işimize yarayacak bir numara olurdu, diye düşündü.

Jacob, Rachel'ın kucağının gerisine yerleşti, yük vagonunun sıcaklığı konusunda huysuzlanmayacak kadar uykuluydu. Nefesi, uykunun ahengini tutturdu ve kısa süre sonra alacakaranlık bastırdı. Gökyüzünde soluk, şişkin bir ay belirdi ve dünyaya yaklaşırken daha az parlak yıldızları dışarı itti. Yeri kırağı gibi ince bir beyazlık kapladı. Bir yük treni daha geçti. Rachel kendi kendine, bir saatten az kaldı, dedi ve bakışları evden gara kaydı.

Yük vagonu sonunda serinlemeye başladı, günün ısısı ışıkla beraber dışarı sızıyordu. Bir adam ve kadın gara girdi, dışarı çıktı ve treni beklemek için tahta bir banka oturdu. Kısa süre sonra başka yolcular da çifte katıldılar. Işıklar yakıldı ve gara sarı bir parıltı verdi. Kimse Bayan Sloan'un evine yaklaşmıyordu. Bir şey yük vagonunun kapısının yanında hışırdayınca Rachel, bir farenin tedirginlikle burnunu uzattığını gördü.

"Kışt," dedi ve fare yaklaşmaya cüret ederse fırlatmak için yataktan bir mısır yaprağı çıkardı ama Rachel'ın sesiyle fare tekrar yerdeki bitki örtüsünün arasında kayboldu.

Jacob uyandı ve yaygara koparmaya başladı. Rachel bezini kontrol etti ama kuruydu. O zaman aç diye düşündü ve çocuğu ot yatağa koydu. Heybedeki mısır unu krakerlerden birini çıkarıp Jacob'a verdi. Ay ışığı yoğunlaşmaya devam ediyordu ve tren rayları gümüşle kaplı gibi pırıldıyorlardı. Yukarıdan belli belirsiz bir bulut bile geçmiyordu. Rachel gökyüzüne baktı ve ayın artık beyaz olmadığım, turuncu bir ton alacak şekilde koyulaştığını gördü.

Bayan Sloan'un evinin arka odasından bulanık bir ışık yandı. Işık kaybolunca, Rachel bunun onun hayal gücünün eseri olduğunu umdu ama

sonra ışık mutfağa geçti, kısa süreliğine arka odada belirmeden önce parıldayan fosforlu mantar gibi etrafta dolandı. Rachel gözlerini kıstı ve fenerin ışığının Bayan Sloan'un bahçesinden geçişini bekledi ya da daha yoğun bir gölgenin gelmesini.

Ama hiçbir şey görmedi. Galloway elindeki ışık gibi tamamen kaybolmuştu. Rachel, doğrudan merkeze, gara veya bize doğru yürüyor olabilir, diye düşündü ve Jacobla beraber yük vagonunun gerilerine ilerledi. Buna inanmasa da dakikalar geçmiş olmalıydı çünkü yolcu treninin geldiğini duymuştu. Rachel, heybeyle Jacob'ı toparladı. Dikenli çalılar bacağını kavradı ve her seferinde bir an boyunca Galloway'in onu yakaladığını sandı.

Rachel, sonunda ayaklarının altında közler hissetti. Parlayan rayların üzerine çıkmadı, onun yerine kenardan yürüdü. Tren düdüğünü öttürünce birkaç adım daha attı. Garın yanında büyük bir meşe yükseliyordu ve dallan ay ışığının birazını kapıyordu. Rachel ağacın altında, karanlığın biriktiği yerde durdu, gar ışığının parıltısının birkaç metre ötesinde. Platformda toplanmış yolcuları inceledi, garın geniş pencerelerinden birinden içeri baktı ama kimseyi görmedi. Tren, istasyonun önüne geldi ve sarsılarak durdu.

Trenden iki adam indi fakat inenler sadece bu kadardı ve kısa süre sonra tren yeni yolcularını almaya başladı. Rachel cebindeki biletleri çıkarıp yaklaştı ve tam garın verandasına çıkmaya hazırlanmıştı ki bir şey onu durdurdu. Bu görülmeyen ama hissedilen bir şeydi; çocukken bir keresinde tam hortumu kaldıracakken durduğu ve parmaklarının dokunacağı yerde bir çeyreklik büyüklüğünde bir karadul örümceği olduğunu gördüğü zamanki gibi. Son yolcular bindi ama Rachel yine de kıpırdamadı. Sonra onu gördü, garın öteki tarafındaki gölgelerin içindeydi. Son bilet sahibi binip tren uzaklaştığında, işaretçi görevlinin pirinç feneri veda ederek öne arkaya sallandı.

Rachel garın ışıltısından uzağa döndü ve meşenin koyu gölgesinde ayaklarını göremedi. Rachel, eğer takılıp düşersem ve bu ufaklık avazı çıktığı kadar bağırırsa kesinlikle sonumuz gelir, diye düşündü. Hayaller onu ele geçirmeye başladı, sola ya da sağa tek bir yanlış adım atsa onu düşürecek bir çukur veya paslı bir kazık olabileceğini düşündü. Kendi kendine, buraya geldiğin yolu takip etmek zorundasın, dedi. Başka şansı olmadığı için karanlığa doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha attı, ayağını tedirginlikle önüne koydu. İnce buzla kaplı bir gölü geçmek gibi, diye

düşündü. Bir parçası o ilk çatırtıyı bekleyerek etrafı dinliyor gibiydi. Yedi adım attıktan sonra ağacın gölgesinden çıktı.

Rachel yük vagonuna doğru yürüdü, artık daha hızlıydı. Dikenli çalılardan ve otlardan birazcık daha uzun olacak şekilde eğilerek yürüyordu. Düşünebildiği tek şey, şehre inmeye çalışıp şehrin kanun adamını bulmaktı ama Şerif McDowell, onu kuzeni dışında kimseye güvenmemesi konusunda uyarmıştı, bu kimselerin rozeti bile olsa. Ay ışığı o kadar şiddetli ve yoğundu ki Rachel, Bayan Sloan'un evini rahatça görebiliyordu. O anda, bir ekim günü babasının buna avcı ayı dediğini, ayda kan olmasının arazide de kan olacağı anlamına geldiğini iddia ettiğini hatırladı. Rachel daha hızlı yürüdü ve Jacob'la beraber yük vagonuna elinden geldiğince çabuk bindi. Bayan Pemberton ile Galloway'in aya, yıldızlara ve bulutlara hâkim olduğu hissini üzerinden atamıyordu. Onu ve Jacob'ı bulmak için bu geceyi, sadece bu geceyi beklemiş olduklarını hissediyordu. Kendi kendine, aya bakma, dedi. Rachel yük vagonunun arkasına ilerledi ve Jacob'ı daha sıkı tuttu.

Bir tren sesi duydu, bu gardan çıkan tren değildi, dağlardan vadiye gelen bir yük treniydi. Motor istasyonun karşı tarafındaki kömür kaydırma oluğunun önünde durdu. Rachel, Jacob'ı ve heybeyi kaldırdı ve raylarda daha önce durduğu yere indi. Garı ve Galloway'in on beş dakika önce durduğu gölgeli uzak köşeyi inceledi. Galloway orada yoktu. Son kömürler oluktan takırdayarak düştü ve tren hareket etmeye başladı. Motorlu vagon garın önünden geçti ve peşindeki birkaç vagon da onu takip ettikten sonra Rachel heybeyi ve Jacob'ı alıp hızla trene doğru yürüdü. Artık sadece ay değil, garın ışığı da onları gözler önüne seriyordu. Daha yakın bir raya çıktı ve tren yavaşça önünden geçti. Beşinci vagonun kapısı açıktı ama Rachel ona zamanında yetişemedi. Açık bir vagon daha gelene kadar altı vagon gıcırdayarak geçti. Rachel, Jacob'la heybeyi içeri koydu, sonra kendi de içeri atladı. Tren eski yük vagonunun yanından, kısa bir süre sonra da binaların karanlık arka taraflarından geçti.

Galloway geliyordu, personel vagonunun yanındaydı ama aralarındaki mesafeyi vagon vagon geçiyordu, koşmuyordu bile ama yine de istikrarlı bir şekilde yaklaşıyordu. Tökezledi, doğruldu ve ilerledi. Gülümsüyordu ve işaret parmağını sitemle sallıyordu. Rachel daha önce korkunun bir tadı olduğunu bilmiyordu ama vardı. Tadı, tebeşir ve metal gibiydi. Rachel, Jacob'ı vagonun derinliklerine doğru itti, o kadar derine itmişti ki çocuğun sırtı sarsılan çeliğe dayanmıştı. Rachel'ın kaburgaları kalbinin etrafını ayarlı pense gibi sıktı.

Tren hızlandı ama bu kadarı yeterli değildi. Galloway'in yüzü vagonun yanında belirdi. Artık koşuyordu, elini uzatmıştı. Galloway'in boynunda pis bir sicimden yapılma bir askı ipi vardı, ucundan bir bıçak sarkıyordu. Rachel hançeri düşündü ama onu heybeden almaya vakti yoktu. Göğsünde ileri geri sallanırken pırıltılı bıçağıyla Galloway, elini uzatıp kapıyı kavradığında Rachel, elbisesinin cebindeki çorabı çıkardı. Galloway yanlarında koşmaya devam etti, içeri atlamak için kendini topluyordu. Tren düdüğü son bir uyan gibi öttü.

Galloway beline kadar vagonun içine girmişti, başı ve karnı metal zemindeydi, bacakları ise henüz dışarıda sallanıyordu. Rachel çorabı kulak hizasına kaldırdı. Duraksadı ve çorabın içindekilerin yeterli olmasını diledi, sonra onu elinden geldiğince sertçe Galloway'in pis pis bakan suratına indirdi. Adamın gözleri beyaza döndü. Bir an bedeninin yansı vagonda, yansı dışarıda bir şekilde dengede kaldı. Sonra Rachel, ayakkabısının topuğunu onun ahuna doğru bastırıp geri itti. Galloway bir oluğa yuvarlandı. Rachel dışarı eğildi ve personel vagonunun Galloway'in düştüğü yerden geçişini izledi. Rayları izlemeye devam etti ama Galloway yerinden kalkmadı. Jacob artık avazı çıktığı kadar bağırıyordu, Rachel onu kollarına aldı.

"Artık iyiyiz," dedi Rachel. "İyiyiz."

Yük vagonunun zemininde saman vardı ve Rachel bir kısmını bir köşeye yığdı. Jacob'la üzerine yattılar, Rachel'ın kolları çocuğu sarıyordu. Artık Kingsport'tan çıkmışlardı ve güneye, Smoky Dağları'na doğru ilerliyorlardı. Ara sıra bir çiftlik evini geçiyorlardı, pencerelerinden yayılan loş ışık bir anlığına metal zemini hızla geçiyor, sonra kayboluyordu. Trenin sallantılı kalp atışları kısa süre sonra çocuğu da Rachel'ı da uyuttu. Genç kadın, rüyasında Jacob'la beraber sadece tek bir yeşil mısır sapının yetiştiği bir mısır tarlasında durduklarını gördü. Jacob'la sapın bir köşesindeki yapraklan çekiyorlardı ve mısır değil, bir bıçak buluyorlardı.

Rachel karanlıkta uyandı ve bir an nerede olduğundan emin olamadı. Jacob'ı daha sıkı sardı ve tekrar uyumaya çalıştı ama başaramadı. Trenin rayların üzerinden geçişini ve Jacob'ın ölçülü nefeslerini dinledi. Rachel, tekerleklerin yavaşlamasını bekledi ve sonunda yavaşladıklarında Jacob'la beraber dışarı çıkıp sıra sıra rayları geçtiler. Ağır ağır ilerleyen yük vagonlarının etrafından yürüyüp gara geldiler. Ön kapının üzerindeki tabelada Knoxville yazıyordu. Rachel içeri girdi ve tren programını kontrol ettikten sonra tezgâhın arkasındaki duvara monte edilmiş telefonu

ödünç alıp alamayacağını sordu. Gar görevlisini, ödemeli arama yapmak için, diyerek rahatlattı. Ahizeyi kulağına götürdü ve telefona doğru eğildi. Rachel operatörle konuşurken Jacob da siyah, bez ciltli kordonu sıkıca tutuyordu.

McDowell telefonu ilk çalışında açtı.

“Neredesiniz?’ diye sordu ve Rachel ona cevabı söyler söylemez bir sonraki trenin ne zaman yola çıkacağını sordu.

“ihtiyacımız olan tren dört saat sonra yola çıkıyor.”

McDowell tekrar, “Bir sonraki tren,” dedi, “herhangi bir yere giden.”

“Otuz dakika sonra Chattanooga’ya giden bir tane var.”

“Ona binin. Chattanooga’ya vardığınızda Seattle’a bir bilet al.”

Rachel, “Onun çoktan buraya doğru yaklaştığını düşünüyorsunuz, değil mi?” dedi.

“Bence bu muhtemel.”

Birkaç saniye boyunca aralarındaki kilometreler boyu hattan sadece parazit sesi duyuldu.

McDowell, “Chattanooga’ya git yeter,” dedi. “Bu akşam bunu bitireceğim, tamamen sonlanacak.”

“Nasıl?”

“Bu seni ilgilendirmez. Git biletlerini al.”

Rachel onun dediğini yaptı. Rachel, diğer gar görevlisine yeteri kadar para vermediğini düşünerek bu seferkine beş dolarlık bir banknot uzattı. Sonra Galloway’i tarif etti.

Gar görevlisi banknota baktı ve yüzünde, rahatlatma veya anlayış bulunmayan bir gülümseme belirdi.

Gar görevlisi, “Herhalde ciddi bir belanın içindesiniz,” dedi, “ve öğrendiğim bir şey varsa o da başı belada olan insanların bitli veya ishal kişilerden farklı olmadığı. Onlara fazla yaklaşırsan belaları sana da bulaşıyor.”

Gar görevlisi, konuşurken sanki daha geniş bir kitlenin onu dinlediğini umacak kadar sözlerinden memnunmuşçasına Rachel’ın ötesine bakıyordu.

Genç kadın adamla göz göze geldi ve adamın yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış kaybolana kadar gözlerine bakmaya devam etti. Rachel artık öfke, korku hatta yorgunluk bile hissetmiyordu. Kalan tek şey Jacob’la ya hayatta kalacakları ya da kalmayacaklarını hissiz bir şekilde kabullenişiydi. Bir şey ya olacak ya da olmayacaktı ve durum bundan ibaretti. Rachel bedeninin dışında bir yerde gibiydi, kendini ve çocuğunu

uzak bir seyir noktasından izliyordu. Konuştuğunda ses tonunun soğukluğunu dışarıdan da hissedebiliyordu.

“Bize ya yardım edersiniz ya da etmezsiniz, beyefendi. Belalarımızı hafife alıp kendi ukala sözlerinize gülebilirsiniz. Paramı almayı reddedebilir veya paramı alıp yine de nerede olduğumuzu söyleyebilirsiniz. Ne isterseniz onu yapın. Ama tek bir şeyden haberiniz olsun. Eğer o adam bizi bulursa bu çocuğun boğazını boydan boya bir bıçakla kesecek ve bir domuz ağılındaki domuz yavrusu gibi tüm kanını akıtacak. O kan, öldüren kişi yüzünden olduğu kadar, sizin yüzünüzden de akmış olacak. Bunu yapmış olmakla baş edebilecekseniz o zaman buyurun ona söyleyin.” Gar görevlisi elini beş dolarlık banknota koydu ama parayı kendine doğru çekmedi. Artık Rachel’a değil, Jacob’a bakıyordu.

“Ona da başka kimseye de söylemeyeceğim,” dedi ve banknotu Rachel’a geri uzattı.

Otuz İki

O gece Pemberton’ı uyandıran alevlerin ışığı veya dumanın kokusu değil, bir ses oldu. Bu, duyulan ama diğer duyulan onu huzursuz bir uykudan uyandırana kadar algılanamayan bir şeydi. Pemberton gözlerim açtığında yataklarının yükselen bir duman ve ateş dalgasının üzerinde kendi halinde duran bir sala dönüştüğünü gördü. Serena da uyanmıştı, birkaç saniye boyunca sadece yangını izlediler.

Evin ön kısmı geniş bir alev akım içinde kaybolmuştu, arka kapıya çıkan giriş salonu da aynı şekildeydi. Yatak odasının penceresi bir buçuk metre ötedeydi ama dumandan gözükmüyordu. Pemberton’ın aldığı her nefes, boğazını ve ciğerlerini yakan kül lokmaları gibi hissediliyordu. Çıplak teninin üzerinden ısı dalgaları yuvarlanıyordu. Duman, odanın içiyle beraber zihnini de bulandırmış gibiydi ve Pemberton bir an neden pencerenin önemli olduğunu unuttu. Serena kolunu tuttu, o da sertçe öksürüyordu. Birbirlerine yataktan inmek için yardım ettiler. Pemberton etraflarına bir battaniye sardı, battaniyenin kenarı yere değince alev aldı.

Pemberton son berrak düşüncesini pencerenin nerede olacağını hesaplamakta kullandı. Onun kolu Serena’ya dolanmış. Serena’nın kolu da onun beline dolanmış bir halde tökezleyerek ve nefes nefese pencereye doğru ilerlediler. Pemberton. pencereyi bulduğundabaşını eğip omzunu çevirdi ve ellerindeki son dermanı camı ve tahta tirizi kırmak için kullandı. Serena’yla beraber birbirlerine tutunarak pencereden dışarı atladıklarında cam parçalan dönerek ve çiçek dürbünü gibi ışıklan kırarak etraflarından aşağı yağdı. Pemberton’ların bacakları bir an pervaza takıldı, sonra pervazın içinden geçtiler ve düşmeye başladılar. O kadar yavaş düşüyorlardı ki bu bir düşmeyi değil, havada asık kalmayı andırıyordu. Pemberton bir an suya batmışlarcasına ağırlıksızlık hissetti kendini. Sonra yer hızla yukarı doğru geldi.

Toprağa çarpıp yuvarlanarak alevlenen battaniyeden çıktılar ve çıplak tenlerini birbirlerininkine bastırdılar. Pemberton ve Serena yerde kaldı ve öksürükler bedenlerini nöbet geçirir gibi sarssa da birbirlerine sarık vaziyette kaldılar. Yangın, Pemberton’ın önkolunu yakmış ve on beş santimlik bir cam kırığı uyluğunun derinlerine batmıştı ama Serena’yı kollarının arasından bırakmadı. Çatı çöktüğünde turuncu kıvılcımlar yukarı

fışkırdı, bir an havada durdu ve sonra sönükleşti. Pemberton Serena'yı korumak için üzerine atıldı, üzerine düşen küller ve korlar sönmeden önce sırtını yaktı.

Onlara doğru bağrışlarla dolu bir hengâme yaklaştı ve kampta kalan az sayıdaki işçi yangını kontrol altına almak için toplandı. Dumanların arasından Meeks belirdi ve onlara doğru eğilip Pemberton la Serena'nın iyi olup olmadığını sordu. Serena evet dedi ama birbirlerine sarılmaya devam ediyorlardı. Pemberton, sıcaklık üzerini kapladığında pencereye doğru tökezleyerek hızla ilerlemelerini ve o anda dünyanın sonunda kendisini gösterdiğini düşündü. Dünyada sadece kendisi ve Serena vardı, etraflarındaki diğer her şey yanıyordu. *Bir tür imha.* Evet, diye düşündü Pemberton, artık anlıyorum.

Pemberton sonunda cam kırığını çıkartmak için Serena'yı bıraktı. Meeks, Serena'yla. Pemberton'ın etraflarına bir çarşaf sarıp ayağa kalkmalarına yardım etti.

"Bir doktor çağıracağım," dedi ve hızlı adımlarla ofise geri döndü.

Serena ve Pemberton kol kola, yavaşça aynı yönde yürümeye başladı. Alevler bütün kampı titrek bir yan saydamlığa bürümüştü. Işık, parlak gölgeler gibi toplanıp dağılıyordu. Pemberton evin içinde yanan ve yerine yenisi konulamayacak şeylerin hızlı bir listesini çıkarttı. Hiçbir şey. Yüzü is ve terle kaplı bir ekip başı Serena'ya yaklaştı.

"Adamlarım yangının yayılmaması için uğraşıyor," dedi. 'Yangını söndürdüğümüzde ekipleri dışarı yollamamı ister misiniz?"

Serena, "Her ihtimale karşı onları kampın etrafında bulundur," diye yanıtladı "Dinlenmelerine izin vereceğiz ve yarın tam günlük çalışacaklar."

Ekip başı eve doğru bakarak, "Oradan çıkabildiğiniz için şanslısınız," dedi.

Serena ile Pemberton döndü ve bu yorumun ne kadar doğru olduğunu gördüler. Evin arka kısmı hâlâ alevler içindeydi ama ön kısmı, artık yanık hava haricinde hiçbir şeye doğru çıkmayan tuğla basamaklar dışında, kara ve tüten bir tahta yığınından ibaretti. Karaltı halinde bir adam basamakların hemen önündeki bir sandalyede oturuyordu. Etrafında koşturan ve haykıran işçilerin farkında değilmiş gibi gözüküyor ve alevleri izliyordu. Sandalyenin yanında, yerde kırk litrelik boş bir gazyağı tenekesi duruyordu. Pemberton'ın adamın McDowell olduğunu anlaması için yüzünü görmesine gerek yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Otuz Üç

Duman tabakasının arasından birkaç metreden fazlasını görebilecek kadar ışığın geçmesi, sabahın ortalarını buldu. O zaman bile küllü hava insanın gözünü yaşartıyordu. Gecekonducular tarafından birleştirilen tahta ve tenekeden yapılma kulübelerle beraber vadideki kesilmiş ağaç dallarının ve kütüklerinin çoğu da yanmıştı. Dumandan ve isten kirlenen adamlar, vadinin tüten zemininde ileri geri hareket ediyor, kalan ateş tutamlarını söndürmek için dereden çamurlu su kovaları taşıyorlardı. Uzaktan bakınca insandan çok, üzerlerinde yürüdükleri küllerin ve közlerin doğurduğu karanlık yaratıklara benziyorlardı. Önceki gün yağmur yağmış olmasaydı kamptaki bütün binalar yanmış olurdu.

Snipes'ın ekibi kantinin basamaklarında oturuyordu. Yanlarında, kanıtlanmış bıçkıcılık yeteneği sayesinde tekrar işe alınmış olan Mclntyre vardı. Kilise lideri dönüşünden beri tek bir kelime etmemişti. Ekip, bir zamanlar Pemberton'ların evi olan siyah kareyi incelerken de konuşmuyordu. Snipes piposunu yaktı ve düşünceli bir nefes çekti, sonra da dumanın paylaşmak üzere olduğu bilgeliğin bir işaretiymiş gibi yuvarladığı dudaklarından çağıldamasına izin verdi.

Snipes, "Benim gibi eğitimli bir adam onları doğal elementiyle öldürmeye çalışmazdı," diye düşüncesini belirtti.

Henryson, "Ateşi mi kastediyorsun?" diye sordu.

"Aynen öyle. Bu balıklara su atmak gibi."

"Sen olsan ne yapardın?"

Snipes piposuna biraz daha tütün sıkıştırırken, "Ben olsam kalplerine tahta bir kazık çakardım," dedi. "Birçok bilgili otorite bu tip durumlarda bunun yapılması gerektiğini öne sürüyor." Henryson, "Bir süre önce Şerif Bowden'ın, McDowell'ı kelepçelediğini gördüm," dedi. "Ona vuruyordu ama üzerindeki sinekleri kovmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi gözüküyordu. Ne kadar istese de yeni şerif diğer üçüyle aynı ligde değil."

Ross, "Cehennemin kuzeyinde onlarla aynı ligde biri olduğuna şüpheliyim," diye haykırdı.

Birkaç saniye boyunca adamlar sessizliğe büründü. Hepsi birden, eskiden olsa adamların yorumlarını duyduktan sonra doğaçlama yarım düzine vaaz derleyecek olan Mclntyre'a bakıyordu. Döndüğünden beri Mclntyre'ın sessizliği adamlar arasında birçok varsayıma sebep olmuştu.

Snipes, başına gelenlerin Mclntyre'ın eski zamanlardaki keşişlerinki gibi bir sessizlik yemini etmesine sebep olduğunu öne sürmüştü. Stewart, Mclntyre'ın eskiden papanın dediği her şeye şiddetle karşı olduğunu ama belki de uçan yılanın onun bu konudaki görüşünü değiştirmiş olabileceğini düşünüyordu. Henryson, Mclntyre'ın konuşmadan önce belli bir vahiy beklediği fikrine kapılmıştı.

Ross, "Mclntyre'ın belki sadece boğazı ağrıyordur," dedi. Ross'un esprisine hiçbiri gülmedi veya kıkırdamadı, Ross da ağzından çıkar çıkmaz dediğinden pişman olmuş gibiydi çünkü hepsi, en şüpheci olan Ross bile kilise liderinin tamamen değiştiğine inanıyordu.

Serena ve Pemberton, o sabahın geç saatlerinde Waynesville'den çağırılan doktor taralından kontrol edildikten sonra kantinde kalan parçalardan derledikleri kot pantolonları ve pamuk gömlekleri giydiler. Kantinde bulamadıkları diğer eşyaları alması için bir işçiyi şehre gönderdiler. Serena, mutfak görevlilerinin birkaçı Campbell'ın eski evini onlara hazırlaması için toplarken Pemberton da kalan tek tük ateşin söndürüldüğünden emin olmaya gitti. Ateşin sıçrayışlarını takip ederken Pemberton, hektarlar dolusu ağaç kütüğü ve ağaç dalının yanmasına rağmen ev dışında tek bir binanın bile kaybedilmediğini gördü. Bu işler bittikten sonra karı koca ofiste kaldılar.

Serena, "Sanırım atla dağ sırtına çıkmalıyım," dedi, "sadece kabloların zarar görmediğinden emin olmak için."

Pemberton masadaki faturalara ve alınacaklara baktı, sonra ayağa kalktı.

"Seninle geleceğim. Evraklar bekleyebilir."

Serena masanın etrafını dolaştı ve sargılı elini Pemberton'ın ensesine koydu. Eğildi ve onu tutkuyla öptü.

Serena, "Seni yanımda istiyorum," dedi. "Sadece bu sabah değil, bütün gün."

Ahıra gittiler ve atlarına eyer vurdular. Serena, kartalı tüneğinden serbest bıraktı ve atlarıyla ahırdan dışarı çıktılar. Öğle güneşi tren raylarına vuruyordu ve kirli ışıkta bile birbirine geçen metal hafif bir pırıltı yayıyordu. Pemberton rayları sökme zamanının geldiğim biliyordu, dağ kollarından başlayıp geriye doğru ilerlemeliydiler. Tekrar gömleğini çıkarıp adamlarla beraber çalışmayı ve gücünü kanıtlamayı sabırsızlıkla bekliyordu. Bunu yapmayalı çok uzun zaman geçmiş gibiydi, bütün günlerini ofiste, bankadaki bir köle gibi sayıların üzerine eğilerek geçirmişti.

Meeks işine alıştığından artık Pemberton daha fazla dışarı çıkabilecekti, özellikle de yeni kampta. Pemberton ve Serena, vadi zemini boyunca ilerlerlerken ılık küller, atların nalları ve ön bacaklarında siyah lekeler bırakıyordu. Yüzlerinden ve kollarından is yıkayan bitkin işçilerin yanlarından geçtiler, adamlar kerestecilerden çok gösteriden sonra maskelerini çıkaran, zenci kılığına girmiş beyaz komedyenlere benziyorlardı. Adamlar konuşmuyorlardı, çıkan tek ses kuru öksürükleriydi. Söndürülen son alevler mezarlığın olduğu yerdeydi ve sanki ölülerin ruhları bile daha misafirperver bir bölgeye gitmek için alazlanmış vadiyi terk ediyormuşçasına mezarlıktan duman tutamları yükseliyordu.

Pemberton ve Serena, Shanty Dağı'na giden Rough Fork Deresi'ni takip ettiler, yolun yarışma geldiklerinde arkalarında bir haykırış duydular ve Meeks'in onlara doğru yaklaştığını gördüler. Muhasebeci kampa gelmeden önce hiç ata binmemişti ve sırtını eğik,başını da kısrağın boynuna yakın tutuyordu. Meeks, Pemberton'lara yetiştiğindebaşını kaldırdı ve usulca konuştu. Belli ki yüksek bir sesin atın fırlamasına yol açacağından korkuyordu.

"Galloway aradı," dedi Serena'ya.

Serena, Pemberton a döndü.

"Sadece bir dakika sonra sana yetişirim."

Pemberton, "Hayır," dedi. "Beklerim."

Serena, sanki sözlerine karşı çıkacak bir özellik alıyormuşçasına birkaç saniye boyunca Pemberton'ın yüzüne baktı. Tatmin olarakbaşını salladı.

"Anlat," dedi Meeks'e.

Meeks biraz bıkkınlıkla, "Galloway 'onları', 'onlar' her kimse, Knoxville'e kadar takip etmiş ve bilet almamışlar," dedi. "Ayrıca o gelmeden önce hiçbir yük treninin yola çıkmadığını o yüzden anlaşılan 'onların' hâlâ orada olduğunu söylememi istedi."

Meeks cebinden bir parça kâğıt çıkarmak üzere yavaşça eyerin üzerinde doğruldu.

"Bana bir telefon numarası verdi ve emirlerinizi beklediğini söyledi."

Serena uzatılan kâğıdı görmezden gelerek, "Git onu ara," dedi. "Onların muhtemelen gidecek yerlerinin ve paralarının olmadığını, o yüzden Knoxville'de aramaya başlaması gerektiğini söylediğimi söyle Galloway'e."

“Resepsiyonist olarak da işe alındığımı bilmiyordum,” diye homurdandı Meeks ve kampa geri dönmek üzere yola koyuldu.

Serena ve Pemberton dağın zirvesine ulaşana kadar bir daha durmadılar. Duman, güneşin kararmış bir bakır rengi almasına neden oluyordu. Etraflarındaki ışık da değişmişti, özel bir teknikle basılan bir fotoğraf gibi hafifçe boyalıydı. Serena kartalı çözdü, kolunu kaldırdı ve gökyüzüne doğrulttu. Kuş havalandı, engin kanatlarını sanki sadece havayı değil, dünyanın kendisini de geriye itiyormuş gibi çırpıyordu. Sola döndü, bir an yukarıya giden bir hava akımına yakalandı, sonra yükselerek uçmaya devam etti.

Pemberton, kampa doğru, evin olduğu yerdeki kararmış boşluğa baktı. Baca ufalanınıştı ama basamaklar sağlamdı, bir evden geriye son kalanlardan çok bir darağacı için yapılan basamaklara benziyorlardı. McDowell’ın daha önce oturduğu sandalye, hâlâ basamaklara bakıyordu.

Serena, dizginini çekerek atını Pemberton a yaklaştırdı, bacağı onunkine değiyordu. Pemberton elini uzattı ve Serena’nın uyluğunu okşadı. Serena elini onunkinin üzerine yerleştirdi ve Pemberton’ın elinin, teninin üzerine iz bırakmasını istiyormuşçasına sertçe bastırdı.

“Eski şerifimiz konusunda ne yapmalıyız?' diye sordu Serena.

Pemberton, “Onu öldürmeliyiz,” dedi, ‘istersen ben yapabilirim."

Serena, “Hayır, Tennessee’den gelir gelmez Galloway yapabilir,” dedi.

Pemberton yukarı balonca kartalın dairelerinin küçüldüğünü gördü. Kuş bir şey görmüştü.

“Güney Afrika’da ne avlayacak?”

Serena, “Yerlilerin, mızrağın demiri dedikleri bir yılanı,” dedi. “Onlar çıngıraklı yılanlardan çok daha ölümcül.”

Pemberton, “Benim avcılığıma gelince dağ aslanımı elde edemeyeceğim gibi gözüküyor,” diye fikir yürüttü, “ama bir jaguar avlamak da kesinlikle aynı derecede zor olur.”

Serena, “Sana daha da yakışır,” dedi.

Pemberton onun kurşun grisi irislerine, içlerindeki altın beneklere ve sonra gözbebeklerine baktı. Oraya bakıp bunca kesinliği kabul edecek cesarete sahip olalı ne kadar vakit geçti, diye merak etti.

Serena, “Şu anda uzun zamandır olmadığın kadar evlendiğim adama benziyorsun,” dedi.

“Yangın bana neyin önemli olduğunu hatırlattı.”

‘Teki, neymiş?”

“Sadece sen.”

Üzerlerinden kartalın gölgesi geçti. Sonra kuş kendini yere doğru attı ve elli metre aşağıya indi. Kuş avıyla savaşıyordu, yılarını çıngırakları başta öfkeyle vızıldıyordu ama kısa süre sonra sesleri aralıklı hale geldi.

Serena, “Nisan başından beri kırk ikinci yılanını öldürdü,” dedi. “Onu Jackson County’ye götürmeliyim, soğuk hava yılardan inlerine göndermeden önce bir kısmını öldürsün.”

Serena eyer cebinden metal bir düdük çıkarıp çaldı ve sonra yemi başının üzerinde salladı. Kuş aşağı uçtu ve iki büyük kanat çırpışıyla dağ sırtından, atların yanındaki bölgeye süzüldü. Toprak rengindeki çıngıraklı yılanı, bir dal parçası gibi yere koydu. Pemberton’ın atı kişneyip geriye doğru eşkin eşkin gitti ve Pemberton, dizginleri hızla çekmek zorunda kaldı ama Arap, kuşa ve avına o kadar alışıktı kibaşını bile çevirmedi. Yılan karnının üzerine döndü ve Pemberton, kuşun gagasının yılanın orta bölümünde yarık açtığı yeri gördü, mor bağırsak sicimlerini çekip çıkarmıştı. Yılanın kuyruğu birkaç saniye daha halsizce sallandı, sonra kıpırtısız kaldı.

Pemberton, Galloway’in sarsılıp tıkırdayarak kampa giren arabasının sesini duyduğunda, iki akşamüstü geçmişti. Ofis penceresine gitti ve Galloway’in tutuk bir şekilde arabadan çıkışını izledi, erik renkli bir leke yüzünün sol tarafını karartmıştı. Sol göz çukuru morarmıştı, gözü de ince bir çizgiden ibaretti. Galloway kesilen ağaçların dal ve kütükleri arasına yürüdü ve Serena’yı görene kadar iyi gözüyle etrafı taradı. Serena atını kampa doğru sürüyordu, gün bitmişti. Galloway onunla görüşmek için aksayarak dağ sırtına çıktı. Kopan eh ve yaralı yüzüyle tehlikeli bir makineye yanlamasına düşmüş bir adama benziyordu.

Pemberton yerine geri oturdu. Kendi kendine, Galloway>in yüzünün çocuğun kaderi açısından neye alamet olduğunu düşünmemesini söyledi. Bunun yerine yangını düşünmeye çalıştı; alevlerin Serena’yla onu sardığı, yaşayacaklar mı ölecekler mi bilmediği ama beraber yaşayacakları ya da beraber ölecekleri gerçeği dışında başka hiçbir şeyin önemli olmadığı anları... Birkaç dakika sonra Galloway’in arabası hareket etti ve vadiden uzağa ilerledi. Serena ofisten çıktı.

“Galloway eski şerifimizi ziyaret edecek,” dedi Serena, ama Galloway’in yaraları konusunda bir açıklama yapmadı, Pemberton da sormadı.

Serena durup yakında taşınacakları için köşede yığılmış dosya kutularına baktı.

“Burada iyi iş çıkardık,” dedi.

Otuz Dört

En azından dağlar var. Jacob’la birlikte pansiyondan çıkıp Madison Sokağı’nda yürürken Rachel böyle demişti kendi kendine. Bir su birikintisinin yanından geçti. Bütün gün yağmur yağmıştı ve akşam şehrin üzerine çöktüğünde de yağmaya devam ediyordu. Binaların arasındaki bir boşluk, Rachel’ın Rainier Dağı’nın karla kaplı zirvesini bir anlığına görmesini sağladı. Rachel birkaç saniye bekledi ve sıcak bir günde ağız dolusu soğuk pınar suyu içiyormuşçasına manzarayı içine çekti.

Ülkenin orta batısındaki düz genişliği hatırladı, özellikle de Kearney, Nebraska’da tren değiştirmek için iki saat bekledikleri garın etrafım. Jacob’ı kasabanın bir sokağında yürümeye götürmüştü. Evler kısa süre içinde azalmıştı, geniş gökyüzünün altında sadece hasat edilmiş buğday ve mısır tarlaları kalmıştı. Etrafta sığmak sağlayacak dağlar yoktu. Rachel insanların nasıl böyle bir yerde yaşadığını merak etti. Her şeyin, kalplerinin bile açıkta olduğunu nasıl hissetmiyorlardı?

Rachel, beşten gece yarısına kadar bulaşık yıkayıp masaları temizlemesi için saatte yirmi sent aldığı kafeye yürüdü. Bay ve Bayan Bjorkland, Jacob’ı mutfak köşesindeki bir battaniyeye koymasına izin veriyordu ve her gece Bayan Bjorkland, Rachel'a eve götürmesi için büyük tabaklar dolusu yemek veriyordu. Rachel sokaklarda, özellikle de Seattle’da bir aydan biraz daha kısa süredir bulunmasına rağmen bir işe sahip olduğu ve aç ve paçavralara sarılı olmadığı için ne kadar şanslı olduğunu bilecek kadar çok muhtaç adam ve kadın görmüştü.

Bir araba kornası Rachel’ın irkilmesine sebep oldu ve Rachel hayatının geri kalanı boyunca burada yaşasa dahi hiçbir zaman şehir hayatına, sürekli gelip geçen arabalara ve onların gürültüsüne alışamayacağını anladı. Bu gürültü bir dere ile teneke çatıya vuran yağmurun sesi veya kederli bir kumrunun ötüşü gibi rahatlatıcı değildi, onun yerine sert ve kulak tırmalayıcıydı; herhangi bir düzeni veya zihni yatıştırabilecek bir yanı yoktu. Sabahın erken saatlerinde şehrin onca kirliliği ve gürültüsüyle uyanmadan önceki anlar dışında sakinliğe erişmek mümkün değildi. Rachel, penceresinden dağlara bakabiliyordu ve onların hareketsizliği iyileştirici bir merhem gibi içini yatıştırıyordu.

Genç kadın sokağın karşısına geçti. Karşı tarafta coplu bir polis, ritmik bir şekilde yürüyordu. Sokağın daha aşağısında bir grup keyifsiz adam,

Kurtuluş Ordusu binasının önünde sıraya girmişti, fasulye ve beyaz ekmekten oluşan bir yemek ve binanın bodrum katındaki kirli şilteden ibaret bir yatak için içeri girmeyi bekliyorlardı. Rachel'ın gözüne sıranın önündeki taranmamış kıvırcık kızıl saçlar ilişti. Rachel daha yakından baktı ve uzun, sırık gibi bedeni gördü, gri golf şapkası yoktu ama mavi ve siyah oduncu ceketi vardı. Rachel, Jacob'ı kollarına aldı ve hızla sokağı geçti ama oraya vardığında Joel çoktan içeri girmişti. *Tabii eğer Joel'se*... Çünkü Rachel çoktan gözlerinin gördüğü veya gördüğünü sandığı şeyden şüphelenmeye başlamıştı. İçeri girmeyi denemeyi düşündü ama girişe yaklaştığında, sıradaki birkaç adam ona dik dik baktı.

Ön dişleri eksik olan bir adam kabaca, "Kadınların binası Pike Sokağı'nda," dedi.

Rachel sokağın karşısındaki tiyatroya baktı ve film afişinin ortasındaki saate bakınca bir an önce yola koyulmazsa işe geç kalacağını fark etti. Kaldırımdan tekrar kafeye doğru yürürken kendi kendine sadece hayal gördüğünü söyledi. Esso istasyonunun önünden geçerken benzinin ve suyun yağlı bir gökkuşağı oluşturacak şekilde birbirine karıştığı bir su birikintisinin üzerinden geçti. Sonra yağmur daha sert yağmaya başladı ve Rachel adımlarını hızlandırdı. Tam kafenin kapısına varmıştı ki gök yarıldı ve yağmur deliler gibi yağmaya başladı. Rachel sokağın öteki tarafını göremiyordu.

İçeri girmeyi başardığında, "Jacob'ı tutayım da paltonu çıkarabil," dedi Bay Bjorkland.

Bay Bjorkland ve karısı, çocuğun adını söylerken ilk heceyi fazla vurguluyorlardı, tıpkı Rachel'ın adını söylerken yaptıkları gibi. İsimler bu şekilde kulağa daha nazik geliyordu. Bjorklandlerin bu şekilde konuşması Rachel'a uygun geliyordu çünkü bu onların karakterine çok uyuyordu.

Bayan Bjorkland, Rachel'ın omzuna bir havlu yerleştirirken, "Al, kuruman için," dedi.

Rachel mutfağa gitti ve Jacob'ı battaniyenin üzerine yerleştirdi. Cep defterini çıkardı ve oyuncak treni çocuğun yanına koydu. Rachel tam cep defterim sertçe kapayacakken, telefon numarası ve adres bulunan katlanmış kâğıt parçasını gördü. Notu açtı ve böyle bir adamdan beklenmeyecek ufak ve kusursuz el yazısına baktı. Beraber sadece altı ya da yedi saat geçirdiğin birine karşı ne kadar fazla şey hissedebilirsin, diye merak etti. Buna aşk denemezdi ama Rachel sadece minnetten öte bir şey

hissettiğini biliyordu. Rachel, numarayı geceler boyunca hiç cevap almadan aradığım, sonunda operatörün açıp Rachel'a ulaşmaya çalıştığı kişinin vefat etmiş olduğunu söylediğini hatırladı. Kâğıt parçasını elinde bir süre daha tuttu ve sonra çöp kutusuna attı. Jacob'a baktı. *Eğer ölürsem,* dedi kendi kendine, *en azından dünyada Şerif McDowell'ın bizim için ne yaptığını bilen bir kişi daha olacak.*

Jacob'ın altını değiştirdi ve ona kısa süre sonra ağzından kayacağını bildiği süt şişesini verdi. Rachel duvardaki çividen kumaş önlüğü aldı ve beline bağladı. Bir an durup mutfağın sıcaklığını hissetti ve içinde bir durgunluk olduğunu anladı. Soğuk, yağmurlu bir günde kuru ve sıcak bir yerdi burası. Yemek kokulan ve uykuya dalan bir çocuğun usul ve yavaş nefes alış verişleri duyuluyordu. Rachel, *güvenli bir liman,* dedi kendi kendine ve bunu söyler söylemez Bayan Stephans'ın sınıfın geniş, parlak haritasının öteki tarafına işaret ederken Seattle'ı tarif edişini hatırladı.

Sallanan kapıların arasından Bay Bjorkland geldi.

"Bulaşık suyunu hazırla," dedi. "Cumartesi geceleri en kötüsüdür, o yüzden bu akşam paranın hakkını vereceksin."

Bay Bjorkland ilk sipariş için mutfağı hazırlarken tencerelerden ve tavalardan takırtılar çıkıyordu. Rachel, gözleri çoktan kapalı olan Jacob'a baktı. Kısa süre sonra tencere ve tava gürültülerine bağırarak söylenen siparişlere ve diğer bütün kargaşaya rağmen uyumaya devam edecekti.

Otuz Beş

Son ağacı kesen, Snipes’ın ekibi oldu. Ross’la Henryson’ın kütük testeresine on metrelik bir ceviz teslim olduğunda vadi ve dağ sırtları, devasa bir hayvanın yüzülmüş derisini andırıyordu. Adamlar testerelerini, kıskılarım, bloklarını, baltalarını ve şeytancalarını topladılar. Bir an durdular, sonra dolambaçlı bir patikadan Shanty Dağı’ndan aşağı inmeye başladılar. Ekim ayıydı ve işçilerin çok renkli tulumları vadinin son yapraklarıyla dokunmuş gibi gözüküyordu.

Adamlar düzlüğe indiklerinde kampa giden yarım kilometreyi yorgun argın yürümeden önce Rough Fork Deresi’nin yanında dinlenmek için durdular. Stewart bir akarsuyun yanına eğildi ve dudaklarına bir avuç su götürdü ama hemen geri tükürdü.

“Tadı çamur gibi.”

Ross, “Eskiden bu dere buralardaki en tatlı suya sahipti,” dedi. “Pınarın başındaki kestane ağaçları ona neredeyse bal gibi bir tat veriyordu.”

Henryson, “Kısa süre sonra bu dağlarda ne bir kestane ağacı bulunacak,” diye belirtti, “ne de o kadar tatlı bir su.”

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Görüş alanlarına bir saka sürüsü girdi, güneye doğru kanat çırparlarken tüyleri vadinin zeminin karşısında parıl parıl parlıyordu. Aşağıya uçtular ve sürü daha dar bir şekil aldı, belki de ezbere hareket ediyorlardı.

Birkaç saniye boyunca orada asılı gibi gözüktüler, sonra sürü altın bir kumaşın açılmasını andırarak genişledi. Vadiyi bir kere daha çevreledikten sonra Shanty Dağı’nın üzerinde kayboldular, yakılmış vadiden geçişleri bir boşluğun üzerinden sallanan mum ışığı kadar kısa sürdü.

Stewart, “Şerif McDowell iyi bir adamdı,” dedi.

Ross başını salladı. Kâğıtlarını ve tütününü çıkardı, sonra bir sigara sarmaya başladı.

“Muhtemelen daha iyisini görmeyiz.”

Snipes, “Kesinlikle,” diye hemfikir olduğunu belirtti. “Diğerlerinin aksine o hiçbir zaman pes etmedi. Onlarla sonuna kadar savaştı.”

Henryson’ın yüzüne dalgın bir gülümseme yerleşti. Batıya, Tennessee’ye doğru bakarken başını salladı ve usulca konuştu.

“Onlardan yalnızca on sekiz yaşında bir kız ile çocuğunun kaçabilmesi gerçekten şaşkınlık verici.”

Ross sigarasından başını kaldırdı.

‘Tanrı’nın ara sıra bu tarafa baktığını düşündürtüyor.”

Stewart, “Yani kesinlikle kaçmışlar mı?” diye sordu.

Henryson, “Galloway onların peşine tekrar düşmedi,” dedi, “iki haftadır evindeki ışık açık ve dün akşam kantinde onu kendi gözlerimle gördüm.”

Snipes, “Yüzünün neden parçalandığını açıklayacak bir ruh hafinde değildi, öyle değil mi?” diye sordu.

“Hayır değildi ve insanlar da ona bunu sormak için sıraya girmiyordu.”

Henryson birkaç saniye boyunca alüvyonlu akarsuyu inceledikten sonra Ross’a döndü.

“Eskiden bu akarsuda çok fazla alabalık da olurdu. Çoğu günler seninle buradan akşam yemeğimizi çıkarırdık. Şimdi ise yem olarak kullanılan ufak balıklardan bile tutulmaz.”

Ross, “Avlanacak hayvan da vardı,” dedi, “geyik, tavşan ve rakun.”

Henryson, “Sincaplar, ayılar, kunduzlar ve vaşaklar vardı,” diye ekledi.

Ross, “Ve panterler,” dedi. “On yıl önce bu derede görmüştüm ama bir daha asla burada bir panter görmeyeceğim.”

Ross duraksayıp sigarasını yaktı. Derin bir nefes çekti ve dumanın yavaşça ağzından ince bir tutam halinde çıkmasına izin verdi.

“Ve benim bunda katkım oldu.”

Henryson, “Ailelerimizi beslemeliydik,” dedi.

Ross, “Evet,” diyerek ona katıldı. “Şimdi merak ettiğim şey ise bütün ağaçlar kesildikten ve işler bittikten sonra onları nasıl besleyeceğimiz.”

Henryson, “En azından kalan hayvanların kaçabilecekleri bir yerleri var,” dedi.

Stewart, “Yani park mı demek istiyorsun?”

“Evet. Sorun şu ki bizim onlarla parkta kalmamıza izin vermeyecekler.”

Stewart, “Horsetrough Sırtı’ndaki amcama bir sonraki bahara kadar arazisinden çıkması gerektiğini söylemişler,” dedi. “O bize göre Kuzey Carolina’nın daha ileri tarafında kalıyor.”

Ross, “Hayvanları almak için insanları kovuyorlar,” dedi. “Bu çok korkunç bir şey.”

Dikkatle dinlemiş ama yorum yapmamış olan Snipes, gözlüğünü taktı ve vadinin ötesine doğru baktı.

“Ülkeyi idare edenler savaşmayı bırakmamıza izin verdikten sonra Fransa'nın haline benziyor. Bu arazide de aynı his var.” Henryson, “Nasıl bir his?” diye sordu.

“Bölge katledildikten ve mahvedildikten sonra bir daha asla canlı olamayacağı gibi bir his. Bunlar olduğunda etrafta bulunmayanların bile üzerine bir ağırlık çökecekmiş gibi. Orada yaşamak, mezarlıkta yaşamaya çalışmak gibi olur.”

Ross başını salladı. “Ben sadece üç aylığına, savaşın şiddeti azaldığında oradaydım ama haklısın. İnsanların öldüğü ve arazilerin de onlarla beraber öldüğü yerlerde böyle bir his oluyor.” Henryson, “Bunu kaçırdım,” dedi. “Yani savaşı.”

Snipes, “Merak etme,” diye karşılık verdi. “Hep yeni bir tanesi geliyor. Bu konuda bütün tarihçiler ve filozoflar hemfikir. Almanya’daki bir adam yakın zamanda Avrupa’yı yakmaya hazır gözüküyor, onu ne kadar hızlı bitirirlerse bitirsinler onun yerini alacak yeni biri olacaktır.”

“Bu iş hep böyle,” dedi Ross.

Stewart, Mclntyre’a baktı.

“Sen ne dersin, rahip?”

Diğerleri Mclntyre’a döndü, onun cevap vermesini beklemiyorlardı ama adamın yüzünde hitap edildiğini anladığına dair herhangi bir belirti olup olmadığını görmek istiyorlardı. Mclntyre bakışlarını kaldırdı ve önünde yaydan, canlı tek bir şeyin bile dik durmadığı çorak araziyi inceledi. Diğer adamlar da bir parçası kendi eserleri olan çoraklığa baktı ve sessizliğe büründü. Mclntyre konuştuğunda sesinde hiç tizlik yoktu, sadece o kadar derin ve mütevazı bir ciddiyet vardı ki herkes dikkat kesildi.

“Bence dünyanın sonu buna benzeyecek,” dedi ve aralarında kimse bu sözlere karşı çıkacak bir şey söylemedi.

Otuz Altı

Ertesi akşam Pemberton ve Serena, Pemberton'ın otuzuncu doğum günü için giyindi. Eşyaların çoğu paketlenmiş ve Jackson County'ye gönderilmişti. Pemberton odanın karşısındaki gardıroba yürürken adımları evin her yerinde yankılanıyordu. Kampta bir düzine işçi kalmıştı: Galloway, birkaç mutfak görevlisi ve rayları Jackson County'de tekrar kullanmak üzere söken adamlar. Vadiye aşırı bir sessizlik hâkimdi.

Pemberton, "Galloway son birkaç sabahtır nerede?' diye sordu.

"Çalışıyordu ama neden ve nerede çalıştığını öğrenemezsin."

Serena gardıroba ilerledi ve Cecil'in yemek daveti için giydiği yeşil elbiseyi çıkardı.

Pemberton gülümsedi. "Hiç sırrımız olmadığını sanıyordum."

Serena, "Sırrımız yok," dedi. "Her şey bu gece açıklanacak."

"Partide mi?"

"Evet."

Serena elbiseyi başının üzerinden geçirdi ve ipeğin herhangi bir iç çamaşırı bulunmayan teninin üzerinde yavaşça dalgalanmasına ve sonra pürüzsüzleşmesine izin verdi. Serena'nın ellerinin hızlı bir değişiyle kumaş, bedeninin kıvrımlarına teslim oldu.

Pemberton aynanın önüne gelip kravatını bağladı. Eserini incelerken aynada Serena'nın yansımasını gördü. Karısı arkasında, birazcık solunda durmuş onu izliyordu. Pemberton düğümü düzeltti ve kol düğmelerini almak için ofise yürüdü. Serena olduğu yerde kaldı, artık aynada yalnızca kendi yansımasını görüyordu. Saçı son bir sene içinde uzamıştı, omuzlarına değiyordu ama bu gece başının üzerine yerleştirilmiş dar halkalara örülmüştü ve ensesindeki saf beyazlığı açığa çıkartıyordu. Pemberton saate baktı ve üzüntüyle neredeyse misafirlerini karşılama zamanının geldiğini gördü. Sonra, diye düşündü ve Serena'nın arkasına geçti. Sol elini karısının beline koydu, dudaklarını da beyaz boynunda gezdirdi.

Pemberton, "Seninkine sadece iki hafta var," dedi, "yani otuzuncu doğum gününe. Doğum günlerimizin bu kadar yakın olmasını hep sevmiştim."

Pemberton ikisinin de yüzünü aynada görebilmek için yaklaştı. Yeşil kumaşın serinliğini ellerinde hissedebiliyordu.

Serena, “Doğum günümüzü de paylaşalım ister miydin?” dedi.

Pemberton gülümsedi, elini kaldırdı ve Serena’nın sağ göğsünü avucunun içine aldı. Birkaç dakika geç kalabilirlerdi. Ne de olsa bu kendi partisiydi.

Pemberton, “Neden başka bir şey isteyeyim ki?” dedi. “Birbirimizle olmamız yeterli.”

“Öyle mi, Pemberton ?”

Bu sözler, Pemberton ı şaşırtan soğuk, şüpheci bir tavırla söylenmişti. Bir an Serena başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi gözüktü ama söylemedi. Pemberton’ın ellerinden kayarak uzaklaştı ve onu aynanın önünde yalnız başına bıraktı.

“Gidip misafirlerimizi karşılama zamanı,” dedi.

Pemberton viskisini sonuna kadar içti ve bir bardak daha doldurdu, onu da tek yudumda bitirdi. Boş bardağı komodinin üzerine bıraktı ve erken gelen sonbahar gecesine çıktılar. Rayların ilerisinde adamlar levyelerle kazıklan çıkartıyorlardı ve ikili gruplar yapıp yüz elli kiloluk rayları açık yük vagonuna kaldırırlarken hem inliyor hem de sızlanıyorlardı. Pemberton adamların ötesine, sadece tahta ekartman çubuklarının kaldığı yere baktı, bazıları yangından kararmıştı, bazıları ise zarar görmemişti. Araziye o kadar iyi uyum sağlamışlardı ki zar zor ayırt edilebiliyorlardı. Pemberton o ekartman çubuklarının yanlarına rayları yerleştirmeye yardım ettiği anları hatırladı ve birden zamanın geriye doğru akmasını izliyormuş hissine kapıldı. Dünya flulaştı ve ekartman çubuklarının zıplayıp kütük olduktan sonra ağaçlara dönüşmeleri, kesilen parçaların yukarı fırıl fırıl dönerek tekrar dal olmaları mümkün gözüktü. Koyu bir kül fırtınası bile zamanda geri gidip solarak yeşil yapraklara, gri ve kahverengi dallara dönüşebilirdi.

“Neyin var?” diye sordu Serena, Pemberton hafifçe sallanırken.

Pemberton’ın kolunu kavrayınca zaman düzeldi ve yine doğru akışında ilerlemeye başladı.

“Sanırım son viskiyi fazla hızlı içtim.”

Tren dağ sırtından geldi. Pemberton ve Serena raylara yaklaştılar ve yolcu vagonundan inen misafirlerini karşıladılar. Karşılıklı öpücükler verildi, tokalaşıldı ve ev sahipleriyle misafirler ofise girdi. Misafirlerin arasında, gelmesi beklenmeyen Bayan Lowenstein da vardı. Pemberton onun soluk tenini, zayıflığını ve gözlerinin çukurlarının derinlerine gerileyip dikkati sıkı teninin altında tomurcuklanan kafatasına çektiğini fark

etti. Masanın etrafına on sandalye yerleştirilmişti. Salvatoreler ve De Manlar. Lowensteinlarla Calhounların karşısına, Serena ve Pemberton da masanın iki başına oturdu.

Bayan Salvatore, “Ne kadar etkileyici bir masa,” dedi. “Tek bir parça tahta gibi gözüküyor. Bu mümkün mü?”

Pemberton, “Evet, tek bir parça kestane,” diye yanıtladı, “buraya bir kilometreden daha yakın bir yerde kesildi.”

Bayan Salvatore, “Bu kadar geniş bir ağacın var olduğunu düşünmezdim,” dedi.

Serena, “Pemberton Kereste Şirketi, Brezilya’da daha da büyük ağaçlar bulacak,” diye karşılık verdi.

Calhoun, “Bize gösterdiğiniz gibi,” diyerek ona katıldı ve bütün masaja kastettiğini göstermek için kollarını açtı. “Ve söylemeliyim ki çok ikna edici bir şekilde gösterdiniz.”

Bay Salvatore, ‘Kesinlikle,” dedi. “Ben, özellikle de devam eden ekonomik bunalım sebebiyle tedbirli bir adamımdır ama Brezilya girişiminiz, Kara Cuma’dan[e] sonra bulduğum en iyi yatırım.” Odaya kampta kalan mutfak işçileri geldi, garsonlukla beraber barmenlik de yapıyorlardı. Kıyafetleri yeni yıkanmıştı ama normalde giydiklerinden bir farkları yoktu. Serena, yatırımcılar paranın ağaç kesmeye harcanmasını tercih eder, işçiler için şık kıyafetlere değil, diye mantık yürütmüştü. Yemekler de benzer şekilde sadeydi, biftek ve patates, pelte ve ekmek. Pemberton, o akşamüstü bir ekibe ordövrler için alabalık yakalamaları amacıyla oltalar vermişti ama adamlar derelerden balıksız dönmüş, vadide veya yakındaki dağ sırtlarında yakalayacak alabalığın kalmadığını ileri sürmüşlerdi. Sadece Fransız Chardonnay şarabı, Glenlivet viskisi ve bir de masanın merkezine konulmuş Casamontez puro kutusu zenginlik göstergesiydi.

İçkiler konulduktan sonra, “Doğum günü sahibinin şerefine kadeh kaldırmalıyız,” diye duyurdu Calhoun.

Pemberton, “Önce yeni ortaklıklarımıza kadeh kaldıralım,” dedi

Calhoun, “Hadi o zaman, Pemberton,” diye karşılık verdi.

“Karıma bırakıyorum,” dedi Pemberton. “Onun anlatım yeteneği benimkinden fazla.”

Serena kadehini kaldırdı.

“Ortaklıklara ve mümkün olan her şeye,” dedi. “Dünya olgun bir meyve ve biz onu bir ağaçtan elma koparır gibi koparacağız.”

Calhoun, “Tamamen şairane!” diye haykırdı.

Yemeklerini yediler. Pemberton son birkaç haftadır az içiyordu ama bu gece alkolün getirdiği coşkunluğu istiyordu. İki görevlinin taşımasını gerektiren, üzerine otuz yanan mum yerleştirilmiş, dört katlı çikolatalı doğum günü pastası önüne konulduğunda Pemberton, evdeki birkaç viski bardağı dışında yedi büyük viski bardağını da boşaltmıştı. Serena’nın jestinin aşırılığına şaşırmıştı. Mutfak işçileri pastanın sağına on tabak ve bir kesme bıçağı yerleştirdi. Kahve konulduktan ve purolar dağıtıldıktan sonra, Serena iki işçiyi de gönderdi.

Pastanın titrek ışıklan Pemberton’ın yüzünü altın bir parıltıya bürürken, “Krallara layık bir pasta,” dedi Lowenstein hayranlıkla.

Calhoun, “Mumları söndürmeden önce dilek tut,” diye buyurdu.

Pemberton, “Dileğe ihtiyacım yok,” dedi, “isteyeceğim hiçbir şey kalmadı.”

Mumlara baktı ve alevlerin sallantılı hareketleri midesinde bir anlık bulantıya sebep oldu. Pemberton derin nefes alıp üfledi, sonra son mum sönmeden iki derin nefes daha aldı.

Calhoun, “Bir kadeh daha kaldıralım,” dedi, “her şeyi olan adama!”

Lowenstein, “Evet, kadeh kaldıralım,” dedi.

Hepsi kadehlerini kaldırıp içti, Serena hariç.

Diğerleri kadehlerini masaya koyarlarken, “Ben katılmıyorum,” dedi Serena. “Kocamın sahip olmadığı bir şey var.”

Bayan De Man, “Peki nedir o?” diye sordu.

“Bu dağlarda öldürmeyi umduğu panter.”

Pemberton, “Ah, artık çok geç,” dedi ve yapmacık bir üzüntüyle sönmüş mumlara baktı.

Serena, “Belki de değil,” dedi Pemberton a. “Galloway geçen hafta panterini arıyordu ve buldu.”

Serena başıyla Galloway’in belirdiği açık ofis kapısına doğru işaret etti.

“Değil mi, Galloway?”

Pemberton pastasını keserken donakaldı, Gallowaybaşını sallıyordu.

“Nerede?” diye sordu Pemberton.

Serena, “Ivy Geçidinde,” dedi. “Galloway park sınırının hemen ötesindeki çayıra geyik leşleriyle tuzak kurdu. Üç akşam önce panter gelip

bir geyik leşini yedi. Yarın yine acıkır ve bu sefer sen onu bekliyor olacaksın.”

Serena, Galloway’e hitap etmek üzere döndü. O sırada Pemberton, giriş salonunda, Galloway’in arkasında ufak tefek, siyah saten başlıklı bir figürün durduğunu gördü.

“Onu içeri getir,” dedi Serena.

Anne ve oğlu odaya girdiğinde yaşlı kadının kırışık eli, Galloway’in sol bileğini kavradı. Eli sanki zaten oğluna aitmiş izlenimi vermek için yumruyu iyice kapadı. Bayan Galloway’in sedirden ayakkabıları tahta zeminde yankılanarak takırdadı. Pemberton’ın onu iki yaz önce gördüğünde giydiği siyah elbiseyi giyiyordu.

Serena, “Misafirlerimiz için eğlence,” dedi.

Masadaki herkes, yaşlı kadının odaya yalpalayarak girmesini izlemek için döndü. Serena sandalyesini Pemberton’ın yanına koydu ve Galloway’e annesini oturtması için işaret etti. Galloway, annesinin sandalyeye oturmasına yardım etti. Annesi başlığını çözüp yanında duran oğluna uzattı. Pemberton ilk defa kadının yüzünü açıkça görüyordu. Bu yüz, derin dalgalı kırışıklıklarıyla ona bir ceviz kabuğunu andırıyordu, bir kabuk kadar kuruydu da. Kadının gözleri doğrudan ileri bakıyordu, daha önceki gibi bulanık bir beyazımsı maviydi. Saten başlık elinde olan Galloway, geriledi ve duvara yaslandı.

Yüzü alkolden kızaran Calhoun, sonunda sessizliği bozdu.

“Nasıl bir eğlence? Santur veya banjo görmüyorum. Halk şarkısı mı söyleyecek? Ya da masal anlatacak?”

Calhoun karısına eğilip fısıldadı. İkisi de yaşlı kadına bakıp güldü.

Serena, “Geleceği görüyor,” diye belirtti.

Lowenstein, “Harika,” dedikten sonra eşine döndü. “Artık borsacımıza ihtiyacımız yok, hayatım.”

Yaşlı kadın ve Serena dışında, masadaki herkes güldü. Kahkaha dindiğinde Bayan Lowenstein dudaklarına mor bir mendil götürdü.

Serena, “Bayan Galloway’in yetenekleri daha kişisel nitelikte,” dedi.

“Dikkat et, Lowenstein,” diye cevabı yapıştırdı Calhoun. “Vergi kaçırmaktan hapse gireceğini görebilir.”

Yine odayı kahkaha doldurdu ama yaşlı kadın şakalardan etkilenmiyor gibi gözüküyordu. Galloway’in annesi ellerini kavuşturup masaya koydu. Gevşek derisinin üzerini ağ gibi mavi damarlar kaplıyordu, tırnakları çatlamış ve sararmıştı ama yinede düzgünce kesilmişti. Pemberton,

Galloway'in yaşlı kocakarının üzerine doğru eğilip her bir tırnağı dikkatle kestiğini düşünerek gülümsedi.

"Kim ilk olmak ister?" diye sordu Serena.

Bayan Lowenstein, "Ah, ben lütfen," dedi. "Avucumu uzatmalı mıyım yoksa kristal bir küresi mi var?"

Gülümsemesi soluklaşan Serena, "Sorunuzu sorun," dedi.

"Pekâlâ. Kızım yakında evlenecek mi?"

Yaşlı kadın, Bayan Lowenstein'ın sesine doğru döndü ve yavaşçabaşını aşağı yukarı salladı.

Bayan Lowenstein, "Harika," dedi. "Demek ki gelinin annesi olabileceğim. Hannah'ın ben nallan dikene kadar bekleyeceğinden çok korkuyordum."

Bayan Galloway, Bayan Lowenstein'a doğru birkaç saniye daha baktı, sonra konuştu.

"Tek söylediğim onun yakında evleneceğiydi."

Masaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Pemberton neşeli havayı geri getirmek için bir espri aradı ama alkol düşüncelerini bulandırıyordu. Serena onunla göz göze geldi ama yardımda bulunmadı. Sonunda huzursuzluğu azaltmaya çalışan kişi, bütün akşam boyunca çok az konuşmuş olan Bay De Man oldu.

'Teki ya Pemberton ? Onun doğum gününü kutlamaya geldik. Onun da falına bakılmalı."

Serena, "Evet," dedi. "Sıra Pemberton da olmalı. Hatta onun için mükemmel soruyu buldum."

Pemberton, "Neymiş o soru, canım?" dedi.

"Ona nasıl öleceğini sor."

Bayan Salvatore usul bir *ah* sesi çıkardı. Gözleri, kocasıyla kaçmaya hazır gözüktüğü kapı arasında gidip geliyordu. Lowenstein karısının elini tuttu, kaşları çatıktı. Bir şey diyecekmiş gibi gözüktü ama Serena ondan önce konuştu.

"Hadi, Pemberton. Misafirlerimizi eğlendirmek için."

Salvatore yerinden kalktı.

"Sanırım kalkıp Asheville'e dönme zamanımız geldi," dedi ama Pemberton elini kaldırıp ona oturmasını işaret etti.

Pemberton, "Pekâlâ," dedikten sonra bardağını kaldırdı ve misafirlerine rahatlatıcı bir şekilde sırıttı. "Ama önce viski kadehimi bitireceğim. Bir adam ölümüyle yüzleşirken elinde içki olmalı."

Calhoun, “İyi söyledin,” dedi, “kaderini nasıl karşılayacağını bilen bir adamsın, iyi viskiyle dolu bir mideyle.”

Koltuğunda arkasına yaslanan Salvatore de dahil olmak üzere, diğer herkes Calhoun’un sözüne gülümsedi. Pemberton bardağını boşalttı ve Bayan Salvatore’yi ürkütecek kadar sertçe bıraktı.

“Peki nasıl öleceğim, Bayan Galloway?” diye sordu, kelimeleri söylerken dili dönmekte zorlanmıştı. “Silahla mı vurulacağım? Belki de bir bıçakla?”

Pencereden dışarı bakmakta olan Galloway, gözlerim annesine dikti.

Calhoun, “Senin gibi bir alçak için ip daha muhtemel, Pemberton,” deyince kıkırtılar yükseldi.

Yaşlı kadın başını Pemberton a doğru çevirdi.

“Silah veya bıçak yok,” diye cevapladı. “Boynuna ip de geçirilmeyecek.”

“Bu rahatlatıcı,” dedi Pemberton.

Salvatoreler dışındaki misafirler kibarca güldü.

Pemberton, “Babamı öldüren şey karaciğeriydi,” dedi.

“Karaciğerin de olmayacak,” dedi Bayan Galloway.

“O zaman, Tanrı aşkına söyleyin, beni öldürecek şey nedir?” Bayan Galloway, “Senin gibi bir adamı öldürecek şeyler değil onlar,” diye yanıt verdi ve sandalyesini geriye doğru itti.

Galloway annesinin ayağa kalkmasına yardım etti ve o sırada Pemberton, bunun tamamen bir oyun olduğunu fark etti. Bayan Galloway, oğlunun koluna girip odada yavaşça takırtılar çıkartarak karanlık koridora doğru kaybolurken diğerleri de bunu fark etmişti. Pemberton bardağını Serena’ya doğru kaldırdı.

“Harika bir cevap, insanın umabileceği en iyi türden,” dedi. “Herkese şaka yapmayı başarabilen karıma kadeh kaldırıyorum.” Pemberton, masanın karşısına doğru baktı ve diğerleri gülüp el çırparken Serena’ya gülümsedi. Alkol yüzünden odadaki herkesi bulanık görüyordu ama bir şekilde Serena’yı net görmeye devam ediyordu. Hatta daha parlak gözüküyordu, elbisesi berraktı ve pırıldıyordu. *Her dem yeşil.* Aklına bu söz gelmişti ama Pemberton nedenini anlayamıyordu. Dudaklarının, Serena’nın beyaz çıplaklığına dokunuşunu hatırladı ve keşke misafirler saatler önce gitmiş olsalardı diye düşündü. Eğer öyle olsaydı bir an beklemez, Serena’yı masaya kaldırıp onu kestanenin özodununun üzerinde soyardı. Birkaç

saniye boyunca bunu yine de yapmayı ve Bayan Salvatore'nin gerçekten çok fazla iç çekmesine sebep olmayı düşündü.

Herkes kadehlerini kaldırıp içti. Neredeyse Pemberton kadar fazla içmiş olan Calhoun, kendine bir içki daha koymadan önce çenesindeki viski damlasını sildi.

Bayan Calhoun, "İtiraf etmeliyim ki," dedi, "hareketlerinden ötürü birkaç saniye boyunca neredeyse yaşlı kadının geleceği *gerçekten* görebildiğine inandım."

Kocası, "Bolünü iyi oynadı," diye hemfikir oldu. "Bütün zaman boyunca azıcık bile gülümsemedi."

Pemberton cebinden saatini çıkardı ve amacını saklamaya çalışmadan kapağını açtı. Saatin akreple yelkovanı, pusula iğnesi gibi sallanıyordu. Pemberton saati suratına yaklaştırdı.

Pemberton, "Harika bir akşam oldu," dedi, "ama Asheville treni ayrılırken istasyonda olacaksanız şenliğimizin sona ermesinin vakti geldi."

Serena, "Ama önce hediyeni açmalısın," dedi. "Galloway, Waynesville'deki garı arayıp treni bekletmelerini sağlayabilir."

Serena masanın altından uzun, silindir şeklinde karton bir kutu çıkardı. Kutuyu Pemberton a uzatınca Pemberton kapağı açtı ve yavaşça içinden bir tüfek çıkardı. Ellerini kundağın altına yerleştirdi ve diğerlerinin de görebilmesi için silahı önüne koydu.

Serena, "Winchester 1895," dedi, "fakat tahtasından, altın tetiğinden ve kaplamadan anlayabileceğin gibi daha özel bir yapım. Ve tabii kıl testeresiyle yapılan süslerinden. Rocky Dağları'nda bu, dağ aslanı avlamak için tercih edilen silahtır."

Pemberton tüfeği aldı ve elini tahtanın parlak cilasında gezdirdi.

"Bu silahı biliyorum," dedi. "Bu Roosevelt'in 'Büyük İlaç' dediği silah."

Calhoun, "Teddy'nin silahı kendi üzerinde kullanmaması çok yazık," dedi.

Pemberton, "Evet, ama kim bilir," dedikten sonra tüfeği pencereye doğru kaldırdı. Tetiği çektiğinde sadece bir çıt sesi çıkınca hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı. "Belki de o kuzeni gelir ve ona ateş eder."

Pemberton, tüfeği Bay Salvatore'ye uzattı. Hediye yavaşça masayı dolaştı, kadınlar silah sanki bir tabakmışçasına onu avuçlarının üstüne koyarak elden ele geçiriyorlardı. Ancak Bayan De Man erkekler gibi tüfeği elinde tuttu, silahın ağırlığı ve sağlamlığına takdirle başını salladı.

Bay Lowenstein, “Süslemeleri kıl testeresiyle yapılmış, Bayan Pemberton,” dedi. “Çok güzel ama görsel tasviri anlayamadım.”

“Aşil’in kalkanı.”

Bayan De Man tüfeği kocasına verirken, “Böyle bir silah Quebec’te boz ayılarımıza karşı iyi iş görürdü,” dedi.

Pemberton bardağını yine doldurdu, viskiyi dökerken masaya da sıçratmıştı. Tüfek tekrar ona uzatıldığında masaya yaslandı.

“Önce dağ aslanını öldüreceğim,” diye böbürlendi, “sonra da bir jaguarı.”

Lowenstein, “Brezilya,” diyerek düşüncelere daldı, “ikiniz için çok büyük bir macera.”

Calhoun, “Kesinlikle,” dedi. “Bir ömür boyu yetecek ve sonrasına da kalacak kadar çok orman.”

Pemberton küçümser bir tavırla elini salladı.

“Bize bir ömür verirseniz Bayan Pemberton la her ağacı keseriz, sadece Brezilya’daki değil, dünyadaki her ağacın beline balta vururuz.”

Pemberton’ın zihnindeki kelimeler yeteri kadar açıktı ama çok fazla şey söylemeye çalıştığını biliyordu. Sesli ve sessiz harfler birbirine geçmeyen dişliler gibi ağır hareket etmiş ve duraksamıştı.

Salvatore, karışma doğrubaşını salladı ve ayağa kalktı.

“Artık gitmeliyiz. Chicago’ya giden trenimiz sabah oldukça erken kalkıyor.”

Diğer misafirler de ayağa kalktılar ve vedalaşıp yola koyuldular. Pemberton sandalyesinden kalkmaya çalıştı ama bunu yaptığında oda yana yattı. Tekrar oturdu, bakışlarını odakladı ve Serena’nın hâlâ karşısında oturduğunu gördü, aralarındaki masa uzuyordu.

Pemberton, “Onları trene geçirebilir misin?’ dedi. “Ben bunu yapabileceğimden emin değilim.”

Serena ona sabit gözlerle baktı.

“Yolu biliyorlar, Pemberton,” dedi.

Oda yavaşça geriye ve öne yaslandı. Bu, ayağa kalktığı zamanki kadar olmasa da masanın kenarına tutunmasına ve avuçlarına değen pürüzsüz tahtayı hissetmesine yetecek kadar kötüydü. Pemberton masayı daha da sıkı tuttu. Engin bir denizde dalgalar ona çarparken bir parça tahtaya tutunduğuna dair neredeyse rüya gibi bir görüntü aklına geldi ve sonra tahtayı bıraktı.

Otuz Yedi

Ertesi sabah Pemberton, fena halde akşamdan kalmaydı, daha önce hiç böyle olmamıştı. Saat daha erkendi ama pencereden girebilen az ışık gözlerini yakıyordu. Dili, midesinde sıvıya dönüşmüş tiksindirici bir tozla kaplı gibiydi. Önceki akşam, istemediği yükleri boşaltmaya gelmiş vagonlar gibi bir bulanık görüntü serisi halinde aklından geçti.

Serena hâlâ uyuyordu, o yüzden Pemberton yan döndü ve gözlerini kapadı ama tekrar uyuyamadı. Güneşin odayı yavaşça aydınlatmasını hissederek bekledi. Bir süre sonra Serena yanında uyandı, çıplak kalçası onunkine değiyordu. Pemberton dün gece sevişip sevişmediklerini hatırlamıyordu, hatta eve nasıl döndüğünü bile anımsamıyordu. Dönüp çapaklı gözlerinin arasından Serena'ya baktı.

"Özür dilerim," dedi.

"Ne konuda özür diliyorsun?"

"Dün gece çok fazla kafa çektiğim için."

Serena, "Doğum günündü, sen de kutladın," dedi. "Bunda bir kusur yok."

"Ama bize birkaç yatırımcıya mal olmuş olabilir." "Sanmam, Pemberton. Kârlar, nezaket kurallarından daha önemlidir."

Serena yatakta doğruldu. Çarşaf düşünce Pemberton onun uzun, ince sırtını ve kalçaları genişlemesinden hemen önceki hafif daralmayı gördü. Serena pencereye baktı ve sabah güneşinin parlaklığı yüzüne düştü. Pemberton'ın kan çanağı gözlerinin kısılmasına yetecek kadar fazla ışık vardı ama genç adam başını çevirmedi. Daha önceleri başka şeylerin nasıl önemli olabildiğine hayret etti. Uzandı ve yataktan kalkmaya hazırlanan Serena'nın bileğini tuttu.

"Daha değil," dedi usulca.

Pemberton yavaşça diğer kolunu Serena'nın beline sarmak için yakma kaydı. Yüzünü Serena'nın bel çukuruna bastırdı, gözlerim kapadı ve Serena'nın kokusunu içine çekti.

Serena onun kollarından kurtulup yataktan kalktı ve "Kalkman gerek," dedi.

Pemberton gözlerini açarak, "Neden?" diye sordu. "Bugün pazar."

Serena pantolonunu ve binici ceketim üzerine geçirirken, "Galloway on birde hazır olmam söyledi," diye cevap verdi. "Dağ aslanın seni bekliyor."

Pemberton, “Unutmuştum,” dedi ve yavaşça ayağa kalktı. Oda, birkaç saniye boyunca sallandı sonra düzeldi.

Pemberton ayağa kalktı, gardıroba yürürken hâlâ sersemdi. Raftan pamuklu kumaş pantolonunu ve yün çoraplarını aldı ve bir askıdan av ceketini çıkardı. Kıyafetleri yatağa attı, sonra koridor dolabından ağır, bağcıklı av botlarını alıp binici botlarını giyen Serena’nın yanma oturdu. Gözlerini kapayarak sabah ışığının arttırdığı baş ağrısını geciktirmeye çalıştı.

Konuşurken gözleri hâlâ kapalı olan Pemberton, ‘Teki burada tek başına iyi olacak mısın?” diye sordu.

“Evet, tek yapmam gereken mutfakta nelerin kaldığından ve kantinin bir vagona yüklendiğinden emin olmak. Ama önce kartalı buradan ayrılmadan evvelki son avına çıkartacağım.”

Serena ayağa kalktı, konuşurken kapıya doğru bakıyordu.

“Gitmem gerek.”

Pemberton onun eline uzandı ve bir an bırakmadı.

“Tüfek ve doğum günü partisi için teşekkür ederim.”

Serena, “Bir şey değil,” dedi elini çekerek. “Umarım panterini bulursun, Pemberton.”

Serena gittikten sonra Pemberton kahvaltı için yemek salonuna geçmeyi düşündü ama midesi buna karşı çıktı. Botları hariç kıyafetlerini giymişti ama sonra yatağa geri yatıp gözlerini kapadı. Kendi kendine sadece birkaç dakikalığına, dedi ama Pemberton, Galloway kapıyı tıklatana kadar uyanmadı.

Pemberton, on dakika içinde geleceğini haykırdı ve banyoya girdi. Leğeni soğuk suyla doldurdu ve kafasını tamamen içine daldırdı, dayanabildiği kadarbaşını suda tuttu. Doğruldu ve aynı şeyi tekrar yaptı. Soğuk su iyi gelmişti. Havluyla kurulandı ve saçını kafatasına yapışacak şekilde taradı, sonra kendi nefesinin mide bulandırıcı kokusunu azaltmak için dişlerini de fırçaladı, ilaç rafındaki aspirin şişesini buldu ve ağzına iki aspirin attı, şişenin kapağını kapadı ve cebine koydu. Pemberton dönmek üzereyken aynada kendini gördü. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve teni daha iyi olabilirdi ama daha önce nasıl hissettiği göz önüne alınırsa ayakta olması bir zafer sayılırdı. Pemberton yataktan ceketini aldı ve evin yeni tüfeğinin şömine tahtasının üzerinde durduğu ön kısmına gitti. Tüfeğini dün gece oraya koyuşunu ya da yanındaki 35 kalibre kurşun kutusunun ona verilişini hatırlayamıyordu.

Pemberton verandaya adım attığında Galloway, “Duyduğuma göre oldukça uzun bir gece geçirmişsiniz,” dedi, yüzünü bulutsuz ve berrak güne karşı buruşturmuştu.

Pemberton Galloway’in yorumunu duymazdan geldi, onun yerine Frizzel’ın kantinin yanma park edilmiş kamyonetine odaklandı. Fotoğrafçı tripodunu vinçli traktör burnunun durduğu raysız tren yoluna koymuştu, fotoğraf makinesi yaşayan veya ölü bir işçiye değil, büyük bir kısmı yok edilmiş vadiye çevrilmişti. Frizzel siyah şahının altında eğildi, eyer kayışındaki kartalı beygirinin üzerinde duran Serena’nın atım ona doğru sürdüğünün farkında değildi.

Pemberton, “Ne halt ediyor?” diye sordu.

Galloway, “Hiçbir fikrim yok ama karınız öğrenecek gibi gözüküyor,” dedi ve gökyüzüne doğru baktı. “Gitmeliyiz. Zaten geç kaldık.”

“Arabaya git,” dedi Pemberton ve tüfekle kurşun dolu kutuyu Galloway’e verdi. “Ben burada ne olup bittiğini öğreneceğim.”

Pemberton kantine doğru yürürken Frizzell kumaşın altından çıktı. Serena’yla konuşurken gözlerini daha yeni uyanmış gibi kırpıp duruyordu. Pemberton artık boş olan ofisi geçti, pencereleri bile yeni kampa götürülmüştü. Kapı aralıktı ve birkaç süzülen yaprak çoktan rüzgârla içeri sürüklenmişti.

Serena, ona katıldığında, “Bakan Albright, bu arazide sebep olduğumuz tahribatın bir fotoğrafını istemiş,” dedi Pemberton a. “Parkına gerekçe göstermek için bir yol daha.”

Pemberton, “Bu arazi bir hafta daha bizim,” dedi Frizzell’a. ‘İzinsiz giriş yapıyorsun.”

Frizzell, “Fakat Bayan Pemberton istediğim kadar fotoğraf çekebileceğimi söyledi,” diyerek itiraz etti.

“Neden olmasın, Pemberton?” dedi Serena. “Ben burada yaptıklarımızdan memnunum. Sen değil misin?”

Pemberton, “Evet,” dedi, “ama Bay Frizzell’ın bize bir fotoğrafla bunun bedelini ödemesi gerektiğini düşünüyorum.”

Frizzell’ın kaşları şaşırarak çatıldı.

Avcu yukarı, vadiye doğru çevrilmiş olan fotoğrafçı, “Bunun fotoğrafı mı?” diye sordu.

Pemberton, “Hayır, bizim,” diye yanıtladı.

Serena, “Böyle şeyler hakkındaki görüşlerimi Vanderbilt Malikânesinde açık ettiğimi sanıyordum,” dedi.

“Portre değil, sadece bir fotoğraf.”

Serena cevap vermedi.

Pemberton, “Sadece bu seferlik bu isteğimi yerine getir,” dedi. “Beraber hiç fotoğrafımız yok. Bunu son bir doğum günü hediyesi olarak düşün.”

Serena birkaç saniye boyunca cevap vermedi. Sonra çehresindeki bir şey rahatladı, bu yumuşamadan çok bir teslim oluş gibiydi. Pemberton başta bunun bir pes ediş olduğunu sanmıştı ama sonra bu daha çok üzüntü gibi gözükmüştü. Serena’nın Colorado’daki evinde yanmaları için bıraktığı fotoğrafları hatırladı ve geçmişi ne kadar yadsısa da Serena’nın bir parçasının hâlâ o fotoğrafları düşünüp düşünmediğini merak etti.

“Peki, Pemberton.”

Frizzell son fotoğrafındaki negatif klişesini koruyucu metal kılıfına soktu ve kameraya yeni bir fotoğraf klişesi koydu.

Frizzell aksi aksi, “Daha az kasvetli bir arka plana ihtiyacımız var o yüzden ekipmanımı taşımalıyım,” dedi.

Pemberton, “Hayır,” dedi. “Arka plan böyle iyi. Bayan Pemberton’ın dediği gibi, burada yaptıklarımızdan memnunuz."

Frizzell, “Pekâlâ,” dedi ve Serena’ya döndü, “ama herhalde siz atınızın üzerinde kalmayacaksınız?”

Serena, “Evet,” dedi, “kalacağım.”

Frizzell mutlak bir bıkkınlıkla, “Eh,” dedi, “fotoğraf bulanık çıkarsa suç bende değil.”

Frizzell siyah örtünün altında kayboldu ve fotoğraf çekildi. Fotoğrafçı ekipmanını toplamaya başladığında Galloway arabasının kornasını uzun uzun çaldı.

Pemberton, Serena’nın yanında oyalanarak, ‘Tanrı adamlarımdan birine Waynesville’den fotoğrafı aldırırım,” dedi.

Serena, “Gitmelisin,” diye yanıt verdi.

Eyerin üzerinde eğildi ve elini Pemberton’ın yüzüne götürdü. Pemberton onun elini tuttu ve bir an dudaklarına bastırdı.

“Seni seviyorum,” dedi.

Serena başını sallayıp döndü. Noland Dağı’na doğru ilerledi, atın nallarının etrafında kalan küllerin siyah dumanlan yükseliyordu. Pemberton onu birkaç saniye boyunca izledi ve sonra arabaya yürüdü ama yolcu kapısını açmadan önce duraksadı.

Galloway, “Ne oldu?” diye sordu.

“İhtiyacım olan başka bir şey olabilir mi diye düşünmeye çalışıyorum.”

Galloway, “Ben yanımıza yemek aldım,” dedi. “Av bıçağını da aldım. Karınız istedi. Büyük çuvalımın içinde.”

Kamptan giderlerken Pemberton dağ sırtından yukarı, Galloway’in evine doğru baktı. Bu henüz yeni kamp bölgesine taşınmamış birkaç evden biriydi. Yaşlı kadın verandada değildi, muhtemelen içerideki masada oturuyordu. Pemberton, onun kehanetini ve herkesin kadının performansıyla kandırıldığını düşününce gülümsedi. Kuzeye ilerlediler, Galloway vites değiştirirken direksiyonu yönlendirmesi için elsiz kolunu kullanıyordu. Pemberton gözlerini kapadı ve aspirinin baş ağrısını azaltmasını bekledi.

Bir süre sonra Packard yavaşlayıp döndü. Pemberton gözlerini açtı. Etraflarını ağaçlar kaplıyordu. Ivy Geçidi’ne doğru sarsılarak indiler, burası park arazilerinin birazcık doğusundaki özel bölge kuşağıydı. Araba tahta kalas bir köprünün üzerinden geçti ve otomobilin titreyişi Pemberton’ın baş ağrısının tekrar nüksetmesine sebep oldu.

Pemberton, “Bu şey için neden bir amortisör almıyorsun," dedi, “ya da yavaşlamıyorsun?”

Galloway, “Belki de akşamdan kalmalığınızı başınızdan silkip atar,” diye cevap verdi ve erozyonla oluşmuş bir uçurumdan kaçınmak için direksiyonu kırdı.

Terk edilmiş gibi kolları açık duran bir korkuluğun yükseldiği, hasat edilmiş bir mısır tarlasını geçtiler. Bir çift kumru kırık saplar ile yaprak parçalarının arasından uçtu, sonra tekrar kondu. Pemberton insanların onları avladığını biliyordu ama ateş edilen kovanlardan çok da büyük olmayan bir şeyi öldürmenin insanda nasıl bir tatmin duygusu oluşturacağını hayal edemiyordu. Yol bitmekten çok pes edercesine bodur meşeler ile sazlara teslim olduğunda ağaçlar yoğunlaştı. Galloway durdu ve el frenim çekti.

“Yolun geri kalanını yayan gitmek zorundayız.”

Arabadan çıktılar ve Galloway arka koltuktan büyük bir çuval aldı. Pemberton tüfeğini aldı ve kurşun kutusunu açtı, bir avuç dolusu kurşun çıkarıp ceketinin cebine tıktı. Galloway çuvalı omzuna attı.

Pemberton, “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

Galloway kalan belli belirsiz yolda ilerlemeye başlayarak, “Hayır,” dedi. “İhtiyacımız olan her şey bu çuvalda.”

"Araba anahtarları sende mi?”

Galloway, “Aldım,” deyip pantolonunun sağ cebine vurdu.

“Bana bıçağımı ver.”

Galloway çuvalı açıp Pemberton a bıçağı uzattı.

“Kılıfı nerede?’

Galloway, “Sanırım çekmecede kaldı,” dedi.

Pemberton, onun dikkatsizliğine usulca küfretti ve av bıçağını ceketinin yan cebine yerleştirdi.

Birlikte vadinin derinliklerine ilerlediler, önce bir kaynak bataklığı, sonra da bir dere geçtiler. Yeni düşen sarı yaprakların canlılıkla ormanın zemininde parladığı bir laleağacı korusunun içinden geçtiler. Arazi son bir kez aşağı doğru eğim aldı ve çayıra girdiler. Kümelenmiş hasır otlan, açık araziye onu çevreleyen ağaçlara rakip olacak bir ihtişam veriyordu. Galloway çuvalı açıp bir düzine mısır başağı çıkardı ve cesedi çevrelemek istiyormuşçasına onları tam bir daire şeklinde dizdi. Pemberton, Galloway’in Cherokeelerden kalma veya yüzyıllar önce Albion’da uygulanan, bir zamanlar Buchanan’ın da çok ilgisini çeken türden bir çeşit ilkel av seremonisi mi sahnelediğini merak etti.

Galloway, “O panter geyiği iyi yemiş, değil mi?’ dedi.

“Öyle gözüküyor.”

“Yiyeceğini düşünmüştüm,” diyen Galloway, sağ cebinden bir çakı çıkardı.

Bir kızılcığa asılı bir çarşafın bulunduğu uca doğru yürüdü. Çarşafın dört köşesi, içinde sarkan bir şeyi tutmak için düğümlenmişti. Galloway mekanik bir hareketle çakının bıçağını çıkardı ve çarşafı kesti. Yere ölü bir geyik yavrusu düştü. Galloway, arka bacaklardan birini tuttu ve geyik yavrusunu çayırın ortasına sürükleyip diğer leşin yanma koydu.

Galloway, “Mısırlar geyiği çekmese bile kedinin kemirebileceği bir şey olur böylece,” dedi ve uzaktaki dağ sırtının ortasındaki bir granit çıkıntısının araziden devasa bir yumruk gibi dışarı fırladığı yere işaret etti. “Şu en büyük kayanın üzerinde düz bir yer mevcut, hatta neredeyse kayanın sonuna kadar giden bir oyuğu da var. Oraya yerleşip bütün bu çayın görebilirsin ve kaya hayvanın senin kokunu alamayacağı kadar yüksekte. Akşam saatleri geldiğinde bir geyik o mısır başaklan için gelir ve panter de çok gecikmez.”

Pemberton kuşkuyla dağ sırtına baktı. Çıkacak başka bir yol yoktu, sadece çalılar ve taşlar vardı.

“Bir patika var mı?”

Galloway, “Oraya giderken açacağımız patika dışında yok,” dedi. “Çalılar o kadar hızlı her yeri kaplıyor ki dönüp kendi ayak izlerini görmeye doğru düzgün vaktin olmayacak bile.”

“Daha kolay bir yol yok mu?”

Galloway, “Benim bildiğim kadarıyla yok,” diye yanıtladı. “İstersen o tüfeği koltukaltımda taşırım. Bu, tırmanmayı senin için kolaylaştırabilir.”

Pemberton, “Kendi silahımı kendim taşırım,” dedi.

Galloway çalıların arasına girdi. Bitkiler çabucak onu göğsüne kadar sardı. Pemberton da onu takip etti, tüfeği tetiğin hemen altından tutuyordu ve sadece kundağın bitkilere değmesi için namluyu gökyüzüne doğrultmuştu. Galloway, karışıklığın içinde ayağını nereye koyduğuna dikkat bile etmeden ilerliyordu. Arazinin eğimi arttıkça çalılar kısa süre sonra seyrekleşmeye başladı. Güneş arkalarındaydı ve ısısı doğrudan dağ sırtına yerleşiyordu. Pemberton’ın av kıyafeti ormandayken rahatsızlık vermiyordu ama burada sadece birkaç bodur köknar yetişiyordu, gölge verecek hiçbir şey yoktu.

Ahır genişliğindeki kayanın etrafını dolaştılar. Toprak gevşekti ve Pemberton’ın artık bütün dağ yamacının yüzeyinin altını tamamen kapladığını fark ettiği granitle incelmişti. Galloway adımlarını tarttı, ayak basacak en sağlam yeri bulmak için birkaç metre yana ilerledi. Pemberton güç bela nefes almaya başlamıştı. Durup dinlenmek zorunda kalınca Galloway arkasına baktı.

“Bu az oksijenli havada doğmayınca insan burada nefesini kolay kaybeder.”

Bir dakikalığına çıkıntı kayanın gölgesinde durdular. Galloway kaya çıkıntısını inceledi ve sağma doğru işaret etti.

“O tarafa en son bir önceki sonbaharda gitmişim gibi geliyor.” Galloway yana doğru ilerledi ve kayanın gölgesinden çıktı, ayaklarının altında toprak yoktu, sadece granit vardı. Son birkaç metrede Pemberton öne eğildi ve kaymamak için boş elini kullandı. Granitin sıcak olduğunu fark etti. Aklında bunun Serena’nın şakalarından biri daha olabileceği düşüncesi geçti. Kaya çıkıntısıyla neredeyse aynı seviyeye geldiklerinde Galloway yön değiştirip sağa doğru birkaç adım daha attı ve pınarın doğal bir oyuk oluşturduğu yerde durdu. Gölün yanma oturdu ve çuvalı yanma koydu. Pemberton da oturdu ve nefes alış verişlerini yavaşlatmaya çalıştı. Aşağıda çayır rahatça görülüyordu; ötesinde, batıda, park arazisinin sınırını

belirten Sterling Dağı vardı. Galloway çuvaldan iki sandviç çıkardı, kasabın hazırladığı paketi açtı ve bir tanesini inceledi.

“Bu hindi,” dedi ve Pemberton a diğer sandviçi uzattı. “Karınız sandviçlerinizde biftek tercih ettiğinizi söyledi. Aşçının iyice hardalla kaplamasını da istedi.”

Pemberton sandviçi alıp yedi. Çok iyi değildi, çok fazla hardal vardı ve ekmeğin tadı küflü geliyordu ama akşamdan kalmalığına rağmen yürüyüşün ve dağ sırtına emekleyerek tırmanışının iştahını açtığını fark etti. Sandviçi bitirdikten sonra elini dereye sokup avucuyla su içti. Hem susuzluğunu geçirmek hem de sandviçin ağzında bıraktığı tattan kurtulmak istiyordu.

Galloway, “O pınar en sıcak yaz günlerinde bile soğuk su verir,” dedi. “Daha iyi bir su bulamazsınız.”

“Kesinlikle o sandviçten daha iyi.”

Galloway hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak, “Sevmemiş olmanız çok yazık,” dedi, “özellikle de karınız sizin için özel yaptıktan sonra.”

Pemberton eliyle biraz daha su içti. Sandviç midesine oturmuştu ve soğuk suyun iyi geleceğini umuyordu.

Güneş tam üzerlerine yansıyordu ve granit, akşamüstü sıcaklığını toplayıp kaya boşluklarının içinde tutuyordu. Pemberton esnedi, birkaç dakikalığına uyuyabilirdi ama midesine kramp girmeye başladı ve ardından mide bulantısı geldi. Dün gece içtiklerini düşündü ve yine daha az içmiş olmayı diledi.

Saatine baktı. Neredeyse üçtü. Galloway çuvalı açıp bir tütün parçasını ve çakıyı çıkardı. Ayağını sapına dayayıp bıçağı çekmek için baş ve işaret parmağını kullanarak çakıyı açtı. Sonra tütün parçasını dizine koydu, çakıyı aldı ve yavaşça bıçağı tütüne bastırdı. Tütünün çoğunu çuvala geri koydu, çakıyı kapadı ve onu da geri koydu. Her bir hareketi ritüelin ciddiyeti ve tertibiyle yapmıştı.

Galloway, “Gidip o kayanın üzerindeki düzlüğe çıksanız iyi olur,” dedi.

Pemberton kaya çıkıntısını inceledi.

“Oraya nasıl çıkabilirim?”

“O ufak kayada durun,” deyip eliyle işaret etti. “Sonra ayağınızı üzerindeki çatlağa koyun.”

“Sonra?”

“Yolun geri kalanında kendinizi yukarı çekmelisiniz. Sol elinizle kayanın üzerini tutun, sonra şu bacağınızı yukarı atın ve kendinizi yukarı çekin. Yukarısı bir tava kadar düz, o yüzden yuvarlanmazsınız.”

Pemberton çayırın uzak köşesini tarayıp bir dürbünün pırıltısını aradı. Bir hata arıyormuşçasına tütün parçasını inceleyen Galloway’e döndü.

“Eğer bu Bayan Pemberton’ın senden yapmanı istediği bir şakaysa...”

Galloway, Pemberton la göz göze geldi. Siyah tütün parçasını ağzına götürdü ve işaret parmağıyla tutamı azı dişlerinin arkasına tıktı. Ancak o zaman konuştu.

“Bu şaka değil.”

Galloway kotuna düşen birkaç tütün sapını silkeledi ama olduğu yerden kalkmadı. Bir şey arıyormuşçasına pınara bakıyordu.

“Ben sizin yerinizde olsam oraya çıkmaya bakardım,” dedi. “Çayırın gölgelenmesi uzun sürmez. O zaman da panter ağaçların arasından çıkacaktır.”

Galloway pınara kahverengi bir tütün suyu püskürttü ve ayağa kalktı.

“Oraya çıkarken silahınızı ben tutarım. O şekilde daha kolay olur.”

Pemberton kaya çıkıntısını inceleyip ayağını ve elini koyabileceği yerlere baktı. Başka bir yol yok gibi gözüküyordu. Tüfeği Galloway’e verip daha ufak kayaya tırmandı ve kayanın yüzeyini kavrayabilsin diye sol elini uzattı. Sağlam olduğundan emin olmak için bütün ağırlığını kayaya verdi, sonra bir botunun ucunu yarığa koydu. Pemberton diğer ayağını kaldırdığında sağ elini de kaldırdı ve sol elinin yanma yerleştirdi. Derin bir nefes aldı ve sağ bacağını çıkıntının üzerine koyup kayanın üstündeki düzlüğe yuvarlandı. Kolları gökyüzüne bakar halde dışarı doğru açılmıştı.

Havayı bir vızıltı kapladı ve Pemberton başta bir yabanarısının yuvasını rahatsız ettiğini sandı. Baldırında bir yanma hissetti ve başını kaldırıp bir çıngıraklı yılanın sarmalına geri döndüğünü gördü. Yattığı yerden bir metreden az bir mesafede, üç yılan daha sarmal sarmal duruyor, havayı uyanlarıyla kaplıyordu. Yılanlardan biri atıldı ve Pemberton dişlerinin botuna çarptığını hissetti, bir an takıldı, sonra da çıktı. Pemberton kayanın düzlüğünden yuvarlanmaya başladı; başta ufak kayaya, sonra da yere çarptı ve sonra dağ sırtının daha aşağısına kayıp yuvarlandı. Pemberton bir fidanı tutarak düşüşünü engellemeye çalıştı ama kökler ince topraktan dışarı fırladı ve Pemberton düz arazi ve çalılar onu durdurana kadar aşağıya yuvarlanmaya devam etti.

Pemberton ne kadar yara aldığını anlamadan kıpırdamayı reddetti. Sol bileği zonkluyordu ve bileğin garip açısına tek bir bakış bile kırıldığını anlamasına yetti, iki, belki de üç kaburgası da çatlamıştı. Av bıçağı kolunda derin bir yarık açmıştı. Kendi kendine iyi olacağını söyledi ama o anda damarlarında dolaşan zehir kendini belli etti ve sadece bacağında değildi. Zehrin tadını ağzında alabiliyordu fakat Pemberton bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordu.

Yukarı baktı ve bir an Pemberton, esasında dünyadan uzağa, gökyüzüne doğru düştüğü hissine kapıldı. Gözlerini kapadı. Tekrar açtığında altındaki katı toprağı hissetti. Pemberton kolunu kaldırdı ve kanamanın henüz durmadığını gördü. Kendi kendine, *ama en azından atardamar kesilmedi,* dedi. Arka cebinden bir mendil çıkardı ve yaraya bastırdı. Kumaş çabucak sırılsıklam oldu, Pemberton ceketindeki bir çift yün çorabı aldı ve onları yaraya bastırdı. Kısa süre sonra çoraplar da kandan sırılsıklam oldu ama Pemberton onları çektiğinde kanama azalmıştı.

Çekinerek ceketinin cebine dokundu. Bıçak, kabzasına kadar astarın içinden geçmesine rağmen hâlâ yerinde duruyordu. Pemberton sağ elini cebin içine yerleştirdi ve avucunu geyik kemiğinden yapılma kabzaya sardı. Bıçağın sapının sağlamlığı onu rahatlattı ve elini gevşetmedi.

Galloway yamaçtan inip tepesinde durana kadar uzun zaman geçti. Adam, akşamüstünün geri kalanı boyunca durup ona bakmaktan memnun olacakmış gözüküyordu. Pemberton bıçağı bıraktı ve oturmak için doğruldu.

Galloway, “Kendinizi paramparça etmişsiniz,” dedi. “Görünüşe göre çok da kan kaybetmişsiniz.”

Pemberton, “Kalkmama yardım et,” dedi ve kolunu uzattı.

Galloway Pemberton’ın ayağa kalkmasına yardım etti ama Pemberton’ın zehirlenmiş bacağı ve kırık bileği tek başına ayakta durmasını engelliyordu. Galloway kolunu Pemberton’ın beline sardı.

“Beni çayıra götür.”

Galloway onun çalıların arasından geçmesine ve açıklığa gelmesine yardım etti ve Pemberton ı dikkatle oturur bir pozisyonda sazların arasına yerleştirdi.

Pemberton, “Beni bir çıngıraklı yılan ısırdı,” dedi.

Sağ pantolon bacağını yukarı çekti. Botunun biraz üzerinde iki ufak delik vardı, eti şişmişti ve deliklerin etrafı kırmızı çizgilerle kaplıydı. Zehrin tadı ağzında kalmıştı ve bedenindeki her gözenekten ter sızıyor gibiydi. El

ve ayak parmaklarında bir karıncalanma başladı ve Pemberton ısırığın buna da sebep olup olmadığını merak etti. Galloway yanma çöktü ve dikkatle ısırık izini inceledi.

Pemberton ceketindeki av bıçağını çıkardı ve pantolon bacağını uyluktan paçasına kadar kesti. Kumaş, gevşek bir deri katmanı gibi düştü.

Galloway, “Kesmek pek işe yaramaz,” dedi. “Zehir damarlarınıza girmiştir.”

Pemberton, “Bir kısmını çıkartabilirim,” dedi ve bıçağın ucunu ısırık izine bastırdı.

Galloway elini Pembertor’ınkinin üzerine koydu.

“Bırakın da ben keseyim. Daha önce yaptım.”

Pemberton bıçağı bıraktı ve Galloway bıçağın ağzını etten kaldırdı. Yarayı inceledi, sonra da bıçağın ucuyla etrafını dürttü.

Pemberton, “Lanet olsun, kessene,” dedi.

Galloway yaranın üzerini düzgün bir X şeklinde kesti. Çok derin kesmişti. Hatta Pemberton fazla derin kestiğinden şüpheleniyordu.

Galloway bıçağı Pemberton’ın etinden kaldırırken, “O yılan sizi fena ısırmış,” dedi. “Bazen kuru ısırırlar ama bu size bütün dozu vermiş.”

İki adam kızarmaya ve şişmeye devam eden bacağa baktı. Pemberton, Jenkins’in bacağının karardığını ve kokmaya başladığını hatırladı. Ama o Jenkins’ten daha iri bir adamdı ve bu zehrin etkisini azaltmaya yardımcı olurdu. Pemberton, kayanın üzerindeki yılanı gördüğünden beri ilk defa durumun ne kadar ölümcül olabileceğini fark etti. Birkaç çıngıraklı yılanın üzerine yuvarlanmıştı ve fidana uzanmamış olsaydı şu anda çoktan ölmüş olabilirdi. Pemberton birden kendini daha canlı hissetti, Harmon’ın hançerinden ve ayıran dişleriyle pençelerinden kurtulduğu zamanki gibi. En çok da Serena’yla birbirlerine yanan evin önünde sarıldıkları anda hissettiği gibi. Karnındaki, bacağındaki ve kolundaki acı bile duyduğu aşırı mutluluğu azaltmadı.

Galloway bıçağı çuvala sildi ve onu kumaşa kovup çömeldi. Pemberton bazılarının zehrin emilip atılması gerektiğini söylediğini biliyordu ama o bunu yapamazdı ve Galloway’in berbat ağzının bunu denemesine izin vermeyecekti. Onun yerine, Pemberton yaranın etrafındaki deriye bastırdı ve elinden geldiğince fazla kam sıkıp akıttı. Deri bot bağcıklarını deliklerinden çıkardı ve kanamayı durdurmaları için dizkapağının üzerine bağladı. Sağ ayağı o kadar şişmişti ki bağcıklar olmadan bile botu çıkarabilmek için dönüp botu çevirmesi gerekti.

Pemberton sonunda botu ayağından çıkarabildiğinde çorabı da çıkardı. Ayak derisi, olgunluktan fazla şişen bir meyve gibi açılmaya hazırdı. Midesi de bir şişe kül suyu içmiş gibiydi. Galloway yanma çömeldi, gözleri Pemberton'daydı.

"Buradan yürümeyi başaramayacağım," dedi Pemberton ve bedeninde ürperti dalgalarının dolaştığını hissetti.

Galloway, "Ben istesem bile sizi bu çayırdan dışarı taşıyamam," dedi.

Pemberton'ın şakakları metal kıskaçlarla sıkıştırılıyormuş gibi ağrıyordu. Ağzındaki zehrin tadı yoğunlaştı ve midesi kasıldı.

Pemberton, "Lanet olası midem," deyip nefesini tuttu, sonra bir an duraksadı. "Yılan ısırığının buna yol açacağını düşünmezdim."

Galloway, "Açmaz," dedi. "Sanırım midenizi rahatsız eden o sandviç."

Galloway konuşurken Pemberton a bakmıyordu. Batıya, park arazisine doğru bakıyordu.

"Bir süre bu çayırda olacaksınız."

"Tüfeğim nerede?"

Galloway, "Sanırım sarp kayalığın orada bıraktım," dedi.

Pemberton küfretti.

Pemberton, "Arabayı al ve bir telefon bul," dedi, yeni bir acı dalgası çarptığında sesi gerilmişti. "Bowden'ı ara ve ona bir doktor bulup buraya gelmesini söyle. Sonra kampa gidip Serena'yı bul. O sana başka ne yapman gerektiğini söyler."

Galloway başta cevap vermedi. Onun yerine çuvala doğru yürüdü ve av bıçağını içine koydu, çuvalı kemerinin içinden geçirip bir düğüm yapmak için parmaklarını kullandı. Bunu o kadar beceriklilikle yapılmıştı ki tek bir harekette düğümü atmış gibi gözükmüştü.

Galloway, "Bunu çoktan yaptı," dedi, "yara bana ne yapmam gerektiğini söyledi. O yüzden sizi burada bırakacağım."

Pemberton birkaç saniye boyunca anlamadı. Midesi o kadar kasıldı ki karnını tuttu, sanki acının kaynağını kazıp çıkarmaya çalışıyormuşçasına tırnaklarını derisine geçirdi. Şiddetle titredi ve acı azaldıktan sonra aynı yoğunlukla geri döndü. Pemberton'ın başı dönüyordu, neredeyse bayılmaya hazırdı ve bunun zehirden olduğu kadar kan kaybından da olup olamayacağını merak etti.

Galloway, "Bu karınızın sizin için özel yaptığı sandviçten olmalı," dedi. "Hardala biraz fare zehri kattı, sonra da tatlılaştırmak için Paris Yeşili koydu. Ona zehrin tadını alırsanız ne olacağını sordum ama o erkeklerin

apaçık önlerinde olmayan şeyleri hiçbir zaman fark etmediklerini söyledi. Sanırım bu konuda haklıydı.”

Galloway durdu ve çenesinden akan tütün suyunu sildi. Pemberton ağzının içinde kan hissetti ve diş etlerinin kanadığını anladı. Konuşabilmek için biraz kan tükürdü ama Galloway yine konuşmaya başladı.

“Size, sizin onun eşiti olabilecek kadar güçlü ve saf tek erkek olduğunuzu düşündüğünü ama o çocuğun yaşamasını istemenizin ona bunun aksini gösterdiğini söylememi istedi.”

Pemberton birkaç saniye boyunca gözlerini kapadı ve acıya rağmen odaklanmaya çalıştı. Galloway’in ona söylediklerini anlamaya çalıştı ama söyledikleri çok fazla geliyordu. Tek bir noktaya konsantre olmaya çalıştı.

“Nasıl öğrenmiş?”

“Annem Kingsport’ta olduğum gün söylemiş ama karınız buna inanmamış. Ona gerçeği anlatan Şerif McDowell oldu. Onu hapishanede ziyaret etmeye gittiğim gün. Hatta Serena hesap defterini kontrol edip yalan söylemediğini anlasın diye ona verdiğiniz paranın tam miktarını söyledi bana.”

“Sadece sana mı? Bowden’a söylemedi mi?”

“Bowden ben daha doğru düzgün işe girişmeden arka kapıdan kaçtı. Orada kusuyordu, işim bitene kadar içeri girmedi.”

Pemberton, “McDowell, çocuktan bahsetmenin hayatını kurtaracağını mı düşünmüş?’ dedi.

“Hayır,” diyen Gallowaybaşını sallarken hafifçe kaşlarını çattı. “Ben o hücreye girer girmez gerçekleri anladı. Öleceğini.” Pemberton, Galloway’in gözlerine baktı ve McDowell’ın görmüş olduğu aynı düz bakışları gördüğünü anladı.

“McDowell nerede olduklarını biliyor muydu?’

Galloway, “Bildiğine inanıyorum,” dedi, “en azından Knoxville’den nereye gittiklerim biliyordu.

“Ama sana söylemedi mi?”

“McDowell’ın onların nerede olduklarını söylemeyeceğini biliyordum. Ah, onu bıçakla epey kestim, bu başka bir adamın öz annesini teslim etmesine yeterdi ama o konuşmadı.”

Galloway duraksayıp kütük kalmış kolunun ucunu kaşıdı ve daha düşünceli bir hale büründü.

“McDowell bundan daha iyisini hak ediyordu. Kendi doğrularıyla yaşayıp öldü. Eğer tekrar yapmam gerekseydi, memnuniyetle ona hızlı bir

ölüm sunardım."

Galloway ağzındaki tütün parçasını çıkarıp bir an inceledi, sonra onu çalılara doğru attı. Pemberton gözlerini sımsıkı kapadı. Konuşmak artık daha zor geliyordu, beyinden dile giden akış bozulmuştu. Kafasında bir cümle kurdu ve netleşebilmesi için birkaç saniye onu aklında tuttu.

"McDowell neden sana çocuğa yardım ettiğimi anlattı? Galloway, "Bence en azından bunun ikinizden birini öldürtmenin bir yolu olduğunu düşündü. Zannediyorum ki haklıydı." Pemberton birkaç saniye boyunca konuşmadı. Şerifin ofisindeki çocuğu düşündü ve derin kahverengi gözler dışında bir şey hatırlamaya çalıştı. Çocuğun saçını hatırladı. San değil, kendi-sininki gibi koyu renkti.

"Yani çocuk güvende."

"Annem öyle olduğunu söylüyor, o da Harmon'ın kızı da güvendeymiş ama annemin tek söyleyebildiği bu. O kadar uzağa gittiler ki artık annem onları zihnine alamıyor. Arkalarındaki iz, bir kuyu kazıcısının kıçından daha fazla soğumuş durumda." Galloway duraksadı ve çehresi neredeyse hüzünlü gözüktü. Kesik kolunu kaldırdı ve alnındaki bir damla teri sildi. Yaklaştı ve Pemberton'ın yanına çömeldi. Cebindeki çakıyı çıkardı ve bir kurdeleyi keserkenki kadar yavaş ve dikkatlice bıçağı açtı. Bıçağın ağzı yerine geçerken çıt diye ses çıkardı.

Galloway, "Karınız gereğinden fazla acı çekmenizi istemediğini söyledi," dedi, "ama şerifi öldürüş şeklimden sonra sizi hızlı öldüremem. Bu vicdanımı çok sızlatır."

Çakı, aşağı doğru kuvvetlice indi ve Pemberton'ın ön pantolon cebini kesip yirmi dolarlık altını açığa çıkardı. Galloway altını aldı.

"Ama bunu alacağım," deyip altını cebine yerleştirdi. "Bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

Pemberton, "Panter gerçek mi?" diye sordu.

Galloway, "Bunun cevabını birkaç saat içinde öğreneceksiniz," dedi ve başıyla ağaçlık alana işaret etti. "O kedi dağ sırtından gelip oradan geçecek ve o sarp kayalığın soluna ilerleyecek. Kanınızın kokusunu alacak ve yakın zamanda aşağı inip bir ziyarette bulunacak."

Galloway çuvalı kaldırıp omzuna attı. Çayırın karşısına yöneldi, daha önceki gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Pemberton kendi kendine, *bu ağır yürüyüşünü hatırlayacağım*, dedi, *onu öldürdüğüm anda bunu hatırlayacağım*. Galloway durup döndü.

“Bayan Pemberton size bir şey daha söylememi istedi. Tabutunuzu Birmingham’dan özel sipariş edecekmiş. En azından size bunu borçlu olduğunu söyledi.”

Birkaç dakika sonra Galloway ormana girdi. Kısa süre sonra Galloway yokuşa çıkan patikayı takip ederken ağaçların arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Sonra tamamen gözden kayboldu.

Pemberton cep saatindeki altın zincire uzandı. Saat çıkana kadar zinciri çekti. Altın kapak açıldığında, iki camdan yarım ay yere düştü ama saat hâlâ çalışıyordu. Akreple yelkovan üç ve altıdaydı. Pemberton yelkovanın neredeyse algılanamaz bir ağırlıkla yediye doğru hareket etmesini izledi. Yelkovanı elinden geldiğince dikkatle izledi, zamanın geçişini görebilirse bunun bir şekilde bir fark yaratabileceğim düşündü.

Ama acısı birkaç saniyeden fazla konsantre olamayacağı kadar fazlaydı. Artık bütün bacağı şişmişti, acısını kalçasına kadar hissediyordu. Bacak kasları sanki telaşla zehri sarsıp atmaya çalışıyormuşçasına kasılmaya başladı. Pemberton kustu, bu zehrin bir kısmını atabileceği için memnundu ama yere baktığında çıkan tek şeyin kan olduğunu gördü. Kaburgaları ve bileği de ağrıyordu ama bunlar sonradan aklına gelen şeylerdi, tıpkı susuzluğu gibi. Zehre birkaç saat boyunca zaman tanımalı, vadiden topallayarak çıkmasına yetecek kadar hafiflemesini beklemeliydi.

Pemberton batıya bakabilmek için döndü. Acı dışında başka bir şey düşünmeye çalıştı. Tennessee’ye doğru açılan Smoky Dağları’ın inceledi. Pemberton, o dağlarda kaç milyon metre kereste tahtası var acaba, diye merak etti. Mide bulantısı geri döndü ve kustuğunda yeri daha fazla kan kırmızısına boyadı. *Ağzında* bakır tadı vardı, Smoky Dağları’ndaki bakır damarlarını ve mücevher dolu dere yataklarını düşündü. Özellikle de hâlâ yaşlı sarı kavakların durduğu Cade Vadisi’ni. işçilerin büyük kayalık şeker dağı hakkında söyledikleri şarkı aklına geldi ve bir süre onu düşünmeye devam etti.

Pemberton bayıldı, acı onu uyandırdığında gün batıyordu. Güneş omzunu dağ sırtına dayamıştı ve gölgeler ormandan çıkıp çayıra kadar uzamışlardı. Pemberton bacağının kokusunu alabiliyordu, derisi artık dizkapağından ayak parmaklarına kadar kıpkırmızıydı. Bacağı ölüyordu, çok yakında kara ve çürümüş bir uzuv olacaktı. Pemberton bacağını kaybedeceğini biliyordu ama bu sorun değildi. Günlerini Serena gibi at sırtında çalışarak geçirebilirdi.

Görüşü bulanıklaştı ve her nefesini daha da zor almaya başladı. Pemberton çayın geçmeye başlaması gerektiğine karar verdi. Tamamen karanlık bastırana dek patikada ilerleyebileceği kadar ilerleyecek, sonra şafağa kadar dinlenecekti. Yarı yolda bir dere geçmişlerdi. Orada ona yolun geri kalanı boyunca yetecek kadar su içecekti.

Pemberton iki elini de toprağa bastırdı ve kendini birkaç metre ileri çekti. Kırık bileği yeniden kendini belli etti ve Pemberton bir dakika boyunca başını toprağa dayamak zorunda kaldı. Tekrar hareket etmeye çalıştı ama bedeninin altındaki dünya ondan uzaklaşmaya çalışıyormuşçasına çukurlaştı. Pemberton bir demet sazı kavrayıp sıkı sıkı tuttu. McDowell'ın polis arabasını Deep Deresi yol sapağına kadar takip ettiği akşamüstünü hatırladı. Packard'ında elini sert plastik vites topuna dayayıp oturduğunu ve birkaç saniye boyunca dünyayı ellerinde tutuyormuş gibi hissettiğini anımsadı.

Yarım saat sonra Pemberton çayırın ortasına gelebilmişti. Dinlendi ve biraz güç kazanmaya çalıştı. Kendi kendine, *bu tek yol*, dedi, hayatta kalmaktan çok Serena'ya yeteri kadar güçlü olduğunu, ona layık olduğunu kanıtlamak istiyordu. Sadece kampa ulaşabilirse o zaman her şey bir zamanlar olduğu gibi olabilirdi.

Üzerine gölgeler düştü. Çürüyen bacağı bir kütük sürüklüyormuş gibi hissettiriyordu. Pemberton bacağının olmadığını hayal etti, o olmasa ne kadar engelsiz ve serbest olabileceğim. Kendi kendine, *eğer bıçağım olsaydı bacağımı şu anda keserdim,* dedi, *onu bırakır ve yoluma devam ederdim.* Pemberton öğürdü ama boğazından hiçbir şey çıkmadı. Dünya sarsıldı, yine ondan kopup kurtulmaya çalışıyordu. Pemberton tekrar bir avuç dolusu saza tutundu.

Bilincine tekrar kavuştuğunda alacakaranlıktı. Çayırın kenarından bir çocuğun ağlamasına benzer bir ses geldi. Pemberton, *bu Jacob,* diye düşündü, *hâlâ güvende, hâlâ hayatta.* Pemberton başını sese doğru kaldırdı ama bakışları hiçbir ışığın giremeyeceği kadar derinlerindeki bir parçasına çekilmişti. Birkaç dakika sonra, bir şeyin çalılara süründüğünü duydu, bir şey kararlılıkla ona doğru ilerliyordu. O anda Pemberton anladı, şimdiye kadar hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı; Serena onun için gelmişti.

Boston'da Bayan Lowell'ın onları tanıştırdığı akşamı hatırladı, Serena gülümseyip onun elini tutmak için uzanmıştı. Yeni bir başlangıç, o zaman olduğu gibi, şimdi de. Pemberton göremiyor veya konuşamıyordu ama elini

açıp sazları ve dünyayı serbest bıraktı ve Serena'nın sağlam, nasırlı elinin kendisininkini sarmasını bekledi.

SON

1975 baharında Life *dergisinde Serena Pemberton la ilgili, bir kereste baronesi olarak onun Brezilya'daki uzun kariyerini anlatan bir yazı yayımlandı. Bayan Pemberton'ın yaşından dolayı metne melankolik bir hava hâkimdi ve kendisinin de buna hiç itirazı yokmuş gibi duruyordu. Hatta Bayan Pemberton, avukatına kendi defin işlemleriyle (cenazeden bahsedilmemişti) ilgili planları çok önceden söylemişti. Bu planlar arasında Birmingham, Alabama'da yapılacak kurşun bir tabutla gömülmesi de vardı. Kendisine neden böyle bir seçim yaptığı sorulduğunda çürümez ve paslanmaz diye açıklamıştı.*

Muhabir, hayatında pişmanlık duyduğu bir şey olup olmadığını sorduğunda, Bayan Pemberton, kesinlikle hayır, demiş ve konuyu Pemambuco'daki bakkamağacı arazisine çevirmişti. Burayı bir Batı Alman traktör şirketinin yardımıyla satın almayı umuyordu. Dergideki fotoğrafları renkli ve modemdi, tek bir tanesi hariç. Bu, Bayan Pemberton'ın geniş arazideki malikânesindeki salonunda asılı duran siyah beyaz fotoğraftı. Bayan Pemberton muhabire, "Nostaljiye boyun eğdim," demişti, "karakterime uyan bir şey değil, ama orada duruyor işte." Fotoğrafta genç Serena Pemberton devasa beyaz bir atın sırtında, sağ kolunda bir kartalla duruyordu. Yanında da uzun boylu, güçlü yapılı bir adam vardı. Arka planda, kesilen ağaçların kütüklerinden ve kopan dallarından oluşan uçsuz bucaksız çorak bir arazi bulunuyordu. Fotoğrafın tek kusura, Serena Pemberton'ın yüzüydü, hareket ederken çekilmiş, o yüzden de bulanıklaşarak gri bir ifadesizliğe bürünmüştü.

Yazı, aynı senenin eylül ayında Seattle, Washington'daki bir hastanede, hayatını kurtarabileceği kesin olmayan kalp ameliyatını bekleyen bir kadın tarafından okundu. Life *dergisi bir hemşirenin hastasının yıpranmış bir aile İncili dışında okuyacak bir şeyleri olsun diye getirdiği dergi sepetindeydi. Kadın yazıyı dikkatle dergiden koparmış ve İncil'in içine yerleştirmişti. Her gün, kocası da dahil, ziyaretçileri oluyordu ama kadın yazıyı her akşam onunla oturmak için işten sonra Tacoma'dan arabasıyla gelen oğluna gösterdi.*

Bir ay sonra bir adam Bertioga, Sao Paulo'nun tren peronuna indi. Gece yarısına kadar otelinde kaldı, sonra kasabanın taşla döşenmiş

sokaklarında yürümek için odasından çıktı. Bir süre önce okyanustan bir fırtına gelmiş ve kaldırımların ve demir parmaklıklı yağmur oluklarının yanlarında biriken sular girdaplar oluşturmuştu ama artık ay çıkmıştı ve adama yolunu bulması için yeteri kadar ışık sağlıyordu. On beş dakika sonra adam sessizce Serena Pemberton'ın konağının arka bahçesinden geçti ve verandaya çıktı. Bir sinekliği kesti ve şimdiye kadar yaşadığı bütün evlerden daha büyük olan bir odaya girdi. Arka cebinden bir fener çıkardı ve ışığını avucuyla perdeleyip aradığı odayı bulana kadar evde dolaştı. Yatağın yarımda, yerde, yaşlı bir adam ottan bir şiltenin üzerinde hafifçe horluyordu. Kıyafetleriyle uyuyordu, tek elinin birkaç santim ötesinde bir tabanca vardı. Bir zamanlar bu adam en ufak sesi duyup uyanırdı ama makinelerin yanında geçirdiği uzun yıllar onu yazılmayan veya haykırılmayan her şeye karşı sağır yapmıştı.

İlk önce o öldü, hançer gırtlağını kesti ve sonra sırf öldüğünden emin olmak için boyun omurunu doğradı. Yataktaki kadın bu kadar kolay kurtulamadı. Kasabanın doktoru aynı zamanda sorgu yargıcıydı ve kadının iki elinin tırnaklarının altında da et kalıntıları buldu.

Kadın yatağında ölmedi. Ön kapıda görev alan bir bekçi, devasa bakkamağacından kapının açıldığını duydu. Verandadaki ışık gece olduğu için kapatılmıştı ama dolunay vardı, o yüzden bekçi, ev sahibesinin verandaya doğru yavaş ama tereddütsüz adımlar attığını açık seçik görebiliyordu. Kadın verandanın ucunda durup sol elini kaldırdı ve karnına sonuna kadar saplanmış olan büyük inci saplı hançeri çekti. Tamamen çıplaktı, gerçi bekçi başta onun koyu renkli ipek bir kombinezon giydiğini sanmıştı. Kadının kısa kesilmiş beyaz saçları dolunayın ışığında parladı ve batıl inançlara yatkın doğasıyla tanınan bekçi, sonradan kadının başının etrafında beyaz bir ateş çelenginin yandığını iddia etti.

Kadın hançeri çıkartmadı. Bekçiye göre, basamaklara bakmış ve bir banyo suyunun ısısını kontrol ediyormuş gibi tedirginlikle bir ayağını öne hareket ettirmiş, sonra da geriye çekmişti. Bekçi işte kadının arkasındaki adamı o zaman görmüştü. Adamın iri silueti kapının çerçevesini dolduruyordu. Siluet o kadar kıpırtısızdı ki bekçi, adam bunca zamandır orada mıydı, yoksa o anda mı gelmişti anlayamadı. Sonra adam kayboldu. O sabahın ilerleyen saatlerinde polis şefi adamı tarif etmesini istediğinde bekçi salonun duvarındaki fotoğrafa işaret etti ve gördüğü adamın fotoğraftaki adamın ta kendisi olduğuna yemin etti. Polis şefi

ve doktor, bekçinin sözlerini saflığının yeni bir ürünü olarak görüp önemsemedi.

Ama bekçinin yolu koşup malikânenin geniş basamaklarını çıktıktan soma olanları anlatışını görmezden gelmediler. Anlattıklarına göre, Serena hâlâ ayaktaydı ama bekçi onun çoktan ölmüş olduğuna yemin etti. Kasabada Serena'yı tanıyanlar, polis şefi ve doktor da dahil, bekçinin şahitliğinin bu kısmının doğruluğundan hiç şüphe etmediler.

TEŞEKKÜRLER

Bu romanın araştırmasında yardımcı olan kişilere teşekkür ediyorum: George Frizzell, Charlotte Matthews, Phil Moore, Scott Simpson ve Ron Sullivan. Harika editörüm Lee Boudreaux'ya, aynı derecede harika ajansım Marly Rusoffa ve Mihai Radulescu'ya, Robert West'e, ayrıca Jennifer Barth'a, James Meader'a, Sam Douglas'a, aileme ve Ulusal Sanat Vakfı'na teşekkürler.

Bu romandaki yan karakterlerin bazıları tarihte yaşamış olsa da burada okuduklarınız kurgusal temsilleridir.

1

Ron Rash hırs, kana susamışlık ve intikam konusunda sürükleyici, destansı bir öykü yaratmış.[1] *HttokPage*

2

Ne ekersen onu biçersin manasında Latince bir deyiş, (ç. n.)

---

[i] Protestan mezhebinin demokratik kurallara göre kurulmuş bir kolu. (yay. n.)

[ii] Hıristiyanlıkta şeytanı temsil eden ve İncil'de de adı geçen figürlerden biri. (yay. n.)

[iii] Tanrı'ya değil BaaPe tapan kadın, aynı zamanda İsrail Kraliçesi'dir. Adı Tevrat'ta da geçen Jezebel. kötücül ve erkekleri elinde oynatan kadınlar için de kullanılan bir isim haline gelmiştir, (yay. n.)

[iv] Henry David Thoreau, ABD'li liberal yazar, düşünür ve çevreci, (yay. n.)

[v] James Fenimore Cooper'tn *Leatherstocking Tales* roman dizisindeki (bir tanesi *Son Mohikan* olarak Türkçeye çevrilmiştir) Kızılderililerce yetiştirilmiş soluk benizli baş-karakter. (yay. n.)

[vi] Vahşi yaşamın korunmasını savunan Amerikalı doğabilimci. (yay. n.)

[vii] Samuel Taylor Coleridge, Çin İmparatoru Kubilay Han'ın yazlık sarayını tasvir eden bir yazıyı okuduktan sonra uykuya dalar. Rüyasında bir şiir görür ve onu hemen kaleme alır. Kubla

Khan ise bu şiirde adı geçen karakterdir, (yay. n.)

---

[a] **Redingot**, önü yakaya kadar düğmeli, kimi zaman vücut hatlarını saran, kimi zaman da biraz bolca giyilebilen, dize kadar inen ceket türüdür. Seyahatlerin at üzeride yapıldığı 18. yüzyıl İngiltere'sinden "riding coat" deyimi önce fransızcaya ve sonra da diğer dillere "redingot" olarak geçmiştir.

[b] Harry McClintock'un şarkısında geçen Büyük Kayalık Şeker Dağı, bir evsizin cennet hayalini anlatır. Limonatadan pınarların, sigara ağaçlarının, viski ve yahni göllerinin bulunduğu, tavukların haşlanmış yumurtalar yumurtladığı, bütün polislerin tahta bacaklı, bütün buldogların plastik dişli olduğu bir yerdir, (ç. n.)

[c] Bir daktilo markası, (ç. n.)

[d] King kelimesi İngilizcede kral anlamına gelir, (ç. n.)

[e] Şükran Günü'nden sonra mağazaların erken saatte açılıp geç saatte kapandığı ve büyük indirimler yaptığı gün. (ç. n.)